Maria
Grumă
PĂCAT DE MOARTE
virtual project

MARIA GRUND

PĂCAT DE MOARTE

Original: *Dödssynden* (2020)

Traducere din limba suedeză și note de:
DANIELA IONESCU

virtual-project.eu

CRIME
SCENE
PRESS

2023

Ceața îl împresoară. Mușchiul moale îl saltă, ajutându-l să se țină pe picioare, să înainteze și să înfrunte spinii și crengile, care îi zgârie pielea, îi intră în ochi, i se încâlcesc în păr. Picioarele goale îi sunt insuportabil de reci. Fără bumbacul protector al chiloților, biciuirea crengilor l-ar fi doborât de mult.

Începe să alerge mai repede peste copacii smulși din rădăcină și amestecul de ace de pin și cenușă putredă. Își ia avânt, se aruncă înainte. Inima îi bate tot mai asurzitor, amuțindu-i durerea și vocile din umbră care îl hăituiesc.

Dacă n-ar fi fost gaura care s-a deschis, i-a prins piciorul și l-a doborât la pământ, poate că ar fi putut să scape. Dar, când capul i se lovește de piatra acoperită de mușchi, corpul se destinde, ia formă de cruce și privirea i se întoarce înspre înăuntru.

Atunci îi aude apropiindu-se.

„Moarte lupului, moarte lupului, moarte lupului…”

1.

Sanna Berling privește în jurul său prin camera goală. Soarele se cerne cenușiu și murdar prin ferestrele prăfuite, pline de cruste de sare. Mirosul de fum impregnat în lemnul ars, amestecat cu cel de mucegai, i se strecoară coroziv în gură și gât. De fiecare dată când se întoarce aici, camera i se pare tot mai întunecată. Poate din cauza copacilor, care cresc în voie dincolo de ferestre, poate că e doar o impresie, provocată de oboseală.

Își trece încet degetele peste peretele plin de funingine. Sub stratul negru se zărește tapetul uzat al unei camere de copil. Închide ochii, își coboară mâna și o lasă să alunece peste perete, în timp ce se îndreaptă către ușă. Când ajunge la tocul ușii se oprește, așa cum face de fiecare dată, în fața cuvântului crestat în lemn. Atinge cu vârfurile degetelor literele scrise copilărește: „DISPARI”

Când iese pe ușa dublă a casei, un stol de păsări își ia zborul din copacul pe jumătate uscat care domină grădina. Dispar în zare, ca alungate de amenințarea unei furtuni, umplând aerul cu fâlfâit de aripi.

Rămâne o clipă acolo, la marginea întinderii vaste. Toată partea aceea a insulei – de la câmpurile și pajiștile din jur, care se rostogolesc domol până în șosea, la biserică și, mai departe, la spinarea stearpă a coastei –este pustie.

Mobilul sună. Răspunde și ascultă vocea de la celălalt capăt.

— Sunt aici, spuse ea. Spune-i că răspunsul meu este nu. Nu vând. Nu încă.

Aude în receptor un protest sonor, dar expresia feței îi rămâne neschimbată. Se îndreptă către Saab-ul ei negru, parcat ceva mai încolo. Se urcă în mașină și pornește, uitându-se în oglinda retrovizoare la casa care rămâne în urmă. Are sentimentul că ferestrele arse privesc după ea, că o urmăresc.

Printre paraziți, la radioul mașinii se aude vocea reprezentantului consiliului regional:

— „…eforturile susținute și măsurile dure din ultimii ani au adus regiunea în fața unor provocări majore și, în diverse feluri, ne-au afectat siguranța. Totuși, asta nu a dus la echilibrarea bugetului. Este necesar să

facem împreună economii, fără să închidem case de bătrâni, instituții și alte domenii importante de activitate care ajută grupurile tot mai numeroase de persoane marginalizate social…”

Închide radioul, pune un disc în vechiul CD-player și accelerează. *Rabbia Fuori Controllo* a lui Robert Johnson și Punchdrunks explodează din difuzoare, în timp ce grădini și case răzlețe trec pe lângă ea în viteza mașinii. Poieni, câmpuri și pâlcuri întunecate de copaci. Apoi apare localitatea principală a insulei și, în cele din urmă, zona industrială. Vede în fața ei asfalt crăpat și containere înșirate de-a lungul gardului înalt, protejat cu sârmă ghimpată.

Un tânăr îmbrăcat într-o rochie stil cămașă, cu mâneci bufante, guler enorm și umeri evidențiați grotesc, se mișcă dezlânat lângă stâlpul unui stop. Îi lipsește o sprânceană, cealaltă e desenată cu tuș, sus, pe frunte. Are în picioare o pereche de șlapi murdari și, de fiecare dată când atinge pământul cu piciorul drept, tresare ca un câine rănit. Când Sanna trece pe lângă el, tânărul pare să se relaxeze câteva secunde. O privește timid, dar ca și cum ar recunoaște-o. Sanna încetinește, coboară geamul mașinii, caută cu mâna pe bancheta din spate, găsește jacheta de lână aflată acolo și i-o aruncă. El o prinde din zbor și și-o înfășoară în jurul mijlocului, mormăind ceva, poate „mulțumesc”.

Pornește mai departe, cotește pe un drumeag îngust neasfaltat, trece pe lângă un teren cu rulote și corturi. Un câine latră undeva, în întuneric. Cotește din nou, urmând indicatorul abia vizibil „Magazii și garaje”.

*

Ușa se proptește hârâind în podeaua de beton. Ea aprinde o lampă care aruncă o lumină blândă peste patul de campanie cu pătură și pernă. Tavanul de deasupra patului e ceva mai coborât decât în restul garajului, unde și-a parcat Saab-ul, lăsându-l cu cheile în contact.

Aruncă două facturi și un teanc de reclame pe un scaun, se dezbracă de haina neagră și scurtă de lână, lăsând-o să alunece pe podea, înainte de a-și scoate pantalonii. Apoi ia o pereche de căști de protecție zgâriate și și le pune la urechi.

Lasă cheile de la garaj și legitimația de polițist să cadă pe măsuța de camping care îndeplinește și funcția de noptieră. Acestea zdrăngănesc lovindu-se de un obiect care se află deja acolo, o oglinjoară rotundă de mână pe care scrie „Erik”. Apoi ia un blister cu tablete mici, liliachii.

Scoate trei și le aruncă în gură.

Se culcă pe patul de campanie cu privirea absentă, cețoasă, aproape moartă.

„Sosesc”, șopti ea și începe să alerge, urmând întunericul.

*

Eir Pedersen intră, făcând clopoțelul farmaciei non-stop să sune tare și distinct. Se mișcă repede și puțin aplecată în față, crispată și cu o energie debordantă în ochii vigilenți. Când își descheie geaca strâmtă de piele și își înfundă mâna în buzunarul interior, vede că farmacista din spatele tejghelei o observă circumspect. Discret, dar oarecum tensionat. Eir recunoaște acea privire, îi este obișnuită. E destul de sigură că femeia în halat alb are deja degetul pe butonul de alarmă. Ar fi vrut să-i spună ceva care să relaxeze situația, dar nu se simte în stare. În loc de asta, se apropie de tejghea, pune pe ea două legitimații și ciocănește ușor cu degetul pe una dintre ele.

— În computer trebuie să fie o rețetă pentru tablete și una pentru medicament lichid. Am nevoie de medicamentul lichid.

Farmacista controlează legitimațiile, tastează ceva la computer și o privește lung pe Eir.

— Nu găsești? întrebă Eir. E vreo problemă? Pentru că, dacă e, poți suna la…

— Nu, nu e nicio problemă, răspunde femeia repede și dispare printre dulapurile din spate.

Eir se uită în jurul său prin mica încăpere. Totul e așezat ordonat, la locul său. Podeaua veche, frumoasă, de piatră, e curată și lustruită, iar lumina – neobișnuit de caldă pentru o farmacie. Farmaciile de pe uscat, cu care era obișnuită, seamănă cu niște containere clinice, având tuburi reci de lumină fluorescentă în tavan și rafturi prea încărcate. Dar cea de aici are strălucirea și atmosfera unei bomboniere vechi.

— Așa, îi întrerupe farmacista gândurile. Mai e ceva?

Pune o sticlă cu Metadonă[{1}] într-o pungă, pe care i-o împinge lui Eir.

Eir citește suma pe display și plătește.

— Este vreun drum mai scurt către Korsparken decât ăsta de la hipodrom?

— Vrei să spui Kors*gården,* o corectează farmacista.

— Da, exact.

— Urcă panta pe care o ai în față când ajungi în piață. Înainte de zidul

circular, mergi pe strada principală și ia-o către terenul de sport și fostul patinoar.

— Ok, mulțumesc.

Eir se îndreaptă către ușă.

— Deși, eu aș merge totuși pe lângă hipodrom, mai spune farmacista. La ora asta…

*

Orășelul înconjurat de ziduri se odihnește tăcut în întunericul de toamnă târzie. Străduțele se încolăcesc ca niște șerpi în jurul pieței ușor înclinate. Piatra cubică e umedă și câteva frunze strălucesc în întuneric, încă agățate de tufele uscate de trandafiri.

Începe să plouă. Lui Eir îi plăcuseră dintotdeauna furtunile, le găsea eliberatoare și liniștitoare. Îi dau o stare de bine care vine din măduva oaselor. Dar de data asta nu cad mai mult de câteva picături.

La numai câțiva pași după ieșirea din perimetrul zidului circular, frumos luminat, peisajul se schimbă. Magazinele sunt zăvorâte și, cu cât trece pe lângă mai multe mașini abandonate și indicatoare de trafic mâzgălite, străzile devin tot mai pustii. O ia pe scurtătură, peste un șantier stradal și apoi pe lângă un teren sportiv înainte de a ajunge într-o zonă părăginită de duplexuri și conglomerate de blocuri de numai câteva etaje. Ici și colo se zăresc mobile de grădină uitate afară, iar pubelele sunt pline. Ceva mai în josul străzii, două fete mâzgălesc cu spray acrilic ușa unui garaj.

Când Eir se apropie, una dintre fete se uită la ea, apoi își întoarce indiferentă privirea și continuă să mâzgălească. Pe ușa garajului stă scris „MORI” cu litere groase, de un roz țipător.

— Locuiți aici? întreabă liniștită Eir.

— Ce? spuse fata.

Are bucle negre, creole mari în urechi și, pe gât, tatuat, un craniu.

Eir vârâ punga cu Metadonă în buzunarul interior și își încheie geaca.

— E garajul *vostru*? întreabă ea.

Fetele se uită una la alta, evaluează o clipă situația.

— Da, e garajul *nostru,* spune una dintre ele.

Eir își scoate telefonul, dar, când îl deschide, constată că e descărcat. Oftează resemnată.

— Deci, dacă mă duc și sun la ușa casei din spate, deschide mama voastră?

Cealaltă fată, cu un corp subțire și bine antrenat, cu capul ras și un imprimeu mare în formă de dragon pe mâneca puloverului, începe să-i dea târcoale. Eir vede cu colțul ochiului că scosese un cuțit pe care îl ascunde în palmă.

— N-avea tu grijă de asta dacă nu vrei s-o încasezi, nenorocită de…, șuieră ea în timp ce face un pas în față.

Eir completează propoziția neterminată a fetei dându-i un cot în față. Fata se împiedică și cade pe spate, scapă cuțitul și își duce mâna la nas. În clipa aceea, fata cu craniul tatuat pe gât se aruncă asupra lui Eir și o trage înapoi, îi aplică o lovitură peste gură, dar Eir o prinde de mână și o răstoarnă, lovind-o cu capul de marginea trotuarului.

— Mi-a spart nasul…, șuieră fata cu dragonul. La naiba, nu ești întreagă la cap, se văicărește ea.

Eir o prinde cu putere de mână și se pregătea s-o tragă pe trotuar când cealaltă se repede la ea din spate, de data asta agitând un tub de spray. Eir face o fentă și izbutește să-i apuce un smoc din părul cârlionțat. Între timp, fata cu dragonul culege de jos cuțitul, dar Eir o apucă de încheietura mâinii, cuțitul cade din nou pe pământ, iar Eir îl lovește cu piciorul, trimițându-l sub o mașină.

O târăște pe fata cu dragonul pe asfalt, până în fața garajului, dar simte că e observată. În spatele unei perdele de la fereastra casei întunecate de alături stă o fată de aceeași vârstă cu cele cu care tocmai se bătuse. Lumina se aprinde și în fereastră apare o femeie mai în vârstă.

Femeia o împinge la o parte pe fată și formează un număr pe mobilul său. Mișcarea buzelor dezvăluie că vrea să fie pusă în legătură cu poliția, în timp ce se uită la ele cu o privire neliniștită.

Eir își îndreaptă spatele, trage adânc aer în piept și încearcă să-și recapete calmul. Își șterge sângele de pe buza crăpată, își vâră mâinile în buzunare și pornește mai departe.

2.

În dimineața următoare, bruma acoperă pământul cu o membrană subțire. Sanna conduce până la vechea carieră de calcar din estul insulei.

Apa turcoaz din craterul enorm strălucește nemișcată. La mal se află o ambulanță, o camionetă a serviciului mobil de urgență și o mașină de poliție cu portierele deschise. Personalul își strânge costumele de scafandru și le încarcă în bena camionetei. Pe o targă zace o fată învelită într-un sac pentru transportat cadavre. Cineva îi îndeasă cu grijă părul lung, roșcat, înăuntru.

Sanna oprește mașina și coboară. Simte pământul tare sub tălpile bocancilor. Printre rădăcini și pietre se ascund găuri care duc în vizuinile iepurilor. Ici și colo se văd resturi lăsate de cei care au fost acolo la baie și plajă. Tacâmuri de plastic, pahare de carton și o sticlă de vin spartă. Aude marea izbindu-se de țărm câțiva kilometri mai încolo, așa cum se aude peste tot pe insulă.

Cariera de calcar este un loc de baie vizitat și cunoscut de toată lumea. În comparație cu golfurile de la mare, pline de lume și cu apă mică, aici e simplu să te scufunzi și să te răcorești. Dar în această lună din an, locul e, de regulă, pustiu. În afara gunoiului lăsat, singurele semne că pe aici vin oameni sunt o scară ruginită care coboară în apă și, în spatele unui crâng, două cabine de schimb.

Privește resemnată corpul de pe targă. De la distanță, se vede mic și slab, cu degetele de la picioare rășchirate, ca ale unei păsări moarte.

Inspectorul de poliție Bernard Hellkvist coboară din mașină și îi aruncă o privire. Sanna se gândește cât de iritat fusese la telefon. Dimineața are întotdeauna o dispoziție proastă, iar azi nu face excepție. Înalt, robust, cu umeri largi, se leagănă pe picioare înainte și înapoi, înconjurându-se cu brațele pentru a-și ține de cald și pufăind cu colțul buzelor ultimul dram de nicotină. Apoi lasă mucul țigării să cadă printre pietre. Pare și astăzi, ca întotdeauna, mahmur. Privirea i se îngustează, își mijește ochii la ea și bombăne un scurt „bună dimineața”.

— Toate astea într-o duminică, spune el. Astăzi trebuia să mă duc la

meci.

— Unde sunt ceilalți? întreabă Sanna.

— Jon a fost aici, dar a plecat. Nu mai e mare lucru de făcut. N-ar fi trebuit să te sun, n-ar fi fost nevoie să vii. Dar înainte să o scoatem din apă nu puteam fi sigur că a fost o sinucidere.

— Oricum, nu eram ocupată.

El îi zâmbește, apoi se uită la ceasul telefonului mobil.

— Știm cine e? întreabă Sanna.

— O cheamă Mia Askar. Paisprezece ani, ar fi împlinit cincisprezece peste câteva luni. Da, oficial n-am identificat-o încă, dar mama a fost la secție acum câteva zile și a anunțat că a dispărut. Avea o fotografie și a descris-o destul de detaliat. Așa că știu că e ea. Blestemați de copii nerecunoscători din ziua de azi…

Sanna îi aruncă o privire tăioasă.

— Ok, ok, spune el. Iartă-mă. Dar puțin furios poți să fii, nu? E nepotul cel mic și, în plus, e primul lui meci în deplasare.

— În curând o să te poți uita la fotbal toată ziua. Nu mai sunt decât două săptămâni până atunci.

— Știu. Dar timpul nu poate trece îndeajuns de repede.

Sanna oftează.

— Criminaliștii? întreabă ea.

— Doar e o sinucidere.

— Dar sunt pe drum încoace, nu?

— Sunt undeva în nord. Intrare prin efracție într-un sediu vechi al armatei. Și chiar dacă n-ar fi fost ocupați, știi la fel de bine ca mine că nu mai vin pentru rahaturi din astea.

Sanna își stăpânește iritarea. Bernard numește sinuciderea „rahat”. Poate pentru că devenise ceva tot mai obișnuit pe insulă sau pentru că singurul lucru pe care poliția îl mai face astăzi într-un asemenea caz este să „curețe locul”.

— Dacă chiar vrei să ne certăm cu ei să vină…, spune el îndărătnic.

— Mănuși?

Sanna întinde mâna fără să-l privească.

El ia cutia din mașină și i-o aruncă.

— Cum naiba o să te descurci fără mine? pufnește el.

Sanna nu răspunde. Bernard își potrivește cureaua uzată a pantalonilor

săi largi de catifea reiată și o urmează spre targă.

— A găsit-o cineva care ieșise la plimbare cu câinele, spune el. Plutea acolo, departe, unde e cel mai adânc. L-a speriat de moarte pe bătrân. A crezut că vede o naiadă.

— Martorul locuiește prin apropiere?

— Nu. Nu locuiește nimeni în apropiere. A spus că vine până aici uneori cu mașina și își plimbă câinele.

Fata de pe targă nu are pe ea decât o pereche de blugi uzați. Părul roșu, cârlionțat, i se lipise de obraji, umeri și sâni ca un strat suplimentar de piele. Un aer de pace domnește asupra ei. Dacă n-ar fi fost buzele vinete și degetele de la picioare rășchirate rigid, ai fi putut crede că era cufundată într-un somn adânc.

Sanna își trage mănușile, înconjoară corpul și privește mâinile fetei. Nicio zgârietură, unghiile sunt curate și frumos tăiate. Îi întoarce cu grijă încheieturile mâinilor și vede tăieturile.

— Am auzit că ai refuzat iar o ofertă grasă, spune Bernard.

Apoi, văzând că Sanna nu răspunde, continuă:

— Da, sora lui Jon lucrează la firma aia nouă de brokeri, continuă el când ea nu răspunde. Așa că toată lumea știe că ai refuzat din nou milioanele pe care le-ai putea lua pe casă.

— Lumea vorbește vrute și nevrute.

— Poate. N-ar fi cea mai mare ușurare, totuși?

Sanna îi aruncă o privire furioasă.

— Să lași totul în urma ta, vreau să spun.

— Am lăsat.

— Da, deși, știi că încă…

— Am tot ce-mi trebuie, îl întrerupe ea.

El mijește ochii în soarele palid.

— Da, tu știi ce cred eu…, spune el.

Tăieturile de la încheieturile mâinilor fetei sunt drepte și adânci.

Într-una dintre ele se vede ceva care seamănă cu rugina dar, când Sanna pune degetul acolo, se fărâmițează ca nisipul.

— În curând e ziua lui Erik, spune ea și remarcă tristețea din ochii lui Bernard.

— Da, știu. Ar fi împlinit paisprezece?

— Cincisprezece.

Bernard zâmbește stângaci. Ea apropie din nou mâinile fetei de corp.

— Spuneam mereu că-l vom învăța să meargă pe motoretă acolo, pe lângă casă, să-și poată lua carnet când ar fi împlinit cincisprezece ani, spune ea. Patrik a cumpărat chiar o Dakota când s-a născut Erik. Pe care a pus-o singur la punct.

— Puch Dakota? Un clasic.

Ea nu mai spune nimic.

Bernard încearcă din nou:

— Da, e al naibii de greu. Dar el nu se mai întoarce, știi asta. Nici el, nici Patrik. Nu ești nici bătrână, nici urâtă. Ai putea să-ți refaci viața, să întâlnești pe cineva. Nu crezi că fiul tău ar fi dorit asta? Să mergi mai departe?

Ea continuă să studieze în tăcere corpul fetei.

— În orice caz, un lucru e sigur, continuă Bernard. Ei nu mai sunt în casa de pe deal. Încercarea de a o păstra numai pentru a-i ține lângă tine în amintire e un fel de a te minți singură. Dacă vrei un sfat, fă-ți singură un serviciu și vinde-o. Mergi mai departe cu viața ta.

Sanna se uită la chipul fetei, dar nu vede niciun semn de violență. Apoi își lasă privirea să-i alunece pe pământ, în jurul lor. Nimic, nici măcar o insectă.

— Ați găsit vreo lamă de ras sau ceva cu care s-a tăiat?

Pe chipul lui Bernard se ivește o expresie agasată.

— Nu mai e *nimic* de făcut aici. În afară de hârtii și de înștiințarea familiei. Asta în cazul în care nu vrei să te scufunzi singură și să cauți o lamă de ras.

Un bărbat de la serviciul de urgență se apropie, dar rămâne deoparte, părând să nu știe cui să se adreseze.

— Ce-i? întreabă Sanna.

— Vreau numai să spun că îl lăsăm așa cum este, spune el arătând către părul fetei.

Încurcat în cârlionții roșcați se zărește un șnur gros din bumbac împletit, care se încolăcește în jurul unei benzi negre de cauciuc. Deși nu e mai lung de 20 de centimetri, a reușit să i se încâlcească în părul de la ceafă.

— Vreau să spun că tot ce se prinde de corp din apă, alge și gunoaie și mizerii din astea, de obicei cade când e scos la suprafață, continuă el. Dar

chestia asta s-a fixat acolo. Și nu avem criminaliști aici, așa că…

— Da, nu-i nevoie să vă gândiți la asta, spune Bernard.

— N-ați văzut în apă nimic de la care ar putea proveni? întreabă Sanna.

— Nu, spuse bărbatul. Dar în căldarea asta ajung tot felul de gunoaie. Așa că poate fi de la orice.

— Mulțumesc, spune ea. Mașina de transport a poliției e pe drum?

— Da.

— Risipă de timp și resurse pe o autopsie, bombăne Bernard după ce bărbatul a dispărut.

— Știi că în cazurile astea trebuie făcută întotdeauna.

El își întoarce privirea, care îi cade pe șoldul fetei. Deasupra blugilor cineva scrisese pe piele un număr: 26. Albastrul se decolorase, ca și cum cifra fusese scrisă acolo cu mult timp în urmă. Sau ca și cum cineva ar fi încercat s-o șteargă.

— Îți spune ceva? întreabă Sanna.

— Nu, dar se pare că a fost scrisă cu marker permanent. Nepoții mei obișnuiesc să se murdărească cu carioci din astea imediat ce pun mâna pe ele. Nu se duce cu nimic, dacă ai ghinion. Rezistă chiar și în apă fierbinte de 95 de grade. Deci cu așa ceva s-a jucat.

Sanna întoarce din nou mâinile fetei.

— N-a făcut asta singură.

— Ba da, spune el obosit. Și-a tăiat venele. Doar vezi cu ochii tăi. Încetează!

— N-am vrut să spun *asta.* Am vrut să spun că *n-a scris singură chestia aia* pe ea.

Sanna face câțiva pași până la picioarele fetei. Bernard o urmează.

— Altcineva a scris, cineva care stătea *în fața* ei.

— Da, ok, ok…, spune Bernard. A avut vreun iubit sau o prietenă care a făcut asta. Dar, oricum, a fost o sinucidere clară.

— Atunci, suntem gata aici? continuă el când Sanna nu-i răspunde.

— Eken a fost informat? întreabă ea.

— Da.

Bernard afișează un zâmbet răutăcios.

— S-a bucurat nespus când l-am trezit din somn să-i povestesc despre sinuciderea unei adolescente.

— Știi doar că ar trebui să-l sunăm.

— E ultima lui săptămână de concediu. La naiba, e la mii de kilometri de aici.

— Cred că există telefoane și acolo.

— Dar se întoarce peste două zile. Oricum, nu poate să facă nimic acum.

Sanna nu-i răspunde. Ernst „Eken” Eriksson este șeful lor. Iubit. Temut. Respectat. Suferă de artroză de vreun an, și-a revenit puțin, dar execută cu greu anumite mișcări. Concediul pe care și l-a luat acum ca să plece undeva, la căldură, pentru a-și mai alina suferința, e primul din ultimii zece ani. De fapt, cineva de pe uscat ar fi trebuit să-i țină locul, dar nu găsiseră pe nimeni.

— Ok, spune Bernard zâmbind obosit. Ce spui? Facem ce trebuie să facem, să ne bucurăm de puțină duminică după aceea?

Bernard e o apariție deprimantă, se gândește Sanna. Ochi lăptoși și obraji fleșcăiți. Nu vrea decât să scape odată de corvoada serviciului. Așa fusese mereu în ultimii ani. Își pierduse entuziasmul și interesul.

Când se uită în jur, vede un uligan pescar ridicându-se de pe un obiect voluminos, asemănător unui borcan mare, așezat pe un stâlp, de cealaltă parte a carierei.

— E una dintre camerele de supraveghere.

Bernard își mijește ochii.

— A citit cineva codul de pe ea? întrebă Sanna. A verificat unde se păstrează materialul filmat?

— Ce? A rămas aici de la sezonul de baie de anul trecut. Acum nu mai funcționează.

— Dacă se întâmplă să funcționeze, ar trebui să ne arate exact ce s-a petrecut aici.

— Dar pentru numele… Doar nu vorbești serios…

— Și, în altă ordine de idei, ați găsit vreo scrisoare de adio sau vreun mesaj? Dacă s-a sinucis, ar fi putut să lase ceva…

— Nimic.

— Niciun telefon mobil?

Bernard oftează și scutură din cap.

— Ați controlat pe pagina ei de Facebook? Instagram? Altceva?

— Am controlat toate paginile de socializare când mama fetei a fost la noi. Sau, mă rog, ea ni le-a arătat. Nicio postare în ultimele două zile, niciun indiciu. Și aproape niciun prieten. Trist.

Sanna tace, reflectează.

— Există cineva din familie cu cazier judiciar? Ați controlat?

Bernard oftează din nou, mai iritat și mai resemnat. Apoi îi pune în brațe blocnotesul său, își suflecă mânecile și pornește către locul unde se află camera de supraveghere. Când ajunge, se oprește și privește îngrijorat scara de fier ruginită care se înalță pe stâlp înainte de a păși pe ea și a începe să urce.

— Așa, am fotografiat codul. La naiba, ce bine va fi când o să scap de tine, spune el cu un zâmbet amar.

— Poftim?

Se întorc. O femeie de vreo treizeci de ani, cu buza crăpată, adusă puțin de spate și apărută de nicăieri, îi privește întrebător.

— Sanna Berling? întreabă femeia întinzând-i mâna. Eir Pedersen. Noua ta parteneră.

Femeia, care trebuie să-l înlocuiască pe Bernard peste o săptămână, când acesta iese la pensie, nu arată așa cum și-a închipuit-o Sanna. Își imaginase un birocrat îngrijit și lustruit. Eir arată mai degrabă ca și cum ar dormi pe sub poduri, pe cartoane. Aspră și cu un fel de neliniște interioară, își mută nerăbdătoare greutatea de pe un picior pe altul. Există o mare siguranță de sine, ceva arogant, acolo înăuntru.

După ce mașina serviciului de medicină legală a poliției și-a închis ușile după Mia Askar, privirea îi fuge peste împrejurimi. Bernard intră în mașina lui. Sanna se gândește s-o întrebe pe Eir ce caută acolo deja din ziua aceea, din moment ce nu trebuia să-și înceapă serviciul decât în ziua următoare, dar se abține, pentru a nu fi nevoită să întrețină o conversație. Când vorbise cu ea la telefon, cu două săptămâni în urmă, Eir i se păruse calmă, dar acum numai calmă nu e. Merge repezit, șireturile pantofilor murdari îi sunt dezlegate. Vărsase ceva pe ei, sau era apă sărată de mare care se uscase.

Desigur, șeful de pe continent îi spusese că Eir Pedersen „nu se relaxează niciodată”, dar uitase să precizeze că avea nevoie și de o cămașă de forță. În loc de asta, o informase că Eir era fiica unui cunoscut jurist și diplomat. Probabil pentru a atenua șocul pe care știa că apariția ei avea să-l producă. Ca și cum impresia de haos ar fi putut fi trecută cu vederea dacă mai întâi ți-ai fi închipuit-o ca pe o tânără pedantă, al cărei loc era într-un birou cu mobilier de mahon și draperii grele de catifea.

— Sper că e ok că am venit, spune Eir. Am trecut pe la secție și am aflat

că ești aici. M-au lăsat să împrumut o mașină, așa că, m-am gândit, ce dracu', știi tu…

— Am crezut că ai venit ieri cu duba de la mutări.

— Da?

— E puțin neobișnuit să-ți începi noua slujbă într-o duminică. De ce să nu aștepți până mâine, vreau să spun.

Eir nu răspunde.

— N-ar fi trebuit să ai măcar o zi de introducere la secție mai întâi? continuă Sanna.

— O să am mâine. Deci, niciun criminalist pe-aici, spune Eir. O sinucidere?

— Probabil.

— Cei de la secție mi-au spus că e vorba despre o tânără.

Sanna dă din cap.

— Pot să ajut cu ceva? întreabă Eir.

— Vorbim mâine despre asta.

— Deși eu aș vrea al naibii de mult să ajut *acum*. Mă simt în formă, gen.

Răscolește pământul cu vârful pantofului. Sanna o ignoră.

— Sau ai putea să-mi permiți accesul la documentele tale, să mă pot informa despre celelalte cazuri pe care le ai deja deschise, continuă Eir.

Sanna oftează, dezamăgită de făptură dificilă, plină de zel și aproape de neînțeles care pășește alături de ea în drum către mașină.

— Ce e? pufnește Eir malițios. Ți-e teamă că o să mă amestec în treburile tale și o să le fac mai bine decât tine, sau…?

— Nu, dar acum nu am timp să te distrez.

— Poftim?

— Am citit despre tine când am aflat că-l vei înlocui pe Bernard. Clasa de sus. Școală cu internat – plictisită și certăreață. Academia de Poliție – plictisită și greu de plasat, în ciuda faptului că ai avut cele mai bune note. Departamentul Operativ Național – plictisită și cu probleme de colaborare.

Eir oftează frustrată.

— Haide…, spune ea. Hai să bem o cafea și să vorbim. Să ne cunoaștem.

— Ne vedem mâine.

— Cotoroanța naibii, bombăne Eir după ce Sanna se îndepărtează câțiva pași.

— Ce-ai spus? Sanna se întoarce.

— Nimic.

În timp ce deschide mașina, Sanna repetă în minte toate laudele cu care șeful lui Eir o încununase pe aceasta. „Las-o în pace”, se gândește.

— Mă întreb numai de ce m-ai ales pe mine, întreabă Eir ajungând-o din urmă. Dacă știai toate astea despre mine, vreau să spun.

— N-am făcut-o.

— Ce vrei să spui?

— Nu te-am *ales* pe tine.

— Aha… Nu?

— Nu. Pur și simplu n-au mai fost alți solicitanți.

Eir izbucnește în râs.

— Am spus ceva amuzant?

— Da, pentru că n-am cerut nicio blestemată de slujbă aici. Șeful a făcut-o în locul meu. M-am trezit numai că mi-a trimis cererea aici. Da, ticălosul ăla nu m-a înghițit niciodată.

Eir regretă imediat ce spusese.

Fața Sannei se relaxează într-un zâmbet larg și mulțumit.

— Serios? spune ea. Cum a putut să nu-i placă *de tine*?

Eir își bate coapsa cu palma.

— M-am gândit la ceva, spune ea.

— Da?

— Deci, dacă fata s-a sinucis, cum a venit până aici? Nu văd nicio bicicletă sau ceva, și până la șosea e drum al naibii de lung.

Sanna dă din cap. Pădurea care înconjură cariera i se pare deodată adâncă și întunecată. Este deasă și de nepătruns. Singurul drum de pădure care duce aici e lung și i-ar fi luat mult timp să-l străbată pe jos. Își scoate mobilul din buzunar.

— Da, eu sunt, răspunde Bernard.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te întorci. Avem de căutat. Fata trebuie să fi venit aici cu ceva. Trimite-l înapoi pe Jon, sau pe cine găsești. Și sună-mă după aceea.

Umerii lui Eir sunt contractați și obrajii îi sunt roșii de frig când Sanna termină convorbirea.

— Vino.

— Unde mergem? întreabă Eir surprinsă, zâmbind.

— Mă gândeam să fac asta singură. Dar ia-ți mașina și urmează-mă.

•

Este ca și cum cineva o împușcă pe Lara Askar în cap. Ca și cum corpul ei se face țăndări acolo, în holul elegant, când Sanna și Eir o roagă să le urmeze pentru a-și identifica fiica. E o femeie impunătoare, cu un chip frumos. Același păr roșu ca focul și cârlionțat ca al fiicei sale, aceiași ochi de un albastru intens. Dar vestea a făcut-o să pălească. Se prăbușește pe podea și, până la sosirea personalului de la Salvare, nu mai poate să scoată niciun cuvânt. Când o ajută să iasă din casă, murmură:

— Nu se poate să fie *ei*.

3.

E trecut cu puțin de cinci dimineața când mobilul sună. Aflată între somn și trezie, se aude singură strigând:

— Nu!

Dar telefonul insistă. Întinde mâna să-l caute.

— Da…, răspunde ea somnoroasă. Bine… mă duc acolo.

Se ridică din pat, bâjbâie prin întuneric către suportul pentru haine, și aprinde o lampă cu picior. Pe suport atârnă trei perechi de pantaloni negri, flecare pe umerașul său, iar pe podea se află trei perechi de bocanci, și ei negri. Ia o pungă și scoate din ea un tricou negru nou, aflat încă în ambalajul din magazin.

Pe un scaun stau aruncate plicuri nedesfăcute cu facturi și scrisori oficiale, printre care una de la primărie. Știe deja ce conține. Pe prima o primise cu două luni în urmă. Nu are voie să folosească garajul ca locuință și trebuie să confirme că nu face asta.

Se surprinde contemplând oglinjoara lui Erik. Este unul dintre puținele lucruri pe care le putuse salva din incendiu. Focul mistuise aproape totul. Din casa cu grădină și acareturi, pe care ea și Patrik o renovaseră împreună cu atâta trudă, nu mai rămăsese decât o coajă arsă. Nu era prima dată când criminalul, piromanul Mårten Unger, dăduse foc unei case în care locuiau copii.

Își freacă fața și întoarce oglinjoara, punând-o așa cum stă mereu, cu sticla în jos. De fiecare dată când o atinge, dorul o copleșește. Cu Patrik e altfel. Durerea a pălit după câteva luni. Aproape că i-a uitat trăsăturile feței când a aflat că el avea un garaj. Ceva nu funcționase în aplicarea prevederilor testamentare și faptul că Patrik deținuse un garaj se descoperise numai după câțiva ani. Pusese contactată de un avocat, care îi dăduse adresa. Patrik nu-i spusese niciodată nimic nici despre vechiul Saab, nici despre garaj.

Când ajunsese acolo, fusese întâmpinată de pubelele pline cu gunoi care blocau intrarea. Tăiase lacătul ruginit cu o foarfecă pentru metal, deschisese, și mii de molii îi uraseră bun venit. Se ridicaseră de pe pereți, un nor de insecte, înainte de a zbura afară.

Înăuntru mirosea a benzină și umezeală. El scrisese lozinci pe pereți: *No gods, no masters*[{2}] și *Anarhia e ordine.* Lângă ele, o pictură înfățișând o pisică neagră în forma unui cerc, cu spatele arcuit și arătându-și colții. Sanna o recunoscuse mediat: el obișnuia s-o mâzgălească peste tot, pe bucățele de hârtie sau șervețele.

Pe un birou uzat se aflau câteva dintre schițele lui, desene, însemnări și scrisori către cei care îi împărtășeau opiniile. De asemenea, câteva scrisori de protest, unele distruse de umezeală, altele de șoareci sau insecte, adresate diverselor autorități. La fel ca lozincile, erau pline de ură împotriva puterii.

Nu-i plăcuse niciodată latura lui anarhistă. Nici măcar atunci când încerca s-o privească cu un anume umor sau când se gândea că reprezintă un contrast fermecător între ei doi. În plus, el își cultivase ura împotriva statului atunci când devenise șomer iar ea ora gravidă cu Erik, adică atunci când avusese cel mai mult nevoie de el, lucru care ducea la certuri interminabile.

Dar, după ce Erik a împlinit un an, Patrik a încetat brusc să mai deseneze și să scrie nopțile, sau să mai dezbată politic la cinele lor. Ea acceptase și se gândise că noua slujbă îl făcuse să-și schimbe atitudinea.

Când descoperise garajul, Sanna înțelesese că el nu încetase, de fapt, niciodată să militeze, ci își crease o lume proprie, departe de familie, în care își putea trăi nestingherit fanteziile. În orice caz, ea așa le numise întotdeauna: fantezii.

Sigur, ar fi putut reacționa umplându-se de amărăciune, descoperind că Patrik avusese un secret, un loc numai al lui de care ea nu știuse. Dar, în loc de asta, s-a mutat acolo. În douăzeci și patru de ore, a părăsit camera de motel în care locuise după incendiu, a curățat pereții garajului cu un aparat de spălat cu presiune, a făcut ordine, a încercat vechiul lui Saab și apoi și-a vândut propria mașină. Și-a aranjat în garaj puținele lucruri pe care le mai deținea, a cumpărat un pat și un suport pentru umerașe. O toaletă exista deja într-un colț, probabil montată acolo chiar de Patrik, care era instalator, iar pe unul dintre pereți se afla o chiuvetă de metal cu robinet. Când avea nevoie de un duș cald, îl făcea la secție.

Inițial își propusese să rămână acolo până ce vechiul Saab al lui Patrik dădea în primire. Dar mașina continua să funcționeze. Iar ea rămăsese să locuiască în garaj. Așa fusese cel mai simplu. Iar acum spera că primăria

avea să-i mai dea răgaz două luni înainte de a trimite pe cineva care s-o silească să se mute. Doar încă puțin timp, numai de atât avea nevoie până va fi în stare să se ocupe de asta. Apoi o să se debaraseze și de Saab.

Fragmente din ziua precedentă îi vin în minte. Se gândește la Mia Askar. La șnurul încâlcit în părul ei. Era înnodat în jurul unui fel de benzi de cauciuc care, probabil, îl făcea elastic. Se întreabă la ce era folosit acel șnur elastic, dar nu găsește nimic. Apa din cariera de calcar părăsită e adâncă și, așa cum observase bărbatul de la serviciul de urgență, ar putea ascunde orice.

Mobilul vibrează din nou. Dă drumul la apă în chiuveta metalică și se spală pe față. Își dezbracă tricoul și îl aruncă în coș, acolo unde mai sunt și altele la fel.

*

Eir stă trează și se uită în tavan. Steluțele fluorescente din plastic lipite acolo o fac să se gândească la chiriașii dinaintea ei, care trebuie să fi avut copii. Se răsucește de câteva ori în pat, dar nu poate adormi. Se ridică și își trece mâna prin părul răvășit și sârmos.

Ceva mai încolo se află o cutie de carton și un maldăr de haine care se revărsă dintr-un sac negru de plastic. De sub el iese o bucată de pungă de hârtie de la un fast-food stradal, pătată de ketchup.

Dincolo de singura fereastră a încăperii se vede un copac cu o coroană enormă. O creangă lovise toată noaptea în fereastră, dar nu asta o deranjase. Fusese mai degrabă o distragere de la celelalte zgomote care, se părea, erau incluse și ele în contractul la mâna a doua pe care îl semnase.

Cel mai pătrunzător zgomot vine totuși din camera alăturată, de la propria ei soră. Știe că o poate ruga oricând pe Cecilia să închidă semnalul robotic al telefonului mobil, dar n-o face. Dacă se gândește la cum fusese cu câțiva ani în urmă, când Cecilia putea să dispară timp de mai multe luni, pentru ca apoi să se întoarcă, drogată, transpirată, cu brațele pline de răni de atâta scărpinat – și să ceară bani –, asta i se pare un fleac. Mai bine o fantomă insomniacă, dar fără droguri, care stă de vorbă cu cineva la telefon în camera alăturată, decât un cuțit la gât în toiul nopții și o soră mai mică având pupilele cât niște vulcani, cu o nevoie disperată de numerar.

Nu e vina nimănui că Cecilia devenise cum devenise. Ceva i se întâmplase în copilărie, poate moartea mamei, după accident, fusese o traumă prea mare pentru ea. Eir se gândește la fata de la carieră. Era cam de

aceeași vârstă la care Cecilia începuse să încerce droguri mai puternice – există multe feluri de a scăpa de propriii demoni.

Apoi se gândește la fotografia pe care i-o arătase Sanna. Fotografia pe care Lara Askar o adusese la secție când reclamase dispariția fiicei sale. Era o copie mărită după o fotografie cu clasa. Revărsarea bogată a cârlionților roșcați contrasta puternic cu fundalul urât, de un albastru țipător, al fotografiei. Mia era drăgălașă, dar părea absentă, cu zâmbetul ei pe jumătate forțat. Mai frapantă era îmbrăcămintea. Eșarfă boa verde, vestă de piele întoarsă, pălărie de soare de culoarea nisipului, cizme de cowboy, ochelari de soare cu lentile albăstrii și coliere, brățări și inele mari. Arăta ca dintr-un alt timp. Ca o persoană care trăia într-o altă lume.

O caută pe Mia Askar pe internet, dar nu obține prea multe link-uri. Majoritatea vin de la același articol. Este vorba despre o competiție de matematică pentru copii, pe care Mia, care avea atunci zece ani, o câștigase cu un punctaj covârșitor. În interviu, răspunsurile ei sunt concise. A fost crescută de un singur părinte, mama ei, Lara, care are o firmă proprie. La întrebarea dacă are un model în viață din domeniul matematicii, răspunsul este: „Nu, Hypatia e moartă.” Tatăl ei, Johnny, a fost cel care i-a trezit interesul pentru știință și matematică. Era entomolog, specializat în apidologie, adică în studiul albinelor. La întrebarea dacă tatăl Johnny e mândru de performanța ei, răspunsul Miei este: „Nu, tata e mort.” La întrebarea dacă avea să participe la competiție atunci când se ținea din nou, peste patru ani, răspunsul este: „Nu.”

Eir caută paginile Miei Askar pe rețelele de socializare. Răsfoiește printre câteva fotografii. Nu sunt multe. Cele care există nu spun nimic: fotografii cu apă, mai ales cu golfuri, dar și câteva cu lacuri și mlaștini. Când citește comentariile, vede că Mia Askar nu are prea mulți prieteni. Cei care o urmăresc par să fie contacte întâmplătoare de la organizațiile ecologiste și niciun *prieten* adevărat. Comentariile se referă la cât de frumoase sunt locurile din fotografii, cât de vulnerabil este mediul din jurul lor, și cât de izolate par să fie. *Izolate.* Eir dă repede click pe fiecare fotografie. Ca din fotoliul unui spectator, își dă seama că ceea ce vede este o prezentare a câtorva locuri cu apă de pe insulă. Locuri cu apă, izolate, unde să te poți sinucide.

Sunetele telefonului din camera alăturată încetează brusc și prin apartament se aude zgomot de pași. Cineva dă drumul la robinetul din

bucătărie. Eir se ridică și deschide fereastra. Aerul rece se revarsă în cameră și ea îl inspiră adânc. E numai în chiloți și un tricou cu mânecă scurtă și pielea i se face de găină când se apleacă în afară. Ceva de pe pervaz, stufos și moale ca puful, îi atinge mâna dreaptă. O mierlă cu ciocul galben care își rupsese gâtul. Nu se poate abține să n-o atingă ușor. Corpul e țeapăn și uscat. Ca și cum n-ar fi trăit niciodată.

În bucătărie, Cecilia scoate farfuriile desperecheate și paharele din mașina de spălat vase. E o fată frumoasă, dar slabă și palidă. Părul îl are tuns scurt, aproape țepos. Se potrivește chipului drăgălaș, ca de păpușă. La picioarele ei se tolănește Sixten, o corcitură de câine lup irlandez, cu blană mițoasă și pete negre.

— Te simți bine? o întreabă Eir când intră în bucătărie.

Cecilia tresare speriată și Sixten se ridică în picioare.

— Iartă-mă, credeam că m-ai auzit.

Cecilia ridică una dintre farfurii. E zgâriată și ciobită pe margine.

— Am fi putut să luăm *ceva* personal din bucătăria noastră de acasă. Chiar dacă tu nu crezi asta, eu știu că vom rămâne aici mult timp, așa că n-ar fi fost prea greu să împachetăm câteva cești și farfurii.

— Ai dormit? întreabă Eir căscând.

— Nu știu. Nu prea. Dar tu?

— Vreo oră, în orice caz.

Își zâmbesc. Nu e prima dată când schimbă replicile astea.

— O mierlă s-a izbit de geamul meu, spune Eir.

Cecilia oftează.

— Și eu am văzut una moartă ieri, în fața porții. Credeam că migrează când vine frigul.

— Sunt hainele mele?

Eir arată către mașina de spălat rufe, în care, prin spumă, se zărește o pereche de blugi.

— Da. Toată baia puțea. Nu i-am înțeles niciodată pe cei care spun că le place mirosul de mare. Miroase a rahat.

— Iartă-mă, ar fi trebuit să le bag direct în mașină când am venit acasă.

— Este un bazin acoperit pentru înot numai la vreo doi kilometri de aici. E deschis până seara târziu. Târziu chiar și pentru tine.

Eir o ignoră, dă drumul la apa rece. Apoi se apleacă și bea cu înghițituri lacome, înainte de a se șterge la gură și pe bărbie. Cecilia îi pune

demonstrativ în față un pahar zgâriat.

— Cum a mers ieri? întreabă ea. Ai întâlnit-o pe polițista aceea? Ai găsit-o?

— Da.

— Și cum e?

Eir ridică din umeri.

— Nu știu. Obosită. Rodată.

— Și ce-ați făcut? continuă Cecilia. Vreau să spun, dacă tot ați fost amândouă la serviciu într-o duminică.

— Nimic special.

— Aha…

— Cineva care s-a înecat. Sau, ok, nu s-a înecat, riguros vorbind s-a tăiat la…

Eir se întrerupe când vede că Cecilia o urmărește emoționată.

— Da, spune Eir, tulburată de privirea fixă a surorii sale. Lumea e plină de oameni care vor să moară. Ce-ai vrea să-ți spun?

— În orice caz, ai putea trece peste partea cu „n-a fost nimic special”.

Eir ridică din umeri, simte că nu e în stare de alocuțiuni sau certuri. Pe masă, punga de la farmacie e neatinsă. O deschide și scoate flaconul cu Metadonă.

— Fac erupție cutanată de la porcăria aia, protestează Cecilia. Pe picioare. Uite!

Își ridică unul dintre cracii pantalonilor și îi arată lui Eir eczema transformată în răni de la atâta scărpinat, care se întindeau pe toată partea din față a gambei.

— Drăcia dracului!

— Știu…, spune Eir luând-o de după umeri.

— O urăsc.

— Dar știi că trebuie s-o iei, spune Eir înainte ca Cecilia să se desprindă din îmbrățișarea ei, să-și tragă nasul și să reia golitul mașinii de spălat vase. Mobilul lui Eir începe să vibreze pe masa din bucătărie. Cecilia tresare speriată și scapă din mână farfuria, care cade și se face țăndări.

*

Sanna coboară încet din mașină și își potrivește hainele. Lumina albastră și mută a girofarului îi dansează pe față în timp ce ea îi lasă încă un mesaj lui Eir.

„Sunt tot eu. Unde ești?”

Cartierul se află chiar în afara zidului circular, construit ca fortificație în jurul orașului-cetate și datând încă din Evul Mediu. Vilele sunt magnifice, iar grădinile – întreținute cu precizie profesională. Cu ferestrele lor mari, ușile imperiale, aleile de acces gigantice și copacii paradisiaci, cu coroanele perfect tunse, sunt râvnite în orășelul altfel liliputan, cu case mici și străduțe înguste. Peste tot domnește un aer de siguranță, preocupare pentru frumos și prosperitate.

Vila lângă care se oprește era un vis zugrăvit în alb, cu o peluză minunată de iarbă în jur. Dar acum e împrejmuită cu banda de delimitare a poliției și câțiva dintre colegii ei se află în grădină. În mod obișnuit, s-ar fi grăbit către ei, dar astăzi e obosită. Gândul la fata din cariera de calcar o urmărește de când s-a trezit. Să intre, după asta, într-o casă înstărită dintr-un cartier exclusivist, în care o pensionară a fost victima unei spargeri, nu era chiar ceea ce își dorește în clipa aceea.

În timp ce o așteaptă pe Eir, începe să soarbă din cafeaua cumpărată de la benzinăria deschisă nonstop. Comandantul secției se poliție o sunase, spunându-i cu voce răgușită că trebuia să se grăbească. O spargere și ceva despre o moarte. Jon Klinga și alți colegi erau deja acolo.

Și, foarte adevărat, Jon Klinga apare dintr-o dată lângă ea. Îi simte mirosul înțepător de after shave. Un amestec de alcool și lămâie îi pătrunde în nări.

— O afurisită de scenă de film de groază acolo, înăuntru, spune el gâfâind, ca și cum nu are destul aer. Ce faci aici? De ce nu intri?

E un bărbat sprinten și suplu, iar când își piaptănă părul lins, ca în ziua aceea, arată chiar elegant. E și el conștient de asta. Deși sub ea în grad, se mișcă în jurul ei cu autoritate. Amabil. Vital. Genul de polițist pe care toată lumea și l-ar dori la genul de cazuri în care răufăcătorii umblă nestingheriți în dube albe, răpesc oameni și îi omoară, după ce îi torturează.

Bocancii perfect lustruiți sunt singurii care îi dezvăluie înclinația către extremism în relația sa cu legea și ordinea. Puțini știu că, sub uniformă, are pe piept o zvastică roșie. E un tatuaj vechi, din tinerețe, pe care el, mai târziu, a încercat să-l șteargă. Sanna îl văzuse odată, când Jon credea că era singur și își schimba hainele într-o cameră de la secție. O surprinsese pe Sanna uitându-se la el, dar nu apucase să spună nimic înainte ca ea să dispară. În ziua următoare, el se comportase ca de obicei, îi dăduse „bună

dimineața” cu același zâmbet amabil pe buze ca întotdeauna.

Acum stă acolo și îi zâmbește din nou. Un zâmbet obișnuit, prietenos, dar total lipsit de căldură. Ține în mână o lanternă cu lumină slabă.

— Îl aștepți pe Bernard? întreabă el.

— Nu. Pe noua mea parteneră. Astăzi e prima ei zi, dar m-am gândit că e mai bine să vină cu mine. L-am sunat pe Bernard. I-am spus că preluăm noi cazul. Ea și cu mine.

— Așa… Geacă de piele, păr ciufulit… Ar putea fi ea?

Sanna se uită în jur, dar Eir nu e acolo.

— Cred că am văzut-o ieri la secție, spune el pe un ton controlat și superior. Stătea la recepție și făcea ceva.

Sanna se simte copleșită de un val de dezgust. Înțelege din tonul lui ce urmărește și că e prea târziu să-l oprească.

— Am visat-o înainte de tura de noapte, continuă el punându-și mâna pe coapsă. Îi arătam cum e să fii cu un bărbat adevărat…

— Încetează!

— Ciudat, spune el pufnind în râs. În visul meu, și ea a spus tot așa. De mai multe ori.

— Deci, îl întrerupe Sanna, avem o spargere? Vreun mort?

— Crimă, își drege Jon vocea. Cu siguranță crimă.

— *Crimă*? Comandantul secției mi-a spus „spargere” la telefon.

— Așa am crezut și eu la început, înainte să mă uit cu atenție. M-am gândit că e o spargere tipică. Adresa și… dar…

— Dar?

— O să vezi singură ce e acolo, înăuntru. E un masacru.

Sanna privește către vilă și regretă că nu l-a luat cu ea pe Bernard.

— Cine e victima? întreabă ea.

— O cheamă Marie-Louise Roos. 74 de ani.

— Familie?

— Fără copii. Un soț care nu e acasă. O echipă îl caută.

— Marie-Louise Roos…, murmură Sanna.

— Da, o cunoști?

— Numele mi-e cunoscut.

— A fost prin ziare. În special pentru că a donat o grămadă de bani în scop de binefacere și pentru o serie de proiecte. Printre altele, pentru noul azil, știi tu, clădirea aceea controversată pentru care au primit autorizație s-

o construiască lângă gater.

Sanna își amintește. Marie-Louise Roos fusese donatoarea principală dintr-un grup care a luptat și a făcut posibilă construirea acelei clădiri moderne pe o bucată de teren pe care se aflau ruinele unui vechi conac cu valoare culturală recunoscută.

— Era bine „garnisită”, spune Jon.

— Da. Cărți vechi. Acum câțiva ani avea un anticariat de lux în oraș, nu-i așa?

— A câștigat o grămadă de bani în primul rând din ediții princeps, manuscrise și lucruri din astea pe care le căuta în toată lumea și apoi le vindea colecționarilor bogați.

— Dar nu și în ultimul timp.

— Nu, s-a retras când comerțul s-a mutat pe internet. Dar a păstrat o mică bibliotecă care se află aici, înăuntru.

— Deci, *poate* fi totuși vorba despre o spargere, până la urmă? Furt de cărți?

— Poate fi. Dar nu cred.

— E intactă? Camera cu cărțile?

— Pare neatinsă. Dar societatea de asigurări va reacționa, dacă lucrurile nu stau așa.

— Și soțul?

Jon răsfoiește în carnețelul lui, citește, răsfoiește din nou.

— Frank Roos. Pensionat pe caz de boală.

— Și înainte de asta?

— Geolog.

— Cercetător?

— Da, când era tânăr. Apoi a lucrat într-o funcție de consilier. Mai mult pentru Fornsalen[3].

Citi mai departe în însemnările sale.

— A lucrat și în lumea afacerilor, cu companii care solicitau autorizație de exploatare a calcarului.

Sanna stă pe gânduri câteva secunde.

— Au fost multe discuții și proteste în jurul acestor autorizații în ultimii ani.

— Da, dar nu și atunci când lucra el. S-a pensionat acum zece ani.

Sanna se scarpină în cap și privește din nou către casă. Cu coada

ochiului vede chipul lui Jon devenind inexpresiv, ca întotdeauna când nu mai are nimic de spus.

— Intrăm? întreabă ea, constatând că era iritată de întârzierea lui Eir.

— Unde e tipa nouă?

— Eh… O să-i rugăm pe colegii de afară s-o trimită la secție când apare. Astăzi e ziua ei de introducere. Putem intra acum.

Mototolește paharul gol de carton de la benzinărie și îl îndeasă în buzunar.

— Sigur, spune el. Când spuneai că a venit pe insulă?

— N-am spus. De ce?

— Nu, mă întreb numai dacă era deja aici, pe insulă, sâmbătă seara.

— A venit cu vaporul sâmbătă dimineața. De ce întrebi?

— Nu, cu siguranță că nu e nimic. Dar ai auzit despre fetele acelea două care au fost aduse la secție?

— Mâzgălitoarele? întrebă Sanna. Cele care s-au bătut și au fost duse la spital?

— Ele susțin că nu s-au bătut între ele, ci că o fată cu geacă de piele le-a atacat și aproape le-a omorât.

Sanna izbucnește în râs.

— Din câte am înțeles, au mâzgălit cu spray casa în care locuiește victima lor, cea pe care o tracasează de multă vreme. Erau drogate și s-au luat la bătaie.

Jon se crispează.

Sanna văzuse și altă dată acea răceală de gheață pe fața lui când cineva îl lua peste picior. În special dacă era vorba despre o femeie.

— Asta s-a întâmplat în Talldungen, spune el. Unde locuiește tipa nouă?

Chiar în clipa aceea o văd pe Eir apropiindu-se de ei.

— Ai întârziat, spune Sanna.

— Știu, gâfâie Eir trecându-și mâna prin părul ciufulit.

— Jon, se prezintă el întinzându-i mâna.

Ea i-o strânge și îl privește cu ușoară neîncredere. Caută zadarnic puțină căldură în privirea lui.

— Ești nouă și greu de găsit, spune el. De unde vii?

— Korsparken.

— Vrei să spui Kors*gården*? zâmbește el batjocoritor, uitându-se cu subînțeles la Sanna. E chiar lângă Talldungen. Chiar acum vorbeam despre

Talldungen, eu și Sanna.

— Aha…, spune Eir fără să înțeleagă.

— Mergem? îl întrerupe Sanna și o pornește către vila împrejmuită cu banda de delimitare a poliției.

Ceilalți doi o urmează. Vede prin fereastră, într-una dintre camere, lumina blițului unui aparat de fotografiat. Eir se uită cu coada ochiului la Jon.

— Când ați fost informați despre asta, mai exact?

— La 04:30, spune el. O vecină care se ducea să-și ia ziarul a văzut că ușa era întredeschisă și a venit să vadă dacă totul e în ordine.

— Și când ați început să-l căutați pe soț?

— 05:00. Am făcut chiar eu asta de îndată ce am ajuns aici.

Eir tresare și se întoarce către Jon.

— Stai puțin, stai puțin… Ți-a luat *o jumătate de oră* să ajungi aici? Orașul ăsta e atât de mic, încât în jumătate de oră ai putea să-i dai înconjur.

— Nu cred că are vreo importanță în contextul ăsta. Era deja rece când vecina a găsit-o, răspunde el răspicat.

— Ba are *extrem de mare* importanță. Dacă lucrezi în tura de noapte și ești sunat și informat despre o crimă, lași filmul porno la care te uiți și alergi într-acolo. Sau nu?

Vocea ei e bătăioasă și provocatoare. „Din nou mânia asta”, se gândi Sanna. „Brutală, violentă și total neînfricată. Să fi avut Jon dreptate? Era Eir în stare să bată atât de rău două adolescente?”

— O să vorbim mai multe despre asta, dacă va fi nevoie, când plecăm de aici, îi spune ea lui Jon. N-ați atins nimic, nu-i așa?

— N-am deschis nici măcar o fereastră sau un ventilator acolo, înăuntru. N-a fost ușor, pentru că miroase al naibii de rău. Sudden și tehnicienii lui au luat probele preliminare, după câte am înțeles.

— Sudden e înăuntru?

— Nu, dar o să te caute azi, ceva mai încolo. Înainte să intrăm, ar trebui să te pun în temă despre ce s-a întâmplat și cum arată acolo, înăuntru.

— Ce vrei să spui?

— Vecina care a găsit-o a călcat peste tot și a atins o grămadă de lucruri, din câte am înțeles. Asta a îngreunat treaba lui Sudden și a tehnicienilor.

Sanna oftează.

— Și Fabian?

— Se întoarce acum pe insulă. A fost pe continent să supravegheze o autopsie importantă, dar cred că avionul lui trebuie să aterizeze dintr-o clipă în alta, spune el întorcându-i spatele lui Eir.

Ea răspunde prin a-i lua lanterna din mână.

— Pot să intru? o întreabă ea pe Sanna, primește o scurtă încuviințare din cap și dispare în casă.

— Am mai avut vreo problemă pe aici și altă dată? întreabă Sanna scotocind după o pereche de mănuși în buzunarul hainei, dar nu o găsește.

Gândul la Bernard, care are întotdeauna o pereche de rezervă, o întristează. Bernard o să-i lipsească.

— Nu, răspunde Jon cu ochii la ușa care o înghițise pe Eir.

Pe trotuar stă o femeie mai în vârstă, împreună cu doi polițiști.

— Vecina? întreabă Sanna.

— *Yup*, răspunde Jon uitându-se la ceas.

— Mă întorc imediat, spune ea și o pornește în direcția femeii. Găsește-mi niște mănuși de cauciuc până atunci.

Vecina tremură și plânge cu disperare, ținându-și o batistă la față. Se mișcă cu greutate. Venele de pe gât și mâini îi sunt albastre și umflate. Sanna îl ia deoparte pe unul dintre polițiști.

— În curând se va congela. Fă-i rost de o pătură și du-o undeva la căldură. Personalul medical a examinat-o?

— Nu știu unde e personalul medical.

— Cum adică?

— Da, nu știu unde e.

— Ok, oftează ea întorcându-se către femeie. Sanna Berling. Inspector de poliție, se prezintă ea. Înțeleg că tu ai fost cea care a găsit-o pe Marie-Louise Roos.

Femeia dă din cap și încearcă să zâmbească. Poartă o proteză dentară care nu e bine fixată în partea de sus. Printre buzele vinete se văd trei rânduri de dinți.

— Ai mai remarcat și altceva azi-dimineață, în afară de ușa deschisă?

Femeia scutură din cap.

— Și soțul Mariei-Louise?

— Frank? spune femeia în timp ce încearcă să-și controleze proteza cu limba, ca să nu sâsâie prea mult. Ați dat de el?

— Câteva patrule îl caută acum.

— Dar de ce nu aveți un elicopter?

— Folosim foarte rar elicoptere în zona asta. Vizibilitatea de sus nu e bună aici.

Femeia dă din cap, ochii i se mișcă neliniștiți.

— Ai vreo idee unde ar putea fi? întreabă Sanna. Pe la prieteni sau membri de familie care locuiesc prin apropiere?

— Ce vrei să spui? Frank n-ar fi putut în niciun caz să meargă singur undeva.

Câteva minute mai târziu, Sanna se întoarce lângă Jon, îi ia carnetul de însemnări din mână și scrie ceva în el.

— Știați că soțul stă într-un scaun cu rotile și e diabetic? întreabă ea furioasă.

— Ce?

— Trimite câteva patrule cu câini să controleze din nou toate tufișurile și grădinile vecine din zonă. Poate că e în șoc sau zace rănit undeva.

Jon dă din cap cu o amabilitate rece.

— Și curierul care aduce ziarele de dimineață – a vorbit cineva cu el sau ea?

— Da, n-a văzut și n-a auzit nimic.

— Știm când a fost văzut soțul ultima dată?

— Nu.

— Încearcă să afli. Și să stabilești poziția telefonului lui mobil acum, pe loc.

— Ok.

— Mănuși?

Sanna întinde mâna și se așază în fața lui, în timp ce se uită la polițiștii care umblă prin grădină. Apoi ia cele două mănuși de latex pe care el i le întinde.

— L-am întrebat pe unul dintre cei de acolo dacă au luat numele și numerele de telefon ale tuturor curioșilor care stau pe stradă și se uită, dar nimeni nu are nici măcar un petec de hârtie la el, spune ea.

— Ok. Mă îngrijesc eu de asta.

— Și trimite încoace personalul medical cât poți de repede.

Jon bombăne că are să încerce. Când se întoarce și începe să meargă către vilă, Sanna simte cum mirosul alcoolic de after shave o înțeapă în gât. Trage adânc aer în piept și tușește, dar nu poate scăpa de el.

*

Holul vilei e zugrăvit într-o nuanță deschisă de gri-albastru. Unul dintre pereți este acoperit de picturi frumos înrămate. Pe altul atârnă un basorelief din gresie. La ușă stă un vas mare de porțelan, folosit ca suport de umbrele și, lângă el, o pereche de cizme de cauciuc pline de noroi.

Operele de artă se reflectă în pardoseala de marmură. În comparație cu larma de afară, în casă domnește o tăcere mormântală.

Pe o măsuță, lângă perete, se află un bol de argint. Din el iese un mâner de lemn care se termină cu o bilă de argint perforată, ce se sprijinea de fundul bolului. Un aspergil. Sanna se gândește că este neobișnuit să ai acasă ceva cu care se stropește cu agheasmă în biserică și că este, probabil, un obiect de colecție. Apoi observă că sub el se găsește un plic plin cu bancnote. Înăuntru se zărește portretul imprimat în culoarea cuprului al lui Dag Hammarskjöld[4]. Sunt acolo mai multe mii de coroane. Își trage mănușile, ridică ușor plicul și se uită după o adresă. E complet alb. Sub plic, pe fundul bolului de argint, câteva bancnote de o sută, cu un post-it galben. Pe el stă scrisă litera „W” și, lângă ea, cineva a desenat o floare.

Pune cu grijă plicul la loc și îi trimite un SMS lui Sudden, rugându-l ca el sau alt tehnician să-l examineze cu atenție.

În pragul camerei de zi e întâmpinată de un miros greu de sânge. Îi întinde lui Eir cealaltă pereche de mănuși.

— Mulțumesc. Am văzut că ai vorbit cu vecina.

— Da. Nimic. În afară de faptul că soțul dispărut are dizabilități și stă într-un cărucior cu rotile.

— Am înțeles și eu asta, spune Eir punându-și pungile protectoare pentru pantofi și arătând cu capul către fotografia înrămată a unei perechi. Bărbatul stătea într-un scaun cu rotile. Femeia era ușor aplecată peste el, cu una dintre mâini așezată pe pieptul lui. Se uitau duios unul la celălalt. Trăsăturile le erau destinse, femeia zâmbea.

Sanna privește prin cameră. Lucrurile sunt frumos aranjate, toate la locul lor. Nimeni nu le răscolise, nu deschisese sertare și nu căutase seifuri în spatele tablourilor. Jon are dreptate, nu există semnele unui furt obișnuit. În cazul în care a fost un furt.

Singura dezordine din cameră este concentrată în jurul canapelei. Pe ea se zărește un corp, iar sub el se întinde o baltă gigantică de un roșu-închis, aproape negru. Peste tot sunt împrăștiate plăcile transparente din plastic pe

care să calci, puse acolo de tehnicienii criminaliști pentru protecția urmelor. Dar printre ele există urme clare de pași în sângele din jurul cadavrului, care merg haotic prin cameră, în toate direcțiile, înainte și înapoi, între ușă și canapea. Mici, neregulate și trădând o mare nehotărâre.

— Jon Klinga v-a informat că vecina a umblat pe aici înainte ca voi să veniți? întreabă Sanna un tehnician tânăr în costum alb de protecție, care își strângea echipamentul. Sunteți siguri că urmele aparțin uneia și aceleiași persoane?

Tehnicianul dă afirmativ din cap și abia o privește când îi răspunde.

— Probabil a fost cuprinsă de panică și a alergat înainte și înapoi. Biata femeie!

— Ce ați mai găsit?

— Multe. Dar material care nu se prea poate folosi. Murdar sau contaminat.

— Ok, oftează Sanna. Mulțumesc. O să vorbesc cu Sudden mai târziu.

Tehnicianul își ia lucrurile și iese din cameră. O fotografă criminalistă își strânge și ea echipamentul și este pe cale să iasă. Sanna n-o cunoaște, dar nu mai este în stare să se prezinte. Femeia îi zâmbește timid înainte de a-și lua lucrurile și de a le lăsa singure în cameră.

— Dă-mi versiunea rapidă a ceea ce știm până acum, spune Eir.

— O cheamă Marie-Louise Roos, acum pensionară, dar a fost proprietara unui anticariat cunoscut în oraș, cumpăra cărți vechi și foarte valoroase din toată lumea. A donat mulți bani pentru diverse proiecte, printre altele construcția la periferia orașului, cu doi ani în urmă, a unei case de îngrijire paliativă a bolnavilor în stare terminală, un azil. Dar a făcut mult și pentru copii, am auzit. Am citit că s-a născut pe insulă, dar că și-a întâlnit soțul, pe Frank Roos, pe continent. Nu au copii. Soțul este acum dispărut și căutat. Are, așa cum am spus, un handicap fizic și stă într-un scaun cu rotile. Este și diabetic. Înainte de a se pensiona a fost geolog, printre altele dădea aprobări pentru exploatarea de calcar aici, pe insulă, dar cea mai lungă perioadă a lucrat pentru Fornsalen.

— Fornsalen?

— Muzeul de Cultură și Istorie.

Eir reflectează câteva secunde.

— Epoca de piatră, perioada vikingilor și rahaturi din astea? întreabă ea.

— Da.

— Deci pietre vechi și cărți vechi. Perechea asta cu siguranță că n-a primit prea multe invitații la petrecerile de socializare.

— Marie-Louise era invitată destul de des. Era milionară. Multimilionară.

— Din cărți vechi?

— Da, din cărți vechi.

— Deci era bogată. Și banii ei ar putea fi motivul?

— Ar putea. Colecția de cărți e păstrată aici, acasă, undeva. Dar Jon a spus că nu pare să lipsească nimic.

— Ușa nu a fost forțată. M-am uitat când am intrat, spune Eir încruntată.

— Poate că nu a fost încuiată. Nu e chiar atât de neobișnuit în cartierul ăsta.

— Sau au lăsat să intre un cunoscut?

Eir ar putea avea dreptate. Dacă nu se furase nimic și ușa nu fusese forțată, criminalul ar fi putut să facă parte din cercul de cunoscuți ai familiei Roos. Iar în cazul ăsta nu avea să ia mult timp până vor afla cine a fost aici.

— Dar, pe de altă parte, era noaptea, târziu, spune Eir. Cine naiba să vină în vizită la niște pensionari în toiul nopții?

— Vecina a spus că noaptea vedea lumină albastră la ferestrele lor, că Marie-Louise stătea până târziu și se uita la televizor. Poate cineva care știa că nu doarme?

— Ok. Dar vecina aceea n-a văzut sau auzit nimic azi-noapte?

— Nu mai mult decât vedem noi acum, și nimeni altcineva n-a venit cu alte informații.

Sanna se apropie încet de canapea. Scena e respingătoare. Marie-Louise Roos, o femeie subțirică, în vârstă de șaptezeci de ani, zace cu un braț atârnându-i peste marginea sofalei și cu celălalt lipit de corp. E îmbrăcată într-un chimono albastru care pare foarte vechi. Țesătura fină de mătase brodată cu flori o înfășoară ca un acoperământ frumos. Un acoperământ sfâșiat brutal la piept: un obiect ascuțit a tăiat adânc în mătase și în carne. Chimonoul e îmbibat într-o masă vâscoasă întunecată.

Are gâtul tăiat cu două crestături adânci. Cea mai mare pare produsă de o lovitură puternică cu un obiect ascuțit, care apoi a fost tras peste beregată. Cealaltă, mai scurtă, face un unghi drept cu prima. O cruce.

Părul argintiu, de culoarea fumului, îi încadrează fața. Pielea îi este

palidă, lipsită de sânge, fruntea înaltă și plină de riduri, obrajii căzuți ca și cum ar fi fost goliți de aer. Bărbia hotărâtă aruncă o umbră ascuțită peste rana de la gât. Ochii îi sunt strâns închiși.

Sanna aruncă o privire pe măsuța din fața sofalei. Pe ea stă aruncată carcasa unui DVD, deschisă și goală. E un documentar despre Alice Timander[5], *Alice și cu mine.*

— Te-am așteptat să cercetăm corpul împreună, spune Eir îndreptând lumina lanternei către cadavru.

Sanna dă din cap. Eir o ia ușor înainte, mută o placă de pășit și se așază în genunchi lângă brațul Mariei-Louise Roos, care atârnă peste marginea canapelei. Se apleacă și luminează mâna. E neatinsă, fără nicio urmă de violență. Dar când continuă în sus, pe braț, vede că e acoperit de tăieturi.

— N-a apucat nici măcar să se opună, spune Eir. A încercat doar să se ferească.

Sanna dă din cap. Eir se ridică și arată spre gât.

— Putem presupune că el a făcut asta mai întâi. Apoi s-a năpustit asupra ei.

Tăieturile de pe brațe. Rănile adânci, tăiate și înțepate de pe piept. Sunt nenumărate. Dezlănțuirea de violență asupra corpului era enormă. Cineva lovise, tăiase, hăcuise, luându-i viața Mariei-Louise într-un acces necontrolat de furie.

— Dacă nu au copii, iar soțul este imobilizat într-un scaun cu rotile, cine naiba a urât-o atât de mult încât a putut să facă asta? întreabă Eir.

Sanna scutură din cap și trage adânc aer în piept. Singurul care le-ar fi putut da un răspuns e dispărut fără urmă.

— Trebuie să-l găsim pe Frank Roos, spune ea.

Formează un număr pe mobil. Când Jon răspunde, îi ordonă să ia legătura cu organizația de voluntari care caută persoane dispărute. Orice ajutor pentru a-l găsi pe Frank Roos e binevenit.

După ce termină convorbirea, rămâne nemișcată câteva clipe și o contemplă pe Marie-Louise. Buzele moartei sunt livide și brăzdate de cute adânci. Nasul este drept, dar petele cafenii de vârstă îl fac să arate noduros, aproape fracturat. Deodată, chipul tânăr și fără viață al Miei Askar, de la cariera de calcar, i se pare cumplit de îndepărtat.

Un curent de aer o face să se întoarcă și vede un coridor care pornește din camera de zi.

— Mă duc să mă uit la cărți, îi spune ea lui Eir.

Coridorul e îngust, fără acces la lumina zilei. Câteva aplice mici aruncă o lumină slabă și sumbră. Pereții sunt zugrăviți în verde-închis și acoperiți cu tablouri. Câteva cu rame aurite, dar cele mai multe înrămate cu lemn de mahon vechi. Coridorul pare nesfârșit.

Când se pregătește să facă ultimul pas și să treacă în camera următoare, descoperă o pictură în ulei. Atârnă cu puțin sub nivelul ochilor și s-ar putea pierde cu ușurință printre celelalte opere de artă. La prima vedere, peste imagine odihnește un aer romantic. Șapte copii desculți stau pe un rând, într-o poiană cu flori de vară. Împrejurimile sunt pline de mister, aproape ca într-o poveste. Chipurile copiilor exprimă totuși altceva. Poartă toți măști de animale: un porc, un păun, un măgar, un câine, un ied, o vulpe și un lup.

Masca vulpii este cea la a cărei vedere Sanna simte un nod în stomac. E neplăcut de detaliată și, la fel ca celelalte, pare să plângă. Ochii sunt adânci și conturați cu o linie neagră groasă. Sanna se gândește la contrastul ciudat dintre chipurile animalelor, îmbătrânite și muncite, și trupurile atât de nevinovat de dolofane și trandafirii ale copiilor. În timp ce privește, remarcă și lumina din tablou. Pare fierbinte și tăioasă, ca și cum ceva arde în spatele cerului de deasupra copiilor.

În mica bibliotecă în care dă coridorul e întuneric și ea trebuie să bâjbâie până găsește comutatorul. Totul se află într-o ordine perfectă. Traduceri ale cărților de psalmi, vechi de mai multe sute de ani, ediții princeps ale unor opere literare cunoscute și o serie de alte cărți. Multe dintre ele sunt legate în coperte de culoarea nisipului, neînsemnate la prima vedere. Dacă n-ar fi sticla securizată, cu lacăt digital și sistem de alarmă, care protejează rafturile, n-ai putea ghici că acele cărți valorează sume enorme.

O draperie de catifea verde-închis acoperă un colț al camerei, de la podea până în tavan. Curentul de aer vine de acolo. În spatele draperiei, ușa de la terasă este deschisă către grădină. Cineva din vecini se trezise de dimineața și dăduse foc la frunze și crengi. Sanna simte mirosul de iarbă și uscăciune care arde și aude trosnetele ușoare ale focului.

Iese pe peluză. În comparație cu cea din fața casei, aceasta este considerabil mai mică. E înconjurată de arbori de tuia și liliac bătrân și lemnos, care, împreună, constituie un gard viu înalt și protector. Dar, ici și colo, crengile se uscaseră și lasă spații prin care un om adult s-ar fi putut strecura. Stă în locul pe unde a fugit făptașul.

Zgomotul unei ferestre care se deschide. Singura casă de unde se poate vedea în grădina soților Roos este cea a vecinei, care stă acum la fereastră și se uită.

— N-ai vrea să-i rogi pe cei care au dat foc să înceteze? strigă ea.

Are fața în soare. Umerii îi sunt lăsați și gâtul fleșcăit.

— Chiar n-ai văzut nimic aici în grădină azi dimineață? întreabă Sanna.

— Nu, răspunde femeia.

— Poate ai auzit ceva? Orice…

— Nu. Nimic. V-aș fi spus.

Sanna dă din cap și se întoarce la ușa de la terasă.

— Am probleme cu căile respiratorii, strigă vecina după ea. Fumul nu-mi face bine. Spune-le să înceteze cu focurile!

În camera de zi, Eir stă lângă un buchet mare de flori. Vasul e pus pe o măsuță frumoasă, pe care se află și un teanc de reviste lucioase. Citește cartonașul care însoțește buchetul.

— Ce scrie? întreabă Sanna când intră în cameră.

— Și-a donat toate cărțile. E semnat de biblioteca insulei.

— Trebuie să cercetăm asta. Controlează cu cine a fost în legătură acolo și dacă și-a exprimat cineva vreo părere despre donație.

Eir se gândește că privirea de gheață a Sannei și părul ei deschis la culoare se completează perfect în lumina slabă. E frumoasă într-un fel rece, distant, cum stă acolo, complet nemișcată, contemplând-o pe Marie-Louise.

— Da… Deci, ce naiba crezi că s-a întâmplat aici, înăuntru? întreabă Eir.

— Cine a făcut asta a vrut într-adevăr să se asigure că Marie-Louise e moartă. N-am văzut niciodată ceva asemănător. O lovitură, cel mult două, ar fi fost de-ajuns, dar asta… Genul ăsta de agresiune…

Sanna se oprește și rămâne tăcută.

— Și? spune Eir trecându-și degetul peste cotoarele lucioase ale revistelor. Ce zici?

— Sunt reviste de grădinărit?

Eir ia una, o întoarce și citește.

— Par să fie mai mult broșuri, spune ea.

— Pentru?

— Diverse modalități de împrejmuire. Aici e un catalog cu scânduri și garduri.

Ia încă una.

— Iar în asta sunt modele de împrejmuiri din piatră.

Fără să vrea, Sanna își amintește de nenumăratele sfârșituri de săptămână în care ea și Patrik umblaseră după un țarc de calitate pentru Erik, când era mic.

— Aveau nevoie de un gard nou care să-i ferească de priviri, mă gândesc, spune Eir. Vilele sunt frumoase aici, dar foarte înghesuite unele în altele.

Catalogul de deasupra e îndoit. Pe copertă se face o comparație între o construcție de sticlă și una din plexiglas. Deodată, Sanna își amintește de cizmele de cauciuc pline de noroi din holul de la intrare. Peluzele din jur erau, totuși, netede ca de catifea. Nu văzuse nici straturi care să trebuiască îngrijite.

— Gard împotriva vântului, spune ea. Nu de priviri indiscrete voiau să se ferească, ci de vânt.

Formează un număr și duce mobilul la ureche.

— Bernard? Sunt la locul crimei, în cartierul de vile din sud, și am nevoie să știu dacă Marie-Louise și Frank Ross au în proprietate și alte clădiri în afară de casa asta.

4.

Saab-ul negru iese din șosea și continuă pe un drum neasfaltat. Sanna o privește cu coada ochiului pe Eir.

— Rău de mașină?

Eir dă din cap și își înghite nodul din gât. Greața o chinuise încă de când plecaseră din cartierul de vile. Se îndreaptă către rezervația naturală de pe coasta de sud-vest a insulei, unde cuplul Roos are o casă de vacanță. În curând greața o va sili să o roage pe Sanna să oprească, dar, până una-alta, încearcă să se gândească la altceva.

Marea se zărește la vreun kilometru în față. Jon Klinga vine după ele, în mașina sa. Au mers mai mult de jumătate de oră din oraș către sud, fără să întâlnească pe drum mai mult de vreo zece vehicule. Jumătate dintre ele au fost tractoare sau alte mașini agricole.

Ținutul e populat în cea mai mare parte de păduri de coastă, cu copaci subțiri și contorsionați. Trunchiurile goale și noduroase ale pinilor se apleacă, încercând să se îndepărteze de țărm. Zgomotul nisipului sub cauciucuri o face pe Eir să-și amintească de acea zi de demult când își dăduse deodată seama că lumea o înșelase, că era cu mult mai îngrozitoare decât o lăsase să înțeleagă până atunci.

Își luase de curând carnetul de conducere și era pe drum către tatăl ei, care închiria o casă la țară, la numai câțiva kilometri distanță de orașul în care crescuseră ea și Cecilia. Era vară. Cald. Ultima bucată fusese un drumeag neasfaltat care trecea printr-o pădure mlăștinoasă, în care trunchiurile erau la fel de golașe ca acelea de aici. Își amintea scrâșnitul pietricelelor sub roțile mașinii când, deodată, într-o curbă, fusese orbită de o lumină puternică. Își dădu seama în aceeași clipă că se întâmpla ceva îngrozitor în apropiere, atunci când văzuse lămpile albastre de avertizare. Câteva mașini de poliție stăteau pe marginea drumului și un elicopter se apropia.

Fără să se gândească, se oprise și încercase să înțeleagă ce se întâmplase. Poate se gândise că ar fi putut ajuta cu ceva, nu-și amintea. Nu se vedea niciun om. Coborâse din mașină și începuse să meargă printre

copaci. Polițiștii care erau acolo n-o observaseră, poate că abia veniseră și erau ocupați.

Nu avea să uite niciodată ce văzuse acolo, pe jos, printre trunchiurile goale. Piciorușele cu tălpile întoarse în sus, către cer. Corpul gol, fără culoare. O fetiță. Arăta ca o păpușă de celuloid decolorat, căreia i se demontaseră mâinile. Nu putea avea mai mult de patru sau cinci ani.

Disperată și furioasă, Eir rămăsese țintuită, transpirând rece, printre copaci. Când un polițist în uniformă a încercat să o ia de acolo, i-a auzit vocea ca pe un mormăit îndepărtat. Nu-și amintea nici încercările de a se împotrivi, nici cuvintele pe care le folosise și care, i s-a explicat mai târziu, fuseseră total nepotrivite.

Cu o lună mai târziu mâinile fetiței au fost găsite într-un container, împreună cu hainele ei. Autopsia a arătat că avea clor și heroină în sânge, vasele sanguine îi erau macerate. Dar totul s-a oprit acolo. N-au reușit niciodată s-o identifice. Nici să descopere unde fusese ucisă înainte de a fi aruncată în pădure ca o jucărie stricată. Nu s-a găsit nicio urmă, niciun indiciu.

Timp de multe săptămâni după aceea, soarta acelei fetițe a fost singurul lucru la care s-a mai gândit Eir. La lipsa de sens a acelei cumplite tragedii. Despre cum viața îl trădase pe acel copil, atât înainte cât și după moarte. Într-o zi a început să simtă că și ea fusese implicată în acea trădare, pentru că nu făcuse nimic altceva decât să citească despre caz în ziare. Apoi se hotărâse și trimisese o cerere de înscriere la examenul de intrare în Academie.

În fața mașinii, ținutul începe să se deschidă. Se apropie de mare.

— Mulțumesc, spune Sanna la telefon. Da, te ținem informat.

— Procurorul? întreabă Eir.

Sanna dă din cap.

— Leif Liljegren. Îl vei întâlni. Are un birou la secție. Noi vom conduce ancheta, dar el vrea să-l informăm în fiecare zi dacă apar noutăți.

Mobilul sună din nou. E Jon.

— Parcăm în port și mergem pe jos ultima bucată, îi spune Sanna.

El răspunde ceva despre Frank Roos, că îl vor găsi în curând.

— Dacă e în casa de vacanță, răspunde Sanna iritată. Poate că a fost acolo toată noaptea, poate că nici nu știe ce s-a întâmplat. În cel mai rău caz, criminalul l-a găsit deja acolo. Acum toată lumea trebuie să fie

prudentă. Auzi ce spun?

— Care-i problema lui? întreabă Eir după ce Sanna închide.

— Că Frank Roos nu a fost găsit la locul crimei. În capul lui Jon, asta înseamnă că el e criminalul.

Coboară o pantă și ajung la micul port, situat într-un golf de pe coasta altfel destul de abruptă. O barcă de pescari, singuratică și ruginită, se leagănă ceva mai departe, ancorată la capătul unuia dintre cheiuri. La câțiva kilometri în larg se ivesc din apă două insulițe de calcar, ca niște țeste scalpate. Trec pe lângă un chioșc de înghețată închis și pe lângă două colibe de pescari. Ceva mai încolo se văd câteva cabane de vacanță construite în șir.

— E a treia casă, spune Sanna când coboară din mașină.

— Acum al nostru e! spune Jon, care se apropie de ele cu doi polițiști în spatele lui.

— *Nimeni* să nu facă ceva pripit când ajungem, spune Sanna. Ne împrăștiem în jurul casei și nimeni nu intră până nu dau eu semn.

Se apropiară în tăcere. Frigul și sarea din aer îi fac obrajii s-o usture, dar ea nu-și mută privirea de la casă. O pasăre se aude țipând dinspre mare.

Cabana e construită dintr-un lemn vechi, frumos, cenușiu. Seamănă cu o colibă de pescari cu unghiurile simple și acoperișul din țigle. Ferestrele și obloanele sunt renovate, vopsite în gri-argintiu, în timp ce ușa îngustă, de modă veche, are o culoare bleumarin.

Sanna îi dă un ghiont lui Eir și arată cu capul către o fereastră. În ceea ce pare a fi o chicinetă, cuptorul e aprins. Cineva pusese în el o cratiță.

— La naiba, șoptește Eir.

Sanna își scoate pistolul, Eir face la fel. Se mișcă amândouă ușor în lateral, de-a lungul peretelui, în timp ce Jon și ceilalți dispar în spatele cabanei. Rămân câteva clipe în fața ușii principale. O rampă este așezată peste câteva movile de mușchi. Pare confecționată din resturi de panouri de furnir și e proaspăt măturată până la ușă. E perfect curată, deși terenul din jur e plin de frunze căzute.

Sanna bate la ușă.

— Poliția! strigă ea. Ieși afară!

Nu se întâmplă nimic. Mai așteaptă câteva clipe. Apoi Sanna încearcă clanța. Ușa e descuiată. O deschide, rămâne câteva clipe nemișcată, îi face semn din cap lui Eir și apoi dispare peste prag.

În semiobscuritatea din cameră vede o bancă de bucătărie din lemn și o masă cu picioarele în X, din aceeași serie de mobilier. Lângă unul dintre pereți se află două paturi simple, acoperite cu o cuvertură de bumbac. În chicineta nepretențioasă se află un raft plin cu cutii de conserve, farfurii și pahare de plastic. Câteva tacâmuri stau într-un pahar, lângă plită. Din cuptor vine un miros de șofran.

— Ce naiba…, spune Eir în spatele ei, când constată că aceea era singura cameră a cabanei și că era goală.

Sanna îi face semn pe fereastră lui Jon să intre. Acesta nu-și poate ascunde dezamăgirea de a găsi casa goală.

— Căutăm pe afară? întreabă el. Nu poate să fi ajuns prea departe. Doar e aprins cuptorul.

Sanna se pregătește să-i răspundă când vede ceva în chicinetă. Ridică paharul cu tacâmurile și ia de acolo o hârtie împăturită cu grijă.

— Nu cred că a fost aici.

— Ce-i aia? întreabă Eir.

— O factură de la Asociația portului, răspunde Sanna.

Apoi scoate telefonul, formează un număr și se prezintă.

— Așa cum am bănuit, spune ea după ce închide. Contra unei taxe, Asociația portului îi ajută cu anumite probleme pe cei care au cabane pe aici.

— Ca, de exemplu, să mărture frunzele din fața cabanei înainte ca proprietarul să sosească, completează Eir.

— Da, exact. Frank i-a sunat acum o săptămână și le-a spus că el și Marie-Louise vor sosi astăzi la prânz. E aniversarea lor de căsătorie și plănuiau să și-o petreacă aici. I-a rugat să le pregătească clătite cu șofran și să le pună în cuptor, la temperatură joasă, să fie calde când vor sosi.

— Dar el ar fi putut să planifice asta pentru a ascunde că intenționa s-o omoare. Chiar de aniversarea căsătoriei lor, spune Jon.

— Să dăm o raită prin jur înainte să ne întoarcem, spune Sanna.

Senzația că ceva le scapă plutește în aer.

Jon deschide singurul dulap din cameră și scoate din el un scaun cu rotile, pe care îl depliază cu o singură mișcare. E îngust, cu cauciucuri subțiri. Arcurile adaptate îi ușurează manevrarea.

— Comandă specială pentru maghernița asta? spune el. Explicați-mi de ce cineva care are cât loc dorește într-un cartier select de vile ar face atâta

efort să stea în vizuina asta de iepure îngustă și rece.

— Pentru că o iubea, spune Eir, care se așezase pe vine lângă unul dintre paturi, dăduse cuvertura la o parte și scosese de dedesubt o cutie de pantofi cu hârtii și fotografii. Tatăl ei a construit cabana asta, acum vreo sută de ani, gen, continuă Eir uitându-se la o felicitare uzată. Apoi a avut un alt proprietar, până când Frank a cumpărat-o înapoi acum câțiva ani și i-a făcut-o cadou Mariei-Louise în ziua în care ea a împlinit șaptezeci de ani.

Ridică o fotografie veche înfățișând un bărbat pe un teren noroios. Lângă el se află o tufa de trandafiri iar în spatele lui se zărește cabana.

— Trebuie să fie tatăl ei, spune ea. Frank Roos a cumpărat locul ăsta pentru ea. Poate pentru a o ajuta să-și retrăiască copilăria. Nu cred că faci asta pentru cineva pe care te gândești să-l omori.

Sanna scutură din cap și își amintește din nou de cizmele de cauciuc murdare de noroi din holul vilei. Se uită pe una dintre ferestruicile cabanei. Câțiva pini subțiri se târăsc de-a lungul terenului, în rest nu este prea multă vegetație. Iarba crește în smocuri dese în stratul de mușchi. Dar ceva mai încolo e un lucru care nu se potrivește cu restul, un fel de teren agricol. Pământul e negru și pare răscolit de curând. Acolo, în noroi, se află câteva rânduri cu tufe de trandafiri, învelite în lână și plasă, dar în câteva locuri vântul a smuls acel înveliș protector din jurul tulpinilor spinoase. Una dintre tufe e scoasă din rădăcini și pe cale să fie luată de vânt.

Lângă boschete, plinte turnate și scânduri așezate în stive. Se gândește că acolo voise cuplul Roos să așeze gardul de protecție împotriva vântului și a aerului sărat al mării. Se simte deodată cuprinsă de o slăbiciune ciudată, apoi o străbate un val de panică.

— Acum ce facem? întreabă Jon.

Stau acolo, neputincioși și uluiți. Sanna încearcă să-și controleze gândurile, dar știe că Frank Roos ar putea să zacă rănit undeva și să sângereze de moarte.

5.

Secția de poliție este o clădire neînsemnată, cenușie, cu doar două etaje. Are la intrare două uși de sticlă în spatele cărora se deschide un hol luminos, cu un tabel mare de informații, iar sub el se află un telefon pentru numerele de interior. În dreapta începe un coridor lung de sticlă, care duce către celulele de arest, trecând printr-o curte interioară.

Sanna și Eir trec prin alte două uși de sticlă care se deschid cu un card de acces cu cod, apoi intră în lift. Când ușile liftului se deschid la primul etaj, băiatul de la recepție își ridică indiferent privirea. De lobii urechii îi atârnă tot felul de piercing-uri, are în urechi căști wireless și mormăie ceva despre Trent Reznor[6] din *Nine Inch Nails*. Din căștile lui se aude încet muzica de fond a unui joc electronic.

— Avem nevoie de o cameră de investigație. Pentru anchetarea morții Mariei-Louise Roos, spune Sanna.

— Camera mare, răspunde el scurt. Bernard a început deja să aducă lucruri acolo înăuntru.

Pe gâtul recepționistului se încolăcește, tatuat, un șarpe fantastic cu o coamă în formă de coroană și colți ascuțiți.

— Vino, spune Sanna dându-i lui Eir un ghiont ușor cu cotul.

Merg printr-o pădure de birouri aranjate în plan deschis. E o încăpere gigantică, pătrată, cu pereți bej. Ferestrele mari dau spre zidul circular și spre mare. Într-un colț al încăperii se află biroul șefului poliției, Ernst „Eken” Eriksson. Celelalte mese de lucru sunt așezate în șiruri și sunt, de asemenea, singurul lucru de acolo care păstrează o anumită ordine. În rest domnește o învălmășeală generală. Teancuri de hârtii pe cele mai multe mese. Pixuri, capsatoare, formulare și mape negre și cafenii se amestecă cu pahare de carton din care s-a băut cafea.

În camera de cafea, Sanna așteaptă în fața automatului care pufăie.

— Vrei și tu?

Eir scutură din cap, dă drumul la apă și bea direct de la robinet. Apoi se șterge la gură cu mâneca, deschide frigiderul și se uită prin el. Cutii cu prânzul câtorva colegi și doze de cola. Cineva înghesuise într-un colț o

pungă cu brioșe cu scorțișoară. Apoi vede o jumătate de pachet cu felii de salam. Le ia și le bagă în gură pe toate odată.

— Flămândă? întreabă Sanna.

Eir închide ușa frigiderului.

— Nu, acum e bine, răspunde ea zâmbind.

De-a lungul coridorului care pornește din camera de cafea se află mai multe camere de interogatoriu. Ceva mai încolo, o ușă stă deschisă. Sanna îi face semn cu capul lui Eir s-o urmeze.

E o cameră mare și luminoasă. Pe o masă așteaptă blocnotesuri noi și pixuri, iar pe tabla magnetică albă atârnă două fotografii, una a Mariei-Louise și cealaltă a lui Frank Roos. Chipul lui Frank e decupat din fotografia găsită în camera lor de zi, în care erau amândoi. Un bărbat cu ten măsliniu, cu părul strălucitor și grizonat. Ochi verzi.

Bernard e deja acolo. Scrisese „dispărut” pe tablă, în dreptul fotografiei lui Frank, și subliniase.

— Deci cabana de vacanță n-a fost de niciun ajutor? întreabă el întorcându-se.

— Bernard, înainte de a începe, spune Sanna așezându-se, trebuie să-ți spun că Leif mi-a cerut să-l informăm zilnic. Ai putea să te ocupi tu de asta? Ultimul lucru de care avem nevoie e un procuror furios.

Bernard se răsucește, ușor deranjat.

— Ok, sigur.

— Bun, aici ce s-a întâmplat? întreabă ea. Facem o scurtă trecere în revistă acum, pe loc?

El dă din cap.

— Încep eu, spune Sanna. Nu s-a luat nimic din biblioteca ei. Cărțile sunt neatinse.

— Asta n-am putut totuși să verificăm, o întrerupe Eir.

— Rafturile sunt securizate cu sticlă incasabilă și au un sistem avansat de închidere și de alarmă. Am văzut. Firma de pază ar fi știut în câteva secunde dacă cineva ar fi încercat să ia ceva de acolo.

— A primit cineva vreun raport de la Sudden? Ancheta tehnică preliminară arată ceva? întreabă Bernard.

— Încă nimic, răspunde Sanna. Dar el și echipa lui se ocupă de asta.

Bernard se așază pe un scaun, își aruncă în gură două gume și începe să mestece cu zgomot.

— Ok, continuă Sanna apropiindu-se de fotografia Mariei-Louise Roos. Cineva a atacat-o cu o violență extremă. Nu cred că a fost vreun hoț pe care ea l-a surprins. Cineva a intenționat de la bun început s-o *suprime.* Cel mai la îndemână mi se pare ipoteza că a fost o persoană pe care ea o cunoștea. Cineva care nutrea pentru ea o ură puternică, care a declanșat genul ăsta de violență.

— Există trei intrări în casă, completează Eir. Ușa principală, care dă către stradă și care era deschisă, nu are semne că ar fi fost forțată. Ușa de la terasă, din camera de zi, care dă în spatele casei, era încuiată și neatinsă. Nici ușa din mica bibliotecă, pe unde bănuim că a fugit făptașul, nu are semne de forțare și nu se poate deschide decât dinăuntru. Așa că făptașul a intrat pe ușa principală.

Sanna dă din cap.

— Ceea ce susține teoria că a fost o persoană cunoscută, cineva care a intrat singur. O ceartă violentă și apoi totul a degenerat…

— Ei, nu știu dacă sunt de acord cu asta, spune Bernard. Că a fost cineva pe care ea îl cunoștea…

Oftă.

— Am bătut pe la ușile vecinilor și am întrebat, dar asta n-a dus la nimic. Toți spun aceleași lucru: cuplul Roos nu era în relații de vizită cu nimeni. În afară de participarea la ceremoniile obligatorii și cocteilurile organizate cu ocazia donațiilor, perechea era destul de izolată. N-am găsit niciun computer în casă, iar e-mailurile din mobilul Mariei-Louise erau mai mult reclame și facturi de cumpărături. Am cerut lista convorbirilor telefonice din mobilul ei, dar n-am găsit nimic, cele mai multe erau între ea și soț.

— Și mobilul lui Frank? Stabilirea poziției? Nimic? întreabă Sanna.

El scutură din cap.

— Niciun computer? se miră Eir. Dacă ne gândim la afacerile ei, la economia lor, la bani, nu e ciudat?

— Și eu m-am gândit la asta, spune Bernard. Dar pe continent au avocați, revizori și un administrator care se îngrijesc de lucrurile astea. Atunci poate că nu ai nevoie de un computer personal.

— Știm cine sunt? spune Sanna. Aceste creiere suplimentare care lucrează pentru ei?

— Am vorbit atât cu firma de avocați cât și cu banca la care lucrează

administratorul lor și nu sunt semne de întrebare. La fel și cu biroul de revizori. Ceea ce spun cu toții despre data la care au avut ultima dată contact cu perechea Roos se potrivește cu lista de convorbiri din telefonul Mariei-Louise, iar ei ne-au oferit transparență maximă. Așa că nu avem niciun motiv să credem că ascund ceva. Ne dau acces liber la toate conturile perechii Roos și s-au pus la dispoziția noastră pentru orice problemă, oricând.

— Ok, spune Sanna. Când avem conturile lor, trebuie să începem o anchetă a veniturilor, să analizăm totul, să urmărim mersul banilor.

Eir și Bernard își întorc privirile. Sanna oftează și continuă:

— În casă nu arăta nimic ciudat, în afară de plicul din hol. Erau mii de coroane în el. L-am rugat pe Sudden să-l cerceteze mai atent. Dacă ne gândim la acel post-it lipit pe bancnotele de o sută aflate *sub* plic, trebuie să controlăm numele care încep cu „W" din lista telefonului ei mobil.

— Am controlat deja. Nu există niciun nume în listă care începe cu „W", spune Bernard.

— Atunci să controlăm vecinii, pentru că…

— Niciun nume de vecin care începe cu „W", o întrerupe el.

Eir ridică din sprâncene și îi trimite un zâmbet ironic lui Bernard.

— La naiba, dacă n-aș ști că greșesc, aproape că aș fi tentată să cred că ai renunțat la pensie și te-ai hotărât să continui să lucrezi.

— Nicio șansă, spune Bernard.

— Ok. Știm ceva despre asigurarea ei de viață sau trebuie să controlez? întreabă Eir.

— Am controlat. Soțul primește totul, răspunde Bernard.

— Ceva nou despre el? întreabă Sanna.

Bernard scutură din cap.

— Nimic. Nicio urmă. De ieri n-a mai folosit nici telefonul, nici cardul bancar. Nu s-a mișcat nimic. Am vorbit cu vămile din aeroport și port, dar nu aveau nimic despre el. Așa încât cel mai probabil este că zace undeva, într-un șanț, sau că a fost răpit ca să nu depună vreo mărturie, mai degrabă decât că el e ucigașul.

Sanna ia o înghițitură de cafea.

— L-am rugat pe Jon să ia legătura cu organizația voluntară de căutare a persoanelor dispărute. Știi cumva dacă s-a aranjat?

— Da, se adună cu toții peste două ore, cu câini.

— Bine.

— Am încercat să-l găsesc și pe doctorul lui Frank. Să avem o imagine completă a stării lui de sănătate.

— Bine. Informează-mă de îndată ce afli mai multe și ai grijă ca această informație să ajungă la toți cei care participă la căutare.

— Dar presa? întreabă Bernard. Cu ei ce facem?

— Lăsăm asta în seama lui Eken, când se va întoarce. Altfel, la ce-ar mai fi bun un șef? spune Sanna zâmbind.

— Să sun la bibliotecă? întreabă Eir. Să văd cu cine a fost în legătură Marie-Louise când a donat cărțile? Poate că atunci s-a întâmplat ceva care ar fi interesant de cercetat mai îndeaproape.

— N-a fost în legătură cu nimeni, spune Bernard. Totul a fost făcut prin grija avocaților și revizorilor. Singurul lucru pe care l-a făcut biblioteca a fost să-i trimită Mariei-Louise un buchet de flori și câteva rânduri de mulțumire.

Eir începe să bată darabana cu degetele în masă.

— Sudden! exclamă Sanna și se luminează la față când ușa se deschide brusc și în cameră intră un bărbat în pulover cu model islandez.

Puloverul pare aproape pictat pe brațele lui musculoase. Are un aer obosit, dar irezistibil, și o frizură simplă, cu părul pieptănat peste cap. Are ochi mari și un nas coroiat și noduros. Eir auzise vorbindu-se despre Sven „Sudden” Svarto: un chimist cu multe premii și distincții la activ și cu o experiență îndelungată. Era unul dintre cei mai buni tehnicieni criminaliști din țară, dar ea nu-și închipuise niciodată că ar putea arăta atât de bine făcut și „cool”. Se așteptase la un șoricel de bibliotecă.

Sudden pune o fotografie în fața lor, pe masă, înfățișând un cuțit într-o pungă pentru prelevarea de probe. Lama latră, inoxidabilă, cu pete de sânge pe ea.

— Ai avut dreptate, Sanna. Făptașul a părăsit casa pe ușa din spate. Am găsit asta într-unul dintre tufișurile dinspre vecini.

Fața Sannei se luminează.

— Cât timp ia analiza?

— Sperăm că doar două zile.

— Știi ce fel de cuțit este? Ce poți să spui despre el?

— Cuțit de vânătoare. Oțel inoxidabil. Mâner de lemn.

— Model? Marcă? Putem să contactăm magazinele în care se vând astfel

de cuțite.

— Magazinele nu vă pot ajuta. Din păcate, nu e nou. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că are cel puțin cincisprezece-douăzeci de ani, chiar mai mult.

Eir privește fotografia. Printre petele de sânge se vede că mânerul cuțitului e murdar de ceva verde-negru.

— Tu ești noul Bernard? zâmbește Sudden și îi întinde mâna.

— Eir Pedersen, se prezintă ea fără să-și ridice privirea. Ce-i asta? întreabă ea și arată către fotografie.

— Bănuiesc că sunt alge, spune Sudden. Vom vedea ce primim de la analiză, dar cred ca a stat afară mult timp înainte de a fi folosit.

— Dacă sunt alge, asta înseamnă că făptașul l-a păstrat undeva în apropierea mării?

— Totul pe insula asta se află în apropierea mării, răspunde Sudden zâmbind.

Bernard ia fotografia și o atârnă pe tabla albă, sub cea a Mariei-Louise Roos.

— Altfel, n-am nicio altă informație, spune Sudden. Tehnicienii mei au izolat și prelevat amprente, fibre și fire de păr. Dar cea mai mare parte a materialului e amestecat sau contaminat. De nefolosit.

— Am auzit, spune Sanna. L-am întâlnit la locul crimei pe unul dintre tehnicienii tăi.

— Dar trebuie să existe ceva care să se poată folosi, spune Eir. Chiar dacă vecina a călcat peste tot acolo, înăuntru.

— Din păcate. Singurele urme pe care le-am găsit sunt ale ei și ale perechii Roos. Nimic altceva care ar putea fi folosit.

— La naiba, spune Eir.

Dezamăgirea și frustrarea i se citesc pe față.

— Doar mă cunoști, Sanna, continuă Sudden cu voce gravă. Tu știi că nu obișnuiesc să vorbesc așa. Dar de data asta e ca și cum ați avea de-a face cu o fantomă.

Face o pauză.

— Ați încercat să cereți ajutor de pe continent, de la Departamentul Operativ Național?

— Da, dar nimeni de la D.O.N. nu s-ar bate să vină aici, spune Sanna.

— Dar Eken îl cunoaște pe unul dintre șefii de acolo, nu-i așa?

— La naiba, nu trebuie să amestecăm D.O.N. în asta, spune Eir deodată.

Știe cine e cunoștința lui Eken: șeful ei, cel care o trimisese pe insulă.

Sanna și Sudden o privesc cu atenție, surprinși de reacția ei.

— Acum trebuie să plec mai departe, spune Sudden uitându-se la ceas. Dau un semn îndată ce mai aflu ceva despre cuțit.

În timp ce îl conduce către ușă, Sanna vede ceva ieșindu-i de sub talpa pantofului.

— Stai puțin, spune ea și calcă pe acel ceva, făcându-l să se desprindă.

E un ambalaj de bomboană cu un cap roșu de clovn desenat pe el. Sanna o ia de jos s-o arunce.

— Noroc că n-am văzut-o, spune Sudden zâmbind. *Urăsc* clovnii.

— Îmi amintesc de bomboanele astea, spune Sanna. Erik nu putea niciodată să manevreze gheara aceea cu care se scoteau bomboanele din automatul de dulciuri și…

Se întrerupe și îl privește.

— Dar automatele acelea nu mai există de mulți ani.

— Care? întreabă Eir. Despre ce vorbești?

— În parcul de distracții de lângă faleză. Bomboanele astea se vindeau acolo. Dar parcul e închis de mai mulți ani.

— Nu te uita la mine, spune Sudden. Nu sunt unul dintre cei cărora le crește pulsul și se excită când umblă prin locuri pustii sau ceva de genul ăsta.

— Când i-ai purtat ultima dată? Pantofii…

Sudden reflectează.

— Să mă gândesc… Am purtat pantofii mei obișnuiți de lucru în casa soților Roos și apoi…

— Dar te-ai întors mai târziu în grădina lor să cercetezi tufișurile.

— Da.

— Aveai pantofii ăștia *atunci*? Și nu pantofii tăi de lucru?

— Da, eu…

— Aveai botoși de protecție trași peste ei?

— Nu, nu voiam decât să mă uit pe afară, prin…

— Ok, ok, spune Sanna. Unde ai mai fost cu pantofii ăștia de atunci?

— Nicăieri.

Sanna ia mobilul. Sună la centrală și spune cu voce calmă că are nevoie de întăriri lângă faleză.

— Ce naiba faci? întreabă Eir.

— Un parc de distracții pustiu e un ascunziș perfect.

Eir zâmbește amar.

— Crezi că făptașul…

— …a venit de acolo, o întrerupe Sanna. Cred că a venit din parcul de distracții părăsit.

6.

Parcul de distracții e închis cu o poartă înaltă de fier. Pe o tăbliță ruginită sunt desenați doi copii ținându-se de mână. Tăblița e un fel de paravan care ascunde un lacăt gigantic și, de ambele părți ale porții, se întinde un gard înalt de metal, cu sârmă ghimpată deasupra. În spatele gardului crește un hățiș sălbatic des, prin care nu se vede nimic.

— Ce facem acum? întreabă Eir.

Sanna așteaptă până când Jon, Bernard și ceilalți parchează și li se alătură lângă poartă. Gardul e destul de vechi. Niciunul nu are vreo unealtă cu el, dar Bernard caută la telefon pe cineva care poate deschide. Sanna pune mâna pe poartă și o scutură, dar aceasta pare solidă. Își șterge mâna de pantalonii pe care rămâne o urmă de rugină murdară, cafenie și uleioasă.

— Vino, îi spune ea lui Eir și începe să meargă înapoi către mașină, în timp ce îi strigă lui Bernard să găsească mai repede pe cineva care poate deschide poarta.

— Și dacă ia prea mult timp, strigă ea înainte de a închide portiera, sună-l pe Liljegren și roagă-l să trimită o aprobare de intrare.

Conduc un kilometru de-a lungul gardului, înspre sud, apoi Sanna oprește mașina. O tufa enormă de măceș crește prin gard. Sanna coboară din mașină și luptă câteva secunde până o dă la o parte.

— Bingo!

Eir rămâne cu gura căscată văzând gaura din pământ. Pe sub gard e săpat un tunel care iese pe partea cealaltă.

— Aici se țineau concerte foarte bune când eram mai tânără, spune Sanna. Și se pare că gardul n-a fost schimbat de atunci.

Când ajung înăuntru, Eir privește uimită în jurul său. În fața lor se deschide un ținut părăsit din plastic și metal, acoperit de murdărie și buruieni. Carusele abandonate și chioșcuri goale de înghețată și răcoritoare, cu firme aproape șterse. Ceva mai încolo, un complex de tobogane pentru apă și bazine secate.

— Nu te gândești prea departe? spune ea. Vreau să spun, oricine poate să fi aruncat hârtia aceea de bomboane. Poate a adus-o vântul de undeva în grădină la Roos, cine naiba știe…

— Dacă ți-e frică, întoarce-te la poartă și așteaptă acolo cu băieții, spune Sanna fără s-o privească.

— Îți amintești unde era automatul acela de bomboane? Începem de acolo? răspunde Eir acru.

O urmează pe Sanna de-a lungul unui teren pe care se află un carusel cu cești mari de ceai, care par înțepenite în toiul vârtejului. Trec pe lângă alt carusel cu animale de circ și căluși. O statuie cu cai în două picioare o face pe Eir să mărească pasul. Locul acela are ceva înfricoșător. Sanna se oprește lângă o scenă de lemn. Vopseaua de pe scânduri s-a cojit și un mesteacăn tenace a străpuns podeaua și crește acum deasupra ei.

— Ce-i? întreabă Eir când Sanna își scoate pistolul și îi spune prin gesturi să nu facă zgomot.

Se aude ceva, ca o cutie muzicală. O muzică slabă se răspândește în aer. Vine de undeva din apropiere. Sanna face un gest cu capul înspre o căsuță cu firmă de magazin.

*

Când intră în magazinul părăsit, Eir zărește automatul de bomboane. Mica gheară pentru scos bomboane atârnă în aer deasupra unui morman de caramele, toate învelite în hârtie cu capete roșii de clovn. Sticla e spartă pe una dintre laturi și pe jos sunt împrăștiate hârtii goale. Pe un raft, lângă automat, se află un difuzor. Muzica vine de acolo. Eir urmează firele electrice până în punctul unde acestea dispar în perete. Nu vede nicio ușă și se gândește că muzica trebuie să fie controlată din altă parte. Poate e un sistem audio vechi, care se oprește și se pornește singur, cu ajutorul unui cronometru care încă funcționează.

Sanna trage adânc aer în piept. Miroase a putred. Pe rafturile goale se află cartonașe cu prețurile colacilor gonflabili de înot pentru copii și al costumelor de baie. Își amintește că, într-o vară, îi cumpărase aici lui Erik aripioare pentru înot, roșii, cu un delfin desenat pe ele. El le iubea, exact așa cum iubea și automatul de dulciuri, deși manevra cu mare greutate gheara cu care le scoteai. Încăpățânat, putea să stea acolo oricât de mult, până reușea.

Eir se lovește de un suport vechi pentru ziare. Se aude un zăngănit, apoi se face tăcere deplină. Muzica încetează. Cercetează amândouă spațiile dintre rafturi, unul câte unul. Nimic. Eir se strecoară afară, cu arma ridicată, să vadă dacă nu mai există și o altă ușă.

Întoarsă lângă automatul de dulciuri, Sanna își lasă privirea să-i alunece peste pereții scorojiți, când se aude o bufnitură. Sună înfundat, ca un braț sau picior care se lovește de un obiect masiv de plastic. Își amintește că în primul spațiu dintre rafturi se află un congelator pentru înghețată. Zgomotul venise de acolo.

Se apropie încet.

Zgomotul respirației cuiva.

Apucă să se gândească la faptul că seamănă cu respirația unui animal cuprins de panică, apoi simte cum cineva îi dă un brânci puternic din spate. Încearcă să se sprijine cu mâna de congelator, dar nu reușește. Aude pași care se reped către ieșire. Apucă să vadă ceva lucind în aer: un obiect mic care cade pe podea, strălucește și apoi dispare din câmpul ei vizual, înainte ca totul să se întunece. Se lovește cu capul de congelator și se prăbușește. Încearcă să se miște, să se ridice, dar corpul nu o ascultă.

*

Sunetul unui telefon mobil o trezește din leșin. Voci. Înainte de a vedea cine sunt cei din jurul ei, se aude întrebând dacă îl prinseseră.

Vederea îi revine, începătoșată, în timp ce Eir o ajută să se ridice în picioare.

— Ai avut dreptate, spune Eir.

Îi arată un cotor vechi de chitanțe pe care cineva mâzgălise adresa soților Roos. Era ud pe spate, stătuse undeva la umezeală și în curând nu avea să mai poată fi folosit de tehnicieni.

— Și el? Unde e? Și unde naiba erați cu toții? șuieră Sanna în timp ce se scutură de praful de pe podea, către Jon, Bernard și polițista tânără care stă în spatele lui Eir.

— Nu l-am văzut, spune Bernard.

Afară, girofarurile mașinilor de poliție, cu lumină albastră intermitentă. Chemaseră întăriri.

— Cât de greu e să găsești pe cineva care să vină și să deschidă poarta asta veche? spune Sanna. Dacă eram toți *aici,* poate că îl aveam acum. Dar așa, nu avem nimic. *Nimic*. Iar *tu* – unde ai fost? spune ea întorcându-se către Eir, care capătă ceva agresiv în privire.

— Ce dracu', doar nu e vina mea că tu nu ești în stare să te ții pe picioare!

Bernard încearcă să spună că zona fusese înconjurată și izolată, iar

căutarea era în curs, dar Sanna nu mai are răbdare să asculte. Știe că e prea târziu, că persoana e acum departe, și îi aruncă lui Bernard o privire atât de furioasă, încât el face un pas în spate, către ușă.

O doare capul. Încet, ceva i se limpezește în creier. Obiectul pe care îl văzuse căzând.

Se aruncă pe podea și începe să caute cu mâinile printre pietriș și praf.

— Ce naiba faci? întreabă Eir.

— A pierdut ceva. Ceva care strălucea.

Palmele i se zgârie de podeaua aspră de lemn, pietrișul și murdăria îi intră în piele. Când ajunge la ușă fără să fi găsit nimic, începe să se întrebe dacă nu cumva i s-a părut. E pe punctul de a renunța când zărește câteva ziare vechi care se ivesc de sub un raft. Paginile flutură în curentul care vine de la ușă.

— Dați-mi mănuși, spune ea nervoasă.

Se întinde după obiectul de lângă raft, îl ia în mână și îl ridică la lumină.

E un colier. Pe un lanț de aur sunt prinse trei brelocuri mici și subțiri în formă de inimă. Și ele din aur, prelucrat în așa fel încât lumina se reflectă molatic pe suprafețele ondulate. Bijuteria are un aer nevinovat și, când Sanna o prinde de un capăt și o lasă să atârne, vede cât este de scurtă.

— E al unui copil, spune ea.

7.

Este zece fix, în dimineața următoare, când lumina scăzută din vitrina magazinului de bijuterii se aprinde. O femeie trage oblonul exterior, cu zăbrele, al ușii. Sanna și Eir stau în față, tremurând de frig.

Femeia care deschide e proprietara. Recunoaște marcajul bijuteriei de îndată ce Sanna pune pe tejghea punga transparentă pentru recoltat probe în care se află micul colier. Femeia aduce câteva dosare pline până la refuz cu chitanțe de comenzi și începe să le răsfoiască.

Eir privește în jurul ei prin magazinul luxos. Un galantar întreg e plin cu inele sclipitoare, coliere și brățări din aur și argint, lucrate după modele de bijuterii istorice. Auzise despre obiectele străvechi descoperite pe insulă și înțelege că acestea de aici sunt copii după comorile găsite acolo.

— Să vedem, deci, spune proprietara. Îmi amintesc colierul ăsta.

Scoate un formular completat de mână.

— A fost plătit cu banii jos. Și îmi amintesc că a fost comandat cu dorința expresă să arate întocmai așa.

Întoarce formularul și îi arătă Sannei o pagină ruptă dintr-un ziar. Pe ea este o fotografie a lui Jodie Foster în rolul lui Iris din *Taxi Driver*. Iris avea unsprezece sau doisprezece ani, era machiată strident, părul cârlionțat i se ițea de sub o pălărie albă de soare. Era îmbrăcată cu o bluză înnodată la mijloc, cu flori mari și roșii, și cu pantaloni scurți roșii care aveau o curea albă cu ținte. Ținea în mână o pereche de ochelari de soare galbeni. La gât avea un colier cu trei inimioare, la fel cu cel din pungă.

— Cine a făcut comanda asta? întreabă Eir.

Proprietara magazinului se uită pe hârtia pe care o ține în mână.

— Ciudat. Nu este niciun nume trecut aici.

Ezită câteva clipe înainte să-și ridice privirea și să continue:

— Dar nu pot să nu fiu curioasă. S-a întâmplat ceva? Probabil că da, din moment ce sunteți aici și aveți colierul pus într-o pungă pentru probe criminalistice.

Sanna îi zâmbește cald, dar nu-i răspunde la întrebare. Schimbă o privire cu Eir.

— Ai putea descrie persoana care a comandat asta? întreabă ea. A fost

demult?

Proprietara magazinului oftează iritată și își coboară din nou privirea pe hârtie.

— Conform datei, s-a întâmplat acum trei ani. Nu-mi amintesc decât că am primit fotografia asta. Era filmul preferat al fetiței care urma să primească colierul. Cred că împlinea doisprezece ani.

*

Afară, ploaia face piatra cubică a caldarâmului să strălucească. Miroase a motorină. Ceva mai departe, o dubă cu motorul pornit livrează mărfuri unui restaurant. Lângă el se află un chioșc de ziare și Sanna zărește afișul cu știrea crimei din cartierul de vile din sud.

— Ai văzut filmul ăla, *Taxi Driver*? întreabă Eir.

Sanna încuviințează din cap.

— Și eu. Atunci știi că ea, fetița din film…

— Era prostituată.

— Dar nu crezi că asta înseamnă ceva.

Sanna ridică din umeri.

— N-au fost personaje de film cu care voiai să semeni când erai copil? Să arăți ca ele? Să vorbești ca ele? Poate pentru că aveau atâta siguranță de sine, sau pentru că purtau haine care îți plăceau…

— Ok, spune Eir, ridicând mâna s-o oprească. Înțeleg ce vrei să spui. Totuși, nu e puțin ciudat ca unui copil să-i placă un film ca *Taxi Driver*? Vreau să spun, are multă violență și, în plus, e al naibii de vechi, din anii ’70, gen…

Sanna ridică ușor din umeri.

— Ba da. Dar eu mă uitam la filmele lui Chaplin când eram mică și nu sunt născută în anii ’20.

— Deci tu crezi că ne ajută la ceva colierul ăsta? întreabă Eir oftând.

Sanna scutură din cap.

— Dacă reușim să găsim fetița căreia îi aparține, poate că ajungem undeva. Dar fără asta…

— Ridică-l, spune Eir. Colierul, ridică-l.

Sanna scoate uimită punga din buzunar și o ridică.

— Îndoaie jumătatea pungii care are text. Să se vadă numai colierul, nu și că se află într-o pungă a poliției.

Sanna face cum i se spune. Eir fotografiază cu mobilul micul colier.

Apoi îl sună pe Bernard și îl roagă să trimită fotografia la ziarul local pentru publicare, să anunțe că cineva l-a găsit și că se caută posesorul.

Sanna dă mulțumită din cap. Cu ochii sticloși de oboseală și aproape fără să-și mai poată coordona mișcările, vâră punga la loc în buzunar.

— Acum mergem să-l lăsăm la Sudden, să-l poată analiza cât mai repede? întreabă Eir când în telefonul Sannei se aude un semnal de SMS.

— E Fabian de la Medicina Legală. Spune că și-a terminat treaba.

*

Scârțâitul unei mese cu rotile, aflată în mișcare, se amestecă cu foșnetul botoșilor protectori trași peste pantofi, ceva mai jos, în coridorul din clădirea secției de Medicină Legală. Eir aude o ușă trântindu-se, apoi se face liniște. Cască și măsoară din priviri o pânză mare, atârnată pe peretele vopsit în acea nuanță de albastru cu care se zugrăveau de obicei casele de la țară. Înfățișează o fată în crinolină și bonetă neagră, care stă în picioarele goale pe malul stâncos al unui lac. În jurul ei, câteva inele din oase de pește sunt împrăștiate trasând conturul unei colivii în formă de clopot.

Imaginea o face pe Eir să se gândească la Mia Askar. La fotografiile cu apă de pe conturile rețelelor de socializare ale fetei, la cât de reci și izolate păreau. E ciudat că pe o insulă se găsesc atât de multe locuri inaccesibile, se gândește ea.

— Vrei?

Sanna stă în spatele ei cu două pahare de la automatul de cafea și o pungă sigilată de la un local cu falafel. Îi întinde unul dintre pahare, dar Eir strâmbă din nas.

— Cum poți să bei porcăria asta? întreabă ea și se întinde după pungă.

— Nu, spune Sanna. Asta e pentru Fabian.

Apoi dă pe gât cafeaua.

— Am vorbit chiar acum cu Bernard, a reușit să-l găsească pe doctorul care îl tratează pe Frank.

Mobilul lui Eir sună. Ea se retrage într-un colț și răspunde. Când se întoarce, Sanna ridică din sprâncene.

— Totul ok?

Eir dă afirmativ din cap.

— Am sunat la Fornsalen astăzi, ceva mai devreme, și l-am căutat pe cel care a lucrat ultima dată cu Frank. I-am lăsat un mesaj și m-a sunat acum. Un paleontolog care era și el angajat pe un post de consultant în vremea

aceea.

— Ai aflat ceva important?

— Nimic care ne-ar putea da vreun indiciu despre unde se află Frank acum. Dar ascultă asta: a spus că, ultima dată când au lucrat împreună, acum unsprezece ani, s-au ocupat amândoi de o expoziție. Era vorba despre niște relicve ieșite la suprafața falezei în decursul erodării coastei. Fosile și alte asemenea lucruri care apar când se macină stâncile. În ziua aceea au început să lucreze legați în corzi, la marginea stâncii. La început totul a fost ca de obicei, dar, după un timp, Frank a început să strige lucruri de neînțeles și să-și agite brațele. Și-a desfăcut ceva la coardă, care s-a desprins, și el a căzut în gol. A avut noroc că a supraviețuit.

— Bernard mi-a povestit că Frank a fost victima unui accident, că și-a rupt amândouă picioarele și și-a afectat coloana vertebrală, dar am crezut că a fost un accident de mașină. A fost internat pentru recuperare de câteva ori. Dar se pare că nimeni nu știe cum se simte astăzi și cât de mult se poate mișca, pentru că și-a întrerupt singur tratamentul cu un an în urmă.

— Ok. Dar accidentul n-a fost cel mai grav lucru care s-a întâmplat. Când, după cădere, și-a recăpătat cunoștința, era convins că o văzuse pe Fecioara Maria într-o mică peșteră de la marginea stâncii. Numai despre asta vorbea. Cum Fecioara stătuse acolo, în fața lui, și că avea coadă de animal. Înțelegi? O blestemată de coadă!

— O revelație divină?

— Da, sau cum s-o mai fi numind, la naiba, era ca posedat. Nu mai putea vorbi despre altceva. S-a izolat și a dispărut complet din viața publică. Se zvonea chiar că Marie-Louise nu l-a mai lăsat să aibă vreun fel de contact cu psihiatria, ci s-a folosit de toate metodele alternative de tratament posibile, chiar și de un exorcist, pentru a-l face să înceteze să mai vorbească despre ce credea că văzuse.

— Un *exorcist*?

— Cine știe? Paleontologul spunea că sunt doar bârfe. Dar cert e că, după aceea, Frank a început să studieze teologia, a încetat orice relație cu colegii lui de serviciu, și-a făcut prieteni noi.

— Ce fel de prieteni?

— Asta nu mi-a mai spus. N-a putut să-mi dea detalii. A spus că totul s-a întâmplat foarte demult și că, de atunci, n-a mai avut niciun contact cu Frank.

Sanna dă din cap. Totul devenea tot mai ciudat în jurul Mariei-Louise și al lui Frank. Începe să se gândească la ce spusese Sudden despre Departamentul Operativ Național. Simte că o colaborare cu ei devine tot mai inevitabilă. Habar nu are în ce direcție ar trebui s-o ia acum.

— Informează-l pe Bernard, spune ea încet când ușa de la sala de autopsie se deschide brusc.

Un miros de dezinfectant se răspândește în coridor și un bărbat înalt și subțire, de vreo treizeci de ani, se ivește în prag. Are ochi de un albastru intens sub o claie ciufulită de păr.

— E timpul să facem o pauză, spune el gesticulând cu tot brațul și făcându-le semn să intre.

— Eir, se prezintă Eir întinzându-i mâna.

El își înfige privirea în ea.

— Fabian Gardell. Tu trebuie să fii noul Bernard, spune el și îi trimite Sannei un zâmbet când aceasta îi întinde punga cu falafel.

*

Totul în sală e steril și rece. Faianță albă și suprafețe de inox. Podeaua este acoperită de o mochetă de cauciuc. Pe o masă mare de autopsie e culcată Marie-Louise. Goală. Fără culoare, în afara craterului enorm și roșu care i se cască în torace.

— Vreți să începem direct? întreabă Fabian și se uită la Marie-Louise ca și cum i-ar fi căutat privirea.

— Da, răspunde Eir incitată.

Fabian își trece o mână peste tăieturile de la gât ale cadavrului.

— Cauza morții sunt astea.

— Arată ca o blestemată de cruce, spune Eir.

Fabian zâmbește din nou.

— Primul meu gând este că tăietura asta și leziunea de la torace au fost făcute cu același cuțit de vânătoare găsit de Sudden. Pe corp sunt resturi de alge identice cu cele găsite pe mânerul cuțitului. Desigur, trebuie să așteptăm rezultatele finale ale analizelor, dar eu bănuiesc că îmi vor confirma teoria.

— Altceva? întreabă Sanna.

— Loviturile au fost aplicate cu forță. Canalele rănilor pe care le-am examinat merg adânc.

— Deci putem presupune că persoana pe care o căutăm este puternică?

Un bărbat?

Fabian ezită câteva secunde înainte de a răspunde.

— A fost ucisă în timp ce stătea pe canapea. Așa că și cineva cu o forță mai mică ar fi putut cauza aceste leziuni.

— Datorită unghiului? Lovită de sus?

— Exact.

Eir se înfioară. În sală e frig. Chipul lui Fabian e frumos, sculptat în același fel masculin ca și mâinile, pielea îi este fermă și, în lumina clinică a lămpilor din tavan, aproape că pare compusă din cristale de gheață.

Observă că el și-a coborât privirea asupra unuia dintre picioarele ei, care bate ritmic și neliniștit podeaua, și se oprește imediat. Devine conștientă de aspectul ponosit al adidașilor pe care îi poartă. Sunt murdari și au cel puțin o ruptură vizibilă.

Când ochii albaștri îi caută pe ai ei, Eir are impulsul s-o ia la goană. Se simte deodată cenușie și anostă în comparație cu intensitatea luminoasă pe care o emană el cu totul.

— Ne poți spune mai multe despre cum s-a întâmplat? întreabă ea și roșește.

— Credem că ar putea fi cineva pe care îl cunoștea, judecând după violența și furia cu care a fost comisă crima, completează Sanna. Că făptașul a împins-o pe canapea și apoi s-a repezit la ea. Ce spui de asta? E o ipoteză plauzibilă?

Chipul lui Fabian se crispează. Ia o lanternă pe care o îndreptă către părul Mariei-Louise.

— Nu chiar. Atacul nu s-a produs, în orice caz, din față.

Dă la o parte părul de pe creștetul capului și luminează o vânătaie la rădăcina lui.

— A tras-o tare de păr. Judecând după vânătaie, din spate. Și i-a tras capul pe spate brusc și cu forță.

— Vrei să spui că s-a furișat până lângă ea? Că a surprins-o? întreabă Eir.

Fabian dă afirmativ din cap.

— Apoi probabil că a ținut-o imobilizată un timp, cel puțin două minute, înainte de a-i tăia gâtul.

— Dar… Nu pot cu niciun chip să leg toate astea, spune Eir. De ce ar ataca cineva o pensionară și i-ar face așa ceva?

— Deci, dacă am rezuma toate concluziile tale preliminare, o întrerupe Sanna nerăbdătoare, putem spune că cineva a atacat-o pe Marie-Louise Roos din spate, prinzând-o de păr și trăgându-i capul spre înapoi. A imobilizat-o ținând-o strâns un timp, înainte de a-i tăia gâtul, și apoi a continuat s-o măcelărească, înjunghiindu-i toracele, plămânii, inima.

Fabian dă din cap. Se întinde, își îndreaptă umerii și cască fără reținere. Musculatura i se reliefează sub halat și Eir își ferește privirea.

— Altceva? întreabă Sanna.

— Sunt, așa cum am spus, departe de a fi gata cu întreaga evaluare.

Eir își mușcă buza și își vâră mâinile în buzunare.

— Parcă ar fi un coșmar blestemat, bombăne ea în timp ce Fabian o privește.

— Iar majoritatea coșmarurilor, spune Fabian cu voce moale, se termină cu un monstru. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, va apărea și el, fii sigură de asta.

8.

Lanțul de oameni care caută a pornit de la locuința soților Roos, din cartierul de vile din sud. Participă șaizeci de voluntari, câțiva cu câini special dresați pentru astfel de acțiuni. La locul de adunare atmosfera este apăsătoare, dar prietenească. O femeie cu vestă reflectorizantă împrumută o pereche de cizme de cauciuc de la o altă femeie și doi bărbați împart sticle cu apă, fructe, ciocolată și batoane proteice. O doamnă se plimbă printre cei adunați acolo și le verifică legitimațiile și vârsta, indicându-i pe cei care au cu ei baterii externe, pentru cine ar avea nevoie să-și încarce telefoanele. Sunt acolo și câțiva jurnaliști, care stau retrași.

La căderea întunericului, zonele stabilite au fost cercetate fără vreun rezultat. Au fost luate la rând străzile, grădinile, șanțurile, locurile de joacă, parcurile, garajele, povârnișurile, pubelele și tufișurile. Frank Roos nu e nicăieri. Sanna și Eir s-au întâlnit cu conducătorul echipei de căutare, un bărbat de vârstă medie, cu multă experiență când venea vorba despre astfel de acțiuni, care le confirmase că făcuseră tot posibilul și că acum acțiunea trebuia să înceteze.

— Ce măsuri ați luat în primele douăzeci și patru de ore? întreabă el.

— Totul, am vorbit cu vecinii, am trimis patrule cu câini…, răspunde Sanna.

— Ar fi trebuit să ne chemați mai repede.

— Sectorizarea zonei a luat timp. Resursele noastre sunt limitate, după cum știi.

Bărbatul oftează resemnat.

— Ce e?

— N-a fost prea clar când ne-ați informat. Ne-ați spus că era imobilizat într-un scaun cu rotile, dar acum aflăm că se putea deplasa și pe propriile picioare.

— Așa cum am spus, a avut un accident acum câțiva ani și mergea la recuperare…

— Știu, o întrerupe el. Vreau doar să spun că, dacă poate merge, la ora asta ar putea fi departe de aici.

— Deși, dacă e rănit…, întrerupe Eir nerăbdătoare.

— N-are nicio importanță. Endorfinele te pot ajuta când ești grav rănit, pot chiar să suprime complet durerea. Poate fi oriunde pe insulă acum.

— Dacă poate să meargă singur, spune Eir.

— Asta e, în orice caz, mai verosimil decât că l-a înghițit pământul.

*

Seara, Eir și Cecilia se hotărăsc să iasă cu Sixten la o plimbare. Parcul vecin cu apartamentul pe care-l închiriaseră este deschis către străzile din jur. Nu e împrejmuit și nici iluminat. Lumea trece prin el, grăbindu-se către casă sau în scurte plimbări cu câinii. Cecilia spune ceva despre un sentiment care o încearcă, anume că lumea este pe punctul de a se destrăma, dar Eir nu are putere s-o asculte, cu atât mai puțin s-o consoleze. După plimbare se așază singură în bucătărie și începe să citească pe internet despre donațiile soților Marie-Louise și Frank Roos. Imaginile de la locul crimei, din vila lor, n-o părăsesc. Îi e greu să se concentreze.

Apoi scrie în motorul de căutare „Sanna Berling”. În primele rezultate e vorba despre munca ei de polițistă. Doar un articol publică informații despre altceva – incendiul care îi omorâse soțul și fiul cu zece ani în urmă. Eir l-a mai citit, când aflase că va fi mutată acolo și căutase informații despre Sanna pe internet. Atunci, înainte de a o întâlni, fusese o lectură șocantă. Acum o face să se simtă ca un intrus. Își pune geaca și iese. Simte că trebuie să ia câteva minute de pauză de la tot ce are legătură cu ancheta, serviciul, colegii.

Drumul până la mare nu-i ia mai mult de câteva minute. Nu întâlnește pe nimeni. E noaptea târziu. Se oprește lângă clădirea locului de baie amenajat al orașului. Deodată zărește o pereche în spatele clădirii băii. O femeie tânără primește ceva, cel mai probabil bani, de la un bărbat slab, care, din profil, arată ca o barză cu ciocul agățat de față. El îi dă un teanc de bancnote, dar ea continuă cu încăpățânare să-și țină mâna întinsă. El îi pune în palmă, fără prea multă tragere de inimă, încă un teanc, apoi o zărește pe Eir. Picioarele subțiri ca niște bețe prind viteză, și el începe să alerge de-a lungul țărmului.

Femeia își îndeasă bancnotele în geantă. O privește fix pe Eir, înainte de a se retrage în umbră. Singurul lucru care îi mai trădează prezența e jarul țigării.

Eir începe să meargă pe nisip până ajunge la pontonul putred, ale cărui grinzi late sunt susținute de rotonde gigantice de beton. Acolo își scoate

pantofii, se dezbracă și continuă prin apă. E adânc. Nu apucă să se îndepărteze prea mult de mal când valurile încep să facă spumă în jurul ei. Când o lovesc cu putere, când o trag înspre larg.

Se scufundă. Răceala apei îi pătrunde prin piele și îi înțeapă mușchii ca un roi de ace. Începe să se miște înainte prin apă cu toată forța de care e în stare. Trebuie să-și croiască drum prin întunericul care adăpostește mugetul mării și să lupte cu forțele care o trag înspre larg. Fața, urechile și pleoapele îi amorțesc. Mâinile și degetele i se contractă atât de tare, încât, când încearcă să despice apa, le simte ca pe niște gheare. Aceleași mișcări iar și iar, apoi din nou căldura, și puterile îi revin. Intră în ritm, adrenalina o împinge înainte. Aici se simte în siguranță. Marea este a ei. Așa a fost încă de când era mică.

Totul începuse cu mulți ani în urmă, în ziua în care ieșiseră cu vaporașul, ea, Cecilia și tatăl lor. Ea fusese neascultătoare și pedeapsa venise neîntârziat. Ceva se frânsese în tatăl ei iubit. Lăsată singură, departe, în golf, pe o mică insuliță, Eir se speriase de moarte. Când întunericul căzuse și valurile se întețiseră, se hotărâse să înoate.

Ajunsese pe uscat ca o învingătoare, cu câteva ore mai târziu, și căzuse, pierzându-și cunoștința, în fața Ceciliei și a tatălui ei, care plângea: disperat și plin de regrete, plecase cu vaporașul s-o caute, dar n-o mai găsise acolo unde o lăsase. Hainele îi atârnau ca niște zdrențe ude, ochii o usturau, tremura din toate încheieturile, dar nu se simțise niciodată mai bine.

Nimeni nu a crezut că avea să mai intre vreodată în apă, dar a făcut asta deja de a doua zi dimineață. Înainte ca ceilalți să se trezească, a înotat către larg. Din clipa aceea, marea a devenit a ei.

Odată, atunci când credea că nu era auzit, cineva spusese că ea înota ca să-și liniștească angoasa și agresivitatea. Că asta avea de-a face cu despărțirea atât de prematură de mama ei. Altă dată l-a auzit pe tatăl său spunând că era din vina lui, că din acea zi în care fusese pedepsită căpătase o furie pe care trebuia să și-o descarce întorcându-se mereu în apă.

Dar ea nu se gândește aproape deloc la asta. Singurul lucru pe care îl știe este că răceala apei o liniștește de fiecare dată și face ca orice altceva din gândurile ei să-și piardă importanța.

*

Zgomotul care vine din peretele de beton al garajului se repetă de șase-

șapte ori, este apoi urmat de o pauză, după care țiuitul revine. Câteodată pauza e mai lungă, ca și cum ceea ce trăiește acolo înăuntru încearcă să-și amintească o melodie uitată.

Sanna stă pe pat, votca din pahar s-a încălzit. Cu sticla în cealaltă mână, ia o înghițitură zdravănă, umple din nou, bea, umple, bea.

Se gândește la lanțul de oameni care îl căutaseră pe Frank. Pe drum către casă, întorsese mașina și se dusese din nou în cartierul de vile din sud. Se plimbase pe acolo singură, îndelung, sperând că va găsi ceva hotărâtor. Apoi îl căutase pe Sudden, care, și el, obișnuia să lucreze fără pauză. El luase colierul, nu-i putuse spune nimic care să-i fie de folos, dar hotărâse să rămână acolo și să-l cerceteze cu atenție dacă ea, la rândul său, îi promitea că se va duce direct acasă să se odihnească.

Se întinde în pat îmbrăcată. Pleoapele îi sunt grele, dar luptă să nu adoarmă.

O lumină galbenă scintilantă sclipește în creierul ei, așa cum obișnuiește să se întâmple întotdeauna înainte de a se prăvăli în prăpastia fără fund care se deschide dedesubt. În întuneric, cade liber, bâjbâie neajutorată după ceva de care să se prindă. Aerul din jur devine tot mai fierbinte, lovește ceva tare și incandescent, simte durerea din spate și genunchi. Trecutul se transformă în ceva care arde și nu există nicio cale de scăpare.

— Vino, Frățiorule Iepuraș, aude ea pe cineva spunând. Vino.

Făptura care se ivește, și care apare întotdeauna când ea se zvârcolește în iadul ăsta, e rotofeie, cu carnea flască și moale. Pe chip i se citește o bunăvoință copilărească, obrajii îi sunt trandafirii, ochii depărtați unul de celălalt. Barba deasă și cafenie este singura care nu strălucește de nevinovăție, dar până și ea are o lucire stranie. Dată cu ulei și pieptănată, arată la fel de îngrijită ca bretelele, pantalonii kaki și cămașa îngrijit călcată.

Deodată, lumea se dilată, se face ziuă. Ea îl vede pe același bărbat, Mårten Unger, stând în fața ușilor mari de sticlă ale secției de poliție. Lângă el, un avocat în vârstă, care se întoarce către un grup de jurnaliști.

— Dacă nu Mårten Unger e piromanul, atunci cine? *strigă jurnaliștii.*

Avocatul își drege vocea și ridică mâinile ca să-i liniștească:

— Clientul meu este bucuros că ancheta preliminară este, în sfârșit, închisă, că i s-a dat drumul din arest și că nu mai este suspect. Mulțumesc.

Avocatul o vede pe Sanna în masa de oameni, zâmbește disprețuitor și triumfător. Apoi își împinge clientul către o mașină, făcându-i loc prin mulțimea care se înghesuie în jurul lor.

Înainte să deschidă portiera mașinii, Mårten Unger se întoarce către ea și scoate din buzunar o țigară și un chibrit. Apoi zâmbește, cu privirea înfiptă în a ei, aprinde chibritul și îl lasă să cadă pe pământ. Flacăra cade, ricoșează în asfalt și ajunge pe peluza uscată de iarbă a parcării. Focul se întețește, pe fața lui Mårten Unger se citește voluptatea. Înainte de a intra în mașină, buzele i se mișcă numai pentru ea:

— Vino, Frățiorule Iepuraș. Vino.

Mulțimea o împinge din spate și cineva o îmbrâncește, făcând-o să cadă, e călcată în picioare de bocanci, adidași și tocuri ascuțite până își pierde cunoștința, în timp ce mașina cu Mårten Unger iese din parcare și se face nevăzută.

Strigă până își pierde suflul și se ridică în picioare, în realitatea garajului. În încăpere e liniște. Zgomotul din perete a încetat. Întoarce sticla pe care o ținea în mână cu gura în jos, dar atât sticla cât și blisterul cu tablete sunt goale. Aruncă sticla în perete. De acolo, aceasta ricoșează în podeaua de beton, se crapă, dar nu se face bucăți, și se rostogolește într-un colț. Ceva se mișcă acolo.

Un șobolan mare cercetează sticla crăpată.

Sanna începe să dea din mâini și să meargă către animalul care rămâne pe loc, fără teamă. Botul mare, ascuțit, și buza despicată îi vibrează, dar ochii negri sunt nemișcați. Șobolanul o privește câteva secunde înainte să chițăie războinic, gata de atac, apoi își îndoaie coada solzoasă și se face nevăzut printr-o crăpătură dintre podea și perete.

Sanna oftează și se sprijină de perete. Găsește în mașină încă o sticlă de votcă, plină pe jumătate, și geanta. Se cufundă în scaunul șoferului și începe să caute un nou blister cu tablete. Dosarul pe care îl primise de la Bernard e căzut pe podeaua mașinii. Pe copertă scrie „Marie-Louise Roos”. Când îl ridică, din el se desprinde o fotografie care îi aterizează pe genunchi.

Se uită la ea și se pomenește privind drept în ochii cenușii ca plumbul ai Mariei-Louise. Ceremonioasă, protocolară și crispată, Marie-Louise stă cu spatele drept, puțin întoarsă către dreapta. Părul îi cade frumos și, într-o parte, îi este pieptănat în spatele urechii. Gulerul înalt al bluzei îi acoperă în

întregime gâtul. Este ca oricare alt portret corporatist sau aranjat de un fotograf.

Sanna întoarce fotografia să vadă dacă nu scrie ceva pe spatele ei. E alb. Când revine la chipul crispat, privirea îi este atrasă de colțurile buzelor Mariei-Louise. Sunt adâncite în două mici arcuri de cerc întoarse în sus. Un zâmbet vag. Viclean. Clipește de câteva ori, încercând să mai vadă și altceva, dar expresia cinică nu dispare de pe chipul femeii.

Scutură dosarul. Din el mai cad câteva fotografii. Una dintre ele o înfățișează pe Marie-Louise așa cum o găsiseră în casă. Fața îi este lipsită de expresie, totul în jurul ei e nemișcat. Apoi Sanna remarcă din nou coperta filmului *Alice și cu mine* pe măsuța din fața canapelei. Gândul că Marie-Louise stătuse fără să bănuiască ceva și se uitase la un film despre Alice Timander era liniștitor, aproape reconfortant. Poate că sonorul era dat la maximum, poate că Marie-Louise nu auzise când criminalul se furișase în casă. Totul trebuie să se fi petrecut în decurs de câteva minute.

Sanna încearcă să iasă din mașină, dar se lovește la genunchi, tresare și înjură, atingând din greșeală cheile mașinii și punând în funcțiune radioul. Ține blisterul cu tablete în mână. Resemnată, scoate câteva. Le aruncă în gură și le înghite cu votcă, înainte ca simțurile să-i amorțească pe ritmul muzicii lui Robert Johnson și Punchdrunks. Muzica acoperă chițăitul șoriceilor nou-născuți din pereții găuriți ai garajului.

*

Când taxiul se oprește în fața secției de poliție, ea încă are gust de votcă în gură. Soarele de dimineață o orbește. E o zi frumoasă. Cerul, curat și albastru. Dacă n-ar fi fost coroanele reci ale copacilor și straturile de flori cenușii și uscate din parcare, ai fi putut crede că e o zi de primăvară.

În timp ce traversează holul luminos de la intrare, simte cum capul îi bubuie. Ia liftul către etaj, îl salută din cap pe recepționist și îl zărește pe Leif Liljegren, procurorul, care ieșise din biroul său și vorbește cu o femeie de la Serviciul Social.

— Berling! strigă el punându-și geaca și grăbindu-se către ea.

„Întotdeauna pe fugă”, se gândește Sanna, „trece șuierând ca un vârtej prin fața celor mai multe situații, ca un curent de aer rece.” Deși nu are decât în jur de cincizeci de ani, procurorul pare să aibă mult peste șaptezeci, cu privirea distrată, fața ridată, două cute adânci în colțurile buzelor și ochi deschiși la culoare, ascunși după o pereche de ochelari fără rame.

— Bună, Leif, spune ea scurt. Bernard te ține la curent, sper.

El încuviințează dând din cap.

— Dar aș vrea să aud și de la tine cum merge cu Frank Roos. Ce naiba faceți?

— Facem tot ce ne stă în putință…

El strănută cu putere și scoate o batistă care se înroșește de îndată de sânge, dar o vâră repede în buzunar.

— Te simți bine? întreabă Sanna.

— Continuă să mă informezi.

O privește cu coada ochiului, ca și cum ar aștepta ceva.

Sanna dă din cap.

— Așa…, spune el, îi întoarce spatele și pornește către recepție și lift.

Bernard este deja în camera de investigație.

— Iată-te, spune el când o vede.

Ea îi ia din mână cana aburindă de cafea fără să-i ceară voie.

— Aha, sigur, te rog, servește-te, spune el ironic. Cum te simți?

Ea ridică din umeri.

— Ce e cu Liljegren? I-a curs sânge din nas acolo, afară.

— Cu siguranță de la stres.

Sanna nu răspunde. Bea o înghițitură de cafea în timp ce Bernard își ia avânt:

— Sudden te-a căutat. N-a găsit nicio amprentă pe colier, nimic. Bernard așteaptă o reacție. Nu vine niciuna. În orice caz, anunțul a fost publicat în ziarul de azi, la rubrica „Obiecte găsite”.

— Mulțumesc, spune ea cu voce scăzută. Ceva nou despre Marie-Louise Roos? Sau Frank?

Bernard scutură din cap și oftează.

— Ok, continuă ea. Trebuie să mă gândesc câteva clipe. Poți să închizi ușa după tine când ieși?

— Ok. Sigur. Voiam doar să-ți spun că am făcut rost de film.

— Care film?

— Filmul camerei de supraveghere de la cariera de calcar.

Crima din casa soților Roos aproape o făcuse să uite de Mia Askar. Acum gândurile năvălesc înapoi. Șnurul încâlcit în părul Miei și întrebarea lui Eir – cum ajunsese Mia acolo, dacă n-o adusese nimeni?

— Dar presupun că acum vrei să lăsăm filmul pe mai târziu, spune

Bernard, și să te concentrezi pe Marie-Louise și Frank.

Sanna privește fotografia lui Frank, care atârnă pe whiteboard. Știe că el poate fi în viață, chiar dacă șansele de a fi găsit scad cu fiecare minut.

— Da, spune ea. Orice altceva trebuie să aștepte.

— Bine. Oricum, a fost o sinucidere clară. Fata aceea…

Sanna dă din cap, în timp ce Bernard se îndreaptă către ușă oftând.

— Da, tu știi cum gândesc eu, spune el înainte de a închide ușa. N-ar trebui să investim resurse în fleacuri din astea.

— Stai puțin, se aude Sanna spunând. M-am răzgândit. Vreau să văd filmul acum.

*

Trage jaluzelele din camera de investigație exact când intră Eir.

— Ai întârziat, spune Sanna.

— Știu, răspunde Eir cu răceală. Ce faceți?

— Pierdem timpul, răspunde Bernard. Timp pe care nu-l avem.

Așteaptă până ce filmul se încarcă. Sanna își trage un scaun și se așază.

— La ce ne uităm? întreabă Eir aducându-și și ea un scaun.

Sanna derulează filmul înainte, trece prin mai multe zile și nopți. Ultimii vizitatori din acel an, care veniseră să facă o baie, se întorc acasă zgribulindu-se de frig. Cariera de calcar izolată devine tot mai pustie cu fiecare apus, până când filmul arată doar un loc gol, fără oameni. Din când în când, câte un animal sălbatic.

Peisajul sterp are un aer crud și brutal. Dacă nu era bătrânul care își plimba uneori câinele pe acolo în zori, n-ar fi fost greu să creadă că ceea ce vedeau era un ținut sălbatic, unde n-a călcat niciodată picior de om.

Apoi vine o seară în care o ființă ciudată apare la marginea pădurii. O fată care duce de ghidon o bicicletă veche. Poartă în jurul gâtului o eșarfa stufoasă boa de pene verzi, iar de sub pălăria de soare de culoarea nisipului i se revarsă părul roșu ca para focului. De vesta din piele întoarsă atârnă o pereche de ochelari de soare. Poartă multe bijuterii. Sanna observă că fata mai are ceva în jurul gâtului. Mijește ochii, dar nu reușește să distingă ce este.

Fata înaintează către marginea carierei și lasă bicicleta să alunece până când aceasta dispare complet în apa turcoaz. Apoi se uită în jurul ei. Preț de câteva secunde, privirea i se fixează într-un punct, ca și cum s-ar fi uitat direct în cameră. E Mia Askar.

Soarele coboară peste pădure. Mia își scoate de la gât eșarfa verde și se dezbracă și de celelalte haine, în afară de blugi, lăsându-le să cadă pe pământ. Câteva raze de soare se cern printre coroanele copacilor, oprindu-i-se pe umerii palizi și slabi.

Fata privește gol, în timp ce începe să-și scoată și cizmele de cowboy. Apoi le aruncă în apă, împreună cu hainele și bijuteriile și se așază în picioarele goale pe margine. Apa din craterul carierei strălucește nemișcată. Apoi își trage peste față ceea ce are la gât.

E o mască veche și crăpată. Trăsăturile nu sunt omenești. Gura largă are colțurile negre, iar găurile pentru ochi sunt atât de adânci, încât ochii fetei abia dacă se văd prin ele, deși se află destul de aproape de cameră. Ascuțimea nasului îi dă măștii un aer sălbatic și agresiv.

Sanna înțelege că masca reprezenta o *vulpe*. E dezgustător. Trist. Perfid.

Mia își potrivește banda elastică a măștii în spatele urechilor și se așază încet pe marginea craterului. Duce ceva, care trebuie să fi fost o lamă de ras, la încheietura mâinii stângi, și o lasă să pătrundă în piele, înainte de a face același lucru cu încheietura dreaptă. Își dă capul pe spate și pare să-și țină respirația, sângele curge pulsând iar ea alunecă în apă. Corpul este ridicat la suprafață și începe să plutească. După ce se îndepărtează de marginea abruptă, apa din jurul ei se face pe rând roșie, ruginie, castanie și, în cele din urmă, violet.

Bernard oprește filmul.

— Mulțumită? întreabă el.

O senzație de sufocare. Sanna abia poate să gândească. Ca și cum creierul i-ar funcționa în doi timpi. Aerul stătut din cameră se amestecase cu altceva. Sentimentul că ceea ce tocmai văzuse îi era cumva cunoscut.

— La naiba, spune Eir încet.

— Acum știm, în orice caz, că șiretul acela care îi era încurcat în păr vine de la mască și că a venit acolo singură, cu bicicleta, spune Bernard oftând. Și acum să lăsăm asta și să mergem mai departe la ce avem de făcut.

Sanna nu-i răspunde. Pe ecranul nemișcat, imaginea corpului lipsit de greutate al fetei în apă. Pustietatea incredibilă din jurul ei. Dar exista și altceva. O prezență. Încearcă să-și lase gândurile libere, să le ordoneze, dar ele se mișcă într-un vârtej încețoșat.

— La naiba, ce tragic…, spune Eir.

Bernard se ridică, pregătindu-se să iasă.

— Da, ce o împinge pe o fată atât de tânără să facă ceva atât de prostesc?

— Dar ce-ar opri-o? șuieră Eir.

Sanna nu-i aude. Se apleacă peste laptop și începe să deruleze filmul înapoi. Când ajunge la momentul în care Mia Askar își trage masca pe față, oprește derularea.

— Ce faci? o întreabă Eir.

— Se poate mări imaginea?

Bernard se apleacă peste ea și îi arată cum să facă. Ea îl împinge ușor la o parte, reglează mărimea și claritatea până obține imaginea fetei desprinsă din peisaj.

— Ce naiba e asta? întreabă Eir.

Revelația o lovește ca un fulger, haosul din creier se risipește. Sanna se uită fix la ecranul laptopului. Cea pe care o vede nu este Mia Askar. Este *fetița-vulpe*. O mai văzuse. Pe peretele unui coridor lung și îngust, care părea să nu se mai sfârșească.

9.

Vila soților Marie-Louise și Frank Roos este împrejmuită cu banda lată de delimitare alb-albastră a poliției. Un polițist tânăr, în uniformă, stă în afara zonei închise și privește somnoros mașinile care trec, bicicliștii și pietonii, în timp ce Sanna se luptă cu zăvorul ușii de la intrare, care pare să fi înghețat peste noapte. Eir tremură lângă ea și citește nerăbdătoare cartonașul din buchetul de flori lăsat de cineva lângă scară.

— De ce să scrii un *ultim rămas-bun* cuiva care a murit? A murit deja, deci nu-ți mai poți lua niciun blestemat de rămas-bun.

Înăuntru, în camera de zi, totul e ca mai înainte, în afară de Marie-Louise și câteva perne care nu mai sunt acolo. Singura urmă vizibilă, rămasă după tot ce s-a întâmplat, este pata mare și neagră de sânge uscat de pe canapea. Se întinde sub forma unui păianjen ale cărui picioare atârnă către podea, pe covorul scump.

— Arată-mi, spune Eir nerăbdătoare.

O urmează pe Sanna prin camera de zi și ies împreună în coridorul care duce la bibliotecă. La fel ca prima dată, acesta i se pare lung, îngust și sumbru. Sanna pipăie peretele în căutarea comutatorului. Când aplicele mici se aprind, tablourile care acoperă peretele verde apar din întuneric. Se opresc la ultimul.

Eir privește peste umărul Sannei. Tabloul înfățișează șapte copii mici care stau într-o poiană plină de verdeață. Au fiecare pe față câte o mască. Un porc, un păun, un măgar, un câine, un ied, o vulpe și un lup. Tabloul e luminos, dar în expresia măștilor se odihnește un întuneric difuz.

— Ce naiba? exclamă ea mijindu-și ochii.

— Vezi?

Sanna scoate o lanternă mică și luminează fetița cu masca de vulpe.

Chipul vulpii le privește și el. Nu există nicio îndoială că e identic cu masca pe care tocmai o văzuseră în filmul camerei de supraveghere de la cariera de calcar. Nici că fetița din tablou are părul lung, cârlionțat și roșu ca para.

— Glumești, sau…? spune Eir.

— E Mia Askar.

Eir privește tabloul cu atenție. Rama de lemn e atât de lucioasă și netedă încât pare frecată cu o soluție chimică. Semnătura este aproape indescifrabilă și neregulată, ca și cum ar fi fost crestată acolo cu un cuțit.

— Dorn? întreabă ea. Așa scrie?

— Ava Dorn.

Eir scoate mobilul și caută numele pe internet.

— Vei găsi acolo multe istorii cu stafii despre ea, spune Sanna. A fost o pictoriță de aici, care a făcut carieră pe continent. Se spune că s-a întors pe insulă, după care a dispărut fără urmă. Pe vapor, dacă îmi amintesc bine. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat. A fost declarată moartă acum vreun an.

— Aici scrie că a lucrat ca scenografă în câteva dintre cele mai mari teatre ale țării. Dar că a trebuit să-și părăsească ultima slujbă din cauza unui abuz și a unui scandal.

— Da, cred că era consumatoare de heroină.

— Scrie că mai multe persoane ar fi văzut-o după moartea sa.

— Cum ți-am spus, există o grămadă de povești ridicole despre ea, era destul de cunoscută aici, pe insulă, și lumea a început să speculeze.

Sanna fotografiază tabloul, îi trimite poza lui Bernard și îl sună.

— Da, eu sunt. Poți să iei legătura cu Lara Askar? întreab-o dacă știe ceva despre tabloul din fotografia pe care ți-am trimis-o.

Bernard îi răspunde ceva. Apoi el întreabă dacă masca din tablou este aceeași cu cea pe care o purtase Mia Askar la cariera de calcar.

— Da, credem că e aceeași mască, spune Sanna. Și că Mia Askar este fetița din tablou. Întreab-o pe Lara despre legătura ei și a Miei cu Marie-Louise Roos, dacă ea sau Mia au cunoscut-o pe Ava Dorn. Da, pictorița. Da, știu că e moartă. Și caută telefonul Miei, dacă poți afla numărul ei, vreau să am listele de convorbiri, totul. Anunță-mă dacă ai reușit.

Bernard protestează la capătul celălalt.

— Executarea, spune Sanna, stinge lanterna și o lasă să alunece în buzunarul hainei. Ne întoarcem imediat. Vreau doar să mai arunc încă o privire aici, în casă.

Ajunsă înapoi în camera de zi, formează un alt număr.

— Fabian, eu sunt, spune ea când robotul îi răspunde la capătul celălalt. Este vorba despre autopsia Miei Askar. Avem nevoie de un feedback cât de repede posibil.

Se mișcă ușor, privind atent prin cameră, cu telefonul în mână.

— La ce te gândești? întreabă Eir.

Pe măsuța de lângă canapea se află telecomanda DVD-player-ului. Butoanele sunt uzate. Sanna vede cu ochii minții cum perechea Roos stătea acolo și se uita la televizor. Doi oameni în cotidianul lor. Acum, unul dintre ei era mort, celălalt dispărut.

— La ce te gândești? repetă Eir.

Sanna cercetează cu privirea pereții. Sunt acoperiți, în cea mai mare parte, de tablouri. Între ele, tapetul arată aproape nou, în afara unor pete întunecate, poate urme de degete sau ale trecerii timpului.

— E ciudat asta… că diavolul se află în detalii, spune ea.

Eir își ridică ochii la cer. O irită că Sanna e atât de înceată și metodică. Prefera să-l fi urmat pe Bernard și să discute cu Lara Askar decât să stea aici.

Sanna se apropie de o măsuță pliantă. Deasupra ei se află un tablou brodat. Pe țesătura bej nu sunt decât două cuvinte, cusute cu o ață de un albastru intens: *Unde ești*? De țesătură atârnă un picior mic și cenușiu de iepure, prins de un inel de metal.

— Am avut și eu unul la fel când eram mică, spune Eir.

Se întinde și întoarce piciorul de iepure pe dos, astfel încât blana albă din jurul pernițelor ajunge în lumină. Lipiciul uscat arată că acolo a fost o etichetă.

— Există cu siguranță milioane de asemenea brelocuri. Dacă aș fi știut când eram copil că era un picior *adevărat* de iepure, nu mi-ar mai fi plăcut la fel de mult.

Ceva licărește la fereastra dinspre stradă, dar când Eir se uită, nu vede pe nimeni. Doar banda de împrejmuire flutură în bătaia vântului.

— Încă mai miroase a moarte aici, înăuntru, spune ea. Dar sunt convinsă că vor fi o grămadă de doritori pentru casa asta când va fi dată la vânzare.

Sanna continuă să cerceteze metodic cu privirea pereții din cameră, metru cu metru. Tablouri, cărți, lămpi vechi, frumoase. Lucruri care așteaptă să fie împachetate și transportate în laboratorul tehnicienilor criminaliști sau în depozitul poliției. Își lasă privirea să-i alunece peste canapea. Conform lui Fabian, ucigașul se apropiase din spate, o apucase pe Marie-Louise de păr în timp ce ea stătea pe sofa, îi trăsese capul spre înapoi și îi pusese cuțitul la gât. Cel mai probabil că ea nu-l auzise intrând.

Sanna se apropie de una dintre laturile canapelei, acolo unde zăcuse

Marie-Louise. Se întreabă pe ce ușă a intrat ucigașul. Ușa din hol. Așa cum presupuseseră prima dată când fuseseră aici, că ucigașul intrase pe ușa principală și apoi mersese prin holul de intrare până în camera de zi. Se uită spre ușă. Holul e cufundat într-un întuneric adânc.

Apoi își întoarce privirea către televizor. Ușa întredeschisă a holului se reflectă cu claritate în ecran. Dar dacă Marie-Louise se uita la un film, nu existau reflexii, sau, în orice caz, acestea nu erau clare. Ucigașul se putea apropia fără să fie văzut.

— Serios acum! Ești gata? spune Eir deodată lângă ea. Altfel, te aștept afară. Trebuie să iau puțin aer curat.

Sanna nu-i răspunde. Încearcă să se scuture de senzația pe care o are, dar nu poate înceta să se gândească la ușă: că acolo e ceva ce ea nu vede.

— La naiba, ești cumplit de palidă, spune Eir. Te simți bine?

Deodată, undeva în casă se aude un huruit. Sună ușor și tărăgănat, ca și cum cineva sau ceva se târăște pe o suprafață dură. Rămân amândouă nemișcate și încearcă să înțeleagă ce este. Ceva zăngăne. Un sunet metalic care dispare repede.

Sanna îi face semn lui Eir să tacă și s-o urmeze. Se furișează către ușă.

În hol stă un adolescent, aplecat deasupra bolului cu aspergilul de argint. Caută ceva. A ridicat bolul cu o mână și cu cealaltă pipăie pe sub el.

— Cauți banii? întreabă Sanna.

Băiatul se întoarce rapid. Are o privire calmă și evazivă și își trece nervos mâna prin părul blond și ciufulit, cu vârfurile sprayate într-un albastru ca de rouă.

— Da, spune el privind-o în ochi. Marie-Louise a spus că pot să intru și să-i iau. Chiar dacă ea nu e acasă.

— Marie-Louise Roos e moartă.

— Știu, dar m-am gândit să mă uit, totuși. Am avut drum pe aici cu bicicleta, ușa era deschisă și polițistul de afară vorbea la telefon, așa că…

— Te-ai gândit să intri și să iei bani din locul în care a avut loc o crimă? spune Eir.

— Cum te cheamă? întreabă Sanna.

— Cum te cheamă *pe tine*? zâmbește el cu îndrăzneală.

— Sanna Berling și sunt inspector de poliție.

Băiatul rămâne nemișcat, dar trage cu coada ochiului la ușă. Eir se mută într-o parte, pentru a-i bloca drumul în cazul în care el s-ar gândi să fugă.

— Cum te cheamă? întreabă Sanna din nou. Și de unde îi cunoști pe Marie-Louise și pe Frank Roos?

El o privește superior.

— Tu ești „W”? întreabă ea.

— Ce-ai spus?

— Scria „W” pe o bucată de hârtie, acolo unde erau banii. Presupun că tu ești.

Mai întâi, băiatul nu schițează niciun gest. Apoi dă din cap.

— Pentru ce erau banii?

— Pentru nimic.

— Câteva mii de coroane pentru *nimic*?

— Exact, spune el clipind din ochi.

Sanna încearcă să-l citească, să găsească o deschidere în privirea bățoasă,” care să o ajute să continue. Marie-Louise Roos lăsase în bol o sumă considerabilă de bani. Acum aveau șansa să afle pentru cine erau banii.

— Vrei să ne urmezi la secție? Și să-i sunăm pe părinții tăi de acolo?

Băiatul începe să ezite, dar continuă să nu se arate impresionat.

— La naiba, nu avem timp de asta, spune deodată Eir.

Apoi îl ia de guler și începe să-l tragă către ușă. Sanna face o mișcare pentru a o opri și se pregătește să-i spună ceva, când băiatul scâncește:

— Trebuia doar să-i duc cuiva!

Eir îi dă drumul.

— Cui?

Sanna o fixează pe Eir cu privirea, dar știe că e prea târziu să-i mai spună ceva.

— Nu știu cum o cheamă, șuieră băiatul iritat. Și n-o cunosc pe baba asta. Nici pe bărba-su! N-am mai făcut asta decât o singură dată. Am luat și am lăsat bani.

— Nu știi la cine lași banii? Nu ți s-a dat niciun nume? întreabă Eir încet. Și vrei să te credem?

— Era o slujbă suplimentară. Am răspuns la un anunț din ziarul local în care Marie-Louise spunea că are nevoie de cineva care s-o ajute cu asta. Am hotărât că ea va pune cheia sub covorul de la ușă și banii în bolul din hol, dacă nu era acasă.

Sanna se uită liniștită în ochii lui.

— Dar știi unde locuiește femeia căreia îi duceai banii? Ai o adresă, nu-i așa?

El se uită la Eir, apoi la Sanna, și dă fără entuziasm din cap.

— Bine. Atunci, du-ne acolo, spune Sanna.

*

Picură când ies din mașină în fața blocului numit Mylingen, pe care poliția obișnuiește să-l viziteze mai des decât pe celelalte de pe insulă. Mormane de frunze zac pe peluzele și aleile care duc la intrarea principală.

Sanna deschide portiera din spate. Băiatul cu părul cu vârfuri albastre își strânge geaca la piept și se uită acru la ele.

— Etajul patru, a treia ușă pe dreapta când ieșiți din lift, spune el.

Sanna aruncă o privire către Mylingen. Clădirea se înalță ca un pumnal uriaș și murdar înfipt în pământ.

— Ok. Așteaptă aici.

Închide portiera și îi face semn lui Eir s-o urmeze. Lângă una dintre laturile scurte ale clădirii, câțiva adolescenți stau la țigară și vorbesc. Când le zăresc pe Sanna și pe Eir, își trag glugile pe cap și se împrăștie.

În spatele lor, portiera se deschide. Băiatul se aruncă afară și începe să alerge.

— Lasă-l. Îl găsim dacă vom mai avea nevoie de el, spune Eir liniștită scoțând din buzunar un portofel pe care e lipit un abțibild reprezentând un mountainbike. I l-am luat din buzunar. Buletinul e în el.

Sanna se oprește și se uită la ea. Deschide gura s-o certe, dar se gândește că acum au lucruri mai importante de făcut.

— Nu cred că vom mai avea nevoie de el, spune ea.

— Îl crezi pe un asemenea mucos când spune că nu știe mai multe?

— Da, spune Sanna mergând către intrare. Nu e decât un copil.

Când ajunge la ușa spartă de la intrare, apucă clanța cu mâneca hainei trasă peste mână și îi face semn lui Eir să se grăbească.

Intră amândouă într-un lift îngust. Din tavan, tubul de neon atârnă liber, agățat de câteva fire electrice. Pereții sunt mâzgăliți cu spray acrilic. Într-unul dintre colțuri, o pată de urină. Eir își acoperă nasul și gura, în timp ce liftul urcă zdrăngănind. Când ajung la etajul patru, Eir se repede afară pe ușă și inspiră adânc.

Palierul e lung și îngust, cu uși pe ambele părți. Sunt mai multe decât poți zări. Țesătura grosieră din fibră de sticlă de pe pereți e deformată de

umezeală sau de îmbinările stângaci executate ale scheletului din spatele ei. Ventilatoarele și capacele toboganelor de gunoi sunt vopsite într-un roșu strident, care contrastează puternic cu restul, ca pentru a le marca importanța. De la unul dintre etajele de mai jos răzbate râsul drăgălaș al unui copil și imediat după aceea se aude bufnitura unei mingi de plastic pe ciment.

Sanna trece în față. O iau la dreapta, către a treia ușă, așa cum le-a spus băiatul. Pe ea se află o tăbliță gravată din plastic negru pe care scrie „Rebecca și Jack Abrahamsson. Nu dorim reclame.” Eir bate la ușă.

— Poliția! strigă Sanna. E cineva acasă?

Așteaptă câteva secunde, apoi încearcă ușa. E descuiată. Schimbă o privire cu Eir și o deschide.

Un curent rece le lovește în față. Sanna se uită prin hol, apoi continuă pe lângă bucătărie, înainte de a-i face semn lui Eir. Ușa se închide în spatele lor cu o bufnitură. Cercetează cu privirea camera de zi. O lumină cenușie pătrunde prin ferestrele murdare. Ca să poată înainta trebuie să pășească peste lucrurile împrăștiate pe jos. Într-un colț se află un birou pătat de urme de pahare și un vas cu chei. În vas mai este un ecuson pe care scrie „Rebecca Abrahamsson, asistentă medicală”. Pe măsuța de lângă canapea, o scrumieră plină. Sub ea, pe covor, o sticlă goală de vin. În cealaltă parte a camerei, o masă cu un sandvici mâncat pe jumătate și un pahar de cacao cu lapte. Lângă ele, un teanc dezordonat de desene.

Sanna se gândește că sunt frumoase, luminoase și incredibil de detaliate. Portrete și peisaje. Consecvența stilului și siguranța compoziției arată că sunt făcute de cineva cu experiență și exercițiu. Dar semnătura, „Jack”, pare mai degrabă scrisă cu literele stângace ale unui copil.

— Poliția! E cineva acasă? strigă ea din nou.

Eir dispare într-unul dintre dormitoare, pe a cărui ușă scrie „Jack”. Sanna răsfoiește teancul de desene. Deodată aude un icnet, apoi pe cineva care vomită.

— Poliția! strigă ea din nou și se repede după Eir.

Camera e ca oricare altă cameră de adolescent, dar perdelele sunt trase. O fereastră stă larg deschisă și curentul trage perdeaua înspre afară, întinzând-o ca pe o pânză de corabie. Aerul e mucegăitor. Pe pereți se află afișe de la Fornsalen și Muzeul de Istorie Naturală. Hărți care arată „munți” subterani, platouri continentale, falii și structuri subterane. Apoi

vede stropii roșii-negri, răspândiți pe podea, pereți și tavan. Iar pe pat zace un corp de femeie.

Femeia e culcată pe spate, cu o mână atârnând la marginea patului și cu cealaltă peste piept. Palma care atârnă deasupra podelei e plină de răni mai mari sau mai mici. Leziunile continuă în sus, către braț. În partea de jos a gâtului, o tăietură asemănătoare celei pe care o văzuseră la Marie-Louise, în formă de cruce.

În zona pieptului, sângele provenit de la nenumăratele lovituri din jurul inimii se întinde peste cearșaf.

Fața femeii e albă. Pe unul dintre obraji, o zgârietură adâncă se întinde către tâmplă, părând ca făcută de o gheară. Ochii îi sunt larg deschiși. Albaștri și mari. Părul îi e pieptănat cu cărare într-o parte și în urechi strălucesc doi cercei de forma unor oameni-păsări: niște făpturi urâte, cu aripi grele și ciocuri gigantice.

— Încă una…, spune Eir pierdută.

Trage o perdea și ia o gură de aer proaspăt.

Se înfioară de frig și la gândul că nu mai este vorba despre o singură crimă, ci totul seamănă cu începutul unui foileton cu morți violente.

— Băiatul…, spune Sanna. Mă uit și în celelalte camere.

Când se întoarce, scutură din cap.

— Nu mai e nimeni aici.

— Trebuie să chemăm tehnicienii, spune Sanna. Și anunță la secție să-l caute pe fiu. Și Leif trebuie să…

— Sun acum, imediat.

— N-ai atins nimic, în afară de…?

Arată către colțul în care Eir vomase.

Eir scutură din cap și se șterge la gură.

— Vezi brățara? reușește ea să articuleze.

Sanna face un pas în față. Pe o brățară subțire de argint, pe care femeia o poartă la mâna dreaptă, este gravat numele „Rebecca”.

— Da, se pare că e ea.

Apoi își întoarce privirea către fața victimei. Ochii albaștri privesc fără viață drept înainte. Fără să se gândească la ceva anume, le urmează direcția privirii. Peretele din față e gol, în afara unei hărți uzate care se strâmbase. Sub ea, pe podea, se află ceva negru.

Se apropie și se așază pe vine. E o grămăjoară de cenușă. Cineva a ars

ceva pe podea.

Eir scoate telefonul și formează un număr.

— Eir aici…

Fără să le atingă, Sanna privește bucățile de hârtie îngălbenite, pe jumătate arse, pe care se mai distinge ceva. Fragmente de pagini dintr-o carte.

— Ce e? întreabă Eir după ce termină de vorbit.

— Poți să vezi ce scrie?

Eir mijește ochii pentru a discerne textul de pe una dintre bucățile de hârtie. Începe să silabisească:

— „…Cu capu-n jos, ei înșiși se-azvârliră

Din țărmurii Tăriei – pârjolindu-i

Chiar și-n genunea vastă, fără fund,

Eterna, sfânta Cerului mânie…”[7]

Sanna se gândește câteva secunde.

— Milton, spune ea și pare dintr-odată adânc mâhnită.

— Ce?

— *Paradisul pierdut* al lui John Milton.

— Ok, poate că ar trebui să-mi dai o palmă acum, să-mi revin, pentru că nu pricep nimic.

— E o carte, o poveste despre diavol, care…

Ceva scârțâie în apropiere. Un zgomot ciudat, înăbușit. Sanna își ține respirația și așteaptă. Îi aruncă o privire lui Eir, care își despiedică în tăcere pistolul.

Zgomotul se repetă. De data asta mai încet și urmat de un fâșâit uscat, ca o alunecare. Ca și cum un om s-ar fi mișcat undeva în perete.

Numai atunci văd ușa îngustă a unei debarale. Are aceeași culoare cu restul peretelui și e ușor întredeschisă. Sanna îi face lui Eir un semn cu capul, apoi începe să se apropie ușor de ușă, cu Eir în spatele său.

Alte câteva zgomote neclare.

Sanna își duce mâna la armă. Face un ultim pas către debara și deschide ușa cu o mișcare fulgerătoare.

Acolo, înăuntru, în întuneric, cineva sau ceva încearcă să se ascundă printre haine și alte lucruri. O făptură mică, care stă ghemuită. Ca un animal rănit, își întoarce fața de la lumină.

Un băiat. Nu poate avea mai mult de zece-unsprezece ani. Îmbrăcat în

pantaloni de pijama și un pulover împletit de mână, se strânge lângă o minge. Mâinile, brațele, picioarele îi tremură. Strânge convulsiv mânerul unui rucsac albastru. Sanna coboară arma și îi face semn lui Eir să facă la fel.

— Suntem de la poliție, spune ea moale. Ești în siguranță acum.

Privirea copilului se plimbă neliniștită între ea și camera din spatele ei.

Ea îi întinde încet mâna.

— Tu ești Jack?

10.

E trei după-amiază când Bernard o sună pe Sanna de la spital. Examinările medicale au arătat că Jack Abrahamsson nu are leziuni fizice. Dar situația lui psihică este în continuare nesigură și considerată critică.

Sanna și Eir merg într-acolo în tăcere. Când intră în parcarea spitalului, Sanna repetă ce spusese Bernard. Că Jack Abrahamsson, care are treisprezece ani, și nu zece-unsprezece cum crezuse ea, este obosit, dar conștient. Un medic și o asistentă încercaseră să vorbească cu el, dar băiatul nu a dat niciun semn că ar vrea să comunice cu cineva. Cel mai probabil se află în șoc. Au fost anunțate clinica de Psihiatrie Infantilă și Serviciile Sociale. Băiatul a primit un asistent care să-l reprezinte și să-i apere drepturile în timpul anchetei. Un părinte cu experiență, dintre cei care făceau gărzi la Serviciul de Urgență Parentală, unde Jack mai fusese și altă dată, le-a spus că băiatul nu mai avea alți aparținători.

Sus, pe secție, un polițist în uniformă stă în fața unui salon. Sanna și Eir dau mâna cu un doctor.

— Nu pot spune nimic mai mult în situația actuală, decât că starea lui e critică, zice el.

Sanna oftează dezamăgită.

Doctorul se scarpină în ureche și mormăie că trebuie să-și continue vizitele.

— Când crezi că va putea vorbi cu unul dintre anchetatorii noștri de copii? întreabă ea.

— Nu știu.

Se uită după Bernard, care era la spital de când băiatul fusese adus acolo, dar nu-l vede.

— Trebuie să găsesc o cafenea, spune Eir. Să-mi cumpăr de mâncare. Vrei și tu ceva?

Sanna scutură din cap. După ce Eir dispare, polițistul de pe coridor o salută politicos din cap, părând că o recunoaște. Sanna se apropie și schimbă câteva cuvinte cu el. În timp ce vorbesc, ea privește prin fereastra ușii.

Jack e culcat în pat, cu spatele la ea. E învelit cu o pătură și pare să

doarmă. O perfuzie în braț și, lângă pat, un stativ cu un aparat a cărui lampă arde intermitent, dar ecranul e întors și Sanna nu poate să vadă ce arată. Picioarele îi sunt goale și atârnă peste marginea patului, mari în comparație cu restul corpului.

Îl vede cu colțul ochiului pe Bernard venind cu o ceașcă de cafea aburindă.

— M-am întâlnit cu Eir afară, spune el. Mi-a spus că vrei să stai aici. De ce? Îți raportez dacă se schimbă ceva.

Sanna ia o înghițitură de cafea.

— A venit cineva? întreabă ea. Să vorbească cu el?

Bernard scutură din cap.

— Așa cum ți-am spus, nu mai are pe nimeni, așa că…

— Dar vreun psihiatru de la Psihiatrie Pediatrică?

— Au programat un psihiatru pentru mâine dimineață, un specialist în șoc și traumă. Dacă noaptea va trece cu bine și situația nu va mai fi la fel de critică.

— Nimeni altcineva?

— Ba da, cei de la Soc[{8}] sunt aici.

Face un semn cu capul înspre capătul coridorului.

O femeie de vreo patruzeci de ani stă rezemată de perete. E înaltă și subțire și are la picioare o geantă mare. Scrie ceva în telefonul său mobil. Unghiile lungi îi sunt vopsite într-un argintiu metalic. Când se întoarce către ei, Sanna vede că nu are brațul stâng. Mâneca bluzei atârnă goală din umăr și flutură.

— E de la Sociale. Așteaptă să vorbească cu doctorul și cu cineva de la Serviciul de Urgență Parentală, cred, spune Bernard.

— Spuneai că de la Urgențe Parentale va veni un părinte cu experiență?

— Da. O femeie. Jack a mai fost dus la ea câteodată, la sfârșit de săptămână, se pare. De când era mic.

— Dacă au luat deja legătura cu o familie adoptivă de urgență, asta ar trebui să însemne că va putea părăsi spitalul în curând. La ce oră ar trebui să-l întâlnească pe psihiatrul acela mâine?

— La nouă. L-ai informat pe Eken? Sosește mâine dimineață cu avionul.

Sanna dă din cap. Îi simțise șefului său lipsa, chiar dacă acesta fusese plecat doar câteva săptămâni.

— Deci așa, ți-au picat pe cap o grămada de probleme de când ai un nou

partener, spune Bernard cu o doză generoasă de compătimire în glas.

— În viață, lucrurile se pot schimba repede, răspunde ea făcând un semn cu capul către salonul lui Jack.

— Da, la naiba. Crezi că a văzut ceva?

Sanna ia o înghițitură de cafea.

— Vrei să-l presezi, să obții de la el un semnalment sau ceva, nu-i așa?

— N-am nicio altă alternativă.

— Dacă a fost martor, îl obligi să retrăiască un măcel. Chiar dacă întrebările i-ar fi puse de cel mai competent anchetator de copii, tot…

— Jack e un martor potențial. Iar acum nu mai avem doar o singură crimă.

— Nu are decât treisprezece ani. E un copil.

— El e singura noastră șansă în clipa asta.

— La naiba, Sanna…

— Măcar îl va ancheta altcineva și nu eu, din fericire pentru el…, spune ea acru și schițează un zâmbet stingher, care nu reușește să-l înșele pe Bernard.

O asistentă se apropie.

— Tu îl ai astăzi în grijă pe Jack? întreabă Sanna arătându-și legitimația.

— Da.

— Înțeleg că ați încercat să vorbiți cu el.

— Da, răspunde ea stresată, sunt anumite semne că ne aude.

— Dar mă întreb dacă a spus ceva. Cuvinte fără noimă, sau altceva?

— Nu. Nu vorbește.

— Înțeleg. Trebuie să așteptăm până mâine.

— Nu. Nu înțelegi. Nu va vorbi nici atunci. Suferă de mutism.

— Mutism?

— Comunică prin scris și prin desene. Am crezut că v-a informat cineva deja.

Asistenta dispare în camera lui Jack. Pe fereastra ușii, Sanna vede cum ea se mișcă în jurul patului copilului și cum îi pune ușor mâna pe frunte.

— Mut, deci? spune Bernard încercând să scape de ceva din gât cu un zgomot atât de respingător încât Sanna îi aruncă o privire dezgustată.

Apoi se aude o bufnitură și alarma începe să sune în camera lui Jack. Văd pe fereastră cum asistenta se prăbușește în genunchi lângă el. Copilul a căzut pe podea și corpul i se zguduie spasmodic. Stativul cu perfuzia s-a

răsturnat și cateterul i s-a smuls din braț.

Fără să se gândească, Sanna se repede înăuntru și se așază pe vine lângă asistentă. Crampele devin mai puternice, capul i se izbește de podea. Sanna își scoate haina și i-o pune sub ceafa. Apoi își așază mâinile pe capul lui. Jack se relaxează.

În salon intră alte câteva asistente și un doctor. Deodată, Jack deschide ochii și o privește. Respiră mai ușor, spasmele au început să cedeze. Ea încearcă să-i spună ceva, dar, în aceeași clipă, cineva o apucă de braț și o scoate afară din cameră.

Bernard îi pune o mână pe umăr, dar ea i-o îndepărtează. Descărcarea bruscă de adrenalină o face să simtă greață. Privirea lui Jack e ca o otravă sub piele. Expresia plină de emoție și, în același timp, îngrozită, a copilului când o privise – ca și cum revenise la viață, dar viața era o imagine de neînțeles.

*

Jos, în cafeneaua spitalului, Eir stă în dreptul bufetului cu salate și își pune frigărui și sos habanero într-o caserolă. Nu e multă lume acolo. Câțiva pensionari, cu tăvi și cupoane. O mamă cu un bebeluș care țipă în brațe. Ceva mai încolo, câțiva adolescenți care se servesc cu dulciuri direct din cutiile din galantar. Unul dintre ei vâră o bomboană în gură, chicotește și apoi o scuipă înapoi în cutie. Când vede că Eir se uită la el, face către ea un gest obscen.

Ea se duce la casă. Pe drum, ia și un sandvici. După ce plătește, se oprește la una dintre mesele înalte, la care se stă în picioare, și începe să mănânce. Deodată simte că cineva îi pune o mână pe umăr.

— Ai uitat asta.

E o femeie de vreo treizeci de ani, cu o voce prietenoasă, care îi zâmbește, întinzându-i portofelul uitat la casă. Femeia are un păr strălucitor, de culoarea mușețelului, și ochi machiați discret. Ai fi putut crede că e descinsă direct de pe coperta uneia dintre revistele de modă expuse la intrare. Poartă, peste un deux-pièces de culoarea untului, o pelerină din blană artificială, o imitație de vulpe de munte sau iepure de munte.

— E o plăcere să vezi că nu toată lumea a devenit vegană, continuă femeia, uitându-se zâmbind la frigăruile din fața lui Eir.

— Nu. Părinții noștri ne-au interzis să mâncăm carne. Presupun că asta e revolta mea de adolescentă, spune Eir zâmbind stângaci.

Vârâ în gură și ultima bucată și aruncă la gunoi ambalajul de carton. Apoi desface sandviciul.

— Așteaptă, spune femeia.

Se apleacă în față și șterge repede cu mănușile o picătură de sos care aterizase pe geaca lui Eir. Miroase la fel ca femeile cărora Cecilia le fură eșarfele și accesoriile pentru a-și plăti drogurile. Parfumul poate rămâne în hainele și părul ei timp de mai multe zile, în special dacă poartă eșarfele înainte de a le vinde.

— Mulțumesc, spune Eir.

Femeia zâmbește.

— Benjamin! strigă ea și se întoarce.

Un adolescent singur, îmbrăcat într-o geacă de ploaie galbenă și groasă, se apropie cu o pungă de dulciuri în mână. Nu seamănă cu femeia, dar Eir înțelege că trebuie să fie fiul acestei făpturi frumoase, deși înfățișarea lui o șochează. Poate că doar ochii lor au aceeași limpezime, chiar dacă sunt de culori diferite. În rest, nu există nicio asemănare. Băiatul e înalt, gras, cu umeri largi. Are mâini mari și rotunde ca niște talgere. Este enorm, dar într-un fel infantil, și fiecare mișcare pe care o face pare urmată de mici suspine. Eir nu poate stabili dacă acestea vin de la părțile corpului care se freacă una de alta, sau dacă sunt de la respirația sacadată, care îi iese pe gura largă deschisă strâmb.

Îi întinde punga cu dulciuri maniei. Eir vede că are un semn din naștere, mare și închis la culoare, care i se întinde în jurul ochiului drept și peste tâmplă. Simte cum stomacul i se întoarce pe dos. Nu putuse niciodată să privească defectele de piele, nici la ea, nici la alții.

— Benjamin, spune femeia, doar ți-am spus: fără dulciuri astăzi. Poți să mănânci un sandvici, dacă vrei.

El îi dă punga pe care o ține în mână.

— Nu eu am vrut să vin cu tine, spune el acru în timp ce scoate o sticlă cu o băutură răcoritoare din frigiderul de lângă masa lui Eir.

Femeia oftează și se resemnează.

— Hai odată!

Băiatul o privește îndărătnic. Apoi o imită cu voce exagerată, ascuțită:

— „Grăbește-te acum!”

— Încearcă să te liniștești! îi răspunde ea. Doar ți-am spus, vor încerca să-i găsească o familie nouă, permanentă, lui Jack. Dar până atunci trebuie

să ne ajutăm între noi și să facem tot ce putem.

— *Jack Abrahamsson*? întreabă Eir.

Femeia pare surprinsă. Eir deschide repede portofelul și îi arată legitimația de polițist. Insigna lucește în lumina rece a tuburilor de neon.

— Vin chiar acum de la Jack, spune ea. Deci tu ești părintele de la Serviciul Parental de Urgență?

Femeia îi întinde mâna.

— Mette Lind. Cum se simte?

— Greu de spus. Va întâlni un doctor, un psihiatru, mâine dimineață.

— Cei de la Sociale m-au sunat adineauri, dar nu mi-au spus nimic despre starea lui. Bietul copil…

Eir observă că Benjamin o studiază. Ochii lui mari îi caută chipul. Ea îi zâmbește vag și nesigur. Benjamin își coboară privirea și îi vede arma. Înghite în sec și își trece degetele prin breton, ca ea să-i vadă din nou semnul mare din naștere. Roșu-închis, viu și înfiorător. Ca un mușchi bombat, fixat în piele. O gheară gigantică de culoarea sângelui, care îi prinde ochiul și urechea dreaptă.

— Te întorci la Jack? întreabă Mette.

— Da. Mergem împreună?

Când trec pe lângă galantarul de bomboane vărsate, unul dintre adolescenți îi arată din nou lui Eir degetul mijlociu, pe care îl ridică încet și provocator. Ceilalți chicotesc când el scuipă din nou într-una dintre cutiile cu bomboane.

Mette îi ia imediat din mână lui Benjamin punga cu bomboane și o pune deoparte.

— Vrei să aștepți aici o clipă cu Benjamin? îi spune ea lui Eir. Îi cunosc pe tinerii aceia, câțiva au fost acasă la noi, trimiși de Serviciul Parental de Urgență.

Se apropie de grupul de adolescenți și se oprește în fața celui care condimentase bomboanele cu salivă.

— Ce face mama ta, Robban? întreabă ea.

— Bine, încă și-o mai trage regulat, ceea ce se pare că tu nu faci.

— Propun să te duci la casă și să spui ce ai făcut cu bomboanele, apoi să plătești pentru ce ai luat.

Robban chicotește.

— Și dacă fac asta, tu ce faci pentru mine?

Ceilalți pufnesc nervos în râs. Eir se uită cu coada ochiului la Benjamin. Acesta se răsucise în loc și își strânsese pumnii. Ea îi pune ușor o mână pe braț. El tresare și se îndepărtează câțiva pași.

— O să-l rog pe Eddie s-o sune pe mama ta, să vadă ce orar de lucru are la hotel, continuă Mette. Se pare că ar trebui să renunțe din nou la câteva ore, să te supravegheze mai bine.

— N-am crezut că tu și ex-ul tău mai vorbiți unul cu celălalt. Vreau să spun, de când și-a tras-o cu jumătate din profele de la școala retardatului.

Mette trage calmă adânc aer în piept. Robban îi aruncă o privire rapidă lui Benjamin, rânjește provocator, apoi o apucă pe Mette de talie și o trage brusc către el.

— Tu… la naiba… n-ai vrea ca tu și eu…

Ea îl împinge cu putere. În același timp, Benjamin se repede înainte. E pe punctul de a se arunca asupra lui Robban, când Mette îi prinde brațul și îl întoarce către ea.

— Nu acum, spune ea cu răceală.

— Nenorocitul dracului, rânjește Robban. Ce te gândeai să faci? Să mă omori în bătaie, sau…?

Ceilalți râd în spatele lui.

— Ar trebui dracului să sun la spitalul de nebuni, continuă el, să le povestesc cum m-ai mușcat până la sânge numai pentru că am făcut-o pe maică-ta să râdă puțin. Încearcă să te bucuri și tu, măcar o dată.

Benjamin se aruncă din nou înspre Robban, dar Mette apucă să-l prindă de guler și să-l tragă într-o parte. Eir e șocată de forța ei. Benjamin e nu doar înalt, ci și foarte masiv. Mette îl împinge în fața ei, către ieșire, iar Eir îi urmează. Când ajung la lifturile de la intrarea principală, Mette îi pune o mână pe umăr lui Benjamin.

— Ce-a vrut să spună Robban cu „m-ai mușcat”?

Benjamin șoptește ceva.

— Benjamin…, spune Mette. Mă asculți?

Eir apasă butonul liftului. Benjamin continuă să șoptească și Mette face un pas mai aproape, se apleacă spre el și încercă să audă ce spune.

— Nu te aud. Acum trebuie să-mi răspunzi. Ce-a vrut să spună cu „m-ai mușcat”?

— Dar mai du-te dracului! îi urlă Benjamin deodată direct în ureche.

Ea se dă repede înapoi, apoi îi zâmbește, parcă vrând să se scuze.

Penibilul situației plutește în aer. Obrajii lui Benjamin nu au nicio culoare. Se închide în el însuși.

— O să-i tai capul blestematului ăluia, șoptește el, o să le tai capul la toți…

*

Pe secție, Eir i-o prezintă Sannei pe Mette.

— Cum se simte Jack? întreabă Mette neliniștită. Cu ce doctor va vorbi mâine?

— Cred că ar trebui să aștepți până vine cineva, spune Sanna. A făcut o criză acum câteva clipe. Acum e stabil. Dar nimeni nu are voie să intre la el fără să vorbească mai întâi cu doctorul, și numai câte o persoană pe rând.

— Și Ines Bodin? Unde e?

— Cine? întreabă Sanna.

— Cea de la Serviciile Sociale, care are grijă de Jack.

— Aha. A fost aici și te-a așteptat pe tine și pe doctor, dar acum au rugat-o să stea cu Jack. Să vadă pe cineva cunoscut când se trezește.

Mette se întoarce către salonul lui Jack. Sanna îi pune ușor o mână pe umăr, pentru a o împiedica să intre.

— Numai câte unul pe rând acolo, înăuntru, așa cum am spus. Trebuie să vorbești ceva urgent cu Ines Bodin?

Mette scutură din cap.

— Poate aștepta până mâine.

— Vei fi aici mâine dimineață? întreabă Sanna.

— Da. De îndată ce mi se va permite.

— Bine. Jack va întâlni un psihiatru la ora nouă. După aceea, dacă e mai stabil, aș vrea să stea de vorbă cu unul dintre anchetatorii noștri specializați în interogatoriile cu copii. Să încercăm să vedem dacă putem obține de la Jack vreun semnalment sau un desen. Dacă a văzut ceva sau pe cineva la locul crimei. Atâta timp cât Jack acceptă asta, desigur.

— Dar e prea devreme! izbucnește Mette. Cu siguranță e în stare de șoc. Îl puteți expune unei traume și mai mari!

— S-ar desfășura în condiții de maximă siguranță, așa cum am spus, împreună cu un anchetator experimentat, obișnuit să lucreze cu copii aflați în situații de vulnerabilitate. Și vom avea în camera alăturată pe cineva de la Psihiatrie Pediatrică, pe procuror și pe reprezentantul juridic al lui Jack. Dar numai dacă un doctor permite. La fel și Jack, bineînțeles.

În privirea lui Mette apare ceva sfidător și anxios.

— Iertați-mă, dar voi ce faceți aici, de fapt? N-ar trebui să fiți acolo, afară? Să bateți pe la uși și alte lucruri din astea?

— Avem destui oameni care se ocupă cu asta, spune Sanna liniștită.

Mette dă din cap și face o pauză, ezitând. Apoi spune cu voce joasă:

— Nu mi s-a spus aproape nimic când Serviciile Sociale…

— Nu putem să dăm mai multe informații în situația actuală, spune Sanna.

— Dar… omorâtă? E îngrozitor. Am auzit la știri despre crima din cartierul de vile din sud. Are vreo legătură cu asta?

Curiozitatea din privirea ei nu este nici răutate, nici dorință de bârfă. Mette e mai degrabă sincer interesată, din compasiune pentru Jack.

— Cât de bine ai cunoscut-o pe Rebecca Abrahamsson? întreabă Sanna.

— N-am cunoscut-o deloc. Dar îl cunosc pe Jack. A fost în grija Serviciului nostru Parental de Urgență și altă dată. De aceea ne-au sunat. N-a avut o viață ușoară până acum. Mama lui avea probleme psihice. Și nu doar.

Sanna ridică din sprâncene. Este o informație despre Rebecca pe care nu o avusese.

— Ce fel de probleme?

Mette își plimbă neliniștită privirea de la una la cealaltă.

— Poate că ar fi mai bine să vorbiți și cu ceilalți despre asta. Nu e treaba mea să povestesc. Eu chiar n-o cunoșteam pe Rebecca.

Doctorul trece pe acolo și o înștiințează pe Mette că trebuie să aștepte până mâine pentru a vorbi cu Jack. Ea începe să pună întrebări și, în cele din urmă, el îi ia deoparte pe ea și pe Benjamin, pentru a putea vorbi în liniște.

Sanna vede pe fereastra ușii de la salon că Jack s-a ridicat și stă pe marginea patului. Arată dezorientat și speriat și corpul i se crispează când Ines Bodin se ridică de pe scaunul ei din colțul camerei. Ea îi pune mâna pe braț, poate întrebându-l dacă nu vrea să meargă la toaletă. El se ridică încet în picioare.

Este pentru prima dată când Sanna îl vede în întregime. Când l-au găsit, el a stat în debara până la venirea personalului medical, care i-a pus o pătură pe umeri și l-a condus ușor afară. Deși știe că băiatul are treisprezece ani, i se pare că arată cu doi ani mai mic. Singurele care îi arată vârsta reală sunt

mâinile, picioarele și umerii, care au contururile musculoase ale unui adolescent. Dar restul întărește impresia că încă e un copil. Se mișcă încet, cu privirea coborâtă, și Sanna se gândește la tragedia care, din clipa aceea și pentru totdeauna, va fi parte din istoria lui.

*

Pe drumul de la spital, Sanna încearcă să-l găsească pe Sudden pentru a primi o actualizare cu privire la rezultatele de la locul crimei din Mylingen. Apoi îl sună pe procurorul Leif Liljegren pentru a-l întreba care este cel mai potrivit anchetator de copii pentru interogatoriul cu Jack. Între timp, Eir se abate pe la camera de gardă a spitalului și întreabă dacă nu primiseră vreun pacient cu numele Frank Roos. Nu-l primiseră nici pe el, nici vreun bărbat neidentificat de vârsta lui.

Afară, ploaia stă în aer. Eir se înfioară de frig. Deschide portiera și se aruncă înăuntru, lângă Sanna.

— La naiba, pe insula asta blestemată e mereu frig.

Sanna ține telefonul la ureche și spune „mulțumesc” cuiva înainte de a închide.

— Jon? întreabă Eir indispusă. Au ceva?

— Au căutat din nou și au vorbit pentru a doua oară cu vecinii. Nici urmă de Frank Roos. Și niciun martor în Mylingen.

— La naiba!

„Poate că Frank era în casă când Marie-Louise a fost atacată”, se gândește Sanna. „A fost răpit pentru că a fost martor?” Se simte stresată la gândul că ceva asemănător i se poate întâmpla și lui Jack, dacă nu reușesc să-l protejeze.

— Ce harababură blestemată, spune Eir. Avem doi morți, amândoi înjunghiați în același fel. Dar n-avem nicio idee ce legătură au aceste crime una cu cealaltă, mai mult decât că Marie-Louise i-a dat Rebeccăi bani pentru ceva. Dar pentru ce?

— Să sperăm că Sudden și echipa lui vor găsi mai multe în apartamentul Rebeccăi.

— Și cenușa? Cartea aceea?

— *Paradisul pierdut.*

— Da, ce înseamnă?

— Nu știu.

— Și credem în continuare că moartea de la cariera de calcar are ceva

de-a face cu toate astea?

Sanna ridică din umeri.

— Scafandrii se vor scufunda mâine din nou în craterul carierei. Dacă vor găsi masca fetei, o putem compara mai bine cu cea din tabloul din vila soților Roos.

Eir oftează.

— Ce informații mai avem?

— Nu prea multe. Trebuie să așteptăm rapoartele tehnicienilor și pe cel al lui Fabian.

Telefonul lui Eir începe să sune. E Cecilia. Respinge apelul.

— Mă gândesc că nu e așa de ciudat că nimeni nu a văzut nimic când Marie-Louise a fost omorâtă. Casele acelea mari… Lumea de acolo poate că-și vede numai de treaba ei. Dar în cazul Rebeccăi, care locuia în bloc, acolo cineva *trebuie* să fi văzut sau auzit ceva. Discuțiile cu vecinii ar fi trebuit să ne aducă niște informații.

— Vecinii de acolo nu vorbesc cu poliția. Lucrurile nu funcționează așa în lumea din Mylingen.

— Nici măcar din frica de a nu urma la rând?

— Nici măcar atunci.

— Ar trebui să fie imposibil să părăsești apartamentul după un asemenea act de violență fără să fii plin de sânge. *Cineva* trebuie să-l fi văzut.

Sanna întâlnește privirea lui Eir. Ochii ei albaștri sunt obosiți.

— Lumea de acolo nu obișnuiește să vadă nimic, spune ea. Iar ucigașul poate că a făcut un duș înainte de a pleca de acolo. Vom vedea ce vor găsi în scurgerea din baie.

Eir oftează din nou. Răceala de pe fața Sannei este impenetrabilă. Exact ca atunci când intrase în camera lui Jack. Indiferentă, totuși cu ceva devastat în privire, contemplase scena grotescă, fără ca expresia feței să i se schimbe cu nimic. Dar apoi, când îl găsise pe Jack în debara, ceva se schimbase, în orice caz pentru o clipă.

— Ce e? La ce te gândești? întreabă ea.

— Că mor de frig, răspunde Eir. Mergem la secție?

Mașina nu vrea să pornească și Sanna încearcă de mai multe ori motorul. Eir se uită fix la ea.

— Poate că e timpul să-i facem un upgrade rablei ăsteia.

Deodată, cineva deschide portiera din spate. E Sudden, care se aruncă pe

banchetă. Părul bogat, pieptănat pe spate, îi stă ciufulit. Spre deosebire de ultima dată când l-au văzut, acum nu mai zâmbește.

— Eram pe drum către secția pe care e internat băiatul, ca să vă găsesc, dar v-am văzut aici când am parcat.

Eir îi caută ochii pentru un salut, dar nu primește înapoi decât o privire fugară.

— Cum e cu el, cu băiatul?

— Mâine va întâlni un psihiatru, spune Sanna, și apoi sperăm că va putea să răspundă la câteva întrebări.

Sudden își drege glasul și își scarpină nasul mare și coroiat.

— Ok. Bine. Deci, eu…

Tăcu.

— O cunoști? întreabă Eir când înțelege că Sudden o zărise pe Mette Lind, care tocmai își descuie mașina sa mare.

— Fosta nevastă a lui Eddie Lind, răspunde el.

— Cine e Eddie Lind?

— Cel mai bogat om de pe insulă. Adică a fost, până când Mette a divorțat de el. Eddie a înșelat-o cu jumătate din populația feminină a insulei. Ea s-a ales cu o înțelegere avantajoasă la divorț.

— Ea este părintele de la Serviciul de Urgență Parentală care va avea grijă de Jack Abrahamsson, spune Sanna.

— Aha. Da, ar fi putut nimeri mai rău. Se spune că Mette e un om bun.

— Dar fiul ei e altă poveste, spune Eir. Blestemată stare de spirit la tânărul acela. A făcut o criză de nervi în cafenea ceva mai devreme, când altul l-a provocat.

— Adolescenți…, murmură Sudden.

— Nu, n-a fost numai un impuls de adolescent. Își ieșise complet din minți. Și băiatul pe care voia să-l bată a spus că l-a…

Sanna își drege glasul nerăbdătoare.

— Ce voiai? De ce ai venit până aici și n-ai sunat?

— Două lucruri. Am găsit cuțitul de vânătoare cu care a fost ucisă Rebecca Abrahamsson aruncat într-un container de gunoi lângă Mylingen. Acum e la analiză.

— Bine, spune Sanna. Altceva?

— Cuțitul de la locul unde a fost omorâtă Marie-Louise… Nu era numai sângele ei pe el. Am găsit sânge de la încă o persoană.

— Frank? întreabă Eir.

În mașină se așterne tăcerea. Dincolo de geam, ploaia a început să cadă. Stropii mari se lovesc de sticlă și le împiedică vederea.

— Singurul lucru pe care îl putem spune în clipa asta este că aparține unui bărbat…

— Poate fi și sângele ucigașului, spune Sanna.

Sudden dă nesigur din cap.

— Nu știm…

Sanna oftează nerăbdătoare.

— Nimic care să se potrivească cu ceva din registru, deci? Ok, ce mai voiai?

Sudden se descheie la geacă și scoate ceva. Aruncă pe genunchii Sannei două pungi pentru securizat probe, cu ceva înăuntru.

— Am găsit lucrurile astea în apartamentul Rebeccăi. M-am gândit că vreți să le vedeți imediat.

Una dintre pungi conține o cutie cu tablete. O dungă lată, albastră, se întinde pe lungimea cutiei. Pe ea scrie *25 mg*.

— Ce e? întreabă Eir.

Sanna ia punga și citește pe cutie.

— *Lergigan*?

Se întoarce și se uită la Sudden.

— E un antihistaminic, dar și…

— Știu, spune ea încet. Este prescris adesea împotriva greții în timpul sarcinii.

— Ceea ce se potrivește cu ce e în cealaltă pungă, spune Sudden.

Eir o ridică și pe a doua. În ea se află un aparat mic și alb, cu un ecran LCD și ceva care arată ca un microfon.

— E un doppler, spuse Sudden.

— Un ce?

— Un aparat pentru ecografie cardiacă. Pentru ultrasonografie. Ca acela folosit ca să asculți bătăile cardiace intrauterine ale unui făt.

Nimeni nu mai spune nimic. Sanna face o încercare de a accepta ceea ce lasă Sudden să se înțeleagă, că Rebecca Abrahamsson era, poate, gravidă. Își lasă capul pe spate pentru a se aduna. Dar nu poate să se gândească decât la Jack, aflat acolo, sus, în patul de spital. Că, poate, nu și-a pierdut doar mama, ci și un frate sau o soră. Caută cu mâna în buzunar propriul

blister cu tablete.

— Am vorbit deja cu Fabian, spune Sudden. Ne sună mâine.

— Ok, spune Sanna încet.

— Mai e ceva.

Ea îl privește în oglinda retrovizoare.

— E un vecin care susține că a văzut ceva.

— Slavă Domnului! spune Eir. Doar am zis că o să ciripească cineva!

— Da, dar nu știu cât de credibil e, spune Sudden. E bătrân și nu părea să aibă chiar toate țiglele pe casă. A venit lângă mine și a început să vorbească. Dar când am adus un polițist, a întins-o de-acolo.

— Ce a văzut? întreabă Sanna obosită.

— Pe cineva care a părăsit apartamentul Rebeccăi ieri seară, cu sânge pe mână.

— A putut să descrie persoana?

— Da, dar asta e cel puțin ciudat…

Sanna pufnește. Nu e prima dată când se întâmplă ca persoane care populează Mylingen să mintă și să-și bată joc de poliție.

— De ce? Era verde și avea două capete?

Sudden îi întâlnește privirea în oglindă.

— Nu. Era o femeie. Înaltă și subțire. Si bătrânul a spus că nu avea decât un braț.

11.

Ines Bodin nu se împotrivește când, imediat după aceea, este luată din salonul lui Jack și dusă la secție.

Când intră în camera de interogatoriu mică și fără ferestre, Sanna și Eir se prezintă. Ines se uită la ele, de pe scaunul său, cu o privire goală.

— Știu de ce sunt aici, spune ea.

Stă complet nemișcată. Atât trăsăturile, cât și îmbrăcămintea îi sunt discrete. Poartă părul tuns într-un paj elegant. Ochii îi sunt inteligenți și empatici.

— Am înțeles că te aflai în apropierea…, începe Sanna.

— Da, o întrerupe Ines. Doar am spus că știu de ce sunt aici.

— Ok. Povestește.

Ines se lasă pe spate în scaun și inspiră adânc.

— I-am întâlnit prima dată pe Rebecca și pe Jack când Jack avea în jur de trei ani, mai mult pentru a o degreva pe Rebecca, care nu avea o viața ușoară. Îl luam uneori la mine pe Jack, la câte un sfârșit de săptămână. Refacere, pentru amândoi. Dar o dată, acum patru sau cinci ani, m-a sunat poliția. Dăduseră jos o femeie de pe o clădire. Stătea pe acoperișul școlii fiului său și credea că e pasărea aceea din *Alice în Țara Minunilor*, cum îi spune… Stătea pe margine și voia să sară, în timp ce îngăima „Toți au câștigat și toți trebuie premiați”, sau ceva în genul ăsta. Era Rebecca. Își pierduse mințile.

Eir își drege nerăbdătoare vocea.

— Povestește-ne despre ziua de ieri, spune Sanna. Ai fost acasă la Rebecca și Jack Abrahamsson ieri seară?

Ines se răsucește pe scaun.

— Rebecca suferea de depresie și uneori avea halucinații, spune ea. Era singură, obosită, epuizată de muncă. Obișnuia să mă sune când simțea că e gata să-și facă singură rău.

— Și ieri te-a sunat?

— Da.

— Și atunci te-ai dus acasă la ea și la Jack.

— Jack nu era acolo.

— Dar Rebecca era acolo?

Ines dă din cap.

— M-a întâmpinat la ușă. Era drogată. Mi-a spus că vrea să moară și s-o doară atunci când va muri. Vorbea incoerent.

— Despre?

— Nu știu… Ceva despre Scufița Roșie, cred.

— Scufița Roșie? Ești sigură?

— Da.

— Ce crezi că încerca să spună?

— N-am nicio idee. Vorbea despre Scufița Roșie și despre cineva cu numele de Luca.

— Luca? Cine e Luca?

Ines pare dintr-o dată iritată. Se apleacă peste masă și zâmbește zeflemitor.

— Vreo rudă a Scufiței Roșii sau a lui Alice, poate?

Eir oftează frustrată.

— Deci, spune Ines, era dezorientată și greu de înțeles. Și agitată.

— Agitată? Ce s-a întâmplat?

Privirea lui Ines e indignată.

— Nu eu am omorât-o pe Rebecca, dacă asta vrei să spui.

— Știm că cineva te-a văzut părăsind apartamentul Rebeccăi Abrahamsson, plină de sânge.

— Ok. Ascultați. Rebecca nu era în toate mințile când am sosit eu acolo. Nu puteai vorbi cu ea. Și era complet goală. Am încercat să pun pe ea un halat de casă, dar s-a înfuriat și a început să mă lovească. Am zgâriat-o fără să vreau pe față când am încercat să mă apăr. Adânc. A început să sângereze. Sângele m-a murdărit pe toată mâna.

Sanna își amintește zgârietura adâncă de pe obrazul Rebeccăi. Era ca o urmă de gheară. Se gândi la unghiile ascuțite ale lui Ines.

— Am făcut mai multe vizite la domiciliu ieri seară, spune Ines. Controlați și o să vedeți că n-am stat la Rebecca mai mult de zece-cincisprezece minute. În plus, m-a sunat când eram la ultima mea vizită, seara, târziu. Controlați. Când am plecat de la ea, era în viață.

— N-ai sunat după ajutor? întreabă Eir. Dacă era atât de dezorientată?

Ines Bodin ridică din umeri.

— Nu era prima dată. De nouă ori din zece se liniștea și adormea. Când se trezea, era ok.

Eir iese din cameră să dea câteva telefoane și să controleze alibiul lui Ines. Sanna se gândește la tabletele găsite în apartamentul Rebeccăi. Dacă fusese gravidă, probabil că undeva există un bărbat care ar trebui interogat.

— Rebecca avea vreun prieten?

Ines izbucnește în râs.

— Câtuși de puțin.

— Vreun partener de sex de care știi?

— Nu, nu avea pe nimeni în viața ei, din câte știu. În afară de Jack.

— Și Jack a fost de multe ori în grija Serviciului Parental?

— Despre asta poți citi. Totul e documentat. Dacă te obosești să ceri hârtiile.

— A fost și în alte case de Serviciu Parental decât în cea a lui Mette Lind?

— Nu. Acolo obișnuiam să-l trimitem, spune Ines și trăsăturile i se crispează.

— Să-l *trimiteți*? întreabă Sanna. Nu voia să meargă acolo?

Ines pare dintr-odată deranjată.

— Au fost probleme cu Mette Lind? continuă Sanna.

— Jack și Benjamin, fiul lui Mette, nu se înțelegeau prea bine.

— Și tatăl lui Jack? Ce știi despre el?

— N-a mai dat niciun semn de viață de mulți ani.

— Ai vreo idee de ce?

— Era un fel de militar cu contract, sau cum se numește… Lucra în toată lumea. Cu mulți ani în urmă a plecat și nu s-a mai întors.

Sanna ridică din sprâncene.

— E cu siguranță mort, spune Ines cu răceală. Nu cred că Jack l-a mai văzut de la cinci-șase ani.

— Și Jack? continuă Sanna. Cum îl vezi tu pe Jack?

Eir își vâră capul pe ușă și îi face semn să iasă. Afară, îi povestește că șeful lui Ines i-a confirmat toate spusele, au fost în legătură toată seara în timp ce ea își făcea vizitele la domiciliu.

— Pot să plec acum? întreabă Ines de îndată ce ele se întorc.

Sanna dă din cap.

— Dar vom avea nevoie, cel mai probabil, să vorbim din nou cu tine.

Ines își pune haina.

— Dismelie[9], spune ea zâmbindu-i rece lui Eir. Așa că poți să încetezi să te mai gândești la vreun accident. Așa m-am născut.

Sanna reflectă câteva secunde.

— Dar Rebecca? spune ea. Afecțiunile de care suferea erau și ele înnăscute?

Ines scutură din cap.

— Habar n-am. Dar halucinațiile și atitudinea autodistructivă au început cam atunci când poliția a găsit-o pe acoperiș. Cum am spus, de vreo patru-cinci ani.

— Au fost declanșate de ceva anume?

Ines scutură din cap.

— Cine știe? Dar bunica mea obișnuia să spună că violența se naște din rușine. Chiar și violența pe care o folosim împotriva nouă înșine, răspunde ea criptic.

*

În dimineața următoare, șeful Sannei și al lui Eir, Ernst „Eken” Eriksson, proaspăt întors din concediu, se află la sediul secției de poliție. Stau amândouă în fața lui, de cealaltă parte a biroului mare și ordonat. Camera e plină de cărți și dosare, totuși într-o oarecare armonie. Cu ochelarii negri, masivi, și cu părul pieptănat cu o cărare clasică într-o parte, bronzat și îngrijit îmbrăcat, Eken arată înfloritor. Înfățișarea lui nu trădează suferința pe care i-o dă artroza și, dacă nu și-ar ține mâinile mari strânse în felul acela crispat, n-ai bănui că e încordat.

Sanna îi face un rezumat al întâmplărilor din ultimele zile, deși l-a ținut zilnic la curent la telefon. Îi povestește despre banii găsiți la Marie-Louise și cum aceștia au condus-o la Rebecca. Îi descrie locurile crimelor și îi comunică detaliile care par să confirme că ambele femei fuseseră victimele aceluiași călău. Descrie tăieturile de la gât și plăgile prin înjunghiere din torace și inimă.

Eken stă în tăcere și ascultă. Își strânge mâinile atât de tare, că degetele i se albesc, dar chipul său bronzat și rotund nu exprimă niciun sentiment. Când Sanna își termină raportul, el trage adânc aer în piept. Vorbește dialectul local, caracteristic insulei, bogat în vocale și melodios, dar tonul îi e sever.

— Da, avem două femei ucise. Și, fără discuție, leziunile lor sunt foarte

asemănătoare. Dar…

— Au legătură una cu cealaltă, îl întrerupe Sanna.

El oftează.

— Și soțul Mariei-Louise?

— Frank Roos, în continuare dispărut.

El își drege vocea, dar Sanna i-o ia înainte:

— În afară de faptul că are un anumit handicap fizic și se mișcă greu, știm că relația cu soția sa a fost plină de iubire. Este căutat, dar nu ca suspect.

Eken își trece mâna peste bărbie și începe să reflecteze, în timp ce Sanna își ia din nou avânt:

— Eu cred că persoana pe care o căutăm are legătură atât cu Marie-Louise, cât și cu Rebecca. Dar nu știm în ce fel. Și, înainte de a ști asta, nu știm nici dacă nu cumva trebuie să ne așteptăm și la alte victime.

— Un ucigaș în serie? Asta încerci să spui? întreabă Eken.

— Sunt convinsă că lucrurile au proporții mai mari decât credem noi.

— Mai e ceva?

Sanna stă în cumpănă câteva clipe, caută privirea lui Eir, dar nu i-o întâlnește.

— Pe podea, lângă Rebecca, am găsit o carte pe care cineva a încercat s-o ardă.

— Așa…

— *Paradisul pierdut* al lui Milton.

Eken se sprijină în coate, vădit stresat.

— Despre Satan, nu-i așa?

— Dar mai e un lucru ciudat.

— Ce?

— Fetița de paisprezece ani găsită moartă la cariera de calcar. S-a sinucis cu o mască de vulpe pe față. Aceeași fetiță, purtând ceea ce eu cred că e aceeași mască, se regăsește pictată într-un tablou din casa soților Roos.

Eken își drege din nou vocea.

— Și tu crezi că ne-am procopsit cu ceva… ocult? Și cu un *criminal în serie*?

Sanna își dă seama cum sună totul. Dar, se gândește, poate foarte bine și să aibă dreptate: că între Mia, Marie-Louise și Rebecca există o legătură.

Eken o privește în timp ce se sprijină de spătarul scaunului.

— E numai o chestiune de timp înainte ca totul să ajungă în presă. Insula va fi invadată de ziariști.

— Avem nevoie de mai mult personal, spune Sanna.

— Nu se poate, răspunse Eken. Cu cât mai mulți polițiști, cu atât mai mulți ziariști.

— Doar nu vrei să spui că ne vom putea descurca singuri, cu resursele pe care le avem pe insulă!

— Cred că trebuie să încercăm.

— Vrei să spui că trebuie să ascundem anumite lucruri? întreabă Sanna.

Eken dă din cap. Eir se sprijină de spătarul scaunului și își încrucișează brațele, neliniștită și stresată.

— Cu tot respectul, dar eu cred că omorurile astea arată că tocmai a început ceva, spune Sanna. Toate detaliile…

— Eu cred că trebuie să ne concentrăm pe crimele pentru care ne va vâna presa, o întrerupe Eken. Celelalte trebuie să aștepte. Suspectul principal pentru crima din cartierul de vile din sud este, desigur, soțul. Dar cum este căutat? Astăzi, de exemplu?

— Nu e el, spune Sanna resemnată.

— Nu excludem pe nimeni până nu îl interogăm, spune Eken. Am înțeles că discuțiile cu vecinii, lanțul de oameni care au căutat și urmărirea n-au dat niciun rezultat. Acum trebuie să treceți în altă viteză. Să fiți creativi. Găsiți-l.

— Dar dacă nu privim imaginea de ansamblu și legătura dintre crime, poate că ne va scăpa ceva. Pot muri și alți oameni dacă nu ne uităm la…

— Uită-te la ce vrei, dar găsește-l pe acest Frank! o întrerupe Eken tăios. Nu ne putem permite o furtună de zvonuri despre o blestemată de istorie cu stafii. Cu narcomanii și hoții de buzunare care mișună pe lângă zidul orașului putem trăi, dar nu și cu criminali în serie. Să fie foarte clar!

— Asta nu e adevărat, spune Sanna scuturând din cap.

Eken se apleacă în față și o privește în ochi.

— Am auzit că ai dispus scufundarea în craterul carierei de calcar după masca acelei fete. Dar acum va fi întreruptă. Toate resursele vor merge la rezolvarea cazului Marie-Louise Roos.

— Tu chiar vrei ca eu să închid ochii la posibilitatea existenței unui criminal în serie? șuieră ea. Ca să nu apară povești de groază în ziare, care ar putea speria turiștii?

— Nu, eu vreau să îți amintești cât de îngăduitor am fost întotdeauna cu independența ta. Nu te încăpățâna și acum. Nu totul trebuie să fie o luptă.

Degetele lui Eken se albesc din nou. Eir observă că frustrarea Sannei începe să clocotească. Este pentru prima dată când o vede în starea asta.

— Știm amândoi că violența e o marfa în exces aici, spune Sanna cu privirea înfiptă intens în a lui Eken. Întâmpinăm ordinea tulbure a insulei cu brațele goale în fiecare zi, ne bălăcim în puroiul care curge după ce politicieni incompetenți au făcut experimente în curtea noastră, îi sprijinim pe cei care cad în dreapta și-n stânga. Dar de data asta e altceva. Aici avem de-a face cu cineva care nu vede lumea la fel de încețoșat cum am început noi s-o vedem.

— Fir-ar să fie, Sanna! o întrerupe Eken.

Apoi se întoarce către Eir.

— Și tu? Ți-ai pierdut darul vorbirii, sau? Aștepți numai să treacă timpul, să te întorci la D.O.N. – e singurul lucru pe care-l dorești sau ce?

— Cere *ajutor* de la D.O.N.! spune Sanna. Nu ne descurcăm singuri.

Eir se ridică brusc în picioare.

— Ce? Cât de lașă poți fi?

— E un lucru prea complicat pentru mine și pentru noi, răspunde rece Sanna.

— Nu vreau să facem mai multă gălăgie decât e nevoie, spune Eken. Încă nu amestecăm D.O.N.

— Bine, spune Eir și îi aruncă Sannei o privire plină de reproș.

— Trebuie să păstrăm crima din Mylingen sub tăcere, deocamdată, doar acolo mor narcomani tot timpul, spune Eken.

Privirea Sannei se întunecă.

— Avem un copil care poate că a asistat la uciderea mamei sale. Ce crezi că va face cu el o investigație incompletă?

Eken oftează.

— Cum se simte băiatul?

— Am vorbit mai înainte cu cei de la spital. Trebuia să întâlnească un psihiatru acum, dimineață, dar s-a amânat. Conform doctorului, încă e prea obosit pentru asta.

— Te-ai interesat de un anchetator specializat în interogatorii cu copii?

— Da. Sper că nu te-ai gândit să respingi și asta…

— Nu. Dar concentrează-te pe soțul Mariei-Louise Roos.

Sanna oftează resemnată.

— Avem nevoie de ajutor de la D.O.N., insistă ea în timp ce Eir îi aruncă o privire agresivă.

Sanna își amintește ce a spus Jon despre fetele care mâzgăliseră garajul și care susținuseră că fuseseră atacate de o femeie cu geacă de piele, care putea foarte bine să fi fost Eir. „Ceva nu e în ordine cu ea”, se gândește Sanna. Dar nu poate preciza ce anume.

— Unde te duci? o întreabă Eken când ea se ridică să plece. Așază-te.

— Așa nu pot să lucrez.

— Sanna…

— Trebuie să-mi iau o pauză.

Eir se ridică și ea.

— Las-o-n pace. Mă descurc singură, îi spune ea lui Eken.

— Nu, spune Eken hotărât. Sanna, așază-te!

— Nu mai sunt în stare să suport asta, spune ea sec și iese.

În cameră se lasă tăcerea.

— Vorbește serios? întreabă Eir. Își ia concediu acum, în mijlocul harababurii ăsteia?

Eken dă din cap.

— Vorbește serios.

— Ok, dă-mi o șansă să continui singură, atunci, spune Eir. Bernard mă poate ajuta.

Eken o privește neliniștit.

— Dacă începe să bată vântul a furtună, atunci…

— Dacă totul va merge bine, vreau să mă întorc la D.O.N.

El o privește.

— Chiar nu vrei să fii aici, nu-i așa?

— Singurul lucru pe care te rog să-l faci este ca, dacă mă voi ocupa cu succes de această anchetă, să-i spui asta fostului meu șef și să-l faci să mă ia înapoi.

— Ok, încercăm, spune Eken în clipa în care cineva bate la ușă.

E Bernard.

— Unde e Sanna? întreabă el agitat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Eken.

— Scafandrii au găsit ceva la cariera de calcar.

12.

Adrenalina pompează în pieptul lui Eir când ea coboară împreună cu Bernard din mașină. Craterul plin cu apă al carierei de calcar se deschide în fața lor ca o rană mare. La marginea stâncii stau doi tehnicieni care tremură de frig și un scafandru cu echipamentul său. Începuseră să-și strângă lucrurile și să le ducă la mașini.

Eir îl așteaptă pe Bernard, care s-a oprit, încercând să-și aprindă o țigară. Se uită în jurul ei și se gândește la film. Cum stătuseră în camera de investigație și o văzuseră cu ochii lor pe Mia Askar tăindu-și venele. Cum aceasta coborâse în apă fără să ezite. Făcuse ceea ce voise să facă. Să-și golească venele și să stoarcă viața din propriul corp. Mia Askar se dăruise cu generozitate morții.

Apoi se gândește la ziua în care a ajuns aici prima dată, când a întâlnit-o pe Sanna. Chiar dacă, încă din acea zi, între ele a fost orice altceva decât căldură, cu un lucru sunt amândouă de acord: că sinuciderea Miei Askar e învăluită în ceață.

Acum e din nou acolo, la cariera de calcar, dar Sanna lipsește. Locul ei a fost luat de un Bernard nemulțumit și plictisit. Dacă Sanna avusese dreptate tot timpul, dacă găsiseră masca de vulpe a Miei Askar și dacă aceasta era identică celei din tabloul familiei Roos, sinuciderea fetei ar fi trebuit să-și găsească loc în ancheta crimelor.

— Știi, n-am găsit-o pe mama fetei, îi întrerupe Bernard gândurile.

— Ce vrei să spui?

— Sanna m-a rugat să-i arăt mamei – Lara Askar, știi tu – fotografia tabloului cu copiii. Acela din casa soților Roos, în care fiica ei poartă o mască de vulpe. Să vadă cum ar fi reacționat. Ce avea de spus despre tablou.

— Dar ai căutat-o?

— Am sunat, dar n-a răspuns. Și apoi a intervenit Rebecca Abrahamsson și băiatul ei și eu… da…

Bernard e palid, arată obosit. Trage un fum adânc din țigară.

— Hai, spune Eir și începe să meargă către tehnicienii și scafandrul de

la marginea stâncii.

Unul dintre ei o privește. E tehniciana care cercetase locul în care a fost omorâtă Marie-Louise Roos. Dă din cap și îi salută pe Eir și pe Bernard cu un „bună” scurt. Apoi arată cu mâna către dreapta și face un pas înapoi.

— În orice caz, e o mască, spune ea.

Eir își încleștează maxilarele.

Îl aude pe Bernard hârâind în spatele ei.

— La naiba, asta da surpriză!

Pe o bucată de plastic, în fața lor, se află o mască de vulpe. E înmuiată de apă și deformată. Unul dintre obraji e detașat de rest. Asta desfigurează zâmbetul larg și grosolan al măștii. Într-una dintre găurile de la tâmple atârnă o bucată de sfoară. Ceva negru, care arată ca o bandă de cauciuc, se iește de dedesubt și, încâlcite în șnur, se văd fire lungi de păr roșu. Masca e grotescă, cu o expresie vicleană. Deși nu spune nimic, arată că este, fără nicio îndoială, a Miei Askar.

— E făcută din ghips, spune tehniciana. Dar poate să fi fost turnată într-un fel de plastic tare, de aceea a rezistat atâta timp în apă.

Bernard îi întinde lui Eir telefonul său.

— Ai aici fotografia tabloului, pe care mi-a trimis-o Sanna.

Copiii cu măști de animale din tablou stau înșirați în rând, dar într-o oarecare dezordine. Câțiva dintre ei privesc în pământ. Unul dintre băieți își ține picioarele încrucișate și mâinile împreunate în față, ca și cum s-ar scăpa pe el. Eir se uită la fetița cu masca de vulpe. Are privirea îndreptată către ceva din afara imaginii. Eir mărește fotografia, pune mobilul deasupra măștii de la picioarele sale și îl mută către dreapta. Cele două chipuri sunt acum unul lângă celălalt.

Câteva picături de ploaie îi fac pe toți, în afară de Eir, să se uite la norii negri.

— Ar trebui să ne strângem lucrurile și să mergem. Voi veți lua apoi legătura cu Sudden, spune tehniciana.

— Așteptați numai puțin, spune Eir încercând să ajusteze mărimea fotografiei din telefon.

Găsește un format care îi permite să compare chipul vulpii din tablou cu masca de pe jos, din fața lor. Sunt, fără îndoială, asemănătoare, dar rămâne de văzut dacă și identice.

— Ce spui? întreabă Bernard. Să-i lăsăm să-și strângă lucrurile și să

continuăm înăuntru?

Eir ridică mâna pentru a-l face să tacă. Începe cu ochii măștii. Proporțiile sunt exact aceleași și, în ambele cazuri, găurile conice sunt puternic conturate cu roșu. Continuă cu obrajii și nasul și constată că și ele sunt la fel. Dar există ceva care tulbură asemănarea. Se întoarce la ochi. Atunci vede. Vulpea din tablou are niște cute desenate cu oranj, sugerând o față care râde. Masca de lângă ei nu le are.

— Totuși, nu vrei să continuăm la Sudden? spune Bernard.

— Nu, nu putem, șuieră Eir.

Se lasă pe vine, lângă mască, cu o expresie de încăpățânare. Gura care rânjește și buza puternică de jos. Cineva pictase acolo câțiva colți ascuțiți. Îi aruncă o privire vulpii din tablou. Are colți asemănători. Apoi le vede. Cutele subțiri, oranj, de pe mască. Ridurile de râs. Se dizolvaseră în apă, dar încă se mai disting acolo.

Pe una dintre tâmple, o semnătură minusculă. E neclară și neregulată, aproape ștearsă și ea, dar nu există nicio îndoială a cui era. Dorn. Aceeași semnătură ca pe tablou, același stil colțuros, ca și cum literele ar fi fost încrustate acolo cu un cuțit. Ava Dorn.

— Vezi? se întoarce ea către Bernard.

El dă încet din cap în timp ce își aruncă țigara într-o băltoacă. Eir formează numărul Sannei. Nu răspunde nimeni și ea lasă un mesaj: „Ai avut dreptate în privința Miei Askar. *Ea* este fetița-vulpe.”

*

Sanna ascultă mesajul lui Eir în pat, dar nu e în stare să simtă niciun triumf. Seara se apropie cu o încetineală chinuitoare. Trebuie să mai reziste câteva ore înainte de a-și lua tabletele, cele care o duc către Erik, în somn. Dacă le ia prea devreme, riscă să se trezească înainte de sfârșitul nopții.

Își încrucișează brațele la piept și închide ochii. O vede în minte pe Mia Askar mergând către marginea craterului din cariera de calcar. Hainele care cad. Eșarfa boa, verde și stufoasă, pălăria de culoarea nisipului, ochelarii de soare mari și colorați. Eir a spus că Mia arăta ca și cum ar fi coborât dintr-un alt timp sau dintr-o altă lume. Avusese, într-adevăr, dreptate.

Pălăria de soare, ochelarii viu colorați. Aerul acelor accesorii.

Jodie Foster, se gândește ea deodată.

Jodie Foster în rolul lui Iris din *Taxi Driver*.

— Colierul pe care l-am găsit în parcul de distracții părăsit, spune ea

repede de îndată ce robotul telefonului lui Eir îi răspunde. Poate să fie al Miei. Tot ce avea Mia pe ea era ca luat din *Taxi Driver*. Îmbrăcămintea, pălăria, ochelarii, erau ca un omagiu adus lui Iris. Găsește-o pe Lara Askar și arată-i o fotografie a colierului. Întreab-o dacă e al Miei.

Pune telefonul deoparte, închide ochii și încearcă să se relaxeze. În spatele pleoapelor începe să se reverse lumina galbenă, puternică. Încearcă să deschidă ochii, trebuie să se țină trează încă puțin, dar oboseala e mai puternică. Un zgomot ca un susur. Pare că vine din podea. Cineva chicotește. Rămâne nemișcată. Un strigăt luminos, ca al unui copil. Își striga mama, iar și iar. Se ridică în capul oaselor. Strigătul se întețește până ajunge un urlet disperat după ajutor. Se ridică din pat, urletul e acoperit de un zgomot de zgâriat și de trosnetul unui foc.

— *Vino, Frățiorule Iepuraș. Vino…*

Și, din întuneric, apare el, dragul ei Erik. Într-un pulover galben și pantaloni verzi de pijama, se mișcă speriat și sacadat. Părul îi este ciufulit, ca după somn, și pe unul dintre obraji mai persistă urma lăsată de nasul vechiului iepuraș de pluș. Merge din ce în ce mai repede, ca și cum ar fi căutat ceva sau pe cineva.

— *Mama! Mama!*

Sanna se întinde după el, iar el se întoarce și privește în gol, ca și cum n-ar vedea-o.

— *Mama! El mă urmărește… Mama!*

Aude atunci din nou:

— *Vino, Frățiorule Iepuraș. Vino…*

Erik începe să strige isteric.

— *Dispari, păpușă dezgustătoare de cârpă*!

O alarmă de mașină începe să țiuie, ea tresare. Când visul se destramă și apar pereții cenușii ai realității și mobilierul sărăcăcios, Sanna se întinde după tablete. Aruncă în gură trei pastile, se culcă înapoi pe pernă și închide ochii.

— Vin acum, șoptește ea și se scufundă în abisul negru.

*

— Așa… Dacă pictorița aceea, Ava Dorn, a pictat masca de vulpe în tablou și a făcut masca pe care a purtat-o Mia, ar trebui să știe ceva despre Mia și despre Marie-Louise, nu?

Eir stă împreună cu Bernard în casa scărilor vopsită într-un galben pal,

care duce în apartamentul Larei Askar. Lângă ei, în fața liftului, se află un bătrân cu un cadru ortopedic. Butonul roșu e aprins și pare că cineva încarcă o mobilă grea câteva etaje mai sus, ținând ușa liftului deschisă.

Bernard își aruncă în gură o gumă de mestecat.

— Ava Dorn e moartă, spune el scurt.

— Exact.

— Să nu crezi în poveștile cu stafii care circulă despre ea.

— Nici n-o fac.

— Bine.

— Bine.

Bernard mestecă de parcă ar fi avut zece gume în gură. Eir se gândește că seamănă cu un polițist dintr-un serial de televiziune, cu trenciul său, cu pantalonii de catifea reiată și cu mestecatul frenetic.

— Ai mai fost aici? întreabă el.

Eir dă din cap și își amintește de chipul Larei Askar când ea și Sanna i-au comunicat că au găsit un corp în craterul carierei de calcar care, după toate aparențele, ar fi putut fi Mia.

— Ai vorbit cu Sanna? întreabă Bernard.

— Nu răspunde la telefon. Nici la mesaje.

— Nu este vorba numai despre anchetă, ci și despre perioada asta din an, spune el.

Eir apasă iritată de mai multe ori pe butonul liftului.

— Ce naiba vrei să spui?

— Erik.

— Așa?

— Sanna a avut un fiu. Care…

— Știu, îl întrerupe Eir.

— Mâine e ziua lui. Sau, ar fi fost ziua lui dacă…

— Deci de aceea e atât de tulburată?

— Câteodată dispare. Pur și simplu. Trebuie să te obișnuiești.

Butonul liftului se stinge și Eir îi dă un pumn.

*

Fața Larei Askar e mată, ca și cum ar fi stat în duș mai multe ore în șir sau și-ar fi eliminat cu o baie de aburi orice particulă de murdărie, și-ar fi îndepărtat prin frecare orice urmă de viață. Hainele îi sunt călcate cu grijă și gulerul bluzei, care îi iese de sub pulover, este aranjat perfect. Chiar și

unghiile îi sunt îngrijite: toate de aceeași lungime și frumos pilite. Eir își vâră instinctiv mâinile cu unghiile roase în buzunarele gecii.

Bernard întinde mâna, dar Lara nu i-o strânge. Aproape că se dă înapoi, să nu atingă pe cineva.

— Bună dimineața, spune ea cu voce înăbușită.

Eir schimbă o privire cu Bernard. Nu e dimineață, a început deja să se întunece. O urmează în bucătăria zugrăvită în gri-deschis, curată și ordonată și ea, mirosind a lămâie. Pe ușa frigiderului este fotografia unui bebeluș. Fetița, care trebuie să fi fost Mia, și care arată la fel de nevinovat ca orice copil mic, râde larg cu obrajii dolofani. Fotografia e făcută undeva la țară.

Lara șterge masa, cu toate că aceasta strălucește de curățenie. În timp ce se așază, Eir își exprimă încă o dată condoleanțele pentru moartea Miei și îi spune că vor să-i pună câteva întrebări. Lara începe să se ocupe de o floare din fereastră, s-o curețe de frunzele veștejite. Bucățelele cafenii se fărâmițează sub degetele ei.

— Și firma mea a murit, spune ea deodată. O firmă de curățenie. Și floarea asta a murit. Totul a murit.

Bernard îi întinde fotografia tabloului cu măști.

— Ce-i asta? întreabă ea fără să dea vreun semn că l-ar recunoaște.

— Credem că cea pictată aici, cu mască de vulpe, e Mia, spune Bernard. Ai mai văzut tabloul ăsta vreodată?

Lara scutură din cap.

— Unde l-ați văzut? De ce credeți că e Mia? E numai un tablou…

Eir caută fotografia măștii găsite în apă. E neclară, dar se poate vedea că e o mască.

— Dar asta? Ai mai văzut-o undeva?

Fața Larei se crispează și ea dă ușor din cap.

— Da, dar nu știu unde. De ce mă întrebați toate astea?

Bernard și Eir schimbă din nou o privire.

— Mia avea masca asta pe fața când…, începe Eir.

— Ai putea vedea vreun motiv pentru care Mia a dorit să aibă pe față masca asta? întreabă Bernard.

Lara trage fotografiile mai aproape. Pare că i s-a făcut rău. Eir se gândește că Lara recunoaște într-adevăr masca, dar nu poate s-o localizeze.

— E făcută de o artistă plastică cunoscută. Ava Dorn. O cunoști? Sau știi ceva despre ea?

Lara se face palidă și se așază. Bernard îi aduce un pahar cu apă și rămâne în fața ei.

— Plouă? întreabă ea.

— Nu, nu mai plouă, spuse Eir. De ce întrebi?

— Parcă aud ploaia.

Eir ascultă. E liniște. Privirea Larei zboară în sus, pe perete, în spatele lui Bernard.

— E zgomotul ăsta. A început ieri. Auziți?

— Te simți bine? întreabă Eir prudent, dar telefonul îi semnalizează un SMS.

Se scuză și se uită la display. E de la Bernard, deși el stătea acolo, lângă ea. Îi propune să iasă din cameră și să-l lase să vorbească singur cu Lara.

Eir întreabă dacă poate folosi toaleta. Când iese în camera de zi, îl aude pe Bernard vorbind cu Lara despre vreme și despre cât de frumoasă e bucătăria. Rămâne lângă un raft de bibliotecă plin cu cărți despre educația copiilor, scrise de o întreagă gamă de autori, de la psihologi de copii până la jurnaliști cu notorietate. Toate tratează problema gestionării comportamentului copiilor care nu pot deosebi coșmarurile de realitate sau care mint sistematic. Tendința de fabulare a adolescenților. Mitomania ca simptom al lacunelor în educație. Fantezia, realitatea, adevărul și minciuna sunt subiecte care se repetă.

Din camera de zi se intră într-un dormitor. Eir se furișează înăuntru. Așternuturile nu sunt acoperite cu cuvertura, dar au fost aranjate cu grijă. Singurele haine la vedere atârnă ordonat pe spătarul cu zăbrele al unui scaun alb. Pereții sunt goi, zugrăviți într-un ton cald de bej care dă în roz, și nu au niciun tablou pe ei. Pe noptieră stă un ceas mic deșteptător, din acelea care trezesc cu lumină progresivă în loc de sunet, și un pahar gol cu resturile unei tablete efervescente pe fund. Lângă el, două tuburi cu cremă de mâini, una de noapte, împotriva pielii uscate și a petelor pigmentare, și alta de zi, pentru protejarea pielii de contactul cu solvenți și alte chimicale.

Eir continuă în ceea ce ar trebui să fie camera Miei. E surprinzător de ordonată și goală pentru o cameră de copil sau adolescent. Impersonală. Sau de curând curățată și golită de lucruri. Nici aici nu este nimic pe pereți – tablouri, afișe sau altceva. Într-o mică bibliotecă se află manuale școlare și un lexicon, dar și o enciclopedie veche de biologie marină, exact ca aceea pe care o avusese și ea în copilărie. Fără să se gândească, o scoate

din raft și începe s-o răsfoiască până ajunge la capitolul despre balene, cel pe care ea îl iubise. Atunci observă că volumul este scobit în mijloc. Cineva a făcut o gaură în grosimea paginilor și a pus acolo o revistă pentru tineret.

O deschide. E o povestire fantastică despre o hidră, o creatură cu opt capete. Începe să citească. Hidra trăia într-o mlaștină împreună cu un grup de alte animale, printre care un crab enorm cu aripi și o vulpe cu două picioare și botniță. Împreună, se luptau împotriva membrilor unei familii malefice de centauri. Prevăzuți cu niște mantii care le dădeau puteri supranaturale, aceștia urmăreau să ocupe peștera hidrei prin metode de o mare cruzime. Ultima pagină îi arată pe centaurii învinși la intrarea în peșteră și pe vulpe smulgându-le mantiile cu tot cu carnea de pe ei.

Eir se înfioară, pune revista înapoi și așază cartea la locul ei pe raft. Simte mobilul vibrându-i. Are o convorbire nepreluată și un mesaj vocal de la Sanna. După ce îl ascultă, caută fotografia colierului cu trei inimioare în telefonul său.

Pe drum către bucătărie, o aude deodată pe Lara râzând. Vocea nu-i mai este la fel de crispată ca înainte. Vorbește relaxat cu Bernard la masa din bucătărie.

— Lara tocmai îmi povestește că a cunoscut-o pe Marie-Louise, spune Bernard cu un zâmbet forțat când ea intră.

— Da, s-a purtat frumos cu noi, spune Lara.

— Cum v-ați cunoscut? întreabă Eir aplecându-se peste chiuvetă.

— Ne-am întâlnit în legătură cu o ofertă de curățenie pe care o făcuse firma mea. Erau foarte generoși, ea și Frank.

— Da, am înțeles asta, spune Eir. Că erau niște oameni generoși.

Lara își coboară ochii și își privește mâinile. Atmosfera se schimbă din nou.

— Făceai curățenie acasă la ei? întrebă Eir. Când i-ai întâlnit prima dată, a fost în casa lor?

Deodată, umerii Larei încep să se contracte ușor. Ea încearcă să facă mișcări de rotație pentru a-și controla spasmele. Bernard îi aruncă lui Eir o privire de avertizare, pe care ea o ignoră.

— Vă rog să mă iertați, dar acum mă simt foarte obosită…, spune Lara.

— Recunoști asta? întreabă Eir punându-i în față mobilul cu fotografia colierului.

Ochii Larei se umezesc. Întinde o mână tremurândă către imagine.

— Mia avea un colier ca ăsta? insistă Eir.

Lara începe să plângă și dă din cap.

— L-ați găsit în apă? șoptește ea.

— Cred că trebuie să facem o pauză, spune Bernard privind-o fix pe Eir. Poate că ar fi bine să cobori și să dai drumul la căldură în mașină.

În ușa bucătăriei, își amintește. Când ea și Sanna îi comunicaseră că Mia era moartă, Lara spusese ceva.

— Când am fost aici acum câteva zile, împreună cu colega mea, spune ea întorcându-se către Lara, și ți-am povestit despre Mia, ai spus: „Nu se poate să fie *ei*" Ce-ai vrut să spui? Noi ți-am povestit despre Mia, dar tu vorbeai despre mai multe persoane moarte.

Privirea Larei devine neliniștită.

— Așa am spus?

— Da. Ai spus „Nu se poate să fie *ei*". Care *ei*? Ce-ai vrut să spui cu asta?

Buzele Larei încep să se miște, părând că șoptește ceva pentru sine.

— Ce-ai spus? întreabă Eir.

Nu primește niciun răspuns.

— N-am auzit ce-ai spus.

Lara privește fix la tăblia mesei, suspină, și o roșeață închisă la culoare începe să i se răspândească pe gât.

— Nu era o târfa, șoptește ea deodată.

Bernard scutură îngrijorat din cap. Eir trage adânc aer în piept.

— Nu înțeleg ce vrei să…

Lara continuă să privească în jos.

— Am spus, fiica mea nu era o *târfă.*

Vocea îi este înăbușită. Eir se gândește repede ce-ar fi putut s-o facă pe Lara să spună asta, dar nu înțelege. Nu încercase niciodată să insinueze că în morala Miei ar fi existat vreo fisură.

— Iartă-mă, spune Eir. N-am vrut să spun că…

Lara își ridică privirea către ea.

— Sunt atât de obosită, spune.

Eir dă din cap. Bernard se ridică de pe scaun și îi întinde Larei paharul cu apă. Mâinile îi tremură atât de tare, încât abia îl poate duce la gură. Dar buzele îi sunt flasce și apa curge pe bărbie și pe haine. Încearcă disperată să se șteargă, apoi să-și scoată puloverul. Acesta se înțepenește undeva și nu

vrea să iasă. Înverșunată, Lara începe să tragă de el tot mai tare.

Apoi urlă. E același urlet incredibil ca atunci când primise vestea morții fiicei sale. Dar acum pare de neconsolat. Încărcat de o panică disperată.

Eir se dă câțiva pași înapoi în timp ce Bernard sună la Salvare. Iese în casa scărilor, încă o aude pe Lara. E complet isterică.

13.

Lara Askar a rămas la spital peste noapte. A doua zi a fost externată. Dimineață, în timp ce se plimbă cu Sixten, Eir primește un telefon de la Bernard. Află că și starea lui Jack Abrahamsson s-a stabilizat și că va fi consultat în aceeași după-amiază de un psihiatru specializat în șoc și traumă.

Când se întorc, Sixten se repede înăuntru și se scutură în hol de pământ și frunze.

— Ai fost afară? o întreabă Cecilia venind în hol. Cât e ceasul?

Ochii îi sunt cețoși și tricoul mare în care dormise e boțit.

— Da, tu dormeai, lucru nu prea obișnuit, iar eu m-am gândit că apuc să ies la o plimbare cu Sixten. Ca să poți sta liniștită când te trezești.

— Mulțumesc.

— Bună dimineața, în altă ordine de idei.

— Ce are bun, oare?

Eir îl mângâie pe Sixten, îi aruncă Ceciliei un „la revedere” rapid și dispare în casa scărilor. Când Cecilia nu-i mai aude pașii, formează un număr la mobilul său.

— Eu sunt, spune ea, apoi așteaptă câteva secunde. Vreau să vin înapoi. Trebuie să plec de aici. Poți să mă ajuți? Te rog… Fac orice… Ok. Sună-mă.

Se aruncă pe canapea. Semnalele electronice de chat ale telefonului se pornesc.

*

Eir se mișcă prin zgomotul orașului tocmai trezit. E frig, numai un grad peste zero. Se oprește la o brutărie, își cumpără câteva chifle pentru micul dejun și două brioșe cu scorțișoară, pe care le ia într-o pungă. Afară, lângă un magazin alimentar de cartier, stă un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-o haină din blană de oaie, și schimbă afișele ziarului local.

Pe ele scrie cu litere mari „Crima din cartierul de vile din sud”, cu subtitlul „Poliția roagă lumea să ajute cu eventuale informații care ar putea conduce la găsirea unui martor”. Un titlu abia vizibil anunță: „Femeie găsită moartă în Mylingen”.

Eir își încheie geaca și îl sună pe Sudden, în timp ce își continuă drumul. Îi confirmă că nu a găsit nici în apartamentul Rebeccăi Abrahamsson vreo urmă pe care ar putea-o folosi. Nicio amprentă, nicio urmă de ADN. La fel ca în vila Mariei-Louise. Întreabă de dușul din baia Rebeccăi, în cazul în care făptașul ar fi încercat să se spele acolo. Sângele de pe cuțit e al Rebeccăi, și asta e tot.

Cartea căreia i se dăduse foc lângă Rebecca e de la bibliotecă. Rebecca împrumutase *Paradisul pierdut* cu trei săptămâni în urmă. Nu mai luase și alte cărți în ziua aceea dar, înainte de asta, împrumutase foarte multe, din toate categoriile.

Eir încearcă, fără succes, să dea de Sanna.

— Eu sunt, spune ea în mesageria vocală din telefon. Voiam numai să știu dacă ești ok. Sunt pe drum către Fabian. Sună-mă.

*

Intrarea principală a spitalului e scăldată în lumina soarelui. La casă e coadă și lumea, cu rețete în mâini, se înghesuie să intre pe ușile automate ale micii farmacii. Eir se îndreaptă către lifturile care o duc la secția de medicină legală. În cap i se învârt tot felul de gânduri despre ce trebuie să-l întrebe pe Fabian. E prima dată când îl întâlnește singură și nu are nicio idee cum ar trebui să se poarte cu el.

Data trecută, când a fost la el împreună cu Sanna, a înțeles că Fabian are un mare respect față de ea. Altfel, majoritatea bărbaților printre care se învârte Sanna par să se comporte ca niște câini sălbatici lăsați liberi. Uneori loiali. Alteori, nu. O urmează, dar mușcă, se ascund, latră. Dar nu și Fabian. E ceva neexprimat. Nu priviri sau cuvinte, ci felul în care se mișcă pe lângă Sanna, ca și cum ar trebui să păstreze o anumită distanță. Nu prietenos, dar plin de respect. Aproape supus. În ce o privește, nu se așteaptă să fie tratată în același fel.

Deodată o vede pe Mette coborând dintr-un lift. Eir tresare, Mette zâmbește forțat și îngaimă ceva despre eventuala externare a lui Jack și că trebuie să găsească clinica de Psihiatrie și să fie acolo când el va părăsi spitalul.

— Deja? întreabă Eir surprinsă.

— Se pare că s-a trezit ieri seară, s-a uitat puțin la televizor, a mâncat un sandvici, a băut lapte cu cacao. Azi dimineața a vrut să iasă. N-a vrut să mai stea aici. Da, are o cameră acasă la mine, în care a mai stat și altă dată, așa

că nu e ciudat. În orice caz, doctorii au făcut o primă evaluare a stării lui de sănătate și spun că i-ar face mai bine să fie acasă la mine. Dacă psihiatrul va fi și el de acord. Atunci, îl pot lua cu mine.

Eir dă sceptic din cap. „Mediul de acasă poate face minuni”, își amintește ea că a auzit atunci când Cecilia a fost externată, lucru care s-a întâmplat mult prea devreme, mai degrabă din cauza lipsei de resurse și meschinelor calcule economice din partea spitalului.

— Vi se va asigura paza, știi asta, nu? spune ea. Cineva de la poliție va fi în permanență cu voi. Nu știm încă dacă Jack nu cumva a fost martor, așa că…

— Da, am înțeles asta, spune Mette. Trebuie să fug…

— Dă un semn după ce va fi externat! strigă Eir după ea.

Mette se întoarce.

— Trebuie să vorbim cu el, spune Eir. Dacă e pregătit, am vrea să facem asta cât mai repede posibil.

Mette dă din cap și se grăbește mai departe, în timp ce Eir intră în lift și apăsă pe butonul care o duce la subsol.

În ușa sălii de autopsie îl întâlnește pe unul dintre asistenții lui Fabian, care împinge o masă pe rotile cu un corp acoperit. Picioarele cadavrului au rămas afară. Sunt ale unui tânăr.

Fabian e în sală. Îi zâmbește cald când o vede.

— Bună dimineața, spune el strălucind.

Încă două corpuri, acoperite cu cearșafuri, zac fiecare pe câte o masă.

— Nu sunt ale voastre, spune el ca și cum i-ar fi citit gândurile. Dar dacă vrei s-o aducem pe Rebecca…

Eir scutură din cap.

— Mic dejun? întreabă ea și îi întinde punga de la brutărie.

— Cu plăcere, mulțumesc. Dar, din păcate, cu asta nu cumperi mai multe informații de la mine. Nu am nimic nou, nici despre Marie-Louise, nici despre Rebecca.

Ea încearcă să-și ascundă dezamăgirea cu un zâmbet, dar nu reușește.

— Ceea ce pot spune cu destul de multă certitudine este că arma cu care a fost ucisă Rebecca provine din același loc ca și cea care a ucis-o pe Marie-Louise. Am găsit fragmente asemănătoare de alge pe amândouă.

— Tot un cuțit de vânătoare? întreabă Eir.

— Da.

— Cauza morții? Aceeași ca și în cazul lui Marie-Louise?

— Da. Carotida tăiată. Dar cu o crestătură mai adâncă de data asta. Deci a mers repede. Și mai repede decât la Marie-Louise.

El o privește. Lupta cu roșeața care se încăpățânează să i se răspândească pe obraji este aproape de neîndurat pentru Eir.

— Și Rebecca a fost imobilizată?

— N-am găsit nimic care să indice asta.

Imaginea Rebeccăi zăcând în patul din camera lui Jack îi revine în minte. Sângele. Inimaginabilul. Eir știe că trebuie să mai întrebe ceva, dar nu vrea. Se teme de răspuns.

Fabian o privește. Știe că el vede că în ea se dă o luptă.

— Tabletele pe care le-am găsit și imaginea aceea de ecografie…, spune ea în cele din urmă. Rebecca era…

Fabian scutură din cap.

— Nu știu de ce le avea, dar nu, Rebecca nu era gravidă.

Aerul părăsește plămânii lui Eir.

— Ușurată?

Ea dă din cap. În același timp, știe că asta presupune o nouă întrebare: ale cui sunt tabletele, dacă nu ale Rebeccăi?

Fabian îi zâmbește cu căldură.

— Unde e Sanna astăzi?

— Nu știu. A dispărut ieri.

— A dispărut?

— Bernard spune că e „acea perioadă din an”.

Fabian dă înțelegător din cap.

— Ne-am certat, continuă Eir. Ea crede că trebuie să le cerem ajutor celor de la D.O.N.

— Și tu nu crezi asta?

— Nu știu. Cred că ea hiper-analizează totul.

El ridică dintr-o sprânceană și îi zâmbește.

— Poate că e atât de bună în meseria ei tocmai datorită acestui lucru.

Ea îi întoarce nesigură zâmbetul.

— Eu *știu* aproape totul în domeniul meu, spune Fabian. Unii ar susține chiar că sunt cel mai bun din țară. Dar Sanna obișnuiește să vină la locul unei crime și să *simtă* ce s-a întâmplat. Uneori discutăm îndelung, după ce eu mi-am terminat examinările, pentru că rezultatele mele pot duce la alte

concluzii. Dar întotdeauna, fără excepție, ea a fost cea care a avut dreptate.

— Da, poate, spune Eir. Dar e al naibii de dificilă. Și asta nu cred numai eu. De aceea n-au mai fost și alți candidați pentru postul lui Bernard. Are o faimă de om ciudat. Niciun prieten. Toată lumea pare sătulă de ea. Bernard. Jon. Eken.

— Poate. Dar ea are ceea ce ei nu au.

Fabian face o pauză.

— Puterea de a pătrunde lucrurile. Sensibilitatea. Intuiția celor mai oribile întâmplări care se pot abate asupra noastră, a tuturor.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că nu e atât de populară pe la cocteiluri, spune el zâmbind.

Eir își pierde șirul gândurilor. Nu mai are nimic de spus. Fără să-și dea seama, luase un scalpel și îl bălăngănea înainte și înapoi între degete.

— Trebuie să mă întorc la secție, spune ea stresată. Sperăm la un interogatoriu cu fiul Rebeccăi. Chiar în clipa asta îl consultă un psihiatru, un specialist în șoc și traumă psihică. Dacă totul decurge bine, vom încerca să vorbim cu el. Avem un anchetator de copii foarte competent, numai să se rezolve cu restul.

— Crezi că va fi în stare să reziste unui interogatoriu? întreabă Fabian.

Eir ridică din umeri.

— E singurul nostru martor potențial. În afară de soțul Mariei-Louise, care pare să fi intrat în pământ.

Fabian ia punga de la brutărie, scoate o chiflă și mușcă din ea. Fără să se sinchisească de cadavrele din cameră, începe să mănânce mulțumit. Eir ridică din sprâncene.

— Ce? spune el zâmbind. Mănânc des aici. Niciunul dintre ei nu s-a plâns vreodată de manierele mele la masă.

Gestul pe care îl face apoi către morții din încăpere este plin de respect și controlat. Lui Eir îi vine în minte că gestul amintește de atitudinea lui în prezența Sannei.

Spune din nou că trebuie să plece. Când ajunge la ușă, simte că Fabian o privește. Cu un amestec de căldură și răceală, pune mâna pe clanță, deschide ușa și se strecoară afară. Numai când ajunge la capătul coridorului descoperă că încă ține scalpelul în mână.

*

Afară, în lumina soarelui, aproape că se ciocnește cu o doamnă în vârstă,

îmbrăcată țipător, cu fața puternic machiată și cu părul platinat, tapat într-o coafură care seamănă cu un cuib de păsări. De cadrul ei pentru mers atârnă o poșetă care arată ca o bilă de bowling.

— S-a blocat acolo, cu siguranță, spune ea prinzând-o pe Eir de braț.

— Poftim?

Doamna face un gest amplu cu toată mâna.

— Băiatul, s-a încurcat acolo!

Arată către un loc de joacă pustiu, aflat ceva mai încolo. Din vârful unui cadru de cățărat înalt, în formă de cupolă, atârna o siluetă. Arată ca un om care și-a prins capul în construcția de frânghii asemeni unei pânze de păianjen. Corpul, îmbrăcat într-o haină galbenă impermeabilă, se leagănă în bătaia vântului. Capul îi este înclinat într-o parte. Frânghia pare să-i fi frânt gâtul, care, de la distanță, arată ca un șnur răsucit.

— Fir-ar a dracului! strigă Eir.

Se repede către locul de joacă și, pe măsură ce se apropie, vede că omul nu are nici mâini, nici picioare. Capul pare mic și ciudat de ascuțit, felul în care atârnă acolo îl face să semene mai degrabă cu o jucărie gonflabilă de baie. Nu este un om. Cineva a umplut o haină de ploaie în așa fel încât să semene cu un corp și a agățat-o acolo.

Furioasă, se cațără pe cadru și smulge haina, care este legată cu șireturi de pantofi. Din glugă cade un pulover gros. Din mâneci și din restul hainei, alte pulovere, pantaloni de trening, ciorapi de sport și un fular. Haina galbenă de ploaie îi este cunoscută. Știe că a văzut una la fel cu puțin timp în urmă. Fiul lui Mette. Haina pe care o purta el când s-au întâlnit în cafeneaua spitalului.

Peste câteva secunde îl vede pe Benjamin. Stă ceva mai încolo, în mașina lui Mette, și se uită la ea.

— Ah, i-ai găsit haina? aude ea deodată o voce.

E Mette, care vine către ea împreună cu Jack.

— O pierde mereu, spune ea luând haina galbenă din mâinile lui Eir.

Eir vrea să spună ceva, dar imaginea lui Jack, care se ține de Mette, o face să se abțină. E slab, cu pielea cenușie. Pleoapele îi atârnă, la fel și capul, umerii, mâinile. Mette merge înainte către mașină, deschide portiera din față și îl ajută să urce. Apoi azvârle haina lui Benjamin în portbagaj, îi aruncă acestuia o privire acră și se întoarce la Eir.

— Cum a mers consultația lui Jack?

— Nu se simte bine deloc. Nu poate fi interogat.

— Nu e un interogatoriu obișnuit, spune Eir.

— Da, dar, oricum, ce cred eu nu are nicio importanță.

— Ce vrei să spui?

— El *vrea* să vorbească. Vrea să vă povestească ceva.

Eir trage adânc aer în piept.

— Ce bine! O să-l rog pe anchetatorul nostru de copii să se informeze despre…

— Nu, o întrerupe Mette. Nu vrea să vorbească decât cu o singură persoană. Cu colega ta, blonda, cea care l-a găsit.

— Sanna?

— Da.

— Dar ea e în concediu acum. În plus, avem reguli foarte stricte despre cum trebuie să decurgă convorbirile cu copiii.

— Nu vrea s-o întâlnească decât pe ea. Pe nimeni altcineva.

— Ok. E greu să-mi imaginez cât de greu trebuie să fie totul pentru el, cât de rău se poate simți. Dar ăsta e un lucru important. Doar câteva minute cu anchetatorul nostru de copii, și Jack ne va ajuta enorm.

— Trebuie s-o găsiți pe Sanna.

Eir vede că una dintre unghiile lui Mette e ruptă și marginea roșie dezvăluie o rană deschisă. De asemenea, pe mână are ceva care semăna cu o vânătaie lăsată de o mușcătură.

— Te simți bine? întreabă Eir ezitând.

Mette își vâră repede mâinile în buzunare.

— Da.

— S-a întâmplat ceva?

— Aștept în continuare un telefon de la Serviciile Sociale în privința unei alte familii pentru Jack. Până atunci, trebuie să rezolv situația așa cum pot.

— Înțeleg că trebuie să fie greu. Dar poate că ai putea vorbi cu Jack să accepte totuși pe altcineva în locul Sannei. Așa cum am spus, avem cu adevărat nevoie să…

— Știu de ce aveți nevoie, o întrerupe Mette. Dar dacă singura familie care se va oferi să aibă grijă de Jack locuiește pe continent, el va trebui dus acolo imediat.

Ea închide ochii și trage adânc aer în piept. Genele lungi și negre îi sunt

lucioase și ascuțite. Când ridică din nou privirea, e ca o altă persoană, docilă și zâmbitoare.

— Da, acum trebuie să mă întorc la mașină, spune ea. Dar dacă vrei s-o convingi pe colega ta să vorbească cu Jack, trebuie s-o faci repede, înainte ca el să plece de pe insulă.

*

Iritată de convorbirea cu Mette, Eir ia telefonul și formează numărul Sannei. Niciun răspuns nici de data asta, numai robotul.

— Eu sunt. Sună-mă. Avem o problemă, trebuie să te întorci. Jack Abrahamsson vrea să povestească ce a văzut, dar nimănui altcuiva decât ție. Ai putea să dai un semn de viață, să putem vorbi mai mult despre asta?

Își reproșează că nu i-a spus nimic lui Mette despre haina lui Benjamin pe care a găsit-o spânzurată de cadrul de cățărat. Gândul că el a recurs la asta numai ca să sperie pe cineva, probabil pe mama sa, pentru a o face să-i dea mai multă atenție, e respingător. Să te simți provocat atunci când cineva îți tracasează mama, așa cum se întâmplase în cafenea, nu era ciudat în sine, dar privirea lui Benjamin nu fusese doar iritată, ci și plină de ură. Arătase ca și cum ar fi vrut să-l omoare în bătaie pe Robban.

Tremurând de frig, mărește pasul către spital. Se gândește că trebuie s-o ia de la început. Singurul lucru care leagă cel puțin două dintre cele trei morți este masca de vulpe. Iar în spatele măștii de vulpe se află pictorița Ava Dorn.

*

Micul restaurant pescăresc zumzăie de voci. Eir bate darabana cu degetele în masă și se uită nerăbdătoare la ceasul de pe perete. Arătătoarele se agață de fiecare diviziune de pe cadranul îngălbenit și apoi mai fac sacadat și fără convingere încă un pas. O tânără în uniformă de polițistă trece pe lângă masa ei, îndreptându-se către ieșire. Imediat după aceea apare Jon, împreună cu alți doi polițiști. Merge foarte aproape de fată, care încearcă să grăbească pasul, dar el aproape că se lipește de ea. Dezgustată, Eir începe să-și roadă o unghie.

În cele din urmă îl vede pe Bernard în ușă. Se îndreaptă către ea cu ochii mijiți și se așază pe scaunul din fața ei.

— Ai comandat? întreabă el.

Eir își vâră în gură o felie de pâine cu mult unt.

— Nu au decât pește?

— Nu, au și crabi, zâmbește Bernard. Dar heringul prăjit în unt cu aiul-șarpelui[{10}] e fenomenal.

Chelnerul vine și ei comandă. Bernard îi umple paharul cu apă. Ea îl bea și îl roagă să i-l umple din nou.

— Deci, nu ai avut noroc cu Jack? întreabă Bernard.

De cealaltă parte a ferestrei, tânăra polițistă se aplecă în mașină să-și curețe scaunul. Jon face o mișcare obscenă în spatele ei. Ceilalți chicotesc pe înfundate.

— De ce nu ne-am putut întâlni la secție? întreabă Eir.

Bernard ridică demonstrativ coșul gol de pâine, îl scutură iritat, apoi dă la o parte cu degetul o firimitură care a rămas în colțul buzelor lui Eir.

— Deci? spune ea. *De ce*?

Bernard ia o înghițitură de bere.

— Vrei să știi mai multe despre Ava Dorn.

— Da.

— Și eu vreau.

— Și?

— Cel care deține acest local nu e numai proprietar de restaurant. E și colecționar de artă. Cu o anumită preferință pentru genul grotesc în pictură.

Bernard face un semn cu capul către unul dintre pereți. Dezgustată, Eir contemplă chipurile contorsionate ale unui grup de fauni, pictate în ulei. Aceștia par că urlă isteric, împroșcând sânge printre fălci. Tușele care se întrezăresc în acele fizionomii sunt ascuțite și energice. Ca o încâlceală de fire de sârmă ghimpată în cafeniu, mov și negru.

— Asta s-a vândut scump la o licitație pe continent, chiar înainte ca ea să moară.

Bernard îi pune telefonul în față și o lăsă să citească suma.

— Și? spune ea.

— Aseară, după ce am descoperit că Ava Dorn e autoarea măștii de vulpe și a tabloului lui Marie-Louise, am venit aici să mănânc și am intrat în vorbă cu proprietarul. L-am întrebat și despre ea. Auzisem că au avut o relație.

— Se cunoșteau, vrei să spui?

Bernard dă din cap.

— Dar nu mi-a putut spune prea multe. A repetat numai ce știe deja toată lumea. Că a plecat pe continent acum câțiva ani, îmbarcându-se cu

mașina pe feribot. Dar n-a ajuns niciodată la destinație.

— A căzut peste bord?

— I-am arătat fotografiile tabloului lui Marie-Louise, dar nu-l mai văzuse. Apoi i-am arătat fotografia măștii Miei. Nu știa nimic nici despre asta.

— Ok. Atunci, de ce suntem aici?

— Din cauza *asta,* spune Bernard arătând către peretele din spatele lui Eir.

Acolo atârnă un tablou pătrat, pictat în aceleași culori cu cel mai mare la care tocmai se uitaseră. E înconjurat de năvoade vechi de pescar și nu atrage cu nimic atenția.

— Obișnuiesc să vin aici și să mănânc de două ori pe săptămână. Așa că știu pereții ăștia. Dar ăsta… ăsta e *nou.*

— Și? A cumpărat un tablou. Vrei să-l arestăm pentru asta?

Eir privește tabloul din nou. Colțul unei etichete albe iese de sub ramă.

— Da, da, vezi bine, spune Bernard. Rama e nouă. Am fost de dimineață la atelierul de înrămări. Au spus că primesc câteodată pânze de Ava Dorn, care arată destul de noi, sau, în orice caz, nu au existat pe piață mai înainte. E cunoscută, Dorn. Băiatul de la atelier știe câte ceva despre opera ei și a rămas surprins când a primit tabloul ăsta pentru înrămat.

— Stai puțin, deci tu crezi că ea…

— Nu cred nimic. Dar se pare că anumiți colecționari de artă trimit la înrămat opere noi semnate „Ava Dorn”.

Eir se întoarce din nou către pictura mai mare. Trupurile faunilor sunt de capră. Păroase. Musculoase. Orizontul din spatele lor pare să ardă într-o lumină râncedă, galben-crom. Aceeași lumină ca în tabloul cu copiii cu măști de animale: tăioasă, confuză și arzătoare. Eir încearcă să înțeleagă la ce se uită. E ca și cum motivul din tablou nu este luminat, ci, mai degrabă, *se dizolvă* în lumina galbenă. În tablourile Avei Dorn nu era vorba nici despre copii, nici despre acele jumătăți de oameni, ci despre *lumină,* care pândea în fundal.

— Ce-i cu tine? întreabă Bernard. La naiba, arăți de parcă l-ai fi văzut pe Necuratul!

14.

Seara începe să împresoare insula. S-a făcut șapte înainte ca Sanna să se așeze în mașină și să pornească spre sud, spre cimitirul unde sunt înmormântați Erik și Patrik. A zăcut în pat toată ziua și a trebuit să lupte îndelung cu apatia și tristețea înainte de a se putea ridica.

Mobilul vibrează pe scaunul de lângă ea.

— Da, spune ea obosită.

— Ești pe drum către cimitir? întreabă Eken.

— Ce vrei?

— Jack Abrahamsson. Vreau să vii aici mâine dimineață să încercăm să rezolvăm lucrurile.

— Nu sunt în stare.

— Vrea să vorbească numai cu tine.

— Vă descurcați voi cumva…

— Dar, Sanna…

Sanna nu mai ascultă. Știe că ar trebui să cedeze. Să nu fie dificilă și plină de resentimente. Că ar putea pierde slujba dacă nu încearcă să se adune, să se întoarcă și să-și reia munca. Închide telefonul.

Știe că va fi întuneric când va ajunge la cimitir. Dar se gândește că Vilgot Andersson o așteaptă și că acum dă cu siguranță ture neobosite prin sufrageria cu podeaua de lemn care scârțâie a casei parohiale, având încă la gât gulerul de preot, pe care, de fapt, nu trebuie să-l mai poarte. Și-l imaginează aruncând din când în când câte o privire prin ferestrele cu rame de fier care dau către micul loc de veci. Se gândește la casa lui, la mesele și piedestalele pline cu tot felul de lucruri: cărți, CD-uri vechi, cadouri ciudate pe care le-a primit de la membrii parohiilor de peste tot. De la pisici de porțelan la plante aromatice în ghivece făcute de mână, decorate cu cruci și având șase picioare de sprijin. Dar cel mai frumos cadou dintre toate l-a avut de la ea, spusese Vilgot: încrederea cu care i-a dat voie să aibă grijă de Erik.

Trecuseră mulți ani de când Erik apăruse pe scara casei lui, în mijlocul nopții, disperat, confuz și transpirat. Nici ea, nici Patrik nu participaseră la vreuna dintre slujbele lui Vilgot și toată lumea știa că Patrik era ateu și

avea un dispreț nedisimulat pentru biserică. Dar Erik era somnambul. Traversase șoseaua singur, în somn, și ajunsese până pe scara casei parohiale. Când Vilgot o sunase, ea vorbise cu el în șoaptă, ca să evite un scandal cu Patrik. Câteva minute mai târziu era acolo să-și ia fiul, care se afla încă într-o stare de toropeală.

Dar Erik nu voia să meargă acasă și se așezase lângă ușa bisericii. Când Sanna a încercat să-l ia de acolo, el s-a împotrivit și a început să plângă. Vilgot a propus să intre în biserică și să rămână acolo câteva clipe împreună. Ajuns înăuntru, Erik s-a dus la cristelniță. Vilgot a rugat-o atunci să se întoarcă în dimineața următoare, pentru o discuție despre un eventual botez al lui Erik.

Fără să se gândească nicio clipă, ea a spus:

— Nu. Îl botezăm acum, înainte ca soțul meu să se trezească.

A fost o situație neobișnuită, dar care a creat între ei o legătură durabilă. Știa că Vilgot avea să ia cu el în mormânt secretul botezului lui Erik și nu l-ar fi dezvăluit nici acum, când Erik și Patrik nu mai erau.

*

Sanna parchează mașina în dreptul micului cimitir și intră pe poartă. Când ajunge, se ghemuiește în fața mormântului, scoate două lumânări și o cutie cu chibrituri. Se uită la lumina celor două felinare și apoi la piatra funerară, pe care nu sunt încrustate decât două nume: Patrik și Erik.

Ceva mai încolo se zărește mormântul părinților ei. Lângă piatra lor funerară se află o tufa de trandafiri pe care n-a mai văzut-o. Se gândește că trebuie să fi fost plantată acolo de Vilgot.

Din clipa în care a simțit căldura cu care s-a purtat cu Erik, Sanna l-a simpatizat pe Vilgot. Natura lui extrovertită, constituția robustă și stângace și faptul că se mutase nu doar pe insulă, ci și în sătucul cel mai neînsemnat de pe ea, pe care și-l făcuse cămin, o fascinau.

Nu fusese niciodată credincioasă, dar când Erik era mic și începuse să spună propoziții întregi se declanșase și joaca lui ciudată cu oglinzile. Vorbea în fața lor. Cu cineva sau cu ceva văzut numai de el, pe cealaltă parte a sticlei.

Pentru a-l face să înceteze, Sanna strânsese toate oglinzile din casă și le ascunsese într-un colț de magazie. Apoi, într-o zi, îl găsise pe Erik la subsol. Reușise să scoată una dintre oglinzi. Stătea aplecat deasupra ei și plângea.

La cabinetul de pediatrie i s-a spus să nu se îngrijoreze: toți copiii se maimuțăresc în oglindă câteodată și, ca părinte, cel mai bine era să-i lași în pace.

Nici Patrik nu-i luase panica în serios și Sanna se simțea tot mai singură în lupta ei cu ciudățeniile fiului lor. Până îl întâlnise pe Vilgot. La doar o săptămână de la botez, jocurile lui Erik cu oglinzile deveniseră mai puțin întunecate, începuseră să-l facă să râdă sau să zâmbească. O prietenie durabilă se închegase între ea și Vilgot. Sanna era o ființă rațională în toate celelalte situații de viață, dar când era vorba despre Erik nu mai exista nicio regulă.

*

O atmosferă de calm se insinuează în liniștea cimitirului. Dă la o parte pământul din fața unuia dintre felinarele de pe mormânt și dezvelește mica ușiță de sticlă cu ramă metalică.

— Am așteptat toată ziua, se aude deodată în spatele ei vocea răgușită a lui Vilgot.

Se ridică fără să se întoarcă.

— Astăzi ar fi împlinit cincisprezece ani, spune ea. Am avut nevoie de câteva ore de reculegere înainte de a veni aici.

Vilgot face un pas în față și ajunge lângă ea. Felinarele îi luminează de jos pielea mată a feței. Ridurile i se conturează asemenea unui labirint de străzi și ulicioare.

— Cum te simți? întreabă el.

Sanna face un semn din cap către o piatră funerară răsturnată.

— Credeam că nu mai există vandali.

— Încă se mai întâmplă. Dar nu mă agit. Atâta timp cât pot să le pun la loc nu e cazul să construiesc un gard mai înalt sau să pun lacăt la porți.

— Ai putea instala o cameră de supraveghere.

— Dumnezeu veghează asupra noastră. E singura supraveghere pe care ne-o putem permite. Am auzit că eram pe cale să am vecini noi, dar că în cele din urmă te-ai răzgândit și n-ai mai vrut să vinzi casa.

— Da.

— Simți că încă n-a venit vremea? Totul ia un anumit timp, continuă el când ea nu răspunde. Tu vei trece peste asta și vei merge mai departe când vei simți că o poți face. Hai să intrăm câteva clipe. Aici e prea frig.

Apărată de spatele lui Vilgot, nu mai simte vântul atât de puternic. Când

urcă panta dinspre micul cimitir către casa parohială, ea îi examinează spatele și se gândește că slăbise de când nu-l mai văzuse. Poate că nu era atât de ciudat că anii petrecuți pe insulă își luaseră în cele din urmă tainul, chiar și de la umerii lui cândva lați.

— Stai prea mult în mașina aia veche, spune el cu vocea pe jumătate înghițită de vânt. Și, apropo de asta, nu cred că lui Patrik i-ar fi plăcut s-o păstrezi. E veche și nu mai e sigură la condus.

El a ajuns deja sus, în vârful dealului. Se uită în jos, la ea, ca o umbră mare cu un zâmbet larg. Simte transpirația la rădăcina părului când face ultimii pași și ajunge lângă el.

— Haide, spune el râzând și îi întinde mâna s-o ajute pe ultimii metri. Altfel poate că îi trezim pe cei morți.

Bucătăria casei parohiale e caldă și primitoare.

— Ești sigură că nu vrei câteva picături de apă rece în asta? întreabă Vilgot arătând către ceașca ei cu cafea fierbinte.

Ea scutură din cap. Stau unul în fața celuilalt, la vechea masă pliantă. El a aprins lumânări și, la una dintre ferestre, o lampă cu kerosen. Afară e beznă, niciun vecin și nicio stea pe cer.

El se ridică și pune un disc. Tonurile luminoase, diafane, ale unui pian, încep să plutească prin casă.

— Zilele trecute s-a întâmplat ceva cumplit, ceva care a devenit cazul meu, spune Sanna punându-și ceașca pe masă. O fetiță. La cariera de calcar. De fapt, nu e un caz, pentru că nu va fi nicio anchetă. S-a sinucis. N-avea nici măcar cincisprezece ani.

— Mia Askar?

— Da. De unde știi?

— Am auzit de la cineva care o cunoștea. Familia Askar locuia aici, jos, când s-a născut Mia. Nu ți-o amintești? Era de aceeași vârstă cu Erik.

Sanna scutură din cap.

— Da, apoi s-au mutat în nordul insulei, continuă el. Nu le era ușor. Micuța Mia a avut multe de îndurat.

— Deci ai cunoscut-o?

— Era atât de mică atunci când s-au mutat! Dar am încercat s-o ajut pe Lara. Verile organizam activități plăcute pentru Mia, sau, da, tot anul, de fapt. Da, o ajutam pe Mia să vină aici, de exemplu. A venit de câteva ori, împreună cu alți copii. Și Erik i-a întâlnit.

— Chiar? Când s-a întâmplat asta? Nu-mi amintesc ca tu să mă fi întrebat vreodată dacă i-aș da voie să se joace cu alți copii aici.

— N-au fost decât câțiva copii din oraș, spune el și îi zâmbește liniștitor.

— Deci ați ținut legătura în toți anii ăștia? Tu și Lara Askar?

— Nu chiar. În ultimul timp n-am mai știut nimic de ele.

El închide ochii și își lasă degetele să se miște în aer, în ritmul muzicii.

— *Variațiunile Goldberg* ale lui Bach, spune el zâmbind.

Apoi deschide ochii din nou și o privește cu căldură.

— Cum stai cu somnul în ultima vreme?

— Ce s-a mai întâmplat nou pe-aici? întreabă ea evitând răspunsul.

— Nu prea multe. O nouă familie s-a mutat jos, la far. În vechea locuință a paznicului, căsuța aceea mică de la drum. Da, bărbatul din familie are o firmă proprie. Se spune că e foarte priceput.

Sanna dă distrată din cap.

— Poate că n-ar fi o idee chiar așa de rea, continuă el după câteva clipe, să-ți renovezi ferma arsă. Să te muți din nou acasă.

— Nu mai e casa mea.

— Știu că bărbatul acela din vecini a făcut salubrizarea și a renovat totul după incendiul din port, acum câțiva ani. Firma lui a făcut o treabă foarte bună…

Sanna nu răspunde.

— Încă puțină cafea?

Ea se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

Vilgot își deschide brațele ca pentru a o îmbrățișa.

— N-ai vrea să rămâi aici peste noapte? Pot să-ți fac patul în camera de oaspeți din anexă. Se pare că va fi furtună. Și poate că asta ți-ar da o noapte de odihnă.

Ea îi zâmbește obosită, dar refuză scuturând din cap.

În hol își pune cizmele și paltonul, dar se oprește câteva clipe când aude tunetele în depărtare.

— Să conduci cu grijă. Sunt multe sălbăticiuni pe drum, spune Vilgot.

— Mulțumesc.

Îl îmbrățișează stângace.

— N-ai de ce. N-a fost decât o ceașcă de cafea. Ne vedem peste un an.

Își zâmbesc. Sanna pune mâna pe clanță, ezită și se întoarce către el.

— Când s-a sinucis, Mia Askar avea pe față o mască de vulpe. Îți spune asta ceva?

Vilgot o privește fără să înțeleagă.

— Mă gândeam că poate are vreo semnificație mitologică pe care o cunoști.

El rămâne nemișcat, cu privirea gânditoare.

— Mitologică… Da, animalele au fost întotdeauna folosite ca simboluri în diverse împrejurări. Dar nici Mia, nici mama ei nu erau deosebit de religioase. Altfel, ar fi putut avea de-a face cu *acea* vulpe. Dar nu, nu m-aș putea gândi că…

— *Care* vulpe?

El se sprijină de micul scaun extensibil, prins în perete, care scârțâie.

— Nu erau chiar atât de religioase, așa cum am spus. Desigur, Lara avea prieteni care erau catolici devotați, cred, dar, da, știu că în catolicism animalele erau folosite în trecut ca simboluri. La fel ca în multe alte religii, atunci și acum.

— Simboluri pentru *ce*?

— Pentru păcate. Dar, cum am spus…

— Cele șapte păcate de moarte?

El dă afirmativ din cap.

Deodată, Sanna are în fața ochilor imaginea copiilor cu măști de animale din tablou. Sunt *șapte* copii.

— Un porc, un păun, un măgar, un câine, un ied, o vulpe și un lup? întreabă ea.

Vilgot ezită câteva clipe.

— Nu știu. Ar putea fi animale diferite. Depinde de persoana pe care o întrebi.

Vilgot își ridică bărbia.

— Dar de ce toate întrebările astea? Bănuiești că moartea Miei nu a fost o sinucidere?

— Nu, dar cercetăm mai îndeaproape moartea ei în legătură cu altă anchetă.

El își duce mâna la frunte, se freacă la tâmplă.

— Nu știu cum reziști, spune el moale.

— E singurul lucru pe care îl mai am, răspunde ea. Cuțitele de vânătoare

însângerate și alte atrocități sunt noua mea familie.

— Cuțite de vânătoare?

— Nu, nimic. E numai ceva cu care lucrăm acum.

Îl îmbrățișează din nou înainte de a ieși.

El încuie ușa după ea și rămâne în spatele ferestrei cu ramă de metal, privind după farurile mașinii, până le vede dispărând. Apoi își pune din nou *Variațiunile Goldberg* și începe să se miște ușor, urmând ritmul muzicii.

15.

Două ciocănituri scurte, dar puternice. Cineva se mișcă de cealaltă parte a ușii, înainte ca o fată să deschidă, fără să scoată lanțul de siguranță.

— Da? spune ea încet.

Sanna înțelege că e sora lui Eir. Rămâne surprinsă de cât de firavă pare. În comparație cu Eir, seamănă cu o mică pasăre neajutorată.

— Da…, o caut pe Eir.

— În clipa asta lipsește.

Sanna își pescuiește repede legitimația din buzunar.

— Trebuie să fii sora ei. Numele meu este Sanna Berling. Lucrez împreună cu Eir. Am încercat s-o sun, dar nu răspunde.

— Cred că a spus că se duce la bibliotecă.

Sanna dă recunoscătoare din cap.

— Atunci o să văd dacă o găsesc acolo.

Se întoarce să plece.

Cecilia scoate lanțul și deschide larg ușa.

— Intră, ești udă pe cap. Am un prosop dacă…

O trage pe Sanna în bucătărie și îi dă un șervet curat. Sixten se apropie și o miroase. Sanna îl mângâie pe cap. El se întoarce mulțumit în camera de zi și sare pe canapea.

Cecilia o privește.

— Te duci la bibliotecă?

— Da.

— Ai putea să mă iei și pe mine până acolo?

Cecilia e încălțată cu pantofi de stradă, ca și cum se pregătește să iasă. Pe podeaua bucătăriei se află o mică geantă de voiaj. Sanna își amintește că Cecilia a fost în diverse așezăminte de reabilitare pentru dependenții de droguri. Vede jindul și golul din privirea ei.

— Sora ta știe că pleci undeva?

— Nu, dar nu e nicio problemă. O sun după aceea.

— Îmi pare rău, dar nu pot să te iau, spune Sanna și zâmbește cu toată bunăvoința de care este în stare în clipa aceea. Acum trebuie să plec.

*

Eir lasă mașina în fața clinicii de Medicină Legală. Parcarea e goală, în afară de vreo zece alte mașini, care cu siguranță stau acolo de mai multe zile, dacă e să judeci după frunzele adunate pe capote și parbrize.

Își trece mâinile prin păr și se privește în oglinda retrovizoare înainte de a scoate un rimel din buzunarul de la piept al gecii și de a și-l aplica prudent. Apoi ia cartea aruncată pe scaunul de lângă ea și iese în ploaie.

În sala de autopsie e pustiu. Intră chiar când Fabian își atârnă halatul alb pe un umeraș, în spatele ușii. Pare să n-o vadă și începe să se spele pe mâini. Ea rămâne nemișcată câteva clipe și îl privește.

Mișcările lui sunt pline de siguranță. În același timp, Eir nu se poate împiedica să se întrebe ce fel de bărbat este acela care, deși puternic și aparent normal, își petrece viața tăind cadavre. De un alt umeraș atârnă geanta lui. Pielea cafenie e uzată frumos, aproape vie. Lângă ea se află un hanorac.

— Ai venit numai să te adăpostești de ploaie sau vrei ceva? întreabă el deodată.

Ea zâmbește stânjenită și își scoate gluga de pe cap.

— Lucrezi târziu, spune ea.

— Norocul tău.

— Așa se pare.

El se întoarce și îi zâmbește, dar arată obosit.

— Săptămâna trecută au închis și ultimul adăpost de noapte pentru oamenii străzii, spune el cu voce voalată. Și, cu o săptămână înainte, cineva a dat foc locuințelor sociale din port.

— Am auzit, spune ea.

— În ultimul timp am avut mult de lucru.

El se șterge pe mâini și îi aruncă prosopul. Ea și-l trece repede peste păr și îl pune apoi într-un coș cu rufe murdare.

— S-a întâmplat ceva? întreabă el.

— Da, răspunde Eir și îi întinde cartea, pe care o scăpase într-o baltă când ieșise din bibliotecă și din care pe podea începe să picure apă murdară.

— Iartă-mă, spune ea uitându-se după ceva cu care să șteargă pe jos. La naiba, era singurul exemplar pe care îl aveau. Trebuie s-o citesc și să înțeleg despre ce e vorba. Am găsit aceeași carte, aproape arsă, la Rebecca. Iar Sanna parcă a intrat în pământ. Mă gândeam să te întreb dacă nu cumva

ai citit-o. Fir-ar să fie, nu cunosc pe nimeni aici și nu mă prea împac cu cititul rezumatelor pe internet.

Fabian deschide cartea. Paginile se desprind din coperte și întregul *Paradis pierdut* al lui Milton se împrăștie pe jos, la picioarele lor.

— Of, ce mama…

Eir își ridică frustrată mâinile în aer.

Fabian începe să râdă și culege câteva pagini.

— Nu le-am mai văzut de mult.

— Deci ai citit-o?

— Am scris o recenzie despre ea în liceu.

— O, drace! exclamă Eir ușurată. Și despre ce e vorba?

— Nu știu dacă îmi amintesc exact, sunt mulți ani de atunci…

— Orice îți amintești e binevenit.

— Cât timp ai?

— Din păcate nu așa de mult. Poți să-mi dai versiunea rapidă?

— E imposibil. Dar, ok, dacă îmi promiți că nu mă faci răspunzător de eventualele interpretări greșite, spune el zâmbind.

— Dă-i drumul.

— Știi ceva despre Facere și Potop? începe el.

— Adam și Eva și chestii din astea?

— Da. Cartea povestește despre toate lucrurile astea și e o încercare de a împăca reprezentările despre un Dumnezeu bun și atotputernic cu cele despre răul care există în lume.

— Ca o pledoarie pentru Dumnezeu, deci? Sau?

— Da, s-ar putea spune.

— Dar, nu înțeleg, atunci nu e același lucru cu Biblia… gen…?

— Nu știu ce Biblie ai citit tu, dar în această poveste, Satan e figura centrală.

— Ok.

— Nu știu dacă explic bine, totul…

— Deci deși Satan este personajul principal, totuși e un fel de justificare a lui Dumnezeu?

— Da, Satan e o figură tragică. Există numai ca o *funcție* a lui Dumnezeu, împotriva căruia luptă.

— Ok…

— E cu siguranță greșit să încercăm să rezumăm în felul ăsta, dar aș

spune că *Paradisul pierdut* descrie lupta tragică a lui Satan pentru propria independență, deci pentru libertate.

Eir reflectează.

— Deci, dacă făptașul ne-a condus la cartea asta și i-a dat foc, ce crezi că a încercat să spună?

Fabian își freacă dinții cu degetul mare, ca și cum l-ar fi mâncat. Eir se înfioară. Apoi el ridică privirea și se uită la ea.

— Că diavolul nu mai este dependent de Dumnezeu, poate?

Eir se uită fix în față, dar Fabian își lasă privirea să întârzie asupra ei. După câteva clipe, ea i-o întâlnește.

— Că diavolul e liber? spune ea încet.

Îl privește pe Fabian, n-ar fi vrut să mai plece de acolo, ar dori să se topească în el. Dar, în același timp, se gândește că n-ar trebui să facă asta. Nimeni n-ar trebui să fie atras de cineva care își trăiește cea mai mare parte din viață sub pământ, înconjurat de morți.

Trebuie să-și recapete controlul. Se luptă să și-l imagineze ciopârțind un cadavru, dar nu reușește. În loc de asta, toate avertismentele par să se destrame și în locul lor nu rămâne decât adâncimea abisală a ochilor lui albaștri, firescul cu care își mișcă mâinile, siguranța lui de sine. Și, între ei, revelația pe care tocmai o avuseseră. Diavolul care, poate, bântuie pe acolo, pe afară, ca un câine fără stăpân. *Liber.*

Ea ezită câteva clipe, apoi se apropie încet de el. Înainte ca el să aibă timp să reacționeze, distanța dintre ei dispare. Când buzele ei le întâlnesc pe ale lui, Fabian o prinde de încheieturile mâinilor și se dă un pas înapoi. Apoi o silește să-i întâlnească privirea. Ea dă din cap și închide ochii în timp ce Fabian o trage lângă el și o strânge tare în brațe.

*

Sanna coboară din mașină în fața bibliotecii. Dintr-un motiv oarecare a venit acolo, deși știa că e deja închis. Poate pentru a o întâlni pe Eir. Poate doar ca să nu se ducă acasă. Privirile îi cad pe un bilet pus la intrare. E adresat personalului, cu rugămintea de a contribui cu informații în legătură cu furturile unor DVD-uri.

O bibliotecară apare din clădirea cufundată în întuneric, cu cheile în mână.

— Ești binevenită din nou mâine, spune ea voioasă când închide ușa.

Apoi își drege jenată vocea, când vede că Sanna citește anunțul de la

intrare.

— Cu siguranță năzbâtia unor adolescenți. Au furat o ladă întreagă cu DVD-uri și apoi au aruncat discurile în parcul de vizavi, luând numai carcasele goale. Cu siguranță au impresia că e amuzant, sau că nu se mai uită nimeni la DVD-uri astăzi, când găsești totul pe internet, sau că pot face orice doresc, sau că avem bani cu nemiluita și câteva DVD-uri nu contează.

Sanna se gândește să-i răspundă că o ladă cu DVD-uri furate nu era un lucru la fel de grav precum cele două crime pe care le anchetează ea, dar nu e în stare. În loc de asta, se întoarce la mașină, se prăbușește pe scaun și încearcă s-o sune din nou pe Eir. Nu primește, nici de data asta, vreun răspuns. Strigătul unui bețiv răsună dinspre străduțele îndepărtate ale centrului. Ezită câteva clipe, apoi răsucește cheia în contact și pornește către cartierul în care se află biserica catolică.

*

Clădirea mare a bisericii e nouă și a fost proiectată de un birou de arhitecți. Spre deosebire de străzile din jur, pavate cu piatră cubică și mărginite de case medievale, arată aproape futurist.

Coboară din mașină și încearcă ușa bisericii și pe cea de la birourile parohiei, sperând să le găsească totuși deschise. Dar totul e încuiat, cufundat în întuneric. Ajunsă înapoi în mașină, se gândește fără nicio tragere de inimă să se ducă acasă. O liniște ciudată odihnește asupra locului. Își lasă privirea să alunece peste pietrele cubice, lustruite, ale străduței din fața ei, se reazemă de spătarul scaunului și ia o tabletă. Apoi încă una. Departe, în întuneric, se bănuiește umbra zidului circular. Dincolo de el, marea se profilează în lumina lunii, strălucitoare, de un albastru electric.

*

Eir își trage blugii și puloverul, lăsându-și neglijent părul sub el. Fabian o privește cu ochii lui calzi.

— Te simți bine? întreabă el.

— Acum te duci acasă? întreabă ea scurt.

— Da. Vei să te duc undeva cu mașina?

Eir face semn cu capul către paginile de carte care zac împrăștiate pe jos.

— Nu. Mulțumesc. Dar n-ai vrea să fii atât de drăguț și să arunci asta în lada cu cărți restituite a bibliotecii?

Iese și se îndreaptă către mașină. Asfaltul se desfășoară strălucitor în

fața ei. Gândul la ceea ce tocmai s-a întâmplat o face să lupte cu un zâmbet. E ceva la Fabian care i se pare cunoscut. Îi vine în minte că poate l-a mai întâlnit sau l-a mai văzut și altădată, în alt loc sau în alt timp. Sau nu pe el, întreg, ci doar ochii lui. Poate fi atât de simplu? Trage adânc aer în piept și se hotărăște să nu se mai gândească la asta.

Zgomot de pași grăbiți în spatele ei. Se întoarce, dar nu vede pe nimeni. Se gândește că e obosită și are halucinații. Apoi aude din nou. Sunetul ricoșează, izbindu-se de zidurile înalte ale spitalului. Nu seamănă cu zgomotul pașilor unui om. Aceștia sunt mai săltați și parcă ar fi ai unui patruped.

— Alo! strigă ea în întuneric.

Se face liniște deplină.

Eir clatină din cap și se gândește că trebuie să meargă acasă și să doarmă, când, ceva mai încolo, vede o umbră furișându-se. Una sau două făpturi care se ghemuiesc în partea cea mai întunecată a parcării, unde becurile nu ard. Își dă seama că acolo e și mașina ei.

Își face curaj, spunându-și că nu poate fi cineva care vrea să-i facă rău și că e doar o întâmplare că lumina nu arde. Poate că umbra pe care a văzut-o nu e altceva decât un om al străzii care caută adăpost.

Își întoarce capul către clădirea spitalului. Luminile din casa scărilor se sting automat, una după alta. Fabian ar fi trebuit să apară la parterul parcării pentru a-și lua mașina. Dar acolo e întuneric. Poate că a părăsit deja clădirea, ieșind pe altă ușă.

Face un pas înainte. Un zornăit puternic taie liniștea, urmat de un țiuit strident. Se repede către mașina ei.

Fereastra din partea șoferului e spartă și cauciucurile tăiate. Se aruncă la pământ și se uită sub mașină. Patru picioare. Se furișează de-a lungul caroseriei, pe partea cealaltă.

Nu poate decide dacă se îndepărtează sau vin către ea. Dar știe că lama cu care au tăiat cauciucurile e ascuțită. Își ține răsuflarea, își scoate arma și se ridică în picioare. O umbră se repede înainte. Un cap, umeri, apoi un braț care o îmbrâncește într-o parte. Cade pe asfalt.

— Lașii dracului, strigă ea în timp ce cele două siluete dispar alergând peste peluză în direcția zidului circular.

Când reușește să se ridice, privește resemnată fereastra spartă a mașinii. Înăuntru, cineva îi mâzgălise scaunul. Scrisese, cu litere roz, mari și groase,

un singur cuvânt: „MORI”

16.

Sanna rămâne nemișcată câteva clipe când soarele de dimineață o silește să deschidă ochii. Câțiva măcăleandri cântă în dudul bătrân de peste drum. În mașină e umed și rece. Parbrizul aburit, cu pete de brumă, îi împiedică vederea.

E pustiu și liniște, în afara unui bărbat care stă lângă zidul bisericii și urinează. Coboară din mașină. Când trece pe lângă el și intră pe poarta gigantică, bărbatul scuipă un cocoloș mare de tutun de prizat, râgâie, se încheie la pantaloni și începe să-și caute cutia de tutun prin buzunar.

*

Înăuntru, biroul parohial este spațios, mobilat cu canapele mari și comode, grupate în jurul unei măsuțe. În fața unei ferestre se află un birou scump, cu un scaun frumos sculptat.

Părintele Isak Bergman, un bărbat înalt și subțire, de vreo patruzeci de ani, se așază în spatele biroului și îi arată Sannei scaunul din fața lui. Ea își cere scuze că vine într-o sâmbătă. El își împreunează mâinile, le duce la buze și zâmbește prietenos.

— Nu se întâmplă des să fim vizitați de poliție.

— Avem o anchetă în derulare chiar acum…

— Femeia din cartierul de vile din sud? intervine Bergman.

Sanna ezită. Își amintește dintr-odată că în presă nu se vorbește decât despre moartea Mariei-Louise Roos. Lumea nu are nici cea mai mică bănuială că această anchetă are legătură cu moartea Miei și cu cea a Rebeccăi.

— Este vorba despre o mască reprezentând o vulpe, spune ea. Avem motive să credem că e posibil să fi fost folosită în împrejurări care au de-a face cu credința catolică.

El o cercetează cu privirea câteva clipe.

— Colegii tăi se grăbesc întotdeauna să vină aici de îndată ce bănuiesc că ceva are legătură cu religia, spune el cu răceală. Altfel, nu ne vedem *niciodată.* Am avut o spargere anul trecut, dar n-am putut beneficia decât de zece minute din timpul vostru.

Sanna îi arată în telefon fotografia măștii Miei.

— Îți spune ceva asta?

Privirea lui rămâne indiferentă.

— Nu.

— Nu se întâmplă ca tu sau altcineva care lucrează aici să fi folosit asta ca, să zicem, material pedagogic sau în jocurile cu copiii din parohie?

Bergman zâmbește amar.

— Înțeleg că v-ar plăcea să puteți lega comunitatea noastră religioasă de ceva violent și murdar, dar, din păcate, nu vă pot ajuta. Nu înțeleg de ce asta ar avea ceva de-a face cu credința noastră și, în plus, cu copiii. E cu bătaie puțin prea lungă, chiar și pentru poliție…

Sanna caută în telefon următoarea fotografie, cea a tabloului cu cei șapte copii mascați.

— Cele șapte păcate, spune ea. Nu-i așa că animale ca astea erau folosite în credința catolică mai demult, pentru a-i ajuta pe oameni să-și amintească de cele șapte păcate capitale?

Bergman își duce o mână la buza superioară și rămâne cu ea câteva clipe sub nas.

— Poate, dar e un lucru pe care eu nu-l cunosc…

— Unul dintre copiii din tablou, Mia Askar, s-a sinucis acum câteva zile, spune Sanna. Cu masca asta de vulpe pe față.

Bergman înghite în sec.

— Îmi pare foarte rău, spune el.

— Tabloul se găsește în casa victimei din cartierul de vile din sud, Marie-Louise Roos.

El se scarpină la tâmplă.

— Măștile astea nu au nimic de-a face cu mine sau cu parohia mea.

Tonul din voce e rezervat, dar în ochii lui se citește o greutate și o tristețe care o fac pe Sanna să-l creadă. Îi mulțumește, îi lăsă numărul de mobil și se ridică să plece. Pe drum către ușă, se întoarce câțiva pași.

— În altă ordine de idei, îl cunoști pe Frank Roos?

Bergman face semn din cap că nu-l cunoaște.

— Soțul Mariei-Louise, spune Sanna. Se zvonește că ea a fost ajutată de unul dintre colegii tăi când Frank a avut o revelație religioasă și un coșmar de care nu mai putea scăpa. Se pare că era ca obsedat, credea că o văzuse pe Fecioara Maria cu coadă de animal, pe marginea unei stânci, lângă mare. Cineva de la biserică a venit și l-a supus unei exorcizări.

Privirea lui Bergman se întunecă.

— Am auzit de numele ăsta. E cel care a dispărut, nu? Care a fost căutat de o organizație de voluntari?

— Da. Ești sigur că nu-l cunoști?

Bergman scutură din cap. Sanna ignoră iritarea din gestul lui.

— Dar poate că știi ceva despre exorcizare, continuă ea, și ai putea să-mi dai numele preotului care a făcut-o. Pentru cazul în care ar trebui să vorbesc cu el.

— Din păcate nu pot. Nu există aici nimeni care face asemenea lucruri.

Sanna se gândește câteva clipe înainte de a continua.

— Dar pe o anume Rebecca Abrahamsson o cunoști?

El nu răspunde, doar o privește.

— Asistentă medicală, accentuează Sanna. Are un fiu de treisprezece ani, care acum e orfan.

— Nu înțeleg, spune el. Credeam că poliția anchetează moartea unei femei mai în vârstă din cartierul de vile din sud. Dar tu vii aici și vorbești despre alte persoane, insinuând că ar avea ceva de-a face cu comunitatea noastră.

Își îndreaptă privirea către un seif care se află în cameră, înainte de a-și împreuna mâinile și a se lăsa pe spate în scaun, într-o atitudine dușmănoasă.

Sanna oftează și arată către hârtia cu numărul ei de telefon.

— Dacă îți amintești ceva poți să mă suni oricând la numărul ăsta.

El zâmbește.

— Ai auzit vreodată despre Mara? întreabă el încet.

— Poftim?

— Mara. Înaltă, cu aripi negre. Mâini mari ca…

Face o pauză.

— Ea vine noaptea la anumiți oameni, se strecoară chiar și prin cea mai mică crăpătură, li se târăște pe piept, se lipește de ei și îi strânge cu putere, până le iese tot aerul din plămâni. Cel atacat se trezește scăldat într-o transpirație rece și cu senzația de sufocare lentă…

— Ce…

El își încrucișează brațele la piept.

— Știi ce le spun celor care vin la mine și mă imploră s-o alung pe Mara din viața lor? Cei care mă roagă să vin și să împrăștii semințe pe podelele

lor, să le pun o pasăre moartă în casă sau să desenez cruci cu șase laturi în grajdurile de animale?

— Nu…

— Același lucru pe care ți-l spun și ție acum. Ca să te ajut, ar trebui să ne întoarcem în Evul Mediu.

Sanna rămâne în ușă.

— Niciunul dintre cei care lucrează sau se roagă aici, și pentru care sunt responsabil, nu trăiește în trecut, spune el. Și nu avem nicio toleranță față de ură și violență.

Vocea îi este aspră, privirea rece.

— Avem nevoie de orice ajutor, oricât de mic. Sună-mă dacă îți vine în minte ceva care crezi că ar fi relevant, răspunde ea cu tonul cel mai blând de care este în stare în clipa aceea.

— Orice aș crede eu despre ce se întâmplă în lumea asta, nu e decât pură speculație. Numai Domnul știe tot.

*

Eir a raportat întâmplarea cu mașina și vestea s-a răspândit prin secție. Unii colegi o privesc suspicios, alții o evită.

Stilul copilăresc, cu litere groase, și culoarea roz țipătoare: pentru ea nu există nicio îndoială cine a făcut asta. Fetele cu care se bătuse în prima ei noapte pe insulă trebuie s-o fi văzut trecând cu mașina, au urmărit-o până la spital și au așteptat-o să iasă. Dar nu putea să-i spună asta lui Eken.

La ședința din camera de investigație, el adoptă o atitudine rezervată când mulțumește echipei care se ocupă cu ancheta pentru că venise la secție, chiar dacă era zi liberă. Confirmă, explicând calm și metodic, că acum există o legătură între cele trei morți, pe baza măștii de vulpe, colierului cu trei brelocuri în formă de inimioară și banilor pe care Marie-Louise îi dăduse Rebeccăi. Precizează, de asemenea, că motivul ar putea fi religios, deoarece acasă la Rebecca Abrahamsson s-a găsit un exemplar ars din *Paradisul pierdut.*

Pe masă, lângă Eken, se află cana lui din melamină, care nu se sparge niciodată, indiferent de câte ori ar cădea pe jos din mâinile lui artrozice. E de culoare oranj, ca un colac de salvare, și din ea se răspândesc aburi cu arome de ierburi, rădăcini și scoarțe fierte, o tentativă de a-și mai calma durerea pe care, altfel, o ține în șah cu ceai de măceșe.

— Aici ne găsim în clipa de față, spune el arătând către whiteboard. Eir?

Ai ceva nou? Planuri pentru azi?

În partea de sus a whiteboard-ului este fotografia Mariei-Louise și cea a Rebeccăi. Dedesubt, informațiile despre ele, deocamdată puține. Frank, ai cărui ochi verzi privesc camera, este încă acolo, dar a fost mutat ceva mai jos, către margine. Sub informațiile despre Rebecca se află fotografia lui Jack, o fotografie de la școală. Privește drept în obiectiv, fără să zâmbească. Lângă fotografie, cineva a scris „posibil martor”.

— Sunt câteva lucruri pe care nu le înțelegem încă, începe Eir. Ce legătură există între Mia Askar, Marie-Louise Roos și Rebecca Abrahamsson și ce au copiii din tablou de-a face cu Marie-Louise și Rebecca? Mia Askar avea scris pe coapsă numărul 26. Ce înseamnă asta? Are vreo importanță pentru ancheta noastră? Cuțitele de vânătoare, armele crimelor, provin, ambele, conform lui Sudden, din același loc, dar nu avem nicio idee care este acel loc – ar trebui să luăm legătura cu echipa de vânători de pe insulă și să-i rugăm să-și verifice depozitul de arme? Să vadă dacă lipsește ceva de acolo? Acasă la Rebecca Abrahamsson s-au găsit tablete împotriva greții din timpul sarcinii și ecografia unui făt, dar ea nu era gravidă – pentru cine erau tabletele?

— Jon, voi luați legătura cu echipa de vânători, spune Eken. Bernard, vezi ce mai poți afla despre Ava Dorn și despre tema din tabloul ei, în special de ce a pictat copiii. Poate există și alte picturi care ne pot da indicii. Și interesează-te dacă Marie-Louise a comandat tabloul de la Dorn. Apoi, despre bani. Avem toate informațiile despre conturile bancare ale Mariei-Louise și Rebeccăi, să putem vedea eventualele legături dintre ele?

Bernard dă afirmativ din cap.

— Avem tot. Dar n-am apucat să le verificăm încă.

— Lăsați toate hârtiile la mine, spune Eken. O să pun pe cineva să se uite peste ele. Tu contactează din nou grupul de căutare, Bernard. Vreau să facem o nouă tentativă de a-l găsi pe Frank. Ok?

Jon își drege vocea.

— Unde e Sanna? întreabă el. N-ar trebui să fie aici?

— Am căutat-o, spune Eken.

Eir zâmbește în sinea ei. E încă furioasă pe Sanna.

— Voi convoca o nouă ședință dacă apare ceva nou, spune Eken. Asta a fost tot. Acum continuați fiecare cu ce aveți de făcut. Ne auzim ceva mai încolo, în timpul zilei.

După ședință, Jon se apropie de Eir.

— Deci, medicină legală, *atât de târziu,* seara? Acolo s-a întâmplat faza cu mașina ta, nu?

Ea se uită după Eken, dar acesta vorbește cu Bernard.

— Da, răspunde ea scurt și se întoarce să plece.

— Nu e puțin exagerat să lucrezi așa de târziu? spune el pe un ton vădit insinuant.

Eken își întrerupe discuția cu Bernard și o prinde de braț.

— Unde te duci? întreabă el.

— Mă gândeam…

— Am jurnalele Rebeccăi Abrahamsson. Aș vrea să te uiți peste ele.

— Ce fel de jurnale?

— De la psihiatrul ei.

— Aha. Le-ai obținut repede.

— Am rugat pe cineva cu o funcție importantă care îmi era dator cu un serviciu. Du-te la recepție. Le găsești acolo. Și îngăduie-ți un zâmbet! Și băiatul de la recepție e aici în ziua lui liberă.

Ea dă din cap.

— Încă un lucru, spune Eken.

— Da.

— E același psihiatru pe care Jack Abrahamsson l-a întâlnit înainte de a fi externat din spital.

— Ok…

— Numai spun… Nu trebuie să arăți atât de îngrozită…

— Doar nu-mi propui să încerc să-l fac să-l convingă pe Jack să vorbească cu altcineva decât cu Sanna.

— Eu nu-ți propun nimic.

Eir pufnește în râs.

— Doar știi că băiatul a spus că nu vrea să stea de vorbă cu noi. Numai cu Sanna. Și se pare că nici asta nu se va întâmpla, pentru că Sanna nu e nicăieri. Așa că, atunci când îmi spui că psihiatrul acela a vorbit și cu Jack, înseamnă că…

— Liniștește-te.

— Nu putem sili sau păcăli un copil să vorbească cu noi. Eu nu am voie nici măcar să mă apropii de el, dacă el nu vrea. Ce dracu', risc să…

— M-ai rugat să te las să te ocupi de ancheta asta, o întrerupe Eken.

— Da, dar…

— Adună-te și fă ce trebuie să faci.

*

Jurnalele Rebeccăi sunt calde. Tocmai au ieșit din imprimantă când recepționistul i le întinde. Are o senzație de neplăcere în timp ce se întoarce cu ele în camera de investigație.

Începe să le răsfoiască. Imaginea care se conturează din ele este cea a unei femei epuizate. Devastate psihic. Reiese că în urmă cu aproximativ cinci ani Rebecca a început să aibă fantezii necontrolate, halucinații vizuale și stări paranoice. Totul e descris cu detalii dureroase. Eir se gândește că psihiatrul, Gunnar Billstam, aproape că intră uneori în pielea Rebeccăi Abrahamsson, devine una cu ea, când descrie amănunțit fiecare detaliu din panorama bolii ei. Precum cineva care nu poate înceta să zgândăre coaja unei răni.

E de neînțeles că Jack a continuat să fie lăsat în grija ei. Eir își amintește că Ines Bodin, de la Serviciile Sociale, i-a povestit că Rebecca se urcase pe acoperișul școlii lui Jack, amenințând să se arunce de acolo, și răsfoiește printre însemnările de jurnal din acea perioadă.

Se crezuse o pasăre. Când copiii ieșiseră în pauză, ea țopăia pe acoperiș și declama replicile păsării Dodo din *Alice în Țara Minunilor.* Apoi fusese internată într-o secție de Psihiatrie, unde i se pusese diagnosticul de psihoză temporară. Lui Billstam i se ceruse un raport medical despre starea psihică a Rebeccăi și capacitatea ei de a avea grijă de Jack, dacă era într-adevăr bine pentru el să locuiască împreună cu ea.

Eir se gândește că deja atunci cineva ar fi trebuit să reacționeze și să-l protejeze pe Jack. Citește paginile de jurnal în care Billstam descrie prima întâlnire cu Rebecca. Era dezorientată, se credea în continuare pasăre și, din când în când, își striga mama. După a doua și a treia întâlnire, însemnările din jurnal devin tot mai indiscrete și familiare și imaginea Rebeccăi ca bolnavă se conturează. Este tot mai limpede că psihoza ei nu era câtuși de puțin temporară. Apoi lui Eir îi vine în minte că ceea ce citește ar putea fi confidențial. Poate că Serviciile Sociale nici nu știu de asta.

Începe să caute frenetic raportul în care Gunnar Billstam își exprimă opinia oficială asupra stării psihice a Rebeccăi. Când îl găsește, la urma dosarului, simte că-i vine să vomite. Imaginea din raport este puternic bagatelizată în comparație cu cea din paginile jurnalului. Rebecca este

descrisă acolo nu ca un individ bolnav, ci ca o femeie relativ sănătoasă, cu o boală care se află sub control. O femeie capabilă să aibă grijă de fiul său, dacă este ajutată de un Serviciu Parental de Urgență din când în când, la câte un sfârșit de săptămână.

De ce nu voise Gunnar Billstam să facă cunoscută Serviciilor Sociale adevărata gravitate a bolii Rebeccăi? Nu fusese pe deplin convins de propriile teorii și analize? Eir are în fața ochilor o persoană nesigură, pe cineva care nu îndrăznise să tragă o linie hotărâtă pentru a-l proteja pe Jack. Încercase să câștige timp pentru a putea evalua mai bine starea de sănătate a Rebeccăi? Se temea de ce s-ar fi putut întâmpla cu ea dacă i-ar fi fost luat fiul?

Se gândește din nou la Jack. La ființa firavă care stătuse la numai câțiva metri de trupul fără viață al mamei sale. La cum arăta când mergea către mașina lui Mette: timid și rupt de lume, închis în propriul cocon.

17.

Locuința lui Gunnar Billstam este modestă și se află într-un duplex nou construit, în apropiere de hipodrom. Trec împreună prin bucătărie, unde o friptură se rumenește în cuptor și un vin la cutie stă pe masă. Apoi o invită să se așeze în fața biroului mare și gol.

Gunnar Billstam este un bărbat scund și îndesat. Părul încâlcit seamănă cu un cuib de pasăre părăsit. Totul la el se veștejise într-o nuanță uscată, cenușie.

Își scoate ochelarii.

— Așa, deci, spune el. Rebecca Abrahamsson? Știu că aveți jurnalele ei și că sunteți în toiul unei anchete pentru o crimă, dar acum aștept oaspeți, care pot sosi dintr-o clipă în alta, așa că…

— Jurnalele ei sunt o lectură greu de digerat.

— A fost unul dintre cei mai dificili pacienți ai mei.

— Dificil în ce sens?

— Tabloul bolii ei era complicat. Am tratat-o mult timp.

— Rebecca a vorbit vreodată despre cineva de care se simțea amenințată?

— Se simțea mereu urmărită.

— Dar n-a numit nicio persoană? Niciun nume? Nicio descriere?

— Nu. Erau mai mult figuri fabuloase… Când se afla în criză, credea că oamenii și animalele coborau din paginile cărților și umblau noaptea prin apartamentul ei.

— Citea mult?

— Da, în special în perioadele stabile.

— Ați vorbit vreodată despre *Paradisul pierdut*?

— Nu-mi amintesc. Citea foarte mult. Tot ce-i cădea în mână. Nu sunt sigur că înțelegea totul, dar citea.

Fragmentele răzlețe din viața Rebeccăi încep să se pună cap la cap. Un om bolnav, irațional, se refugiază în povești pentru a-și învinge teama. Dar, în devastarea pe care o lasă în urma ei, se află Jack.

— L-ai întâlnit de curând pe fiul ei, Jack Abrahamsson.

Gunnar Billstam dă din cap.

— Credem că l-a văzut pe ucigașul Rebeccăi. Dar nu vrea să stea de vorbă cu noi, ci numai cu *unul* dintre noi, cu una dintre colegele noastre, dar ea nu e la serviciu momentan.

— Aha…

— Oare de ce?

— Nu pot să…

— Dar poate mi-ai putea da un sfat.

— Cum adică?

— Trebuie să vorbim cu el. Dar singura persoană cu care Jack vrea să vorbească nu e accesibilă în momentul ăsta. Dacă ai putea să-mi dai un sfat despre ce e de făcut în situația asta…

— Un băiat care tocmai și-a pierdut mama în asemenea împrejurări este extrem de vulnerabil psihic.

Eir îl blestemă în gând pe Eken, gândindu-se că oricine altcineva ar fi fost mai potrivit decât ea să vorbească cu Gunnar Billstam. Acum ea e cea care trebuia să rezolve problema lui Jack, ea, care nu se poate lăuda nici cu diplomația, nici cu puterea de convingere.

— Avem mare nevoie de ajutor să putem vorbi cu Jack, repetă ea cu voce moale.

Billstam face o pauză, apoi îi întâlnește privirea.

— Nu știu cum să-ți explic ca să înțelegi… Jack este extrem de sensibil și fragil, nu doar pentru că și-a pierdut mama, ci pentru că adăpostește în el multă anxietate, probabil de când era foarte mic. Se înconjoară de o platoșă care îl protejează de căderea într-o stare mai mult sau mai puțin abordabilă. Să încerci să-l convingi să facă un lucru pe care nu-l dorește ar însemna un abuz care…

Vocea lui Billstam capătă o notă de melancolie înainte de a se stinge de tot.

— Dar dacă asta ar duce la prinderea ucigașului mamei sale…

Billstam nu răspunde.

— N-ai vrea măcar să încerci să-i propui? continuă Eir. Nu te gândești că participarea lui la anchetă ar însemna salvarea unor vieți?

— Viețile cui? Și de ce viețile altora ar fi mai importante decât viața lui?

Eir se gândește că e ceva ciudat cu Billstam. Ceva care nu are de-a face cu Jack, ci cu propria lui persoană. Nu e cum a crezut ea, temător și prudent. Pare sigur pe sine și hotărât. Eir nu înțelege ce anume, dar ceva nu

se potrivește cu imaginea pe care și-a făcut-o despre el citindu-i jurnalele.

— E ciudat că ai întrebat asta, spune Eir.

— Ce?

— Care viață e mai importantă decât a lui Jack. Dacă ne gândim la ce ai făcut.

— Poftim?

— Am citit raportul tău despre Rebecca. Se deosebește mult de însemnările din jurnale. Aproape că-ți vine să crezi că ai *vrut* ca Rebecca să rămână în grija ta, și de aceea i-ai minimalizat simptomele.

Eir așteaptă câteva clipe, apoi își ia din nou avânt.

— Nu știu dacă n-ar trebui să raportez felul în care ai gestionat situația asta.

Eir îi aude respirația. E conștientă că tocmai l-a amenințat și că asta ar putea să se termine oricum.

Billstam rămâne tăcut. Apoi pare să priceapă ce i-a spus ea.

— Și tu ești exact ca mine, spune el în cele din urmă. Ai impresia că servești un fel de cauză superioară, dar ești exact ca mine. Nu te gândești decât la ancheta ta, în clipa asta.

Eir se simte cuprinsă de o senzație neplăcută. Îl vede în fața ochilor pe Jack și înțelege că Billstam are dreptate.

— Poftim, spune ea întinzându-i telefonul cu numărul Sannei. *Nu* sunt ca tine. Nu e nevoie să-l convingi pe Jack de nimic. Dar trebuie să-i povestești Sannei tot ce mi-ai spus mie despre Jack. Ea este cea cu care vrea să vorbească. Spune-i să facă asta.

În minutele care urmează, Billstam îi raportează Sannei, pe robotul telefonului, despre starea în care se află Jack. La sfârșit, după ce bâiguie câteva cuvinte despre integritatea lui ca medic, Billstam pare ușurat.

— Acum trebuie să te rog să pleci, spune el dându-i înapoi lui Eir mobilul.

Zâmbește, dar privirea îi este impenetrabilă.

— Așa o să fac, spune Eir. Apoi o sa te raportez pentru ce i-ai făcut acestui copil, nenorocitule!

*

Sanna se întorsese la secție și stătea la biroul său, vizavi de cel al lui Eir.

— Am vorbit cu reprezentanta juridică a lui Jack, spune ea, ridicându-și privirea când Eir se așază. Vine și un psiholog de la clinica de Psihiatrie

Infantilă, care l-a mai întâlnit și altă dată. Și Mette Lind e pe drum, cu Jack.

— Dar ce naiba? într-o sâmbătă?

— Da.

— Dar interogatoriul nu va fi ținut aici, la secție, nu?

— Sediul casei de copii e în renovare. Nu putem merge acolo. IT-iștii noștri vor asigura sunetul și imaginea, așa încât anchetatorul de copii să poată sta în camera alăturată împreună cu Leif, procurorul, și să țină legătura cu mine pe tot parcursul convorbirii.

— Ok, spune Eir zâmbindu-i.

— M-aș fi întors să vorbesc cu Jack chiar dacă nu l-ai fi pus pe psihiatrul acela să mă sune, spune ea. Dar ai făcut totuși bine.

— E un porc, spune Eir întinzându-se. Am trimis o sesizare la Colegiul Medicilor și voi urmări evoluția lucrurilor până voi vedea că cei de la Inspectoratul de Monitorizare a Activității Cadrelor sanitare iau măsuri.

— Psihiatrul? Ți-a făcut ceva?

— Nu, ce dracu'! Dar n-a spus nimic despre cât de rău se simțea Rebecca. Jack n-ar fi trebuit să fie lăsat în grija ei, dacă mă întrebi pe mine.

— Ok, acum o să studiez jurnalele, spune Sanna.

— Deci preiei ancheta din nou? întreabă Eir fără s-o privească.

— Presupun că da.

Sanna se apropie de Eir și se apleacă peste biroul ei.

— Iartă-mă că n-am răspuns când ai sunat. Am avut nevoie de timp.

— În ce blestemat de infern ne găsim, spune Eken, care apăruse în spatele lor. Am primit un telefon despre Frank.

— Despre Frank? Cine a sunat?

— Un tip care ține un magazin de cartier vrea să ne arate ceva. Eir, te duci acolo.

— Dar Jack Abrahamsson e pe drum încoace, spune Eir. Aș vrea să fiu aici, cu toți ceilalți, când va fi interogat.

— Nu. Tu te ocupi de magazinul de cartier.

Jos, la recepție, ușile liftului se deschid și Mette apare cu Jack după ea.

— Acum nu avem niciun desenator. N-am putut găsi pe nimeni într-un timp atât de scurt, spune Eken.

— Jack poate desena singur, e foarte talentat, spune Sanna. Am văzut desene de-ale lui în apartamentul din Mylingen. Detaliate. Realiste. Putem încerca să-l facem să deseneze ce a văzut, dacă a văzut ceva.

Eken dă din cap.

— Bine. Dar mai întâi de toate, să încercăm să obținem măcar un semnalment. Înainte să obosească. Poate că nu vom mai avea și a doua șansă.

*

Jack stă deja la masa din camera de investigație când Sanna intră. Privește în tavan până ce ea se așază. Apoi se uită în ochii ei.

— Bună, Jack, spune ea.

El dă din cap și își coboară privirea.

— Vrei ceva? O cola sau o ciocolată caldă?

El scutură din cap, se uită la camera care filmează într-un colț și își trage în față blocnotesul de pe masă. Apoi scrie: *Trebuie să meargă*?

Sanna încuviințează din cap.

— Cum te simți? întreabă ea.

Jack ridică din umeri.

— Vreau să știi că mie și tuturor celorlalți care lucrează la cazul tău ne pare tare rău de ce ți s-a întâmplat. Înțeleg că nu te simți bine. Dar avem mare nevoie să vorbim cu tine și asta cât mai repede, așa că îți suntem recunoscători că ai acceptat să vii aici.

El o privește. Ochii îi lucesc și roșeața din jurul lor arată că a plâns când nu-l vedea nimeni.

— Când simți că ceva e prea greu, luăm o pauză. Tot ce trebuie să faci este să dai un semn că vrei să terminăm. Ok?

El dă din cap.

— Vom face așa: eu îți pun întrebări. Tu alegi singur la care vrei să răspunzi și cât, dar aș vrea să știi că, cu cât mai multe detalii îmi poți da, cu atât mai ușor va fi să-l prindem pe cel care i-a făcut rău mamei tale. În același timp, aș vrea să știi că tu nu ai nicio responsabilitate. Eu mă ocup de tot. Te rog numai să mă ajuți.

El dă din cap, dar se uită din nou la camera de filmat.

— Și mai vreau să știi că aici te afli în siguranță. Nimic din ceea ce spui nu ajunge mai departe, la altcineva. Nimeni, în afară de echipa mea și de cei pe care deja i-ai întâlnit și care sunt cu noi în camera alăturată, nu va afla ce ai povestit despre ceea ce ai văzut.

El o privește fără expresie. Sanna își potrivește casca pe care o are în ureche. Anchetatoarea specializată în interogatoriile cu copii, o femeie cu o

strângere fermă de mână, dar cu un fel blând de a fi, i-o dăduse împreună cu o grămadă de instrucțiuni, mai multe decât își putea aminti. Sanna știe că toți cei din camera alăturată, anchetatoarea, psihologul, reprezentantul juridic și procurorul, urmăresc în clipa asta fiecare mișcare și ascultă fiecare silabă care îi iese din gură.

— Începem? întreabă ea. Vrei să folosești telefonul tău mobil sau hârtie?

Jack ia creionul și trage blocnotesul din fața sa mai aproape.

Sanna se apleacă și își sprijină coatele pe masă.

— Vrei să-mi povestești ceva despre mama ta, Rebecca?

El ridică din umeri.

— Am înțeles că nu se simțea bine câteodată.

Sanna o aude în cască pe anchetatoare dregându-și vocea. Dar Jack dă din cap.

— Cum ți se părea asta?

El ridică din nou din umeri.

— S-a simțit rău și în ultimul timp?

El dă din cap și își coboară privirea.

— Ați fost ajutați? Ați primit sprijin de undeva? De la Serviciile Sociale?

O nouă ridicare din umeri.

— De la altcineva?

El neagă cu un semn din cap. Sanna se gândește să facă următorul pas.

— Ok, spune ea în cele din urmă. Poate că e o întrebare grea. Dar îți amintești când ai venit acasă marți seară?

El o privește fără nicio expresie, fără să răspundă.

— Îți amintești unde ați fost, tu și mama, marți seară?

El o privește. Clipește, dar nu spune nimic.

— Jack, nu vreau să te tulbur, dar ai putea încerca? Ai mai văzut pe cineva acolo, în apartament?

Privirea lui începe să se miște peste peretele din spatele ei, apoi în jos, la mâini, înainte de a da din cap, aproape imperceptibil. Ea se gândește cât de mic arată. Umerii i se gârboviseră și capul îi era aplecat în față. Se uită la el, în timp ce bănuiala îngrozitoare că l-ar fi putut vedea pe ucigaș o copleșește.

— Cine mai era acolo? întreabă ea cu voce blândă.

Mâna lui începe să tremure atât de tare, încât nu poate să ducă creionul la

foaia de hârtie. Sanna se apleacă și își pune mâna pe a lui. Atunci Jack începe să plângă. Sanna aude în cască un avertisment. Anchetatoarea îi propune să întrerupă totul. Sanna apasă încet mâna lui Jack, înainte de a i-o lăsa.

— E ok, spune ea. Aici ești în siguranță. Nimeni nu-ți poate face niciun rău.

Jack se șterge pe față trăgându-și nasul. Apoi scrie: „Sunt obosit."

— Înțeleg. Dar dacă încerci, numai o dată? Numai un nume. Sau, dacă nu cunoști persoana, poate că îți amintești cum arăta, dacă ai văzut-o *înainte* de a te ascunde. Era un bărbat sau o femeie? Înalt sau scund? Blond sau brunet? Avea vreun semn, de exemplu un tatuaj, sau altceva care să-ți fi atras atenția?

Aude din nou în cască avertismentul anchetatoarei și îndemnul ei de a întrerupe convorbirea înainte ca altcineva să vină și să facă asta. Ea ridică mâna în aer și semnalează către cameră că are nevoie de încă cinci minute. I se răspunde cu un ok nu prea convins.

Jack pare dezorientat, ca și cum s-ar fi rătăcit într-un loc periculos.

— Ai putea desena ceva ce-ți amintești? Orice.

El ezită. Apoi începe să schițeze ceva. E un chip. Felul în care apare din desen este aproape ca o reflexie în apă, care devine tot mai clară. Chipul este alb și rotund. Ochii enormi, ca ai unei căprioare. Trăsăturile sunt ale Rebeccăi. În jurul obrajilor ei prind formă câmpuri de foc care se unduiesc. Sanna privește desenul, așteptând ca Jack să pună creionul jos.

— E mama ta?

El își privește din nou mâinile.

— Și eu am pierdut pe cineva drag, spune ea încet, masându-și cu putere brațul drept, aproape maniacal, fără să-și dea seama. Știu că doare.

Rămân tăcuți câteva clipe. Sanna așteaptă până vede că el respiră liniștit.

— Ce ai văzut marți seară, Jack?

Din camera alăturată, anchetatoarea tușește din nou și îi semnalează că e timpul să întrerupă discuția cu Jack.

— Ce ai văzut? repetă Sanna.

Jack își pune mâinile pe masă cu palmele în sus. Așa făcea și Erik când căuta siguranță și protecție. Ea se apleacă spre el și își vâră mâinile sub ale lui. El pare să se relaxeze. E ca și cum ea însăși a pierdut noțiunea

timpului. Se gândește că Jack este doar cu puțin mai mic decât ar fi fost Erik acum. Pentru o clipă i se pare că ține mâinile fiului său.

Apoi observă ceasul pe care Jack îl are la mână. Un model mai vechi, din plastic negru sau cauciuc. Grosolan. Dintr-un anume motiv, îl poartă cu cadranul pe partea interioară a încheieturii. Poate e prea larg și se sucește singur. Dar nu e asta, ci amintirea pe care i-o trezește.

Erik avusese un Casio vechi, asemănător, de jucărie. Îl găsise pe jos, în parcarea din fața magazinului alimentar și îl luase acasă, deși sticla cadranului era spartă.

— Dacă numai ai încerca, Jack, încă o dată, să-ți amintești, spune ea îndreptându-și spatele.

Mâinile lui slabe se crispează, lacrimile încep să-i curgă.

— Ok, vrei să luăm o pauză?

El rămâne nemișcat, ștergându-și lacrimile, una câte una. Apoi închide ochii, bâjbâie după blocnotes și începe să deseneze încet altceva. Contururile par ale unor ochi.

Cineva ciocănește la ușă și Bernard își vâră capul înăuntru.

— Eken are nevoie de tine. În biroul lui. Acum.

Ea încearcă să-i arate lui Bernard că Jack tocmai începuse să deseneze. Dar Bernard o ignoră.

— Acum, spune el din nou.

*

Sanna deschide furioasă ușa biroului lui Eken. El stă în spatele biroului, cu o mină îngrijorată. Își ține ceașca în mână, dar o pune jos când ea intră. Are telefonul mobil lângă el, pus pe speaker.

Ea se sprijină cu mâinile de biroul lui și se apleacă peste el.

— Eram în toiul discuției cu Jack. Tocmai începuse să deseneze o…

— Taci, o întrerupe Eken. Poate că nu mai avem nevoie de el.

— Ce vrei să spui? Cu cine vorbești?

— Cu Eir, spune Eken.

Leif Liljegren intră în cameră. Ridică din sprâncene către Sanna și schițează un salut cu capul în direcția lui Eken înainte de a se așeza pe un scaun.

Eken se apleacă deasupra mobilului.

— Poți să începi.

— Sunt în față magazinului de cartier, spune Eir. A fost jefuit acum o

lună.

— Și? întreabă Sanna nerăbdătoare.

— Cineva de pe stradă a auzit zgomot în magazin și a scos telefonul să filmeze.

Eken deschide un SMS și dă click pe filmul primit de la Eir, care arată un magazin din perimetrul zidului orașului. Jaluzelele sunt trase. Soarele luminează pânza verde, în aceeași culoare cu fațada nou zugrăvită. În câteva ghivece, amplasate și aranjate cu gust, sunt plantate mușcate în culori vii. Totul este cufundat în tăcere și nemișcare.

— La naiba, spune Eken bâjbâind cu degetul pe butonul de volum.

Sunetul se revarsă deodată din difuzorul telefonului. Zdrăngăneli și o bufnitură surdă. Țipetele îngrozite ale unei femei, apoi tăcere bruscă. Ceva greu care se răstoarnă. Un copil care începe să plângă. Un bărbat care urlă la el să tacă, apoi din nou liniște.

Ușa magazinului se deschide larg. Un bărbat de vreo douăzeci de ani iese cu o geantă pe care o strânge la piept și începe să alerge către poarta zidului. Apoi încă un bărbat apare în ușa magazinului. E mai în vârstă, crăcănat și slab. Iese încet din magazin. Cu un strigăt și câteva gesturi atrage atenția unor trecători. Nu după multe secunde, aceștia îl ajung pe hoț și îl imobilizează la pământ. Persoana care filmează începe să fugă către ei. Bătrânul își ridică privirea către cameră. Arată incitat, respiră greu și privirea i se plimbă între cameră și o stradă din depărtare.

— Frank, spune Sanna stupefiată.

— A dispărut imediat după aceea, spune Eir. Dar familia care are magazinul și care a primit filmul l-a recunoscut după fotografia din ziar, când l-am dat în urmărire în calitate de martor dispărut. Dar s-au mirat că l-am descris ca dependent de căruciorul cu rotile. Frank mergea pe propriile picioare.

Telefonul lui Leif sună. Acesta răspunde și se grăbește să iasă.

Eken își drege vocea și o privește fix pe Sanna.

— Frank Roos, spune el. Trebuie să-l găsim. *Acum*!

Sanna scutură din cap.

— Dar motivul? De ce ar fi…

Eken o oprește.

— Ieri am trecut în revistă cele mai spectaculoase vânzări de cărți ale Mariei-Louise, spune el. Nu lucra cu orice fel de cărți. Câștiga sume

enorme pe scripturi foarte vechi.

Sanna își amintește de biblioteca din casa familiei Roos. În rafturi se află atât Biblii cât și cărți de Psalmi.

— Frank a avut o revelație acolo, la marginea stâncii, continuă Eken. Ați spus că a crezut că o vede pe Fecioara Maria, nu-i așa? Și că, după aceea, a devenit profund religios. Ar părea nefiresc să ne gândim că voia să-i pedepsească pe cei care cumpără și vând cuvântul lui Dumnezeu?

— Dar Rebecca? spune Sanna. De ce ar fi omorât-o pe Rebecca?

Eken oftează.

— Știm că ar trebui să existe o legătură între Marie-Louise și Rebecca, dacă ne gândim la bani. Ne ocupăm de asta când îl vom găsi.

18.

Când Sanna se întoarce, camera de investigație e goală. Se grăbește către lift. Recepția e plină de oameni, dar Jack nu e acolo.

— Scuză-mă.

E psihologul de la clinica de Psihiatrie Infantilă. Ține în mână o hârtie, pe care i-o întinde.

— Nu cred că e ceea ce ai sperat să fie, dar asta a desenat după ce ai plecat.

Sanna o ia și o privește. Chipul din desen este executat într-o gamă impresionantă de nuanțe de gri. Nu cunoaște niciun adult care ar putea desena atât de detaliat. Apoi, deodată, înțelege ce vede. Figura din desen are urechi ascuțite și un nas conic, clar definit. Maxilarele sunt puternice, dar gura închisă. Dinții nu se văd. O pereche de ochi de lup, de o luminozitate intensă și înconjurați de contururi negre, clar trasate, o privesc de pe hârtie.

— Ce poți să spui? Înseamnă ceva? reușește ea să întrebe. Ar putea exista o simbolistică în asta?

Psihologul scutură din cap.

— Ar putea fi un substitut, pentru că nu poate gestiona ceea ce a văzut *în realitate.*

— Dar nu e obligatoriu să fie așa, nu?

— Nu. Poate că a vrut să deseneze un lup pentru că așa a avut el chef.

— Mulțumesc, spune Sanna.

— Jack nu se simte bine, spune psihologul și ezită câteva clipe, gândindu-se dacă ar trebui să spună mai mult.

— Nu va fi nevoie să-l mai deranjăm, spune Sanna. Avem câteva noutăți în anchetă care îl vor scuti de un nou interogatoriu.

Se uită în ochii psihologului.

— Sper că acum va primi tot ajutorul de care are nevoie.

Psihologul ezită.

— Vrea să vină înapoi să vorbească cu tine. Mâine, dacă se poate?

— Dar nu e nevoie să mai vină. Și nici tu…

— Vrea să te întâlnească din nou, o întrerupe el. Dacă ai putea să-ți rupi un sfert de oră, asta poate că l-ar ajuta. Are nevoie să simtă că este implicat

în căutarea criminalului. Vrea să facă asta pentru mama lui.

— Deși noi credem că în curând vom…

— Dorește foarte mult asta, o întrerupe psihologul.

— Ok, atunci facem așa, spune ea. Tu și Leif Liljegren, procurorul, veți fi în camera alăturată, ca astăzi.

El dă din cap, dar pare nesigur.

— Da? spune Sanna.

— Între voi doi există o legătură nevăzută. Jack se simte în siguranță în prezența ta. Am văzut cum…

— Totuși, trebuie să fiu prudentă, știu, spune Sanna uitându-se la ceas.

— Nu numai asta. Nu te folosi de încrederea lui. Fii sinceră cu el. Nu întrebuința nicio *metodă*. Și, în niciun caz, nu-l minți.

— Sigur că nu, de ce aș face-o? N-am niciun motiv să-l presez sau să inventez vreo *metodă*. Doar *tu* ești cel care mă roagă să-l întâlnesc, continuă ea pentru a se elibera de privirea lui încărcată de reproș.

— Știu. El este cel care vrea să te întâlnească. Dar ia-o ușurel.

Psihologul rămâne nemișcat în fața ei, fără să dea vreun semn că ar intenționa să plece.

Sanna își drege iritată vocea.

— Cred că îmi supraestimezi capacitățile de a pătrunde în creierul lui.

— Poate. Dar dacă nu, să nu crezi nicio secundă că el *nu știe* că ești acolo.

*

Sanna așteaptă în fața automatului de cafea care îi umple încet ceașca. Vede pe fereastră un autobuz oprindu-se în stație. Ușile se deschid și din autobuz coboară Benjamin. Ultima dată l-a văzut la spital, când era internat Jack. Aproape că uitase cât e de masiv. Corpul enorm se sprijină pe coloana vertebrală încă fragilă a unui adolescent. Își potrivește rucsacul, scoate mobilul și își lăsă capul într-o parte, uitându-se în telefon. Deși e departe, Sanna îi poate distinge semnul din naștere de pe față. Arată ca cicatricea încă proaspătă a unei arsuri.

Nu-și poate lua ochii de la el. Îl vede trecând prin parcarea secției de poliție, îndreptându-se către Mette, care stă sprijinită de mașina sa, împreună cu Jack. Benjamin își aruncă rucsacul în portbagaj. Între timp, Jack deschide portiera din spate și se pregătește să se așeze. În clipa aceea, Benjamin se repede la el, îl prinde de pulover și îl trage într-o parte. Apoi îl

lovește cu cotul și îl îmbrâncește, făcându-l să cadă.

Sanna încearcă să deschidă fereastra, dar nu poate și începe să bată furioasă cu pumnul în ea pentru a o face atentă pe Mette, dar în zadar.

— Lasă-i să-și rezolve singuri problemele, spune deodată Eir din spatele ei.

Mette îl ajută pe Jack să se ridice, apoi începe să-l certe pe Benjamin. Băieții se înghesuie pe bancheta din spate iar ea trântește ușa după ei.

— Nu e prea întreg, fiul lui Mette, continuă Eir. Și nici nu cred că are o relație sănătoasă cu mama sa. Ceva e programat greșit acolo…

Mașina lui Mette iese din parcare, schimbă banda și accelerează. Sanna se apleacă spre fereastră și se uită după ei. Nimeni nu-i urmează. Mijește ochii către șirurile de mașini parcate.

— Ce se întâmplă cu protecția lui Jack Abrahamsson? întreabă ea în aceeași clipă în care Eken răspunde la telefon. Pe care trebuie să i-o asigurăm douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru?

În receptor se face tăcere. Foșnet de hârtii, apoi zgomotul tastelor de computer.

— Aranjez eu asta, spune el.

— Nu are nicio protecție acum? Nu supraveghează nimeni mașina lui Mette?

— Aranjez acum.

— *Acum*! spune ea și închide.

*

Când Sanna și Eir intră împreună în camera de investigație, Eir ridică din sprâncene la vederea lupului desenat de Jack.

— Alte animale? spune ea. Ăsta e cel pe care mi-ai spus că l-a desenat Jack?

Sanna dă din cap. Eir scoate din buzunar un hamburger învelit în folie de plastic și hârtie.

— Vrei? întreabă ea fluturându-l prin aer. Cheddar și porție dublă de bacon din producția locală.

Sanna scutură din cap. În timp ce Eir începe să înfulece, ea se uită mai atent la desen, apoi la tabloul cu copii. Există o asemănare între lupul desenat de Jack și masca de lup a băiatului din tablou, dar nu e izbitoare.

Mută desenul lângă fotografia lui Frank Roos.

— Crezi că mai este pe insulă? întreabă Eir. N-ar fi trebuit să plece pe

uscat?

Sanna se întreabă în sinea ei ce avans are Frank în fața lor.

— Nu crezi că și-a încheiat socotelile, nu-i așa?

— Violența, spune ea gânditoare, a fost atât de extremă… Și sunt atâtea neclarități despre legătura cu Rebecca.

— Nu crezi în teoria lui Eken că totul ar avea de-a face cu scrierile sfinte? Crezi că motivele lui sunt altele?

— Poate. Tu nu te întrebi?

Eir ridică din umeri.

— Poate fi complet nebun. Te-ai gândit la asta?

— Foarte tare că nu te-ai lăsat impresionată de ce s-a întâmplat cu mașina ta, spune Sanna.

Eir pare jenată și Sanna înțelege că nu e obișnuită să fie lăudată.

— Nu ești speriată deloc?

— La ce-ar servi?

— E bine, spune Sanna. Asemenea stări te rodează și te distrug.

Telefonul sună. E Fabian. Sanna setează telefonul pe speaker și îl întrebă pe medicul legist dacă are noutăți în legătură cu victima.

— Nu, spune el. Dar tocmai am terminat autopsia Miei Askar. Mi-ai spus să te sun când e gata.

— Da.

— Conform raportului meu, este vorba despre sinucidere. E un lucru deja cunoscut, știu, dar vreau doar să confirm că nu avea nicio substanță străină în sânge și nici alte leziuni pe corp în afara celor de la încheieturile mâinilor.

— Ok.

— Dar mai e un lucru…

— Ce?

— Era gravidă.

— *Gravidă*? întreabă Eir surprinsă. Ești sigur?

— În săptămâna a douăsprezecea sau a treisprezecea. Am vorbit și cu o persoană de la cabinetul de obstetrică, neoficial, continuă el. Bineînțeles, voi trebuie să mergeți pe linie oficială pentru a verifica asta, dacă vreți să fie consemnat în vreun raport, dar Mia Askar a fost acolo și a cerut să fie ajutată să facă avort.

— Rebecca Abrahamsson, spune Eir după ce Sanna închise telefonul.

Avea lucrurile acelea găsite de Sudden. Când colo, Mia era cea gravidă. Credeți că asta era legătura dintre ele? Rebecca ar fi trebuit s-o ajute pe Mia, sau despre ce naiba e vorba? E clar că Mia nu voia să păstreze copilul.

Sanna se gândește la tabletele împotriva greții și la imaginea de ultrasonografie găsite în apartamentul Rebeccăi Abrahamsson. Se teme că, pe măsură ce vor săpa mai adânc, cu atât legătura dintre moartea Miei Askar și cea Mariei-Louise va apărea mai clar.

— Nu știu, spune ea când Bernard intră în cameră.

Duce un teanc de dosare și mape de plastic pe care le pune pe masă.

— Ce naiba s-a mai întâmplat acum? întreabă iritată Eir.

— Eken vrea să cercetăm amănunțit situația financiară a soților Roos.

— Pentru? întreabă Eir înciudată. Știm deja pe cine căutăm.

— Crede că am putea găsi un indiciu. Ceva care să ne ajute să descoperim ascunzătoarea lui Frank.

— Dar Eken nu trebuia să ceară mai mult personal? Să găsească pe altcineva care să se ocupe de cifre?

Bernard ridică resemnat din umeri. Împarte dosarele și documentele în trei vrafuri, apoi împinge două dintre ele către Sanna și Eir.

Eir se ridică și se îndreaptă către coșul de gunoi să arunce hârtia și plasticul în care fusese învelit hamburgerul.

— Nu ești normală, îl aude ea pe Bernard șoptindu-i furios Sannei. Ce naiba e în capul tău?

— Nu știu despre ce vorbești, îi răspunde ea tot în șoaptă.

— Mi-ai folosit parola ca să treci peste marcajul de confidențialitate. L-ai verificat din nou… Adresa… Ieri-seară.

— Ba nu. *Tu* te-ai autentificat.

— Să nu dea dracu’ să mă înfurii, Sanna!

19.

A venit seara, apoi noaptea. În camera de investigație totul este vraiște: documente împrăștiate pe toate scaunele, pahare de cafea din carton, pahare cu apă și farfurii cu firimituri lăsate în dezordine pe masa mare și pe podea. Sanna, Eir și Bernard se luptă cu documentele financiare ale soților Roos. Este o mare de extrase de conturi, chitanțe, hârtii despre venituri și cheltuieli.

E dimineața devreme când vibrațiile fac telefonul să-i alunece lui Eir din buzunar. Ațipise cu capul pe masă. Se ridică de pe scaun și se uită somnoroasă în jur. Camera i se pare murdară, aerul stătut. E singură. Iese pe coridor. O femeie de serviciu spală pe jos ceva mai încolo, sunetul foșnitor al mopului pe podea amintește de o pasăre care încearcă zadarnic să-și ia zborul.

În telefon, două mesaje de la Cecilia, care o întreabă unde este. Eir se întoarce la locul său și se întinde. Simte durerea din corp. Ancheta a început să se insinueze în tot. În fiecare por. Sub piele. În creier. Scaunul pe care stătuse Sanna era în același loc în care fusese toată noaptea, în timp ce al ei și al lui Bernard fuseseră mutate prin cameră.

Începe, cu creierul aproape adormit, să se gândească la timpul petrecut pe insulă, împreună cu Sanna. La felul ei calm și hotărât de a acționa. Dar care ascunde și altceva. O bombă care ar putea exploda oricând. O întrezărise deja. Ca atunci când îl găsiseră pe Jack și explozibilul ieșise ceva mai mult la suprafață. Se arătase calmă și protectoare cu copilul, dar mocnea de furie. În rest, bomba zăcea latent și fierbea la foc domol, neremarcată. Își dă seama că Sanna revenea mereu la întrebarea *de ce* fuseseră omorâte Marie-Louise și Rebecca. Avea o obsesie: *de ce* un om vrea să-l omoare pe un altul.

*

Se duce în camera de cafea și ia câteva înghițituri de apă direct de la robinet, își dă cu apă rece pe față și se șterge cu mâneca puloverului.

— Bună dimineața, rază de soare, spune Bernard ridicându-și privirea din telefon.

Eir dă din cap.

El o privește.

— Deci, aud că de fapt nu vrei să fii aici.

— Cine a spus asta? întreabă Eir iritată.

— Cunosc lume la D.O.N. Știi tu… Se vorbește…

— Da, știu. O grămadă de rahat.

— Atunci nu e adevărat?

— Ce?

— Că nu faci decât să aștepți să treacă timpul, să fii iertată pentru o ceartă mai veche și să te poți întoarce acolo. Să-ți iei din nou în primire vechea slujbă. Sanna știe că vei fugi înapoi de îndată ce vor suna după tine?

Eir nu dorește să răspundă. Chiar dacă el are dreptate, nu vrea să se gândească la asta. Deschide frigiderul. Noul pachet cu salam al lui Bernard e acolo. Începe să mănânce din el, fără un cuvânt. El ridică din sprâncene și oftează.

— Aha…, spune el. Te rog să nu te reții și să te servești.

Bernard are buzele încrețite după zecile de decenii de fumat. Pare că abia își ține capul, chelia îi este mată și arată plină de noduri în lumina tubului de neon. Dar e un om amabil și cald. Nu pare să aibă prea multe defecte, doar o proastă-dispoziție de dimineață. Eir se întreabă cum o suportase pe Sanna în toți acești ani. Dar trebuie s-o fi cunoscut înainte ca ea să piardă totul, înainte de incendiu.

Colegii îi vorbiseră de câteva ori despre asta, ca și cum ar fi vrut s-o facă să înțeleagă că Sanna avea un trecut. Citise pe internet că soțul Sannei o împinsese afară pe fereastră pentru a o salva din incendiu, dar nu reușise să-l scoată și pe fiul lor. Muriseră acolo amândoi.

— Te simți bine? întreabă Bernard.

Își dă seama că se simte bine, în comparație cu Sanna. Poate că întrebarea care o obsedează pe Sanna, de ce un om vrea să-l omoare pe un altul, are de-a face cu incendiul. Cu faptul că piromanul care îi omorâse familia nu fusese niciodată pedepsit și nu-i răspunsese niciodată la întrebări.

Își încrucișează brațele la piept.

— Ce știi despre incendiul ăla?

— Care incendiu? întreabă el dregându-și vocea.

— Știi care. Nu există decât unul singur despre care am vorbit, tu și cu

mine.

— Nu mai mult decât știu și toți ceilalți.

El ridică din umeri și își aduce o ceașcă cu cafea.

Eir nu renunță, își lasă privirea să-l ardă în ceafa până ce el se întoarce și se simte nevoit să i-o întâlnească pe a ei.

— Cel care a dat foc, ce s-a întâmplat de fapt cu el?

Bernard oftează.

— S-a stabilit că a fost un accident. Un fel de scurtcircuit la una dintre prizele din casa veche.

— Deși nimeni nu crede asta…

El nu răspunde, se uită la ceas.

— Ah, e târziu…

Ea îl urmează pe coridor. În comportamentul lui Bernard e ceva evaziv, lucru pe care Eir nu l-a mai văzut la el.

— Mårten Unger îl cheamă, nu? Pe cel care a făcut asta.

— Da, așa îl cheamă.

Bernard ridică din umerii săi lați. Sunt țepeni și mișcarea pare nefirească.

— Știi unde e? A rămas pe insulă? Întreb numai pentru eventualitatea în care l-am întâlni, dacă trebuie să-mi fac probleme. Ce-ar face Sanna atunci?

— De ce ar trebui să știu unde e? ripostează Bernard abrupt.

— De ce te deranjează că te întreb despre el?

— Nu mă deranjează. Atât doar că nu înțeleg de ce te interesează atât de mult subiectul. S-a întâmplat demult.

— Sunt numai curioasă. Vreau să spun, dacă eu aș fi fost în cauză, l-aș fi omorât…

— Asta să nu i-o spui niciodată Sannei! zice el aproape strigând și se oprește brusc. *M-ai auzit*?

Agitat și furios, o străfulgeră cu privirea.

— O asemenea prostie e ultimul lucru pe care ar avea nevoie să-l audă. Crede-mă. Ok?

Bernard continuă să meargă înainte pe coridor. Eir nu știe ce să facă.

— Haide! strigă ea în urma lui.

El nu se oprește. Eir îl ajunge din urmă și îl prinde de mână.

— Se pare că știi unde e. Mi-am dat seama din voce. A rămas pe insulă? Ce ții secret în legătură cu el?

El o împinge ușor la o parte, dar ea insistă.

— Povestește-mi ce știi și ce te face să te porți atât de al naibii de ciudat în clipa asta! se încăpățânează ea. Eu voi fi partenerul ei, așa că ai putea arăta puțină…

Bernard o prinde cu putere de încheietura mâinii, o împinge în prima cameră de interogatoriu și o imobilizează la perete. E neașteptat de puternic și de rapid.

— Vrei să auzi adevărul *brutal*? șuieră el. Crezi că țeasta îți va rezista? Da?

Bernard își umezește buzele, respirația îi miroase a cafea.

Eir închide ochii dezgustată, iar el îi dă drumul, înmuindu-se dintr-o dată.

— Iartă-mă, eu…, se bâlbâie el.

Ea îl privește furioasă.

— De ce ți-e atât de greu să vorbești despre asta?

— Nu s-a putut dovedi niciodată că el a făcut asta. Incendiul a fost clasat ca accident.

— Da, dar nu se știa că el a fost autorul?

— Sanna a spus tot timpul că ușile au fost încuiate pe dinafară și că a văzut pe cineva fugind de acolo.

— Mårten Unger? Sanna l-a *văzut*?

El dă din cap.

— Era mai mult decât sigură. Nu cu mult înainte de a se întâmpla, ea a condus ancheta împotriva așa numitului „piroman de la miezul nopții”. Un nebun blestemat care dădea foc la case în care locuiau familii cu copii. Arunca mereu înăuntru un fel de păpușă, sau ce-o fi fost, o figurină de lemn, înfășurată cu fețe de bumbac, sau ceva de genul ăsta. Ca o mumie mică. Înmuiată în benzină. Arzând. Așa dădea foc la case.

— Mårten Unger?

— Da. Dar avocatul lui a reușit să-l convingă pe procuror că urmărirea penală nu are un suport suficient de solid, a făcut să pară că noi am plantat dovezi. Ancheta a fost abandonată.

— Și nu cu mult după aceea a ars casa ei?

El încuviințează dând din cap.

— Când ancheta oficială a fost gata, s-a stabilit că incendiul fusese provocat de o priză defectă din casă. Un accident, deci. Ea a fost la un pas

de moarte… Nu știu cum a supraviețuit.

— Și ce s-a întâmplat cu Mårten Unger? Unde s-a dus?

— I s-a oferit o identitate protejată. Era amenințat, pentru că mulți au fost convinși că el era piromanul acela…

— Deci e adevărat că cel care i-a omorât Sannei toată familia e pe aici, pe undeva, și se bucură de libertate.

Bernard dă din cap și continuă:

— Iar motivul pentru care nu vreau să vorbesc despre asta este ceea ce s-a întâmplat după aceea.

Ezită.

— Într-un fel oarecare, ea a reușit să-i afle noua identitate și adresă, o gaură undeva lângă Svartuna, sus în Norrland. Sanna are pe cineva la Administrația Financiară care a ajutat-o să-l găsească. Apoi a început să folosească autorizația mea de securitate pentru a se conecta pe computer, să controleze dacă Unger locuiește tot acolo.

— Ce naiba spui? Și tu ai lăsat-o?

— Da, din păcate. Și acum umblă tot timpul cu informațiile astea la ea. Le are pe o hârtie, în buzunarul de le geacă, ca o bombă blestemată care ticăie. Dacă îi vine cine știe ce idee, ajungem amândoi în spatele gratiilor, pentru că parola pe care a folosit-o de nenumărate ori și pe care continuă s-o folosească e a mea.

— Futu-i…

— Da, așa s-ar putea spune… Dar am un prieten în Svartuna, care e polițist și care îl ține sub observație pe individ și are grijă să nu i se întâmple ceva. Îmi raportează din când în când, spune Bernard.

În clipa aceea, Sanna își vâră capul în cameră.

— Vrei un mic dejun? întreabă ea cu voce caldă.

Dar în secunda următoare îi vede pe Bernard și pe Eir.

— Ce faceți *voi* aici?

Atunci Eir îl vede.

În întuneric, în spatele ușii, stă ascuns Jack. Stătuse acolo tot timpul. Cu umerii coborâți și capul aplecat, silueta nemișcată e aproape invizibilă. Lui Eir îi vine să plângă. Jack a auzit toată discuția despre Sanna, singura persoană în care el are încredere.

20.

O șuviță din părul blond îi căzuse între ochii limpezi, albaștri. Sanna se așază din nou în fața lui, în camera cenușie de interogatoriu. În încăperea alăturată se află din nou procurorul Leif Liljegren și psihologul de la clinica de psihiatrie infantilă. Leif aprobase ca interogatoriul să se desfășoare în absența anchetatoarei de copii, deoarece aceasta avea un alt interogatoriu, căruia trebuise să-i dea prioritate. Dar nu-i dăduse Sannei permisiunea de a-i arăta lui Jack fotografia lui Frank fără ca anchetatoarea să fie de față.

Sanna îi explică din nou lui Jack că poate să întrerupă discuția oricând dorește, că discuția lor este filmată și îl informează despre cine se află în camera alăturată.

El scrie: „*Ceilalți trebuie să fie acolo*?”

Ea dă din cap.

— Ți se pare neplăcut?

El nu răspunde.

— Începem?

Sanna remarcă din nou ceasul. Jack și-l răsucește și ceasul pare crescut pe încheietura mâinii lui. Își trage peste el mâneca puloverului când vede că Sanna îl privește.

— Am primit desenul tău, spune ea liniștită, cu un ton neutru, punând desenul pe masă, între ei. M-am gândit că poate vrei să-mi spui mai multe despre el.

El se uită la desen, apoi la ea.

— Vrei să-mi povestești despre lup? încearcă ea.

El rămâne nemișcat câteva clipe, apoi își mută privirea undeva, peste umărul ei. Sanna vede că el observă ceva. Harta care atârnă pe perete, în spatele ei, este o copie recent tipărită a unui desen foarte vechi, care reprezenta cea mai cunoscută măsurătoare detaliată a insulei datând din prima jumătate a deceniului 1700–1710. Culorile sunt estompate, dar contrastele au fost întărite cu forme de relief și curbe de nivel pictate, închipuind păduri, cursuri de apă, înălțimi și câmpii. Dar, poate mai mult decât orice, harta relevă vulnerabilitatea insulei: linia brutală de coastă caută zadarnic sprijin într-un fund de mare dominat de stânci ascuțite și

gropi abrupte.

— Știi povestea? întreabă ea. Se spune că, demult, insula asta nu exista decât noaptea. În fiecare dimineață, insula se scufunda în mare și rămânea acolo, până când unul dintre slujitorii zeilor venea și aprindea un foc.

El o privește.

— Ce crezi? întreabă Sanna. Crezi în vreun zeu?

Nu primește niciun răspuns, nici măcar o clipire din ochi.

— Dacă mă întrebi pe mine, ei, zeii, sunt greu de înțeles, zâmbește ea.

Jack inspiră și expiră adânc, fără zgomot. Privirea îi întârzie câteva clipe pe hartă, apoi se uită la mâinile sale.

— Îți plac hărțile, nu-i așa? întreabă ea prudent.

El ridică din umeri.

— Am văzut că aveai multe hărți în camera ta.

El dă din cap.

— Dacă vrei, o să întreb dacă poți primi harta asta. Dacă îți place. Ai vrea?

El ridică din nou din umeri, indiferent.

— Ai vrea altceva? Există vreun lucru pe care l-aș putea face pentru tine?

El rămâne cu creionul în mână, fără să scrie.

— Cum e acasă la Mette? Te simți bine acolo?

Nimic.

— Cum e Mette? încearcă ea, dar el nu răspunde nici de data asta.

Își ridică privirea și începe să privească tavanul.

— Ea pare să țină mult la tine, spune Sanna cu voce mai ridicată. Pare amabilă și binevoitoare.

El dă din cap aproape imperceptibil.

— Și Benjamin? El cum e?

Jack o privește. Ea se gândește o clipă înainte de a continua.

— Nu sunteți prieteni prea buni, nu-i așa?

O nouă ridicare din umeri.

— Ai fost de multe ori la Mette? Te simți ca acasă acolo? Ai o cameră a ta la ea?

El începe să scrie fără s-o privească: „*De ce întrebi despre Mette*? *Crezi că Mette mi-a omorât mama*?”

Întrebarea o face pe Sanna să se gândească cu ce se ocupa, de fapt. De ce

se afla acolo, când nu avea nevoie s-o facă? Cum putuse psihologul de la clinica de Psihiatrie Infantilă s-o facă să accepte și de ce dorise Jack s-o întâlnească, dacă tot nu voia să răspundă la întrebări?

Sanna scutură din cap.

— Nu, nu credem asta, spune ea.

Apoi împinge desenul în fața lui.

— Ai vrut să-mi povestești ceva despre asta? De aceea ai vrut să mă întâlnești?

Ochii lui se plimbă peste desen, lacrimile încep să-i curgă.

„Trebuie să fie un lucru pe care el vrea să-l știu", se gândește Sanna. Se uită prin camera anostă. Pe unul dintre pereți atârnă o oglindă, asemănătoare cu oglinzile din toate celelalte camere de interogatoriu. De ce atârnau acolo, nu înțelesese niciodată. Lacul negru de pe una dintre laturile ramei începuse să se cojească. Se ridică, face câțiva pași și se sprijină de perete.

— Și eu am crescut cu părinți care nu erau a mei. Atunci se numea familie de plasament, acum se cheamă cămin parental.

Jack se uită la ea.

— Locuiam la țară, cu o grămadă de animale. O fermă mare, cu mai mulți copii. Mi s-a dat voie să păstrez o pisică fără stăpân, care se aciuase pe lângă mine. Era slabă, cu coada ruptă, și nu respira normal. Poate primise o lovitură peste bot. Ei spuneau că era un pui, pentru că era mică și slabă, dar eu cred că avea câțiva ani. După un timp mi s-a dat voie s-o primesc în camera mea noaptea. A dormit cu mine când mi-a fost cel mai greu, în primii ani în care am locuit acolo. Și, încetul cu încetul, s-a întremat, a început să se joace. Apoi, într-o seară, n-a venit acasă când trebuia să mergem la culcare. Am alergat pe afară și am căutat-o peste tot. În cele din urmă, am găsit-o lângă un zid de piatră. Era moartă. Când am ridicat-o, am văzut că are ceva în gură. Încercase să mănânce o larvă. Părinții mei adoptivi au scos larva cu o pensetă și au spus că era omida păroasă a stejarului, care apoi se transformă într-un fluture rar, din specia moliilor. Mi-am îngropat singură pisica în pădure iar ei au pus larva într-un borcan cu frunze. Peste o săptămână, fluturele a zburat. Era mare și cafeniu, și toată lumea se bucura că supraviețuise. Dar eu n-am înțeles niciodată de ce.

Jack începe să-și răsucească din nou ceasul, înainte și înapoi, în jurul

încheieturii. Sanna se întoarce și se așază pe scaunul său, cu coatele pe masă. Se gândește la *Paradisul pierdut,* pe care îl găsiseră în apartament. Poate că Jack îl citise.

— Citești mult? întreabă ea.

El nu răspunde.

— Mama ta a împrumutat de la bibliotecă o carte, *Paradisul pierdut.* Ai citit-o și tu? Sau ți-a povestit ea ceva despre cartea asta?

Simte că nu mai are răbdare. Poate că pentru el nu este decât un joc.

— Vrei să-mi povestești ceva, Jack? repetă ea. De ce suntem acum aici? Ai vrut să vorbești cu mine…

El rămâne nemișcat. Sanna dă la o parte desenul lupului și îi pune în față o foaie albă de hârtie.

— În curând trebuie să întrerupem discuția noastră, spune ea.

El scrie ceva și îi întinde foaia: *„Pe cine ai pierdut*?”

Ea ezită. Se întreabă dacă nu greșise că vorbise cu el despre asta data trecută.

— Pe soțul meu. Și pe fiul meu.

„Cum îl chema pe fiul tău?*”* scrie el.

— Erik.

El o privește câteva clipe, apoi scrie: *„Ce s-a întâmplat*?*”*

Pe Sanna o deranjează întrebarea.

— Vrei s-o sun pe Mette? întreabă ea. Te simți obosit?

El scutură din cap și subliniază cuvintele: *„Ce s-a întâmplat*?*”*

Îl simte deodată iscoditor și nu-i place. I se pare indiscret și inoportun.

— Un accident, spune ea înghițind în sec. A fost un accident groaznic.

*

— Sanna! Ești acolo?

Ea atârnă prosopul în cuierul de pe perete. Vestiarul e gol și vocea lui Eken se izbește de pereți și dulapuri. Își pune hainele în timp ce ușa grea se închide cu un fâsâit.

— Sanna!

Eken izbucnește în râs și își trece degetele prin părul bogat.

— Aici te ascunzi?

Dușul fusese o necesitate. Capul îi bubuia și, după ce se despărțise de Jack, simțise o toropeală ciudată. Poate că începea să-și piardă mințile. Se gândește că, încetul cu încetul, întunericul din ea o s-o devoreze.

— Ce e? întreabă ea iritată.

Eken îi aruncă o privire lungă și cercetătoare.

— Poate că ar trebui să te duci acasă și să te odihnești.

Ea nu răspunde. Își trage cizmele și își piaptănă cu degetele părul ud.

— Sau ia-o pe Eir și mergeți până în cartierul de vile din sud. A sunat vecina soților Roos.

*

Eir face slalom printre bălțile pe jumătate înghețate din fața casei vecină cu cea a soților Roos. Simte cum apa rece îi pătrunde în încălțări. Se oprește la ușa de la intrare s-o aștepte pe Sanna.

— Fir-ar să fie, nu putea Eken să trimită pe altcineva aici?

— Dacă vrei, poți s-o iei pe jos înapoi către secție.

Eir ridică din sprâncene și sună la ușă.

Când le recunoaște, vecina familiei Roos ridică lanțul de la ușă și zâmbește nervos. Ca și data trecută, proteza rău fixată îi saltă în gură.

— Intrați, șoptește ea. Mi-au spus că nu e nimic, că nu trebuie să mă îngrijorez…

Ele o urmează fără convingere în camera de zi.

Înăuntru e răcoare. Curat. Niciun fir de praf. Plante ornamentale puse pe piedestaluri și etajere pentru flori, frumos plasate în locuri luminoase. Pe măsuța din fața canapelei se află un teanc de reviste de știri, în diverse limbi. Printr-o ușă deschisă spre camera se zi răzbate muzică. O arie. Femeia se oprește lângă un fotoliu și ia câteva prosoape frumos împăturite.

— Acolo jos o să fie nevoie să vi le țineți la nas.

Eir ridică o mână, ca pentru a se apăra.

— Despre ce vorbești? Unde „acolo jos”?

— În pivniță. Trebuie să mergem acolo. Prosoapele sunt pentru miros.

Eir izbucnește în râs și scutură din cap.

— Vrei să coborâm în pivnița ta cu Birgit Nilsson[{11}] dată la maximum?

— E Maria Callas, o întrerupe femeia, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Am pus un disc pentru a nu mai auzi zgomotul. Și pentru ca cel de acolo, de jos, să nu audă că vă sun. Știu că e cineva acolo, trebuie să…

Le privește cu o expresie de neajutorare, apoi iese pe ușă, în direcția din care vine muzica, și le arată o scară în spirală.

Eir schimbă o privire cu Sanna.

— Înțeleg că ceea ce s-a întâmplat e stresant, spune Sanna. Bineînțeles că ne vom uita prin pivniță. Așteaptă aici.

— Ba nu, vin cu voi, șoptește ea.

Scara e lungă. Când ajung cu un etaj mai jos, simt mirosul. Scara continuă încă mult în adâncime. Ajung în sfârșit la capăt. Eir și Sanna își înfundă nasurile în prosoape și se privesc din nou.

Duhoarea de putreziciune e aproape corozivă.

Camera în care se găsesc este o pivniță de vinuri, întunecată, cu tavanul înclinat. Într-un colț, un pick-up. Muzica e asurzitoare. Sanna își pune mâinile la urechi și dă mai încet.

— Am vrut să-mi mai aduc o sticlă în seara asta, șoptește femeia prin prosopul pe care îl ține la nas și la gură. Era să leșin când am ajuns jos. Vine de aici, continuă ea și arătă către un ventil de aerisire de pe unul dintre pereți. Trebuie să fie ceva acolo, în pivnița familiei Roos. Am auzit și zgomote.

— Roos? Pivnița lor nu e atât de adâncă, îi șoptește Eir Sannei. Doar am controlat toată locuința. Ne-am uitat și la planurile casei când am încercat să-l găsim pe Frank.

Sanna dă din cap.

— Nu, nu, spuse femeia. Camera asta nu există pe niciun plan. A fost o firmă care ne-a oferit nouă, locatarilor, construcția unei camere de panică, acum câțiva ani, da, știți voi, așa cum au toate vedetele și toți liderii în zilele noastre.

— Deși, cu o autorizație de construcție vine…

— Nu, nu. Am făcut-o la negru. Da, în orice caz, continuă femeia repede, după aceea m-am gândit că n-am nevoie de o cameră de panică în care să mă baricadez. Cine ar vrea să mă răpească? Așa că am făcut din ea o pivniță de vinuri. Nu știu ce au făcut Marie-Louise și Frank cu a lor, dar avem un sistem de ventilație comun, pentru că eu am canale de aerisire mai bine construite aici în casă.

Un geamăt, aproape ca un strigăt. Înăbușit, ca și cum ar fi venit dintr-o conductă.

— Închide muzica de tot, șoptește Sanna cu asprime în glas.

Se apropie de grilaj și simte un curent rece atingându-i fruntea. E liniște. Trec câteva secunde. Apoi un hârșâit puternic și o lovitură de pe cealaltă parte a peretelui.

*

Sună după întăriri și, în ciuda interdicției pe care o primiseră de la Eken, Sanna și Eir se află deja în holul de intrare, pardosit cu marmură, din casa familiei Roos.

Coboară în subsol și iau la rând fiecare colțișor. Nimic.

Sanna arată cu capul către o ușă mare de incendiu, vopsită în verde, pe care scrie „Camera tehnică”.

Înăuntru se află un boiler vechi cu țevi întortocheate. Pe jos este așternut un preș țărănesc gros și un bec fără abajur atârnă din tavan. Împreună cu o rază de lumină, strecurată printr-o ferestruică care dă spre grădină, becul luminează încăperea suficient de mult pentru a se vedea că nu mai există nicio altă ușă.

— Ok, șoptește Eir dând prudent prețul la o parte.

Un curent de aer urcă către ele. Un canal pătrat, cu o deschizătură destul de mare pentru a permite unui om să se strecoare înăuntru.

— Aici nu miroase nimic, spune Eir.

Sanna scutură din cap. Fără un cuvânt, saltă capacul canalului și luminează cu lanterna. Înăuntru coboară o scară în spirală. La fund, chiar în fața scării, ceva lucește. Încă un capac pătrat.

— Tu prima? șoptește Eir.

Coboară scara în câteva secunde, deschid celălalt capac și, după alte câteva trepte, se pomenesc într-un tunel îngust. La doi metri în fața lor se află încă o ușă.

— Simți putoarea? șuieră Eir dezgustată.

E întuneric. Pereții sunt aspri, din tavan picură apă, podeaua e înclinată. Sanna se mișcă încet, cu arma ridicată și cu respirația neregulată a lui Eir în spate. Simte că în curând are să vomite.

— Ce blestemat de buncăr mai e și ăsta? șoptește ea.

Sanna înaintează. O adiere de aer rece. În spatele ușii din fața lor se aude un piuit slab.

— La naiba, șoptește Eir.

Ceva zăngăne în față. Eir o prinde pe Sanna de braț și amândouă se opresc. Așteaptă. Piuitul se aude din nou. Sanna știe exact de unde vine sunetul. Apoi, un târșâit pe care nu-l poate identifica.

Întinde mâna către ușă. Nu trebuie decât s-o împingă. Pășește repede înăuntru și, în secunda următoare, Eir e lângă ea.

Eir se pregătește să ridice arma și să strige „Poliția! Nu mișcă nimeni!”, când ceva fuge pe lângă picioarele ei, pentru ca apoi să se rostogolească înapoi și să i se încolăcească de gleznă. Un covor de blănițe cenușii forfotește pe podea.

Șobolani. Sunt peste tot.

— Uită-te la mine! îi strigă Sanna.

Își ridică armele, evitând să se uite în jos, și încep să meargă în lateral, pas cu pas, către masa care se află într-un colț al camerei.

Eir își îndreaptă arma într-acolo.

— Poliția! Mâinile sus! strigă Sanna.

Cineva stă acolo.

Un șobolan sare de pe masă cu un deget însângerat în gură.

— Oh, ce mama dracului…

Eir are un reflex de vomă și își acoperă gura cu mâna.

— Concentrează-te, șuieră Sanna.

Ajunsă lângă masă, își coboară resemnată arma. Eir se întoarce și începe să vomite.

Într-un fotoliu de birou stă Frank Roos. Ochii îi privesc în gol. Capul îi atârnă într-o parte. Are pe gât tăieturi de cuțit, asemănătoare cu cele ale Mariei-Louise și ale Rebeccăi. Sunt mai grosolane, dar în același loc, la beregată. În formă de cruce.

Masa din fața lui e un fel de altar. Două lumânări de stearină, parțial arse, o Biblie și o statuie a Fecioarei Maria, frumos pictată în auriu, alb și roșu. Deasupra, pe perete, atârnă un crucifix de lemn închis la culoare.

Sanna își duce mâna la nas. Duhoarea din cameră e de nesuportat. Vede un grilaj de aerisire, dar ventilatorul nu funcționează. Cineva l-a închis. Sanna lovește întrerupătorul cu arma. Un bâzâit slab și un curent de aer înghețat năvălesc în cameră.

— Cât crezi că a stat aici? întreabă Eir așezându-se în curentul rece.

Trage de câteva ori adânc aer în piept și capătă puțină culoare în obraji.

Mirosul. Asaltul șobolanilor. Totul indică un timp destul de îndelungat.

— Mai multe zile, spune Sanna.

— Zile? Crezi că era aici când am găsit-o pe Marie-Louise acolo sus? Și apoi, când ne-am întors să ne uităm la tablou?

— Probabil.

— Dar…

Eir se uită prin încăpere.

— Cum a putut ucigașul să-l găsească aici? Nu e o încăpere de care să dai din întâmplare.

Sanna scutură încet din cap și își plimbă privirea peste cadavrul lui Frank, altarul și crucifixul de pe perete.

— Poate că a silit-o pe Marie-Louise să-i spună unde e.

— Acum știm de ce câinii nu au găsit nimic…, oftează Eir. La câți metri sub pământ suntem, de fapt? Și pe unde naiba au intrat șobolanii? continuă ea uitându-se în jur.

— Pe acolo, spune Sanna arătând un mic canal în podea. Capacul e spart și lasă o mică deschidere.

Deodată ceva pâlpâie. Pe un scaun de plastic, un mic laptop, un model mai vechi, luptă să se mențină aprins. Cablul cuplat la priză e pe jumătate ros. Monitorul se stinge și se aprinde, lumina tremură ușor și dispare din nou.

Sanna începe să caute febril prin buzunare. Eir îi întinde o pereche de mănuși. Ea și le trage, se apleacă și schimbă înclinația cablului. În cele din urmă, îl face să rămână într-o poziție de funcționare. Un program, un media player, e deschis. Apasă pe „play”.

DVD-player-ul laptopului se deschide și începe să se deruleze un film. Pe monitor apare o încăpere, dar dintr-un unghi ciudat, de undeva de sus. Poate e filmată cu un telefon mobil sau cu o cameră plasată la înălțime, pe o etajeră sau pe un dulap. Pereții sunt cenușii și impersonali. Lângă unul dintre ei se află o canapea a cărei pânză bej e imprimată cu modele de crenguțe cu frunze verzi, în arabescuri. Pe canapea stă cineva, un bărbat. Fața nu i se vede în imagine, dar corpul și mâinile par să fie ale cuiva de vreo șaizeci de ani. Își mișcă nervos un picior.

Pe un scaun, în fața lui, stă o fetiță îmbrăcată în blugi și maieu. Părul ondulat îi cade pe umeri. La gât poartă o eșarfă pe care Sanna o recunoaște: un boa verde.

„Mia Askar”, se gândește ea.

Bărbatul se apleacă brusc în față și îi pune o mână pe picior. Ea încearcă să se ferească, dar mâinile îi sunt legate la spate.

Când fetița se mișcă, Sanna vede pata de pe maieul ei, jos, lângă talia jeanșilor. O pată albastră, care pare să fi fost absorbită de pânza maieului.

— Ce naiba e asta…, spune Eir. Pune tot filmul de la început.

Sanna oprește filmul și îl derulează.

Începe cu aceeași cameră, dar nu văzută de sus. În fundal este Mia Askar. Nu e nicio îndoială că e ea. Se uită direct în cameră. Își dusese un deget în gură și își rodea unghia. Poartă la gât colierul cu cele trei inimioare.

Spune cu o figură obosită:

„— Dacă cineva găsește asta, mă numesc Mia Askar. Nu știu de când sunt aici. Sper că voi reuși să ies. Dar dacă nu voi putea, iar voi găsiți asta…”

Ceva zdrăngăne, ca o ușă care se deschide. Mia se uită îngrijorată în jur și se ridică. Apoi întinde mâna către camera de filmat, dispare din imagine și încăperea se rotește, ajungând cu susul în jos, înainte de a se vedea din nou, de undeva de sus. A pus, probabil, camera sau telefonul mobil pe un raft sau un dulap.

În cameră intră doi bărbați, trec pe lângă cameră fără să se uite la ea, apoi dispar din imagine. Spun ceva care nu se aude prea bine și trag un scaun în mijlocul încăperii. Mia se apropie fără convingere și se așază pe el, în timp ce le adresează celor doi o înjurătură.

Unul dintre bărbați se așază pe sofa, în fața Miei, capul lui dispare din imagine. Nici celălalt bărbat nu se vede, dar se aude în fundal îngânând o melodie. Apoi un foșnet scurt, ca apa care curge dintr-un robinet.

Bărbatul de pe sofa începe să vorbească. Calitatea sunetului e proastă, dar se poate înțelege ce spune. Repetă aceeași întrebare:

„— Cine mai știe?”

„— Nimeni”, răspunde Mia de fiecare dată.

El face un gest în aer iar celălalt se apropie cu o cutie de tablete. Scutură două în palmă, apoi o silește pe Mia să le înghită cu un pahar cu apă.

— Porcii…, spune Eir încet.

Bărbatul de pe canapea își schimbă poziția, se așază picior peste picior și începe să-și ciocănească genunchiul cu degetul arătător.

„— Trebuie să ai mai multă grijă de tine. De voi.”

Mia îl scuipă.

„— Vrem să te ajutăm.”

Ea înjură din nou.

„— Înțelegi că ești totuși iertată?” spune el.

„— Ești mort pentru mine, spune Mia. Al dracului de mort.”

„— Înțelegi că ești totuși iertată?” repetă el.

Ea se ridică iute de pe scaun și se repede la ușă. Bărbatul care îi dăduse tabletele o ajunge din urmă. Ușa e închisă. O prinde de mână și ea îl urmează înapoi bodogănind. Apoi el o așază din nou pe scaun cu forța.

„— Trebuie să te liniștești, îi explică el. Altfel nu te putem ajuta.”

Bărbatul de pe canapea începe din nou să repete aceeași întrebare, aproape ca o mantră sau ca un joc hipnotic. Mia răspunde înjurând de fiecare dată.

Când, în cele din urmă, ea tace, încetează și întrebările. Celălalt bărbat își pune mâinile pe abdomenul ei înainte de a dispărea din imagine.

Mia murmură ceva.

Bărbatul de pe canapea se apleacă spre ea.

„— Cine ești tu și ce-ai făcut cu Mia?”

Apoi se retrage puțin.

„— Ce-ai făcut cu Mia?” repetă el.

„— Despre ce naiba vorbești?” strigă ea. „Ești total dus cu pluta, sau ce mama dracului?”

Bărbatul de pe canapea scutură din cap, apoi se apleacă din nou în față.

„— Exorcizo deo immundissimus spiritus…”[{12}]

„Ce naiba… Termină, dobitocule!” strigă ea.

Fata începe să plângă în timp ce el își apasă mâna dreaptă pe inima ei:

„— Time satana inimici fidem…[{13}]”, continuă el. „Recede in nomine Patris…”[{14}]

Un zumzăit, ca al unui roi de albine. Amândoi bărbații se roagă, acoperindu-și maniacal vocile unul altuia.

Corpul Miei se mișcă spasmodic în față, ca și cum s-ar pregăti să vomite.

Bărbatul de pe sofa o întreabă încet dacă înțelege că pronia divină s-a milostivit de ea, că a primit *îndurare* și că trebuie *să se bucure.* Ea murmură ceva. El își apasă din nou mâna pe pieptul ei, în dreptul inimii.

O pată mare, întunecată, se răspândește pe coapsa Miei când aceasta urinează pe ea. Plângând, spune că înțelege. Promite să nu se mai împotrivească. Bărbatul își pune mâna pe genunchiul ei și ea încearcă să se apere.

Ajung acolo de unde Sanna dăduse filmul înapoi.

Bărbatul care o legase pe Mia înaintează șchiopătând și ținând în mână

un cuțit. Taie sfoara cu care sunt legate mâinile Miei și ea se prăbușește pe podea. Când el o ajută să se ridice, Eir și Sanna îi văd fața.

E Frank Roos.

„— Spune-i Rebeccăi să vină aici”, îi zice bărbatul de pe canapea celuilalt. „Trebuie să aibă grijă de ele.”

Frank dă din cap.

„— Rebecca va veni și va avea grijă de tine”, spune el mângâind-o pe Mia pe cap.

După ce bărbații pleacă, ea rămâne nemișcată. După câteva clipe, se ridică, trage un scaun către camera de filmat și se urcă pe el. Încăperea dispare când ea acoperă cu mâna obiectivul camerei, apoi filmul se termină.

— Asta a fost ceea ce cred eu că a fost? întreabă Eir consternată. În ce secol trăiți voi aici, pe insula asta?

Sanna nu răspunde. Un exorcism. Bărbatul de pe canapea încercase s-o ajute pe Mia să se elibereze de Diavol. Își lasă privirea să alunece peste corpul lui Frank, apoi prin încăpere. Sângele lui se vede pe masă, podea, pereți. Pe haine și pe mâini. Se gândește la poziția lui. Privirea îndreptată către scaunul pe care stă micul laptop. Voise ucigașul ca Frank să vadă, în timp ce murea, ce-i făcuse Miei?

— A fost pedepsit, spune ea. Cu toții au fost pedepsiți. Marie-Louise, Rebecca, și acum Frank. Au fost pedepsiți pentru ce i-au făcut Miei.

21.

Sanna se trezește în toiul nopții tremurând. Se îmbracă cu paltonul, își aruncă în gură două tablete și se vâră înapoi sub pătură. Când se trezește din nou, câteva ore mai târziu, își simte capul greu, ca de plumb. Pe drum către secție îl sună pe Sudden, care îi confirmă că micul laptop pe care l-au găsit lângă Frank a fost trimis la analiză, dar că șobolanii au contaminat o mare parte din material, așa că nu trebuie să se aștepte la prea multe.

Se oprește la benzinărie să-și cumpere cafea și tablete împotriva durerii de cap. Apoi o sună pe Eir.

— Mai trăiești? spune Eir.

— N-am dormit prea bine azi-noapte.

— Știu. Nici eu. Dar am făcut așa cum mi-ai spus.

— Ce vrei să spui?

— Mesajul tău.

— Ce mesaj?

— Glumești? Mi-ai trimis un mesaj la două și jumătate. Mi-ai scris că trebuie să vorbim cu mama Miei…

Deodată memoria revine. Sanna își amintește SMS-ul.

— Da, exact. Ai găsit-o pe Lara? Știe dacă Mia avea vreun prieten?

— Am fost acolo și am sunat la ușa apartamentului. O vecină a ieșit și mi-a spus că Lara e plecată. A rugat-o să-i ude florile. Se întoarce peste câteva zile, conform vecinei.

— Ai sunat-o la telefon?

— Nu răspunde. Vecina mi-a spus că Lara a plecat undeva să se odihnească și că nu va avea telefonul deschis tot timpul, dar a lăsat numărul unor prieteni, în cazul în care e ceva important. I-am sunat și pe ei.

— Și încă nimic despre telefonul Miei sau cel puțin despre numărul ei? Ceva de care să ne agățăm?

— Nimic. Am vorbit din nou cu Bernard chiar acum.

— Ok. Ajung și eu imediat la secție. Mă opresc doar puțin pe drum la școala Miei.

*

Caloriferele de fontă din biroul directorului sunt vechi și dimineața

obișnuiesc să dea semne de oboseală. Condensul acoperă ferestrele ca o membrană de transpirație. El o invită pe Sanna să se așeze. Apoi începe să bată cu degetele lui dolofane tastele computerului, căutând informații despre Mia. Îi povestește că ea a lipsit de la școală mai multe zile înainte de a fi găsită moartă și că a absentat mult în ultimul an.

— Dar cum se face că anchetați o sinucidere? întreabă el.

Sanna nu răspunde.

— Știi cumva dacă Mia avea vreo prietenă? spune ea.

— Am vorbit despre asta la ședința de criză, după moartea ei. Din câte spun profesorii ei, era destul de singuratică.

— Dar o prietenă tot trebuie să fi avut. Cineva cu care obișnuia să stea în bancă, de exemplu?

— Nu prea stătea cu nimeni în bancă.

— Am citit că era bună la matematică.

El dă din cap și un licăr de mândrie îi luminează privirea.

— Una dintre cele mai bune eleve pe care le-am avut vreodată.

— Era înscrisă în vreun cerc de matematică sau vreo organizație din școală? Poate avea acolo prieteni sau colegi de competiție?

El scutură din cap.

— Nu avem cercuri sau alte organizații. Mia învăța singură. Era un talent natural, spune profesorul ei.

— Un prieten, atunci?

— Eu n-o cunoșteam. Dar, la ședința de criză, una dintre profesoare a spus că Mia a scris o compunere cu un caracter destul de personal despre dragoste și încredere. Cu siguranță că era vorba despre un băiat.

— Aș putea să văd compunerea?

— Elevii își iau înapoi lucrările după ce primesc note pe ele, din păcate nu păstrăm copii.

— Băiatul avea vreun nume? Vreau să spun, profesoara a amintit vreun nume?

— Ar fi mai bine să vorbești direct cu profesoara. Dar nu cred. De fapt, am întrebat-o la ședința de criză dacă era cineva din școală. Mă gândeam că, în cazul ăsta, el ar avea, poate, nevoie de sprijin psihologic și ajutor. Dar cred că mi-a răspuns că Mia n-a scris cum îl cheamă. Numai că era un prieten din copilărie, cineva pe care ea îl iubea.

Sanna lasă cuvintele *prieten din copilărie* să se sedimenteze, apoi îi

trimite un SMS lui Eir și o roagă să noteze asta și să-i pregătească pe Bernard și Jon să vină la școală și să stea de vorbă cu toți cei care au avut vreo legătură cu Mia.

Directorul își drege glasul și se uită la ceas.

— N-a remarcat nimeni aici, la școală, profesor sau elev, dacă ea s-a schimbat în vreun fel în ultimul timp? întreabă Sanna. Ceva despre care s-a discutat la ședința de criză, poate?

— Avem atât de mulți copii, spune el repede. E imposibil pentru noi să-i vedem pe toți, tot timpul.

— Ok. Câțiva dintre colegii mei vor veni să stea de vorbă cu profesorii ei, dacă e în regulă.

El devine dintr-odată distant.

— Nu înțeleg de ce aveți atâtea întrebări despre Mia, dacă ea s-a sinucis. Ar trebui să avem vreun motiv de îngrijorare?

— Nu, spune Sanna scurt. Dar nici nu pot spune mai mult acum.

El oftează.

— Colegii tăi sunt binevenițiaici oricând.

Sanna se ridică și deschide ușa.

— Apropo, Mia avea un dulap personal? În care își păstra lucrurile?

— L-am golit în timpul săptămânii și i-am trimis lucrurile mamei ei printr-un curier.

— Cum era mama Miei? Ai întâlnit-o vreodată personal?

— Era întotdeauna amabilă. Ne-am întâlnit de vreo două ori. A venit aici să vorbească despre situația școlară a Miei, să se informeze și să afle orarul, înainte de călătorie.

— Ce vrei să spui? *Călătorie*?

— Mia urma să se mute la tatăl ei, în străinătate, și să stea acolo un an sau doi, începând cu semestrul de primăvară. Nu-mi amintesc unde.

*

În fața școlii, Sanna îi vede pe Mette și Benjamin. Benjamin aruncă un rucsac și o geantă de antrenament pe bancheta din spate a mașinii lui Mette.

— Bună dimineața, spune Mette zâmbitoare. L-am lăsat chiar acum pe Jack la secția de poliție. Nu trebuia să vă întâlniți acolo? Credeam că ați stabilit o oră.

Sanna o privește uimită. O oră? Se întoarce cu gândul la întâlnirea cu

Jack din ziua precedentă. La întrebările lui despre Erik. La răspunsurile ei mincinoase. Spusese ceva despre vreo încheiere a convorbirii lor și el înțelesese că trebuiau să se vadă din nou? Nu-și amintește. E ca și cum cineva i-a șters din creier ultimele minute din convorbire.

— Deci, continuă Mette. Ai fost *aici,* la școală. S-a întâmplat ceva?

Benjamin se retrage în spatele lui Mette.

— Mergi la școala asta? întreabă Sanna.

— Da, răspunde el.

— Dar azi nu s-a simțit prea bine, spune Mette. Așa că a trebuit să mă întorc să-l iau acasă.

Sanna caută zadarnic privirea lui Benjamin.

— Ai cunoscut o fată pe care o chema Mia? Mia Askar?

Chipul lui Mette se întunecă.

— Cea care…

— Da, spune Sanna. Ai cunoscut-o pe Mia, Benjamin? repetă ea încercând să zâmbească. O fată drăguță, cu părul roșcat.

— Nu, n-a cunoscut-o, o întrerupe Mette. Cum merge cu ancheta? Rebecca? Ați aflat ceva?

Vocea ei devine deodată mieroasă.

— Când ne-am întâlnit prima dată, la spital, ai spus că n-o cunoști pe Rebecca chiar atât de bine.

— Da, n-aș putea spune că am cunoscut-o.

— Dar ea îl aducea pe Jack la tine. Si apoi îl lua.

— Uneori. Alteori era adus de cei de la Sociale. În funcție de starea în care se afla ea.

— Cum ți s-a părut? Care era relația dintre voi?

— Cum adică?

— Adică trebuie să fi fost frustrant să vezi că un copil se află în pericol. Să nu-i poți trage la răspundere părintele. În special dacă era vorba despre cineva ca Rebecca.

Gura lui Mette se schimonosește într-o grimasă de resemnare.

— N-am judecat-o niciodată, spune ea. A făcut tot ce i-a stat în putință.

Pare crispată. Benjamin se îndepărtează de ele, se uită câteva clipe în mobil, apoi îl vâră din nou în buzunar.

— Și cum te descurci cu băieții? întreabă Sanna.

— Ok. Mă descurc. Așa cum ți-am spus, Jack e la secția de poliție și te

așteaptă.

— Benjamin și Mia Askar sunt de aceeași vârstă. Și au fost la aceeași școală. Ești sigură că nu se cunoșteau?

— Benjamin! strigă Mette.

El se apropie agale, cu mâna ridicată, ca și cum ar ține ceva în echilibru. Când vine lângă ele, Sanna vede o larvă păroasă care se târăște pe brațul lui. Are corpul verde, gros și acoperit cu țepi ca de perie. Înaintează neîndemânatic, dar la capăt nu găsește decât o prăpastie. Se întoarce și încearcă să fugă de acolo, pe dosul palmei lui Benjamin.

— Trebuie să mă duc până la magazinul alimentar acum, până nu vine timpul să-l iau pe Jack, îi spune Mette. Pune aia înapoi în copac acum, continuă ea adresându-i-se lui Benjamin.

Când se întoarce, Sanna îl vede pe Benjamin instalându-se cu oarecare efort pe bancheta din spate și punându-și centura de siguranță. Mette răsucește cheia în contact, dă înapoi și îi face Sannei un semn de salut.

Când mașina pornește, Sanna vede că Benjamin scoate ceva din buzunarul de la piept. Larva cea groasă se zbate în palma lui. El o vâră în gură și o mușcă. Apoi mestecă restul, bucată cu bucată.

22.

Recepționistul de la intrarea în secția de poliție stă în spatele tejghelei și joacă ceva pe telefon. Pe display, un armăsar cenușiu se plimbă pe malul unei ape și cheamă copiii să se așeze pe spatele lui. Cu cât se așază mai mulți, cu atât spatele calului devine tot mai lung, făcându-le loc tuturor, oricât de mulți ar fi. Recepționistul încearcă să tragă cu arcul în cal, dar nu nimerește și calul începe să fugă în galop prin apă.

— Ai reușit vreodată să învingi Calul Apelor[15]? întreabă el uitându-se la Eir, care se urca în lift.

Ea scutură iritată din cap.

— Ai încercat să mă suni?

El îi face un semn cu capul, arătându-i ceva din spatele ei. Eir se întoarce. Jack stă pe un scaun, într-un colț.

— Se pare că trebuia s-o întâlnească pe Sanna, spune recepționistul. Dar ea nu e aici, și m-am gândit că ai putea tu să ai grijă de el. Camera de interogatoriu de alături e liberă. Cea cu harta. Poți să-l întrebi dacă vrea apă sau o băutură răcoritoare.

Eir îi face semn lui Jack s-o urmeze și îl întreabă dacă dorește să bea ceva răcoritor. El refuză scuturând din cap. Eir îl roagă să aștepte în camera de interogatoriu și îl întreabă dacă vrea să rămână cu el până vine Sanna, dar el scutură din nou din cap și începe să butoneze mobilul.

— Las ușa deschisă, spune Eir. Dacă te răzgândești, recepționistul e acolo, afară.

*

Ajunsă pe coridor, Eir îl sună pe Jon și îl întreabă dacă a luat legătura cu echipa de vânători. Află de la el că nu sunt vești noi.

În camera de investigație, o necunoscută stă aplecată deasupra mesei mari și ordonează în teancuri însemnări, liste de convorbiri telefonice, liste cu lucruri de făcut și fotografii de la locul crimelor și de la autopsii.

Eir tușește încet.

Femeia e tânără, îmbrăcată cu o bluză de mătase gri-deschis și are ochelari cu rame bej. Ochi calmi, migdalați. Păr negru și strălucitor,

pieptănat pe spate și strâns într-un coc elegant la ceafa. Corpul îi e ușor crispat și hainele puțin prea mari. În făptura ei odihnește ceva plutitor și desuet. Are aerul unei molii. A pus pe masă un dosar și un vraf de hârtii albe, îndoite, care seamănă cu niște cearșafuri frumos călcate.

— Bună, spune Eir.

— Bună.

Femeia așteaptă câteva secunde.

— Am cifrele, zice ea apoi. Le vrei?

— Ce cifre?

— Raportul asupra veniturilor.

Eir o privește. „Trebuie să facă parte din întăririle pe care Eken s-a hotărât, în cele din urmă, să le ceară", se gândește ea.

— E ok dacă…?

Femeia face semn cu capul către whiteboard.

Ajunsă acolo, mută toate fotografiile la margine. Apoi desenează un cerc mare și, în jurul lui, trei mai mici: Marie-Louise, Rebecca și Frank. În cercul mare scrie un cuvânt: „Aurora"

Apoi împinge către Eir dosarul de pe masă.

— Am urmărit drumul banilor. Eken mi-a spus că ați început o trecere în revistă a veniturilor, dar că nu este desemnat cineva anume care să ducă asta la bun sfârșit, așa că am luat problema asupra mea. M-am informat, am controlat toate conturile și așa mai departe.

Eir răsfoiește dosarul și zâmbește uimită.

Femeia îi zâmbește și ea.

— „Aurora" este, sau mai degrabă a fost, o mică organizație, spune ea. Un numitor comun pentru toate victimele. Motivul pentru care n-ați găsit-o mai înainte este, probabil, faptul că a fost înregistrată sub nume diferite. Nu o găsești decât dacă intri pe acest număr de cont și îl urmărești. Am încercat să controlez organizația, dar n-a avut niciodată înregistrată vreo adresă, doar un număr de căsuță poștală în vechiul oficiu poștal din Piața Söder, care a fost demolat acum doi ani. „Aurora" a existat și a funcționat numai timp de o vară, acum șapte ani. Era o tabără pentru copii.

— Stai puțin! *Tu* ai urmărit drumul banilor? Singură?

— Eken mi-a dat tot ce am avut nevoie ca să dau de urma încasărilor.

Eir se ridică și se uită în direcția recepției. Sanna nu se vede.

Femeia arată către fotografia Mariei-Louise.

— Ea a donat „Aurorei” o sumă mare de bani.

Apoi continuă cu Rebecca:

— În scurtul timp în care „Aurora” a funcționat, Rebecca a primit pe contul său o sumă mare de bani. A lucrat în tabără cu ceva anume. Era asistentă medicală. Putem presupune că a avut grijă de problemele medicale ale copiilor.

Apoi arată către fotografia lui Frank.

— Și el a încasat bani. Deci, a lucrat, de asemenea, pentru ei. Se pare că el și Marie-Louise aveau conturi separate, deci nu e ciudat că au procedat în felul ăsta.

Eir nu face decât s-o privească. Femeia tace și pare să nu fie sigură dacă trebuie să mai rămână sau să plece.

— Da. În orice caz, ce am spus acum e versiunea scurtă. În dosar se află cea lungă, cu toate documentele de la băncile victimelor.

Face un semn cu capul către dosarul din fața lui Eir.

— Plățile către și de la „Aurora” sunt marcate cu roșu.

Eir o privește. Nefirescul din ceea ce se întâmplă, aceea că o persoană pe care n-a văzut-o niciodată stă acum în fața ei și vorbește în cifre și fapte, ca și cum ar fi fost acolo dintotdeauna, e deconcertant și ridicol. Că acea persoană, într-un timp atât de scurt, a găsit un lucru pe care îl au în comun toate victimele – o tabără de vară pentru copii, cu șapte ani în urmă – este aproape comic.

Se gândește că poate cineva îi joacă o farsă, că e un moment întârziat dintr-un rit prostesc de inițiere la care trebuie supuși toți nou-veniții, de care cei de la secția de poliție nu au avut timp până acum.

Dar atitudinea modestă, calmă și receptivă a femeii inspiră respect.

— Ai găsit vreun nume? Vreo persoană de contact, vreau să spun.

— Am găsit un nume, un anume Holger Crantz. Pare să fi fost preot la biserica catolică de aici, de pe insulă. Dar n-am apucat să mă informez mai îndeaproape despre el. M-am împotmolit de la prima căutare. Voi continua să cercetez.

— Deci „Aurora” era o tabără de vară pentru copii organizată de biserica catolică?

— Era o organizație înregistrată separat. După cât am văzut, nu avea nicio legătură cu biserica catolică.

— Ok, dă-mi tot ce ai. O să citesc singură mai departe, spune Eir.

— Ai totul în dosar.

— Bine. Și ai putea să faci un raport despre tot ce au găsit Sudden și tehnicienii în locul unde a fost ucis Frank? Și ce spune Fabian despre cadavrul lui? Știi cine sunt Sudden și Fabian, nu?

— Sigur. Știu. Sudden a sunat nu demult, o căuta pe Sanna. A vrut doar să confirme că sângele neidentificat de pe cuțitul găsit lângă vila soților Roos e al lui Frank.

— Ok. Da, era de așteptat. Dar atunci nu mai putem admite nici măcar că ucigașul a fost un bărbat… Dacă sângele ar fi fost…, spune Eir.

Apoi se oprește și o privește pentru prima oară cu atenție în ochi pe femeie.

— Dar, scuză-mă, tu cine naiba ești?

— Alice Kyllander. Analistă. D.O.N.

— D.O.N.? Aha… Ești numai tu?

— Da, Eken nu vrea să facă prea mult tam-tam. La D.O.N. se vorbește că veți primi mai multe întăriri dacă se mai întâmplă și alte lucruri.

— Aha, și ce vor face aici? Vor săpa morminte?

Eir se întoarce către whiteboard. Alice rămâne pe loc câteva clipe, nesigură dacă Eir mai are de gând să stea de vorbă cu ea sau nu. Apoi iese din cameră. În ușă se ciocnește cu Sanna.

— Ți-ai luat mesajele de la recepție? întreabă Alice.

— Care? spune Sanna cu voce obosită.

— Cineva care se numește Vilgot Andersson te-a căutat de mai multe ori.

— Ok, mulțumesc. Ai putea să-mi faci rost de o cană cu cafea și să mi-o aduci în camera mică de anchetă?

— Ok.

După plecarea lui Alice, Sanna observă că whiteboard-ul își schimbase înfățișarea. În mijloc e desenat un cerc în are scrie „Aurora”.

— Cine era? o întreabă ea pe Eir.

— E de la D.O.N.

— D.O.N.?

Eken apare în ușă.

— Ați întâlnit-o, deci, pe Alice Kyllander.

— Da, și ce frumos din partea ta că ne-ai avertizat din timp că vom avea pe cineva nou în grup, răspunde Sanna sec.

— Am considerat că e mai bine să se prezinte singură. Altfel n-ați fi făcut altceva decât să vă plângeți.

— Altfel? spune Eir.

— Da. Vreți să vă plângeți acum? întreabă el zâmbind.

— Nu, pare ok, spune Eir.

— Perfect. O să vă fie e folos. E nepoata cuiva cu care am lucrat odată, demult, și care avea renume mondial în domeniul respectiv. Purtați-vă frumos cu ea, spune el și zâmbește din nou.

— Cum îl chema? întreabă Eir chicotind ironic. Pe acel coleg cel-mai-bun-din-lume? Vreo vedetă?

— *Ea.* Se numea Agnes.

— Cum? *Agnes Kyllander*? întreabă Sanna uimită. Vrei să spui că *tu* ai lucrat cu Agnes Kyllander iar eu n-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta?

Eken dă din cap și iese din cameră.

— Cine naiba e Agnes Kyllander? spune Eir.

— Vorbești serios? N-ai auzit de Agnes Kyllander? răspunde Sanna.

— Cine naiba e?

— A-K. Sau, s-a crezut întotdeauna că ea era A-K, deși asta nu s-a confirmat niciodată.

— Și ce-i asta? Vreun blestemat de nume de cod? Era spioană? spune Eir izbucnind în râs.

Sanna o privește.

— Rahat. Văd că vorbești serios, spune Eir răsucindu-se pe scaun.

— Ce informații ți-a dat nepoata? întreabă Sanna.

Eir îi dă dosarul.

— O întreagă blestemată de poveste.

Sanna îl deschide, ridică din sprâncene și fluieră impresionată după ce răsfoiește printre paginile cu cifre subliniate și însemnări minuțioase.

— A făcut toate astea singură?

Eir dă din cap.

— Așa se pare.

— Dar asta e muncă de cel puțin o lună…, spune Sanna cu sentimentul că forțele lor tocmai s-au dublat odată cu apariția lui Alice.

Eir arată către desenul făcut de Alice pe whiteboard.

— „Aurora”. O mică organizație. Au organizat o tabără de copii în

timpul unei veri, acum șapte ani, pe care Marie-Louise a sponsorizat-o. Rebecca și Frank au lucrat în tabără și au fost plătiți amândoi. Putem presupune că Rebecca a avut grijă de partea medicală, în timp ce Frank… Da, probabil că nu a conferențiat despre fosile. O fi contribuit cu vreo activitate de… exorcizare.

Sanna începe să răsfoiască mai atent dosarul cu cifre.

— O tabără de vară? spune ea. În cazul ăsta ar trebui să mai existe informații pe undeva. De exemplu, cine a mai lucrat acolo și care copii au fost în tabără. Există vreo adresă? Putem să mergem până acolo să ne uităm?

— Informațiile care există sunt foarte puține. Și, așa cum spune Alice, nicio adresă înregistrată, doar un număr vechi de căsuță poștală dintr-un oficiu poștal demolat de mult.

Eir reflectează câteva momente.

— Dar, spune ea apoi, nu ne-am putea folosi de presă? Să încercăm să-i facem pe cei ai căror copii au fost acolo să ia contact cu noi?

Sanna ezită.

— Nu în timp ce anchetăm crimă după crimă. Cineva ar putea să facă legătura și să urzească o poveste ca să-și vândă ziarele. Eken nu va rezista unui asemenea circ. Și publicitatea i-ar putea speria pe cei care ar dori să ia legătura cu noi.

Începe să bată darabana cu degetele în dosar.

— Alice i-a găsit pe cei care au organizat tabăra?

— N-a găsit decât un nume: Holger Crantz, care pare să fi fost preot la biserica catolică de pe insulă. Apoi s-a împotmolit. Nimic altceva.

— Trebuie să ne întoarcem la biserica catolică și să-i rugăm să ne ajute, spune Sanna.

Înainte ca Eir să apuce să răspundă, se aude un strigăt.

E Mette, care urlă disperată dintr-o cameră de interogatoriu.

*

Când Sanna și Eir se năpustesc în cameră, mai multe scaune sunt răsturnate pe podea. Pumni vâjâie prin aer. Mette și recepționistul luptă să-i despartă pe Benjamin și pe Jack, care s-au încăierat și se bat sălbatic.

Sanna încearcă s-o scoată pe Mette din cameră, dar aceasta o îmbrâncește. Protestele ei isterice îl fac pe Benjamin să se întoarcă spre Sanna. Își ia avânt și se repede la ea, dar Jack îl prinde de umăr, îl lipește

de perete și îl imobilizează.

Strânsoarea este uimitor de puternică, toracele i se ridică în timp ce respiră și Benjamin încearcă să-și elibereze nasul.

— Încetează, te rog încetează…! strigătul lui Mette se transformă în implorare.

Jack stă nemișcat, ca și cum s-ar sufoca într-un fluviu de emoții reținute și pare să alunece din realitate, devenind aproape inconștient.

— Dă-i drumul, spune Sanna punând ușor o mână pe umărul lui Jack.

Apoi îl trage încet către ea. Jack îl lasă pe Benjamin din strânsoare și, dintr-o dată, se moaie. Ca prin vis, se sprijină de ea.

Benjamin îl privește fix. Mette își ține fiul, dar el se smulge, dezorientat și incitat. Buzele îi vibrează, șoptește ceva.

— Cine te crezi, dobitocule? urlă el dintr-o dată.

Apoi se repede din nou la Jack, îl izbește de perete și începe să-i care pumni în față, înainte ca Eir și Sanna să-l smulgă de acolo. Benjamin apucă însă să-i aplice lui Jack o lovitură puternică în stomac cu piciorul.

Când, în sfârșit, reușesc să-l scoată pe Benjamin din cameră și să-l tragă până la recepție, Sanna îl apucă de guler:

— Ce dracu’ faci?

Încheieturile degetelor îi sângerează. El se eliberează și se așază lângă Mette, care îl împinge în fața sa, prinzându-l cu putere de umeri.

— Nu ești în toate minților? strigă ea.

Benjamin rămâne impasibil.

— Am venit să-l luăm pe Jack, spune Mette pe un ton disperat. Am venit mai devreme, așa că ne-am așezat să așteptăm. Dar Benjamin a început să se plimbe pe aici și l-a zărit pe Jack. Și…

Sanna nu mai ascultă. Se sprijină de perete. Întâlnirea cu Alice o făcuse să uite că Jack o aștepta. Îl zărește cu coada ochiului pe Jon, care se apropie cu pași mari.

— Trebuie să te reținem pentru agresiune, îi spune ea lui Benjamin.

Apoi se întoarce către Mette.

— Eir și Jon o să vă ducă într-o cameră. Așteptați acolo. Vin și eu cât pot de repede.

Mette începe să protesteze, dar Eir și Jon îi conduc pe coridor către o cameră de interogatoriu.

Sanna se întoarce la Jack și se așază lângă el. Jack stă cu capul pe masă.

Îl ia pe după umeri și îl întoarce încet către ea.

— Lumea pe aici spune că vrei cafeaua neagră și amară. Iartă-mă că a luat atâta timp, dar am…, spune Alice din ușă înainte de a înțelege ce se petrece acolo, înăuntru.

Sanna îi strigă să sune după o salvare. În timp ce Alice scoate cu mișcări grăbite telefonul, Sanna încearcă să-l țină pe Jack treaz. E vânăt la față și în pragul leșinului. În cele din urmă se prăbușește, iar ea rămâne pe scaun, cu el în brațe.

Sanna privește harta insulei din spatele lui de pe perete, care se strâmbase și se transformase într-o explozie haotică în roșu. Bătaia lăsase urme pe contururile insulei, dâre din sângele lui Jack estompează acum toată linia coastei.

— Jack, spune ea. Ambulanța o să fie aici dintr-o clipă în alta. Vei primi imediat ajutor.

*

Jack este luat pe o targă.

Sanna rămâne cu mâinile atârnându-i, uitându-se cum personalul de la salvare dispare cu el pe ușa de la intrare.

— Eu curăț puțin pe aici, spune Alice uitându-se resemnată în jurul ei.

Sanna dă obosită din cap.

— Cine e băiatul care l-a atacat?

— Un adolescent, spune Sanna. Fiul lui Mette, de la Serviciul Parental de Urgență, care îl adăpostește pe Jack.

Alice culege de jos rucsacul lui Jack.

— O să am grijă să ajungă și ăsta la spital.

— Mulțumesc, spune Sanna.

Se simte total epuizată.

Apoi se privește în oglindă. Oglinda ovală, simplă, care atârnă pe unul dintre pereți, e spartă. Câteva bucăți de sticlă căzuseră pe jos, alte câteva rămăseseră în ramă. O ia de pe perete și își vede propriul chip într-o reflexie împrăștiată, distorsionată. Chipul cubist, sleit de puteri, rece, o privește și el. Își amintește de fiul ei. Halucinațiile, convorbirile pe care le ducea cu cineva de pe cealaltă parte a sticlei și oglinzile pe care ea le ascunsese. O clipă își dă seama că se întreabă cum s-a spart acea oglindă, dacă a fost din pricina bătăii sau dacă cineva a făcut-o intenționat.

*

Simte un nod în stomac când intră în camera unde așteptau Mette și Benjamin. Stau unul lângă altul, Mette mângâie mâna lui Benjamin. Nările băiatului freamătă, venele umflate de la tâmple îl fac să pară gata de explozie. Mette îi șoptea ceva la ureche.

— Vino cu mine, spune Sanna hotărâtă.

Se ridică amândoi, dar Sanna îl oprește pe Benjamin.

— Numai tu, îi spune ea lui Mette.

— E ok, dragule.

Vocea lui Mette e crispată.

— Mă întorc imediat.

Sanna închide ușa după ele.

— Ce aveți de gând? Nu-l puteți reține aici, pentru că asta…, începe Mette direct.

— Are vârsta la care poate fi făcut responsabil de faptele sale și pedepsit. Procurorul îl va interoga, tu vei fi prezentă tot timpul. Dacă nu aveți un avocat…

— Avem, șuieră Mette întrerupând-o.

— Vom lua legătura și cu Serviciile Sociale.

— Serviciul Social? izbucnește Mette. Nu poți vorbi serios!

— Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Sunt băieți, încearcă Mette. Băieții se bat.

— Benjamin nu înceta să lovească. Ar fi putut să-l omoare.

— Benjamin a reacționat exagerat, da, dar…

— De ce?

Mette nu răspunde.

— Dacă nu-mi explică nimeni ce problemă există între Benjamin și Jack, poate că Jack nu va fi singurul care va fi plasat într-o altă familie.

Ochii lui Mette se întunecă.

— Să nu îndrăzniți să vă atingeți de fiul meu, spune ea încrâncenată.

— Ok. Atunci povestește-mi. Care e situația acolo, acasă? încearcă Sanna pe un ton mai moale.

Mette clipește bănuitoare, apoi se relaxează.

— Îi țin separați. Sperasem ca la ora asta Jack să fi fost deja plasat într-o altă familie.

— De ce îl urăște Benjamin atât de mult?

— I se pare că îl favorizez pe Jack. Că îl tratez ca pe un fiu.

— Gelozie? E atât de simplu? Nimic altceva?

Mette scutură din cap. Sanna nu știe dacă s-o creadă, dar nici dacă, în cazul în care n-o face, ar avea vreo importanță.

— Invidia lui Benjamin nu e chiar ca a celorlalți.

— Ce vrei să spui?

Mette clipește și își caută cuvintele.

— Când a împlinit cinci ani a început să fie sâcâitor și lipicios, spune ea în cele din urmă. Poate că nu sună chiar atât de periculos, dar n-a fost ușor. Nu puteai să-l lași singur. Când nu era cu mine, făcea lucruri ciudate. Eu și tatăl lui Benjamin ne despărțiserăm cu un an înainte. Atunci a început totul. Sau a avut asta de la început… Nu știu.

— Când spui „lucruri ciudate” la ce te referi?

Mette ezită.

— Noi am avut o pisică, spune ea după câteva clipe. Sau, mai bine zis, eu am avut o pisică. Am avut-o cu mult înainte de a-l întâlni pe tatăl lui Benjamin, cu mult înainte ca Benjamin să existe. Dormea cu mine, stătea pe genunchii mei când mă uitam la televizor. Într-o seară, când eram în bucătărie și pregăteam cina, el a înecat-o în cadă. A fost cumplit… Mi-a spus că a căzut în apă, dar știu că a mințit.

Sanna dă din cap, caută ceva de spus.

— La scurt timp după asta, am întâlnit pe cineva, un bărbat de pe continent, cu care mă înțelegeam bine, continuă Mette. În cele din urmă, l-am lăsat să doarmă la mine într-o noapte, să fie cu noi, să-l întâlnească pe Benjamin. Totul părea să meargă bine. Dar în timpul nopții, Benjamin a intrat în dormitor și l-a zgâriat pe față. Până la sânge.

Mette începe să plângă.

— Ceva nu e în regulă cu el, șoptește ea.

Sanna scoate din buzunar un pachet de șervețele și i-l întinde lui Mette.

— Te-a ajutat cineva cu asta? întreabă ea.

— S-a făcut o investigație. Am fost trimiși pe la diverse autorități și cabinete medicale. S-a spus că Benjamin are dificultăți de comunicare, tulburare obsesiv-compulsivă și incapacitatea de a pricepe semnalele sociale… Apoi totul s-a stins și nu s-a pus niciun diagnostic. Benjamin s-a echilibrat din nou, totul a fost bine.

— Până acum?

Ea dă din cap.

— N-a mâi făcut asta de multă vreme. Se simțea bine.

— Da, înțeleg asta, deoarece ți-au permis să iei și alți copii acasă la tine. Dar trebuie să ceri ajutor de specialitate. Și cu siguranță că înțelegi că ceea ce s-a întâmplat acum va avea consecințe. Ești înscrisă în Sistemul de Urgență Parentală. Chestia asta trebuie revizuită.

Mette dă din cap.

— Înțeleg, desigur.

Își întoarce fața și începe să plângă din nou.

— Ascultă, spune Sanna. Benjamin nu are antecedente penale. Cu siguranță o să puteți pleca amândoi acasă până diseară.

Mette își șterge lacrimile și își ridică privirea.

— Nu eu hotărăsc asta, dar așa cred, continuă Sanna în timp ce Mette își suflă nasul.

Își îndreaptă spatele și aruncă o privire prin deschizătura ușii, către Benjamin.

— Dar… are dreptate? întreabă Sanna. Îl favorizezi pe Jack?

Mette oftează și scutură din cap.

— Prima dată când l-am întâlnit, Jack era foarte mic, spune ea. Nu avea decât trei ani și jumătate. Era pe vremea când încă vorbea. A intrat în cameră chiar când eu jucam un joc cu ceilalți copii care locuiau la mine. Trebuiau să se uite la niște imagini și să spună ce lipsea din ele. Imaginea pe care tocmai o țineam în mână reprezenta o mănușă cu un deget tăiat. L-am întrebat pe Jack ce lipsea. Ceilalți copii au început să chicotească. Ei răspunseseră deja și erau mândri de viteza cu care o făcuseră. Știi ce a răspuns Jack?

Sanna tace.

— A spus *cealaltă mănușă*, continuă Mette și ochii i se umplu din nou de lacrimi. Întotdeauna am simțit că Jack e special.

Sanna dă din cap. Gândul că Benjamin îl urăște pe Jack pentru că acesta devenise o parte din familie și era iubit necondiționat părea logic, chiar normal. Mai ales acum, când Jack își pierduse mama.

— Oglinda din cameră, spune Sanna. Benjamin a spart-o intenționat?

— Voi plăti pentru toate daunele, spune Mette repede. Acum pot să mă întorc la el, te rog?

Sanna încuviințează din cap.

— O să vină cineva peste câteva clipe.

Mette își mișcă neliniștită privirea.

— Adineauri m-ai întrebat de Rebecca, spune ea.

— Da.

— Îmi amintesc un lucru. Odată, când l-a lăsat la mine pe Jack, a uitat în hol un lucru, iar eu am fugit după ea să i-l dau. Se așezase în mașină și părea să vorbească cu cineva. Deși nu era nimeni acolo.

Sanna dă din cap.

— Nu se simțea bine, probabil.

— Nu era asta. Fusese complet lucidă și clară la minte când îl lăsase pe Jack. Nu era o halucinație. Sunt sigură de asta. Vorbea doar repede, nervos, ca și cum îi era frică de ceva.

— Ce vrei să spui?

— Da, ca și cum i-ar fi fost frică de un bărbat.

— De cine?

— Nu sunt sigură, dar cred că a spus „Luca”.

23.

— Ce circ blestemat, spune Eir când Sanna se întoarce în camera de investigație. Ce naiba o să facă Serviciile Sociale cu Jack acum, când nu mai poate locui la Mette?

Sanna își dă seama că Eir are dreptate. Jack nu mai are unde să locuiască. Are să rămână la spital încă vreo două zile, apoi va începe periplul prin sistem, de la o familie la alta, până se va găsi o soluție permanentă.

Se gândește la ce a spus Mette, că Rebecca vorbise despre cineva care se numea Luca. Scrie numele pe whiteboard, în dreptul numelui Rebeccăi.

— Luca? spune Eir. De ce simt că ar trebui să știu cine e?

— Îți amintești ce a spus Ines Bodin? Că atunci când a venit acasă la Rebecca în acea seară, ea a delirat ceva despre un anume Luca?

— Exact. Dar am controlat rude, cunoștințe și liste de convorbiri telefonice. Nu există nimeni cu numele ăsta. Și Ines a spus că era dezorientată.

— Poate că nu era dezorientată.

— Cum așa?

— Mette Lind mi-a povestit acum că și ea a auzit-o pe Rebecca vorbind despre cineva cu numele de Luca.

Eir se scarpină în ureche și reflectează câteva clipe.

— A controlat cineva dacă nu există vreun Luca în cercul de cunoștințe al Mariei-Louise?

— Da, Bernard a controlat. Niciun Luca, nici printre prietenii Mariei-Louise, nici printre ai lui Frank.

Eir face un gest de resemnare către Sanna, care scutură din cap.

— O să revenim la asta mai târziu, spune Sanna. Ce mai avem în clipa asta? Ceva nou?

— Numai Fabian, care a sunat în legătură cu Frank, spune Eir. Aceeași cauză a morții ca și la ceilalți. Și am avut dreptate că era mort de mai multe zile. Sudden a controlat și DVD-ul. Un disc obișnuit, care se poate cumpăra în orice magazin. Nimic ciudat. Nicio amprentă pe el. Iar urmele găsite pe laptop sunt inutilizabile. Apropo, te-a găsit Sudden? În orice caz, Alice a

spus că sângele neidentificat de pe cuțitul găsit lângă vila soților Roos e al lui Frank. Așa că ne-am lămurit.

— Ok, deci nu putem nici măcar să…

— …fim siguri că ucigașul e un bărbat. Nu.

Se lasă tăcerea. Eir își trece degetele prin păr și își întinde brațele la spate înainte de a se apleca din nou peste masă.

— Așadar, avem banii care leagă toate victimele de tabăra de vară „Aurora". A funcționat timp de o vară, acum șapte ani. Marie-Louise a donat acolo sume mari. Rebecca și Frank au primit fiecare câte o plată consistentă în același interval de timp. Alice se ocupă de găsirea acelui Crantz.

Sanna dă din cap.

— Și mai avem o adolescentă gravidă, supusă unui ritual de exorcizare, și o carte arsă despre păcatul originar, spune ea.

— Da, spune Eir.

— Și numărul 26 scris pe coapsa Miei.

— Și blestematul acela de Luca.

— Mă întorc la preotul catolic.

— Propun să luăm cu noi înregistrarea cu Mia, Frank și celălalt porc, spune Eir. Ar trebui să-l facă pe preot să vorbească.

Sanna încuviințează din cap.

— Fac asta chiar acum, spune ea. Și, apropo, să facem și o nouă verificare a părinților Miei. Mă gândesc în primul rând la tată. Se pare că locuiește în străinătate. Directorul de la școala Miei a spus că ea se pregătea să se mute la el și să locuiască acolo o vreme.

Eir se gândește confuză la interviul cu Mia de când aceasta câștigase concursul de matematică. Apoi își amintește de scena cu Lara și Bernard din bucătărie. Ce spusese Lara despre ghivecele de flori din fereastră, despre firma ei, despre tot.

— Tatăl Miei nu locuiește în străinătate. E *mort,* spune ea când telefonul Sannei sună.

E Vilgot Andersson. Sanna respinge apelul. Atunci sună telefonul de pe masă, din fața lor. E recepția.

— Da?

Sanna pune pe speaker.

— Sanna? întreabă cineva gâfâind.

E Vilgot.

— Sanna, cred că trebuie să vii aici. Grăbește-te, o roagă el înainte ca vocea lui să dispară.

*

Soarele coboară și cerul după-amiezii e colorat în roșu când Saab-ul se apropie de bisericuța de pe promontoriul sudic al insulei. Câțiva pescărușii se rostogolesc în picaj către pământul aburind, proaspăt arat, de pe câmpul din fața lor.

— Deci e preot aici? întreabă Eir. Nu credeam că poate cineva locui în mijlocul pustietății.

Sanna arată spre casa de pe deal.

— Eu am locuit acolo.

Eir mijește ochii și se apleacă în față. E o clădire frumoasă. Dar ferestrele sunt negre. Privesc, arse, peste întinderile pustii.

Parchează în fața casei parohiale și văd că ușa e deschisă.

— Vilgot! strigă Sanna.

Niciun răspuns. Îi face semn lui Eir s-o urmeze. Holul e curat și primitor. Lămpile din casă sunt aprinse.

— Intrăm direct sau vrei să-l mai strigi o dată? șoptește Eir când se apropie de ușa camerei de zi.

Sanna nu răspunde. Își scoate arma, deschide prudent ușa și este întâmpinată de o dezordine cumplită. E greu de zis dacă era vorba despre o spargere sau dacă cineva doar a căutat ceva. Se uită repede prin cameră, apoi continuă către bucătărie.

Ușa de la terasă e larg deschisă și, dincolo de ea, Sanna îl vede în depărtare pe Vilgot.

Stă lângă barăcile de pe țărm.

— Vino, îi spune ea lui Eir.

Încep să coboare panta. Eir aruncă o privire în spate. Peste tot domnește un aer de sălbăticie și atemporalitate, chinuitor de frumos.

Vilgot le așteaptă lângă una dintre barăci. Fațada este puternic corodată de vânt și mare, ușa și ferestrele sunt acoperite de un strat zgrunțuros de sare. Țiglele de pe acoperiș odihnesc peste căsuță ca o mână grea și fermă care ține totul adunat la un loc.

— Sanna, spune Vilgot ca și cum ar vrea s-o îmbrățișeze, dar n-o face.

— Am venit cât de repede am putut. Ce s-a întâmplat?

El o privește bănuitor pe Eir.

— Ce faci aici? continuă Sanna. Da, ea e colega mea. Eir, fă cunoștință cu Vilgot.

Eir îi întinde mâna. El i-o strânge puternic și Eir se simte nevoită să-și frece degetele de coapsă de durere.

Sanna nu-și amintește să-l fi văzut pe Vilgot vreodată acolo, jos, la barăci. Sigur, ea le știa, se gândise de multe ori că erau frumoase, dar nu fusese niciodată atât de aproape de ele. Cea mai îndepărtată e în stare bună. Nu are mai mult de douăzeci-treizeci de ani. Ușa este vopsită în ocru și la fereastră se vede o perdea transparentă. Dar cea lângă care stau acum nu pare să fi fost îngrijită de câțiva ani buni.

— Ăsta nu e sediul Asociației gospodărești a insulei? întreabă ea.

— Ba da.

În iarbă, lângă ușă, e aruncat un lacăt tăiat.

— Vilgot, iartă-mă, dar suntem ocupate până peste cap cu anchetarea unor crime și chiar dacă vreau să știi că poți conta pe mine oricând…

— N-am sunat să-ți spun că cineva a spart ușa, spune el întinzând brațul și făcându-le semn să intre în baracă. Dar, judecând după ce a fost furat, am vrut să vii aici. Niciun țăran obișnuit nu fură cuțite vechi de vânătoare. Iar tu mi-ai spus ceva despre niște cuțite de vânătoare când ai fost aici.

— *Cuțite de vânătoare*? întreabă Sanna rămânând în prag.

— Da. Pe toate. Și asta mă neliniștește. Este atâta lume scrântită! N-am vrut să trec asta sub tăcere. Iar dacă sun la numărul obișnuit de telefon al poliției, nu răspunde nimeni. Știi la fel de bine ca și mine că în sudul insulei nu se trimit mașini. Și cu atât mai puțin pentru o spargere neînsemnată.

Sanna îl privește.

— Ce fel de cuțite se aflau aici mai exact? Ai putea să le descrii?

— Nu știu. Cred că erau folosite când se vâna acolo jos. Dar e multă vreme de atunci. Erau depozitate aici, din câte știu. Așa cum am spus, e sediul Asociației gospodărești a insulei.

Sanna caută în telefon fotografia cuțitului găsit lângă vila familiei Roos și i-o arată lui Vilgot. El se încruntă, dar dă din cap.

— Da, exact. E unul dintre ele. Unde l-ați găsit?

— Ești sigur?

El dă energic din cap.

Sanna îi face semn lui Eir s-o urmeze, apoi dispare în baracă. Înăuntru e întuneric și gol. Podeaua este din pământ și într-un colț se află un cămin vechi din calcar.

— Acolo atârnau, într-un fel de geantă, spune Vilgot arătând un loc pe perete, lângă fereastră. Erau șase sau șapte, cred.

Sanna se apropie de cuiul de care atârnase geanta și ridică încet mâna. Nu atinge cuiul, își lăsă doar mâna în aer, ca și cum ar fi făptașul cu o secundă înainte de a lua geanta din cui.

— Trebuie să aducem aici o echipă de tehnicieni, spune ea.

Vilgot ridică din sprâncene.

— Tehnicieni? Chiar așa?

Ea dă din cap.

— Nu vreți să intrăm în casă și să bem o cafea? întreabă el.

— Nu, mulțumesc. Eu și Eir rămânem aici până vin tehnicienii.

Ies din cabană. Vilgot închide ușa și o blochează cu o piatră.

— Trebuie să mă duc să închid ușile și ferestrele în casă. Începe să bată vântul. Ce spuneți dacă aduc cafeaua aici?

Eir are senzația că el nu vrea să le lase singure lângă barăci. Se uită la Sanna, care nu răspunde, ci doar dă scurt din cap, se îndepărtează puțin și îi sună pe Eken și pe Sudden.

— Și tu bei cafeaua tot neagră și clocotită? o întreabă Vilgot pe Eir.

Își plimbă privirea între Sanna și cabane.

— Eu beau numai puțină apă, răspunde Eir.

Privirea lui întârzie asupra Sannei.

— Termină imediat de vorbit, spune Eir. Dacă vrei să-i mai spui ceva înainte să te duci în casă.

El oftează.

— Cum se simte? Ce crezi?

— Cine știe?

— Fiul ei ar fi împlinit cincisprezece ani zilele trecute.

— Am auzit. L-ai cunoscut?

El încuviințează din cap.

— Venea des pe la mine, în biserică și chiar aici, jos, și se juca.

Eir are în fața ochilor acea imagine, copiii care aleargă și se joacă pe lângă barăci și pe malul mării. Iarba care îmbracă moale dealurile rotunde. Plaja fremătând de viață. Păsări de baltă, cu picioare lungi, plimbându-se

prin apă. Ceva mai încolo, o stâncă de calcar ca un chip omenesc, lustruită de valuri. O lume pe care un copil ar fi putut-o lua în stăpânire.

*

Două ore mai târziu, Sudden își strânge lucrurile.

— Arăți foarte obosită, îi spune el Sannei punându-i o mână pe umăr. Mai reziști?

Ea nu știe ce să-i răspundă. Nu s-a gândit niciodată că ar avea vreo alternativă.

— Sanna…, zice el.

Ea aruncă o privire pe deasupra mării, apoi închide ochii și lasă aerul rece să-i mângâie fața.

— Aud o voce în creier, de mai multe ori pe zi, spune ea. Știi ce-mi șoptește?

El scutură din cap.

— Că nu sunt bună de nimic altceva. Că ăsta e singurul lucru pe care-l mai am, munca mea. Dar că de data asta… cazul ăsta… n-o să-l pot rezolva.

— Trebuie să încetezi să te mai lupți cu tine însăți.

Ea deschide ochii.

— Dar nu fac asta. Mă lupt *pentru* mine. Chiar și acum. În fiecare blestemată de zi.

După ce Sudden dispare dincolo de deal, Sanna se așază pe banca de lemn din fața barăcii mai noi. Își sprijină spatele de fațada căsuței, cu capul în dreptul ferestrei. Simte răceala în ceafă, dar nu are nicio importanță. Se relaxează în liniștea și nemișcarea din jur.

O vede pe Eir coborând dealul, urmată de Vilgot.

— E timpul să ne întoarcem la civilizație? strigă ea.

Sanna închide ochii în semn de protest.

— Haide! strigă Eir din nou. Ridică-te. Conduc eu.

Eir pășește lipăind și Sanna vede că adidașii ei vechi sunt îmbibați cu apă.

— Hai să mergem acum…, începe Eir, dar se oprește brusc. *Ce naiba-i asta*?

Sanna deschide ochii. Eir privește fix către fereastra din spatele ei.

Banca scârțâie când Sanna se ridică. Se întoarce încet și, mai întâi, își întâlnește propria imagine reflectată în sticlă. Când privirea îi pătrunde înăuntru, vede. Pe jumătate ascunsă după perdeaua din fire de ață se zărește

silueta unei păpuși deteriorate, făcută din fâșii strâns înfășurate, negre-cafenii, de pânză. Le privește inert, cu unul dintre obraji lipit de perdea. Ochii îi sunt roșii și trăsăturile grosolane. Un cap alungit și chel pe un gât puternic.

Vocea lui Erik, care strigă în visele ei, o inundă. Imaginea lui, strigând neîncetat. Păpușa de pânză.

— *Dispari*! *Dispari înapoi în oglindă*!

Zgomotul ușii de la dormitor care se trântește, apoi flăcările care o înghit.

Tremurând, își duce mâinile la gură. Dar nu poate să strige. O sufocă gustul propriei spaime, sângele care-i curge din nas în gură.

Vilgot se apropie gâfâind de ele, cu respirația tăiată de marșul susținut cu care coborâse dealul. Eir o ajută pe Sanna să-și dea capul pe spate și îi șterge sângele de sub nas. Vilgot îi pune o mână pe umăr.

Ea i-o îndepărtează.

— Deschide ușa, spune ea.

— Dar, Sanna…

Ea îi smulge legătura de chei din mână, deschide ușa cabanei și intră.

— Sanna, liniștește-te, spune Vilgot.

Ea se întoarce și își înfige privirea în el.

— Să mă liniștesc? *El* a fost aici. L-ai *găzduit aici* pe Mårten Unger?

— Sanna…

Se apropie de fereastră și apucă păpușa. E înfășurată în benzi de bumbac și in. Îmbibată cu catran uscat, ca și cum a fost scoasă din inima pământului. Ochii sunt doi nasturi roșii lipiți.

O ia și o aruncă în Vilgot.

— Cum mama dracului ai putut? Spune-mi că nu e adevărat! Spune-mi că greșesc!

Vilgot își coboară privirea.

— L-a întâlnit pe Erik? Erik s-a jucat în apropiere când el locuia aici?

Pe obrajii lui Vilgot încep să curgă încet lacrimi.

Eir îi privește consternată, apoi înțelege. Știa că Mårten Unger rămăsese ascuns o vreme, după ce ancheta preliminară fusese închisă. Lumea voia să-l omoare. Și își găsise adăpost aici, la câțiva pași de casa Sannei, cu fiul ei jucându-se în fața ușii lui. Dornic de răzbunare.

— A venit la mine și m-a rugat să-l ajut, spune Vilgot. Nu avea unde să

se ducă, lumea voia să-l linșeze. Habar nu aveam că *tu* ai condus ancheta. Dacă aș fi știut, n-aș fi acceptat niciodată să…

— Cum ai putut?

— N-au fost decât câteva săptămâni. S-a mutat de aici înaintea incendiului de la voi, nu locuia aici când…

— Toată lumea de pe insulă știa că e piroman și că închiderea anchetei preliminare a fost o mare greșeală…

— L-a găsit pe Dumnezeu, Sanna, când a venit la mine. În rolul meu, trebuie să le dau tuturor o șansă.

— A spus el că l-a găsit pe *Dumnezeu*?

— Sanna…

— Spui că n-ai știut că ancheta a fost condusă de mine când a venit aici, că n-ai avut nici cea mai mică idee…, spune Sanna cu o privire pe care Eir nu i-o mai văzuse. Dar apoi ai aflat. După incendiu s-a vorbit mult despre asta.

Vilgot privea fix în fața lui.

— De ce n-ai spus nimic *atunci*?

— Nu știu, Sanna.

Preotul începe să se bâlbâie.

— N-am îndrăznit…

Tace când ea face câțiva pași către el.

— L-ai lăsat să se apropie de Erik al meu suficient de mult ca să-l poată omorî! îi strigă Sanna, apoi începe să alerge în sus, pe deal.

Eir se repede după ea, dar nu poate s-o ajungă. Îi strigă disperată să aștepte. Zadarnic.

24.

Eir se luptă s-o țină în picioare, împleticindu-se amândouă prin garajul care îi servește Sannei drept locuință, dar ea se lasă moale pe patul de campanie. Fragilă și subțire, aproape ca o trestie, încercă să se învelească cu pătura. Când se întinde după alte tablete, Eir îi smulge blisterul din mână.

— Încearcă numai să dormi acum, spune ea. Fără să mai iei din mizeriile astea.

Sanna închide ochii. Eir îi potrivește pătura și se uită împrejur. Lumina e slabă. Plicuri nedeschise zac într-un teanc. Vede suportul de umerașe cu pantalonii negri, sub el perechile de bocanci așezați într-un șir și, în coșul de gunoi, tricourile folosite.

Deasupra patului, tavanul coborât și înclinat e plin de mâzgălituri. Eir îl privește. Însemnări, sute de speculații și mii de întrebări fără răspuns despre incendiu, despre moartea lui Erik și a lui Patrik. O învălmășeală de cuvinte, propoziții mâzgălite și întrebări.

Sanna se răsucește neliniștită în patul instabil. Pare că se află deja în toiul unui coșmar. Eir rămăsese cu blisterul de tablete în mână și ezită. În cele din urmă, îl pune lângă mâna Sannei. Se așază pe marginea patului, o mângâie pe picior, apoi se ridică și iese.

*

O oră mai târziu, Eir iese din apă și se prăbușește pe pontonul de pe plaja orășelului. Rămâne nemișcată, lăsând vântul să-i usuce pielea.

Un zdrăngănit metalic, ca și cum cineva s-ar fi împiedicat de un butoi mare din port. Uscatul se zărește învăluit în nemișcare, ferestrele clădirii care aparține de zona de baie împrejmuită sunt întunecate. Epuizată, cu o senzație de bolovan în stomac, aude un hohot de râs venind dinspre plajă. Câțiva tineri stau lângă pantofii și hainele ei și o privesc curioși. Își dă seama că e goală, dar nu-și dă osteneala să se acopere. În loc de asta, se ridică și începe să meargă liniștită către lucrurile sale.

Când ajunge, tinerii se dau câțiva pași înapoi. Unul dintre ei șoptește ceva iar altul îi răspunde, îmbrâncindu-l în joacă.

Apucă să se gândească la nesăbuința de a-și fi luat arma cu ea. Ar fi trebuit să treacă pe la secție și s-o lase acolo, închisă în dulap. Unul dintre tineri se apropie. E înalt și bine făcut, cu o barbă deasă și păr bogat, ras la tâmple. Privirea i se oprește pe sânii ei goi pentru ca apoi să se mute mai jos, între picioarele ei.

— Te simți bine? întreabă el. La naiba, ne-am speriat. Ne-am gândit să sunăm poliția când ți-am văzut chiloții aruncați aici. Apoi am văzut în portofelul tău că tu *ești* polițistă.

— Puteți pleca acum, spune Eir calm.

Se întinde după haine, își controlează discret geaca. Simte ușurarea revărsându-i-se ca un fluviu în tot corpul când constată că arma e la locul ei. Se îmbracă repede. Dar, în timp ce își pune pantofii, își pierde echilibrul. Unul dintre băieți o prinde de braț.

— Ești sigură că te simți bine?

E bărbatul cu barbă.

— Mulțumesc, spune Eir, își trage brațul și continuă să se încalțe. Nicio problemă.

Începe să meargă, dar simte cum capul îi vâjâie. Vertij. De obicei, când reușește să-și depășească limitele fizice, cade într-o stare de beatitudine. Dar acum, un început de panică îi crește în piept. Îi este frig. Își trage gluga pe cap și mărește pasul.

Când iese din port și cotește pe una dintre străduțele laterale, i se pare că aude pași. Se întoarce, dar nu vede pe nimeni. Continuă să meargă pe mijlocul străzii, unde nu e chiar atât de întuneric, scoate mobilul și o sună pe Cecilia. Nu răspunde decât robotul. Cu o mișcare nesigură, lasă telefonul să-i cadă în buzunar, ca să nu-l scape.

În aceeași clipă, simte o mână grea pe umăr. Se întoarce. E bărbatul cu barbă.

— M-am gândit să te însoțesc până acasă. Să fiu sigur că nu ți se întâmplă nimic…

Răceala și frustrarea din ochii lui o fac să înțeleagă cât de vulnerabilă este în clipa aceea.

— Ce zici? întreabă el apropiindu-se mai mult.

— Nu…

Un chicot înăbușit ceva mai departe, în întuneric. Apucă să se gândească că sunt mai mulți înainte de a simți că el s-a mutat în spatele ei. Apoi o

apucă de gât cu brațul. Eir încearcă să se elibereze și, în timp ce el o trage către un loc întunecos din parcare, se gândește că va muri. Încearcă să-i îndepărteze brațul, dar la fiecare mișcare simte că se sufocă.

În parcare, el o lipește de un perete și o imobilizează, punându-i o mână în jurul gâtului. Cu cealaltă își desface fermoarul pantalonilor.

Se apleacă către ea până îi atinge fața. Duhnește a bere. Barba lui o înțeapă în obraz. Vocea bărbatului e crispată și ascuțită:

— Pune-te în genunchi și ia-mi-o în gură până îți spun eu să termini… Dacă te oprești, îți sfărâm capul de zid. Ai înțeles?

O spaimă paralizantă, ca și cum toate simțurile au părăsit-o și corpul i-a amorțit, în timp ce continuă să fie lucidă.

Bărbatul o apucă brutal de păr și se dă cu un pas în spate să-i facă loc.

În aceeași clipă în care el o apasă în jos, se întâmplă ceva. Când simte asfaltul sub genunchi și închide ochii, Eir se vede pe sine. E ca și cum pământul începu să se scuture. Cutremurul îi cuprinde și corpul, adrenalina i se revarsă în inimă și piept.

— Haide…, șuieră el.

Ea se apropie ascultătoare și se răsucește pentru a-i sugera că are nevoie de mai mult loc. El slăbește puțin strânsoarea și îi dă capul pe spate. În loc să deschidă gura, Eir izbește puternic cu capul între picioarele bărbosului.

Cu un urlet, el îi dă drumul și își duce mâinile în dreptul sexului. În clipa următoare Eir este în picioare și îl aruncă la pământ. Apoi își scoate pistolul, îl prinde de păr și îi duce arma la buze. Tremurând de durere, el lasă metalul rece să-i pătrundă în gură. Eir i-l înfundă până simte rezistență și până vede că îi stârnește reflexe de vomă. Apoi trage piedica de siguranță a armei.

Privește în ochii lui măriți de groază. Genunchii o ustură ca două răni deschise. Face un pas înapoi, ridică mâna, îi pune pistolul pe obraz și apasă pe trăgaci. Pistolul se descarcă în gol cu un click.

*

Camera de zi e întunecată și cufundată în tăcere. Când Sixten o vede, sare de pe canapea și o întâmpină bucuros, gudurându-i-se plin de dragoste la picioare.

Zărește pe canapea un bilet. E de la Cecilia. Îi spune că a plecat. Eir nu e în stare să citească tot. Știe ce înseamnă asta. Nu este decât o chestiune de timp până când fiecare zi se va transforma în coșmarul de a nu ști dacă sora

ei trăiește sau zace moartă în vreun motel ieftin.

Simte că dintr-o clipă într-alta va începe să vomite. Sixten rămâne nehotărât, uitându-se după ea cum închide ușa de la baie. Dă drumul la duș, își scoate puloverul, se uită în oglindă. Maieul alb atârnă pe ea, murdar de apa sărată și de transpirație.

Își scoate și restul hainelor și intră în duș. Lasă apa să curgă pe ea, peste ceafă și spate. Apoi răsucește robinetul până când apa devine fierbinte.

Aerul se umple de aburi. Închide ochii și se lasă înghițită de ei. Sixten se foiește înainte și înapoi în camera alăturată, tropăind neliniștit pe lângă ușă.

Eir bâjbâie prin aer cu mâinile, se proptește de perete și se lasă pe vine. Își lasă lacrimile să curgă în voie. Zgomotul apei îi acoperă plânsul.

Deodată, cineva intră în baie. O vede pe Cecilia, îmbrăcată și cu geanta pe umăr. E palidă ca un cadavru și ține în mână telefonul mobil. Îl îndreaptă către Eir și îl deschide. Tot ce s-a întâmplat în seara aceea a rămas înregistrat în mesageria vocală din telefonul Ceciliei, după ce Eir a sunat-o și și-a vârât apoi telefonul în buzunar fără să-l mai închidă. Toată acea scenă cumplită i se repetă acum în baie.

Cecilia aruncă geanta pe podea. Intră îmbrăcată în duș și se repede la Eir. O îmbrățișează și o trage de sub jetul de apă clocotită.

25.

Cineva bate cu putere în ușa garajului și o smulge pe Sanna din somn. Gâtul îi este uscat. Se ridică și se îndreaptă ametită către ușă.

Îi ia câteva clipe până înțelege cine este bărbatul care stă afară. E înalt, zvelt și are un aer solemn. Îi pare cunoscut, dar numai atunci când un câine începe să latre, iar el își plimbă neliniștit privirea în toate părțile, își dă seama că îl întâlnise la biserica catolică. E părintele Isak Bergman.

Îl lasă să intre și el se așază pe scaunul șchiop de lângă patul ei.

— Am încercat să sun, spune el.

Sanna aruncă o privire către telefon. Are câteva apeluri și mesaje nepreluate.

Bergman se potrivește pe scaun.

— Numărul tău e înregistrat pe adresa asta.

— Ce vrei? întreabă Sanna obosită, lăsându-se pe marginea patului.

El își împreunează mâinile și și le duce la buzele subțiri.

— Mă gândeam să trec pe la tine astăzi, continuă Sanna, pornind filmul pe care îl păstrase în telefon. Vreau să-ți arăt ceva, cred că e un ritual de exorcism care…

— Am venit să vorbim despre copii, o întrerupe el.

Ea îl privește.

— Care copii?

— Copiii din tabloul pe care mi l-ai arătat.

— Ai spus că nu știi nimic.

Bergman își coboară privirea.

— Ce vrei să-mi spui despre ei? întreabă ea.

Preotul scoate o pungă de hârtie din buzunarul interior al hainei. O deschide încet și scoate din ea o fotografie pe care i-o întinde cu grijă.

— Am controlat corespondența noastră nedeschisă din ultima săptămână și am găsit un plic. Anonim. Niciun timbru, nimic scris. Cineva trebuie să-l fi băgat pe sub ușa biroului. Am înțeles ce era de îndată ce l-am văzut.

*

Fotografia e deteriorată de umezeală. Sanna o înclină, pentru a vedea mai bine. Abia îndrăznește s-o atingă. Hârtia este extrem de fragilă. Apoi vede

ce înfățișează.

Șapte copii stau pe un pavaj din plăci de piatră. În spatele lor, un zid de calcar, ros de vreme și tencuit. O crăpătură subțire, dar vizibilă, în tencuială, se întinde ca o despicătură răsfirată pe deasupra umerilor copiilor. O ferestruică cu gratii se zărește deasupra capetelor lor. Băieții sunt desculți, în chiloți, câțiva au tricouri sau maieuri. Fetițele sunt îmbrăcate în costume de baie și cizme de cauciuc. Toți copiii, în afară de unul, un băiat mai mare, care ține o mână la spate, poartă măști. O capră, un păun, un câine, un porc, un măgar și o vulpe.

Sunt cu toții mânjiți cu ceva gros și închis la culoare. Sânge. Și băiatul fără mască este stropit, fața îi e plină de acel mâl roșu. Are ochi închiși la culoare, cu pupile atât de mari încât toată privirea îi este neagră.

Câțiva dintre copii țin ceva în mâini. Mici sfere întunecate, cu tentacule zdrențuite, ațoase, care li se preling printre degete. Sannei îi vine să vomite.

Sunt globi oculari, probabil de animale.

— Era vară, spune Bergman. Eram nou pe postul meu și plecasem la o conferință. Un fost preot din parohia noastră a organizat un sejur de vară pentru copii, la ferma familiei lui de la țară. S-a gândit că ar fi o experiență utilă pentru copii să întruchipeze cele șapte păcate biblice. Da, pentru a-i învăța sensul și valoarea vieții. Dar lucrurile au luat o întorsătură greșită. Total greșită.

Sanna se uită la fotografie cu greața în gât.

Bergman își coboară privirea în podea.

— Uneori Dumnezeu ne încearcă mai mult decât înțelegem noi, spune el încet.

Fetița cu masca de vulpe arată obosită. Ca și cum nu se poate ține pe picioare. Pe unul dintre brațe are o vânătaie. Părul roșu i se revarsă pe umeri. Costumul de baie și cizmele îi sunt pătate de sânge.

— Mia Askar, spune Sanna. Fetița cu masca de vulpe. E Mia Askar.

Bergman se răsucește pe scaun.

— Deci asta este „Aurora”, spune Sanna pentru sine. Se ridică, deschide portiera Saab-ului și începe să caute ceva în torpedou.

Bergman o privește uimit.

— Deci știi deja de asta…

Ea scutură din cap și vâră cu grijă fotografia în punga pentru prelevarea probelor pe care o găsise în mașină.

— „Aurora” a apărut în investigațiile noastre, iar eu văzusem mai înainte masca Miei, dar…

Privirea ei se oprește din nou pe fotografie. Fetița cu mască de păun privește cu ochii larg deschiși. Băiatul cu mască de măgar are urme însângerate de mâini pe maieul boțit și o pată de urină pe chiloți.

— Ai spus că unul dintre preoți a fost „organizatorul”?

Bergman scutură din cap.

— Un *fost* preot.

— Avem un nume… Un oarecare Crantz…

— Da, spune el. Holger Crantz.

Din nou numele acela, care sună ca o coardă înfricoșătoare. Sanna încearcă să se scuture de el, dar e ca și cum i s-ar fi fixat în creier.

— Vreau să precizez încă o dată că nimic din toate astea nu au de-a face cu ceea ce reprezentăm noi, spune Bergman. În afară de faptul că el a fost preot în parohie.

— Când ai spus *să întruchipeze* cele șapte păcate, ce-ai vrut să spui? întrebă Sanna. Ca într-o piesă?

— Când ai fost la mine, m-ai întrebat dacă animalele simbolizează ceva.

— Da. Și tu ai respins ideea.

Bergman încuviințează.

— Dar Holger Crantz era obsedat de păcatele biblice. Pentru el, animalele au fost o modalitate de a vorbi copiilor despre ele. Încă înainte de deschiderea taberei, el a hotărât ce păcat va întruchipa fiecare copil.

— Măștile?

— El le-a comandat, au fost o comandă specială. Șapte. Trebuiau să reprezinte animalele care simbolizau păcatele.

— Mia purta masca ei când s-a sinucis. Era… este… mai dezgustătoare în realitate decât în fotografie.

— Da… Și, din păcate, asta nu e totul, spune Bergman oftând. Crantz a făcut rost și de arme de foc.

— Ca parte din piesă?

— Nu era nicio piesă. I-a pus în rând, cu șapte copii mai mari în fața lor. Copiii mai mari aveau fiecare câte o armă. Și nu exista decât o alternativă. Moarte animalului. Eradicarea păcatului.

Sanna îl privește buimăcită.

— Execuții simulate? Copiii aceia mai mari jucau rol de călăi?

El dă din cap.

— Cred că scopul era să-i învețe cum să te abții de la păcat, chiar și atunci când simți că nu poți trăi fără el.

Sanna arată către globii oculari cu tentacule pe care băieții îi țin în mâini.

— Dar asta ce-i?

— Câțiva dintre copii n-au înțeles că era doar un joc, că armele nu erau încărcate. Fetița cu mască de vulpe s-a speriat și se pare că a leșinat.

— Mia.

— Da. Ceilalți copii au râs de ea. Atunci unul dintre băieți i-a luat apărarea. Se pare că erau apropiați, Mia și acel băiat, conform preotului. S-a iscat o bătaie îngrozitoare. Crantz ura bătăile. Drept pedeapsă, s-a dus la ferma vecină și a cumpărat fiecărui copil câte un miel. Voia să-i facă să înțeleagă că lucrurile erau serioase. Condamnările la moarte trebuiau înfăptuite, în realitate. Mia și băiatul au încercat să fugă. Dar au fost prinși. Apoi, copiii au trebuit să taie singuri mieii și să se mânjească cu sângele lor. Și să le mănânce ochii pentru ca niciodată să nu mai poată…

— …povesti altcuiva ce au văzut, prin ce au trecut, completează Sanna.

Bergman stă acolo, bine îmbrăcat și proaspăt ras. Un adult la cea mai frumoasă vârstă. Sanna privește copiii din fotografie. Mici, neajutorați, speriați de moarte. Lucrul cumplit la care au fost supuși în ziua aceea. Încearcă să-și aducă aminte dacă a auzit vreodată despre ceva asemănător, vreo plângere sau raport despre o umilire atât de gravă a unor copii, în ultimii ani, dar nu găsește nimic.

— Ai anunțat la poliție, nu?

— Nu, răspunde el.

— Dar era vorba despre o infracțiune…

Bergman își coboară privirea.

— Am auzit despre asta când m-am întors de la conferință, în acea vară. Se vehiculau multe zvonuri și am luat imediat legătura cu Crantz, pentru că am înțeles că acestea aveau de-a face cu tabăra lui. El mi-a povestit totul, dar a refuzat să-mi spună ce copii fuseseră acolo și a spus că toate registrele și însemnările din acea vară se pierduseră. Singurul lucru pe care m-a lăsat să-l înțeleg a fost că toți copiii erau de pe insulă. Că toți erau la școală și că le cunoștea familiile. A mai spus că angajase o asistentă medicală care avea grijă de ei și pe cineva de la Serviciile Sociale, o persoană pe care asistenta

medicală o cunoștea. Da, de fapt el a încercat să facă rost de un psiholog, sau ceva de genul ăsta, când a înțeles că lucrurile nu s-au petrecut așa cum le gândise el și copiii au rămas traumatizați. Dar nu a găsit pe nimeni și a rugat-o pe femeia de la Serviciile Sociale să stea de vorbă cu copiii. Se iscase tumult și copiii care încercaseră să fugă erau răniți ușor. Dar asistenta medicală și femeia de la Serviciile Sociale l-au asigurat că se simt bine cu toții și că nu există motive de îngrijorare.

— Și tu l-ai crezut?

— Nu. Deloc. L-am anunțat că voi merge la poliție. Atunci mi-a spus numele asistentei medicale și al femeii de la Serviciile Sociale care l-au ajutat și m-a rugat să vorbesc cu ele. În felul ăsta aș fi înțeles cât de mult greșeam.

— Asistenta era Rebecca Abrahamsson? intervine Sanna.

Primește o încuviințare din cap drept răspuns.

— M-am dus la ea, la spital, unde lucra. Era puțin ciudată, îndurerată, într-un fel, dar prietenoasă. A coborât până în holul de intrare și și-a petrecut pauza de prânz vorbind cu mine. Mi-a confirmat tot ce-mi spusese Crantz și a încercat să mă liniștească.

Sanna se gândește la ce a spus Ines Bodin, că Rebecca o luase razna cu patru-cinci ani în urmă, la doi ani după „Aurora”. Bergman trebuie s-o fi întâlnit pe Rebecca în timp ce ea era încă sănătoasă și funcționa ca o persoană normală.

— Ți-a spus Rebecca Abrahamsson de ce Crantz a ales-o tocmai pe ea? De unde se cunoșteau?

— Rebecca îi cunoștea pe soții Roos. Frank avusese un accident și a avut nevoie de îngrijire medicală un timp mai îndelungat…

— Iar ea a fost una dintre asistentele care au avut grijă de el? Iar când Crantz a căutat pe cineva care îl putea ajuta în tabără, ei i-au recomandat-o pe Rebecca?

El dă din cap.

— Și femeia de la Serviciile Sociale?

— Am vorbit și cu ea. N-o să uit niciodată întâlnirea aceea. Bodin o chema. Spre deosebire de Rebecca, era rece și nu prea simpatică. Dar, foarte adevărat, fusese în tabără și vorbise cu copiii. O cunoștea pe Rebecca, nu știu de unde. Si era destul de sigură că nu fusese decât un joc pe care se gândiseră să-l analizeze după aceea din punct de vedere

psihologic. Pentru mine, asta a fost de-ajuns.

Sanna închide ochii câteva secunde, gândindu-se la copiii care fuseseră obligați să stea de vorbă cu Ines Bodin după toată grozăvia prin care trecuseră. Și era limpede că Ines nu povestise totul despre legătura ei cu Rebecca.

Se uită din nou la fotografie.

— De ce acum? întreabă ea fluturând-o.

— Ce vrei să spui?

— Ai tăcut ani de zile, iar acum vii și vorbești cu mine despre asta. De ce?

Bergman se foiește pe scaun.

— Mi-ai arătat fotografia tabloului. M-am gândit că asta v-ar putea ajuta în cercetarea crimei. Și când am găsit fotografia asta…

Tace.

— De ce crezi că ceea ce s-a petrecut în tabără are ceva de-a face cu crima?

— De ce nu? răspunde el schimbându-și poziția pe scaun.

Glasul lui are o convingere pe care Sanna nu o înțelege. Simțise și ea că crimele aveau legătură cu moartea Miei și știa că „Aurora” era o verigă de legătură între victime. Totuși, exista o nepotrivire între ceea ce tocmai povestise Bergman și convingerea lui că mărturia sa ar fi decisivă – atât de decisivă, încât se grăbise să vină până acolo.

Execuțiile simulate, tăiatul mieilor și mânjirea cu sânge erau oribile. De neiertat. Dar erau acele întâmplări suficiente pentru a iniția o serie de crime?

Gura lui Bergman se crispează, luând forma unei linii subțiri.

„Ascunde ceva”, se gândește ea.

— Ce e?

Roșeața se răspândește din nou pe gâtul lui.

— Mai e ceva, nu-i așa? E ceva ce nu mi-ai povestit. Ce?

El își îndreaptă spatele.

— Nu știu…

— Ce e?

— Și asta s-a întâmplat înainte ca eu să vin în parohie.

Pare că o să explodeze ceva înăuntrul lui.

— Așa cum am mai spus, continuă el, Crantz nu mai era preot când a

organizat „Aurora”.

— Și?

— A fost excomunicat cu puțin timp înainte ca eu să vin acolo.

— Excomunicat? De ce?

— A fost o tânără care a venit cu anumite insinuări, dar…

O senzație de neplăcere o copleșește, împreună cu sentimentul că ar fi trebuit să înțeleagă asta de la bun început.

— Ce fel de insinuări? întreabă ea.

— Nu știu detalii, dar…

Bergman inspiră adânc, își cântărește cuvintele.

— Acuzații de abuzuri sexuale? se aude Sanna spunând.

El dă ușor din cap.

— La adresa lui Crantz?

El încuviințează din nou. Are gura pe jumătate deschisă.

— De aceea a fost excomunicat.

— Asta a fost tot?

— Ce vrei să spui?

— A fost singura consecință? Că a fost dat afară? Povestea fetei n-a fost verificată și cercetată niciodată?

El scutură din cap.

— Nicio plângere la poliție?

El scutură din nou din cap.

— De ce?

— Din câte am înțeles, părinții n-au făcut nicio plângere.

— Deci totul s-a mușamalizat?

El nu răspunde.

— Cine e fata?

Sanna îi întinde fotografia.

— E și ea în imagine? De aceea ești astăzi aici?

El își ferește privirea și împinge fotografia înapoi către ea.

— Am aflat cum o cheamă, dar n-am întâlnit-o niciodată. Numai când ai venit și ai vorbit cu mine, am înțeles că e ea. Fata care s-a sinucis…

— Mia Askar…, spune Sanna.

Chipul lui se schimonosește.

— Cât a durat asta? Auzi ce te întreb? continuă Sanna. Abuzul s-a produs o dată, de două ori, de mai multe ori?

El se freacă la tâmplă.

— Nu-mi amintesc, nu știu…

— Încearcă.

— Cred că a durat câțiva ani, până am venit eu acolo, în aceeași vară cu „Aurora”, dar nu cred că știe cineva exact… Și, după o vreme, nu s-a mai vorbit despre asta.

— Câțiva *ani*?

El continuă să se frece cu mâna la tâmplă, fără să răspundă. „Ca o adevărată întruchipare a tăcerii care a urmat-o pe Mia în moarte”, se gândește Sanna.

— Nu era decât un copil. Nu înțelegi asta?

Bergman înghite în sec.

— Da, dar poate că nu au fost decât visuri, fantezii, coșmaruri…

— Deci tu asta crezi?

Sanna se ridică. Când se întoarce din nou către el, îl vede stând cu umerii căzuți și mâinile între coapse.

— Știu, spune el încet. Mi-e rușine când mă gândesc că n-am făcut mai multe… Dar acum știți, în orice caz, ce s-a întâmplat… Dacă asta vă ajută în vreun fel…

E neplăcut de evaziv, ca și cum cuvintele care ar fi trebuit să exprime regretul sunt învelite în pânze subțiri de păianjen.

„Mia și băiatul care i-a luat apărarea în acea zi, frica pe care trebuie că au simțit-o…”, se gândește Sanna. „Măcar se aveau unul pe celălalt. Poate că a fost lângă ea și a sprijinit-o când i-a povestit și despre celălalt abuz? Acum, ea nu mai este. Dar ce s-a întâmplat cu băiatul?”

— Aveți vreo cameră video care supraveghează intrarea în biroul parohial?

— Nu, din păcate.

— Cine crezi că a lăsat fotografia?

— Nu știu.

— N-ai nicio bănuială?

— Nu, răspunde el și rămâne cu privirea în gol, îndreptată în fața sa.

— Care dintre băieții din fotografie e cel care a ajutat-o pe Mia, care i-a luat apărarea? întreabă ea.

— Nu știu mai multe decât am spus.

Oftează.

— Crantz a spus că era lupul. Îmi amintesc, deoarece el a povestit că băiatul și-a ieșit din minți, a devenit violent.

Lupul.

Sanna se gândește la desenul lui Jack. Capul de lup.

Dar niciunul dintre copiii din fotografie nu poartă vreo mască de lup. Arată către băiatul de lângă Mia, singurul fără mască.

— El? spune ea privindu-l pe Bergman. *El* era lupul?

Bergman privește atent la fotografie.

— Nu știu. Dar presupun că da.

Chipul băiatului are un aer misterios, dar e atât de mânjit cu sânge încât nu-ți poți da seama cum arată de fapt. Ochii negri nu-i trădează identitatea.

— Și acest Crantz ce face astăzi?

— N-am mai avut niciun contact cu el de la acea întâmplare.

În buzunarul lui Bergman se aude un semnal. El aruncă o privire rapidă în telefon.

— Trebuie să mă întorc la birou, spune el.

— Știi unde l-aș putea găsi pe Crantz astăzi? întreabă Sanna.

— Cred că este internat într-un azil. Stabilimentul de îngrijire paliativă de lângă fabrica de cherestea.

— Azil?

— Probleme cu inima, insuficiență cardiacă în stadiu terminal, din câte am auzit.

— Atunci asta trebuie să se fi petrecut în timpul vreunei permisii din spital, spune Sanna în timp ce scoate telefonul și pune filmul cu exorcizarea Miei.

Bergman se uită două minute, apoi închide ochii și o roagă să închidă.

— Da. E Crantz, spune el.

Sanna privește din nou fotografia. Pe Mia Askar. Umărul ei crispat ajunge la marginea imaginii, brațul ei drept iese din cadru. Sanna își lasă privirea să-i alunece în ochii Miei. Masca de vulpe din jurul lor este enormă. Pare să se ridice deasupra ei, în aer, și să se aplece în față, pornind din tencuiala clădirii din spatele ei, pentru a se putea uita în obiectivul aparatului de fotografiat.

— Unde e făcută?

— La capela de pe plajă, care aparține de ferma lui Crantz.

— Care unde se află?

— La capătul terenului stâncos din est, se merge până se termină drumul.

26.

Capela se profilează ca o fantomă pe fundalul albastru-cenușiu al mării. Se ridică dintre ierburile plajei goale ca și cum ar fi fost aruncată acolo la întâmplare de vântul unei furtuni. Ferestrele înguste și înalte privesc spre est către mare, iar spre sud către pădurea de pini. Sanna se oprește lângă una dintre laturile lungi ale construcției, se sprijină cu spatele de perete, cu respirația tăiată după ce a mers pe jos, prin pădure, din locul în care și-a lăsat mașina.

Ținutul este pustiu. Pășuni netede, fără înălțimi. Un pin de coastă, contorsionat, aproape târându-se pe nisip. Câteva tufișuri. Lângă fațadă, plante uscate de poiană care se unduiesc în bătaia vântului. Ferma părăsită a lui Crantz, de care aparține și capela, se află la câțiva kilometri de locul acela. Sanna trecuse pe lângă ea cu mașina.

Intrarea în capelă se face pe una dintre laturile scurte, cea care dă către mare. Ușile duble, gudronate, sunt închise. În afară de balamalele vechi și frumoase, ușile sunt prevăzute cu mânere masive din fier forjat. Deasupra lor se află o tăbliță de lemn, închisă la culoare, cu textul „DESCHIS NUMAI PENTRU SLUJBE PRIVATE”. Sanna încearcă ușa încă o dată. Aceasta se deschide puțin, apoi se proptește în ceva. Deasupra, sub prelungirea acoperișului, se află o cruce de fier. Spre deosebire de multe alte capele de pe țărmul insulei și de prin satele de pescari, aceasta e bine întreținută. Cineva a avut grijă de ea, probabil cineva plătit de Crantz.

În aer, două păsări de pradă înfruntă vântul, părând să se vâneze una pe cealaltă. Trec pe deasupra capelei și alunecă spre mare. Sanna le urmărește cu privirea. Când se întoarce din nou către capelă, vede că plăcile de piatră din fața uneia dintre laturile scurte, pe care stăteau copiii în fotografie, fuseseră scoase. Își trece mâna peste fațada lustruită.

E aproape ca și cum ar vedea-o. Cizmele de cauciuc. Costumul de baie care îi atârnă peste șoldurile înguste. Părul roșu. Mia Askar, în vârstă de șase sau șapte ani.

*

Întoarsă la mașină, Sanna începe să bată darabana cu degetele în volan

pentru a-și încălzi mâinile. Drumul neasfaltat este denivelat, telefonul saltă pe scaunul pasagerului. Formează numărul lui Alice și setează telefonul pe difuzor. Alice răspunde. E la secție. Deschide și ea difuzorul telefonului și o cheamă pe Eir.

Sanna le pune la curent cu ce a aflat de la Bergman. Cu întâmplările din tabără. Cu acuzațiile Miei Askar în legătură cu Crantz, cu abuzurile sexuale care s-ar fi petrecut în anii dinaintea „Aurorei". Când termină, ia telefonul și scanează fotografia copiilor pe care a primit-o de la Bergman. Apoi le-o trimite fiecăreia în câte un SMS. La celălalt capăt se lasă tăcerea.

— Ce blestemăție mai e și asta? izbucnește Eir în cele din urmă. Deci tabăra aceea a fost încununarea unor ani de mârșăvii diavolești?

— Da, așa se pare.

— Rahat', spune Eir încet. La dracu' cu toată mizeria asta blestemată…

— Oare făptașul răzbună moartea Miei Askar? întreabă Alice.

— Nu știu, spune Sanna. Dar cred că e o posibilitate. Toate întâmplările acelea din tabără sunt îngrozitoare, dar cel mai rău e ceea ce i s-a întâmplat Miei și că a fost mușamalizat. Dacă mă gândesc că toate victimele au legătură cu „Aurora", că Mia a fost acolo și că omorurile au început după moartea ei… S-ar putea ca ucigașul să fie cineva care i-a fost apropiat.

— Mama Miei? Lara? sugerează Alice.

— Lara Askar are un alibi infailibil. În orice caz în ceea ce privește uciderea Mariei-Louise. Dar și a lui Frank, dacă admitem că s-a întâmplat în aceeași noapte. A fost internată în spital după ce a primit vestea morții Miei și era acolo când soții Roos au fost uciși, răspunde Sanna.

— Ok, spune Eir. Deci plecăm de la supoziția că Marie-Louise a plătit cu viața pentru ajutorul financiar pe care i l-a dat lui Crantz. Iar Frank pentru că l-a ajutat pe Crantz în alte feluri, cu exorcizarea aceea dezgustătoare, de exemplu. Dar Rebecca Abrahamsson?

— Ea a avut grijă de copii când erau în tabără, spune Sanna. A susținut că execuțiile simulate nu le dăunaseră fizic copiilor, în ciuda tuturor acelor întâmplări traumatizante. Poate că a observat că ceva nu era în regulă cu Mia, a remarcat ceva, nu putem ști. Ceea ce știm este că ea l-a protejat pe Crantz, l-a acoperit după tot ce s-a întâmplat. Și ea a participat la mușamalizare. A sunat-o chiar și pe Ines Bodin și a chemat-o acolo să stea de vorbă cu copiii și a îndemnat-o să bagatelizeze totul.

— Deci următoarea pe lista victimelor ar putea fi Ines Bodin? spune

Alice.

— Ines Bodin? întreabă Eir zâmbind. Ținta principală ar trebui, totuși, să fie Holger Crantz.

— Sunt în drum spre el acum, spune Sanna. E internat într-un azil, lângă fabrica de cherestea. Am vrut să mă duc mai devreme, dar persoana lui de contact…

— Azil? se miră Eir.

— Da.

— Dar Bergman a confirmat că cel din film era Crantz.

— Se pare că are probleme cu inima, insuficiență cardiacă. Ori a fost internat de curând, ori a avut o permisie când el și Frank au sechestrat-o pe Mia.

— Rahat! spune Eir. Mă întreb ce-o mai fi făcut în permisia aceea.

— Da, nu poate fi exclus ca făptaș, spune Sanna. Poate că cineva începuse să vorbească despre abuz. Moartea Miei ar fi putut fi punctul de pornire. Poate că se temea că lumea va înțelege cine este el în realitate.

— În orice caz, e suficient de bolnav și de dus cu pluta, spune Eir.

Se gândește la film, la exorcizare.

— Vin și eu acolo.

— Nu, nu veni. Aș vrea în schimb s-o cauți pe Ines Bodin.

„Ines Bodin e o ființă dură”, se gândește Sanna. „Eir n-ar putea-o leza psihic, oricât de grosolan și de nediplomatic s-ar purta.” Dar de Crantz vrea să se ocupe singură.

— Ok, spune Eir resemnată.

— Mulțumesc, continuă Sanna. Convinge-o pe Bodin să-ți spună cine sunt copiii din fotografie, în special băiatul care stă lângă Mia. Ar trebui să știe. Doar i-a întâlnit și a vorbit cu ei. Încearcă s-o aduci cu tine la secție. Vin și eu cât pot de repede.

— Stai puțin, zice Eir. De ce suntem interesați de băiatul de lângă Mia?

Sanna ezită. Nu voia încă să le dezvăluie lui Eir și Alice noua ei teorie. Își dă seama că li s-ar putea părea trasă de păr.

— Îți amintești de desenul lui Jack Abrahamsson? spune ea.

— Lupul? întreabă Eir.

— Cred că băiatul din fotografie ar putea fi lupul pe care l-a văzut Jack.

Urmează câteva secunde de liniște.

— Vorbești serios? spune Eir.

— Da.

Eir pufnește în râs.

— Vrei să spui că…

Sanna își ia un nou avânt.

— Copiii trebuiau să reprezinte cele șapte păcate capitale. Fiecare păcat era înfățișat de un animal. Dar unul dintre animale, lupul, nu este în fotografie. Băiatul care nu poartă nicio mască ar putea fi lupul.

— Și tu vrei să spui că Jack Abrahamsson a desenat un lup pentru că acel băiat i-a ucis mama? Că Jack a fost și el în tabără și l-a recunoscut când l-a văzut în apartamentul lor, omorându-i mama?

— Nu, Jack nu a fost acolo, era prea mic pe vremea aceea. Din câte mi-a spus Bergman, copiii din tabără erau la școală. Jack avea șase ani în vara aceea.

— Aha, dar dacă nu a fost în tabără, cum l-a putut recunoaște? spune Eir. Doar nu crezi că…

— De ce nu? răspunde Sanna.

Alice își drege vocea.

— Iertați-mă, dar nu înțeleg exact despre ce vorbiți. Ați putea să-mi explicați?

Eir zâmbește zeflemitor.

— Sanna crede că ucigașul a comis crima cu masca de lup pe față, spune ea izbucnind în râs. Și că de aceea Jack a desenat un lup.

Sanna o așteaptă să termine de râs, apoi continuă:

— Când s-a sinucis, Mia Askar purta masca ei de vulpe. De ce n-ar putea cineva care îi răzbună moartea să facă același lucru? În plus, e un mod destul de inspirat să-ți ascunzi fața.

Urmează câteva secunde de tăcere.

— În acest caz, criminalul ar trebui să aibă paisprezece-cincisprezece ani, estimează Eir. Nu e chiar atât de probabil că…

— Fabian a spus că nu e nevoie de chiar atât de multă forță pe cât ai putea crede. În două dintre cele trei cazuri – Marie-Louise Roos și Rebecca Abrahamsson – victima stătea pe canapea, respectiv culcată în pat, și loviturile de cuțit au fost aplicate de deasupra, spune Sanna. Iar Mia a scris la școală o compunere despre un prieten din copilărie pe care îl iubea. Dacă acea persoană există în realitate și nu e doar o invenție de-a ei, de ce n-ar fi acesta un posibil ucigaș care îi răzbună moartea?

— Deci tu crezi serios că ar fi o posibilitate? întreabă Eir.

— Cred, în orice caz, că nu e *imposibil*.

— Fii serioasă! Nu te-ai întrebat dacă Jack Abrahamsson n-a vrut decât să-și bată joc de noi când a desenat un lup? La asta te-ai gândit?

— De ce ar fi făcut-o?

— Nu știu. În orice caz, e al naibii de șocat și ar putea desena un lup dintr-o mie de motive.

— Nu mă aștept să acceptați întrutotul ipoteza mea, bineînțeles, spune Sanna. Vreau numai să nu uităm că există și posibilitatea asta. Jack e posibil să fi fost martor la crimă, iar eu l-am rugat să deseneze ce a văzut.

Se face din nou tăcere.

— Ok, spune Alice după câteva clipe, ezitând. Să presupunem că băiatul ăsta din fotografie e un posibil suspect. În cazul ăsta, astăzi e un adolescent, poate mai solid decât cei de vârsta lui, pentru că așa arată și în fotografie, probabil cu același păr brunet și aceiași ochi negri.

— Da, spune Sanna. Când culegeți informații, descrieți-l. Întrebați dacă cineva cu înfățișarea asta a fost văzut vreodată împreună cu Mia.

— Ce poți să mai spui despre el? continuă Alice.

— Nimic în momentul de față.

Alice oftează.

— Aș trimite fotografia grupului de analiză fotografică, să văd dacă ei ne-ar putea ajuta cu informații suplimentare.

— Da, bună idee. Îi las originalul lui Sudden când mă întorc de la Crantz, să vedem dacă ei pot găsi ceva nou.

— Ba nu, greșești, spune Eir ridicând vocea. Îmi pare rău, dar nu pot accepta că un adolescent ar putea fi cuprins de un asemenea acces de furie sau că ar avea o putere fizică atât de mare, cum am văzut la locul crimelor. Pierdem esențialul dacă începem să mergem pe pista asta.

Alice își drege vocea.

— Ce-ar trebui să mai fac eu, Sanna? întreabă ea.

— Ia legătură cu mama Miei din nou, roag-o să vină la secție să vorbim mai amănunțit despre Mia și „Aurora”.

— Dar nu e plecată? Ați spus că ea…

— Caut-o și încearcă s-o convingi să se întoarcă imediat pe insulă.

— Ok.

— Știți ce? intervine Eir. Când eu și Bernard am fost acasă la Lara

Askar, ea a spus ceva foarte ciudat. Că Mia nu era „o târfa”. Ceva în genul ăsta. Desigur, Lara nu se simțea bine atunci, a fost chiar înainte de a face criza de isterie. Dar, totuși, ar trebui s-o întrebăm despre asta.

— De ce n-ai spus nimic până acum?

Vocea Sannei sună iritată.

— Spun acum. S-a comportat foarte ciudat în ziua aceea, iar de tine nu am putut să dau…

— Ok, o întrerupe Sanna. Alice, când o găsești pe Lara, întreab-o și despre asta. Și dacă Mia a avut pe cineva foarte apropiat. Am cercetat îndeaproape, dar n-am găsit nimic. Rețelele de socializare pe care Mia era activă, școala, totul – nu am găsit nimic care să indice că ar fi avut vreun prieten sau prietenă, sau colegi mai apropiați, dar asta nu înseamnă că n-a avut. Lara Askar poate că știe. Arată-i fotografia de la „Aurora” cât mai repede. Întreab-o dacă știe cine sunt ceilalți copii. În special băiatul.

Alice rămâne tăcută.

— E vreo problemă? întreabă Sanna.

— Nu, dar… Deci vrei să-i arăt fotografia în care fiica ei e mânjită cu sânge peste tot și are masca aceea pe față?

— Da.

— Ok, spune Alice după câteva clipe. Altceva?

— Da. Controlează toate rapoartele care au venit la secție în ultimii șase-șapte ani în legătură cu abuzuri împotriva copiilor. Cine știe, poate că vreunul dintre părinți sau vreun aparținător a făcut o plângere. În felul ăsta am putea da de un nume.

Termină convorbirea și Sanna schimbă viteza. Cotește pe un drum de țară care duce la fabrica de cherestea, la azil și la Crantz. Bărbatul care își așezase mâna pe genunchiul Miei Askar și îi vorbise Diavolului.

*

O infirmieră mai în vârstă îi dă drumul să intre pe ușa închisă electronic, cu cod, apoi o conduce printr-un coridor lung. Lumina este discretă și caldă. Miroase a pâine proaspăt scoasă din cuptor. Ceva mai departe, în coridor, se aud vocile care glumesc și râd dintr-un program de radio.

— Ăsta e un stabiliment deschis, nu-i așa? întreabă Sanna.

— Da, dar am avut câteva spargeri acum doi ani. Au furat medicamente. Atunci am primit aprobare specială să avem camere de supraveghere în jurul clădirii. De ce întrebi?

Sanna se uită în jur. Camere de supraveghere și încuietori electronice. Oare de aceea mai trăia Crantz încă? Aici, înăuntru, nimeni nu putea să ajungă la el.

— Presupun că îmi puteți da o listă cu datele și orele la care Holger Crantz a părăsit clădirea și s-a întors aici în ultimul timp.

— Da, desigur. Dar pot spune direct că Holger n-a ieșit decât o singură dată în ultima lună. Da, de când a început să se simtă foarte rău. Îmi amintesc că un prieten a venit și l-a luat. După aceea a stat numai în camera lui.

Sanna îi arată infirmierei fotografia lui Frank și aceasta confirmă că el a fost cel care l-a luat pe Crantz. Infirmiera arată către o ușă. Pe ea este atârnată o tăbliță cu numele „Crantz”.

— Cât e de rău? întreabă Sanna încet.

— E slab și respiră greu. Are edeme, picioarele îi sunt umflate. Și are dureri. Încercăm să i le calmăm, dar efectul medicamentelor e variabil.

— Înțeleg.

— Apoi mai e anxietatea. E întruna într-o stare de panică și angoasă. Creierul i-a fost cu siguranță afectat de oxigenarea deficitară, a suferit mai multe micro-accidente vasculare cerebrale numai săptămâna asta și e dezorientat.

— Ok, spune Sanna încet.

Infirmiera își drege vocea.

— N-am fost anunțați. Dar știu că ești de la poliție…

Sanna zâmbește reținut.

— Intrăm? întreabă ea.

În cameră e cald și semiîntuneric. Infirmiera trage repede un scaun și se așază pe el. Sanna lasă ușa grea să se închidă singură. În aer plutește un miros dulceag, aproape înțepător. Un bărbat stă prăbușit într-un scaun cu rotile, cu spatele către ea. Televizorul este deschis, fără sunet.

— Holger Crantz?

El nu reacționează. Senzația de neplăcere crește pe măsură ce se apropie de el. Nu poate alunga imaginea copiilor, a măștilor. Mia, ca fetiță, apoi corpul ei neînsuflețit pe targă, la cariera de calcar.

Silueta diformă din scaunul cu rotile se mișcă puțin. Lumina albastră a televizorului i se revarsă peste cap, umeri și brațe. Pare că doarme.

— Holger, repetă ea încet. Mă cheamă Sanna Berling. Sunt de la poliție

și am venit să-ți pun câteva întrebări.

În fața ei se află pojghița unui om. Nu doarme, dar nici nu se poate ajunge la el. Buzele i se mișcă și pare că șoptește ceva numai pentru sine. Acel Holger Crantz care o abuzase sexual pe Mia și care regizase execuții într-o tabără de copii era undeva foarte departe. Gândul că ar fi putut ucide pe cineva cu câteva zile în urmă e complet absurd.

Pare să încerce să-și aplece capul într-o parte. Scaunul cu rotile scârțâie când el se întoarce.

Sanna se așază pe vine în fața lui.

— Vreau să vorbesc cu tine despre „Aurora". Și despre copii.

El mijește ochii. Un sunet șuierător în loc de respirație.

— Mia Askar e moartă, se aude singură spunând.

El o privește absent.

— S-a sinucis.

Un firicel de salivă în colțul gurii, apoi privirea lui se înviorează brusc și el scutură țeapăn din cap.

— Așa cum am spus, sunt de la poliție. Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

I se pare că el încuviințează din cap.

Sanna se așază pe un scaun.

— Am nevoie de numele copiilor care au fost în tabăra organizată de tine, „Aurora".

— „Aurora"? spune el încet.

— Da, sunt de la poliție și trebuie să-ți pun câteva întrebări despre „Aurora".

Sannei i se pare că vede ceva dureros pe chipul lui Crantz înainte ca el să și-l întoarcă.

— Copiii? întreabă el.

— După jocul cu execuțiile simulate, câțiva dintre ei au început să se bată.

El oftează încet.

— Înțelegi ce-ți spun?

El încuviințează dând din cap. Sanna scoate punga cu fotografia de la „Aurora" și i-o pune pe genunchi.

— Vrem să știm cine e băiatul care înfățișa lupul, spune ea.

Holger își plimbă degetele cu unghii inegal tăiate peste chipurile copiilor

din fotografie.

— Unde e el? șoptește Crantz.

Telefonul mobil al infirmierei începe să sune. Ea se ridică și iese din cameră. Sanna apropie fotografia de ochii lui Crantz.

— Cine e băiatul ăsta? întreabă Sanna punând degetul pe copilul de lângă Mia. Îți amintești cum îl cheamă?

Crantz împinge fotografia la o parte. Apoi începe să se deplaseze cu scaunul cu rotile înspre un colț al camerei. Acolo, își împreunează mâinile pe genunchi. Respiră greu, șuierător. Închide ochii și, după un timp, respirația îi alunecă încet într-un sforăit ușor.

Sanna se uită prin cameră. Mobilierul pare să aparțină azilului. Lemn lăcuit, deschis la culoare. Lângă unul dintre pereți se află un birou și un fotoliu.

Îi aruncă o privire lui Crantz, care continuă să doarmă. Se apropie de birou și începe să se uite prin sertare, trăgându-le pe rând. Sunt mai adânci decât crezuse. Goale.

— Iartă-mă, spune deodată Crantz tare și clar. Adorm când ți-e lumea mai dragă.

E treaz și o privește. Sanna încearcă să zâmbească dar nu reușește decât un rictus nervos.

— Copiii… Îți amintești numele lor? încearcă ea din nou.

Infirmiera intră în cameră. Vede sertarele deschise ale biroului și o trage pe Sanna deoparte.

— Poate că ar fi bine să reluăm vizita asta în altă zi, spune ea aproape șoptind.

Deodată se aude un horcăit care vine din pieptul lui Crantz. El își duce mâna la inimă și se întoarce către infirmieră. Sanna vede atunci că plânge. Privirea îi este neliniștită. Confuză.

— Unde mă aflu? șoptește el.

27.

Sanna se întinde după mapa căzută pe jos în mașină, în fața scaunului pasagerului. Răsfoiește printre fotografiile de la locul crimelor și se oprește la cea a Mariei-Louise Roos. Canapeaua gigantică. Făptura firavă a Mariei-Louise. Brațul care atârnă peste marginea canapelei și chimonoul albastru înfășurat în jurul corpului. Mătasea frumoasă, cu flori brodate cu migală, sfâșiată de nenumărate înțepături și lovituri de cuțit. Violența asupra corpului era a cuiva care-și pierduse complet controlul.

Eir are dreptate. Este imposibil să-ți imaginezi că ar putea fi vorba despre un adolescent care abia a ieșit din copilărie. Începe să bată darabana cu degetele în volan. Se află în cartierul în care locuiește Ines Bodin. Se uită împrejur și se gândește că Eir întârzie mereu. De fapt, Eir ar fi trebuit s-o întâlnească singură pe Ines, dar, când n-o găsise pe Ines la serviciu, unde i se spusese că nu se știa nimic de ea, o sunase pe Sanna. Trecuse destul de mult timp de la convorbirea cu Eir.

În timp ce o așteptă, Sanna îl sună pe Fabian.

— Da…

Vocea lui pare absentă.

— Fabian?

— Ascult.

— Vrei să sun mai târziu?

— Nu, spune.

El pune ceva deoparte, se aude un zăngănit de metal.

— Când am vorbit despre Marie-Louise, ai spus că leziunile lăsate de cuțit sunt foarte adânci, spune ea. Că a fost multă forță în fiecare lovitură.

— Da. Exact.

— Dar Rebecca Abrahamsson și Frank Roos? Ești sigur că și la ei au fost adânci?

— V-am trimis protocoalele autopsiilor. Doar nu vrei să insinuezi că am fost neglijent, spune el în glumă.

Sanna închide mapa și deschide fotografia copiilor din telefon.

— Mă întreb numai dacă ai făcut vreun comentariu asupra înălțimii sau constituției fizice a făptașului. Forța lui?

— Așa cum am spus când ați fost aici, poate să fie cineva foarte puternic. Dar și cineva cu forță mai mică, dacă ne gândim că loviturile au fost aplicate de deasupra victimelor. Din unghiul acela, făptașul a avut un avantaj fizic.

— Deci, pur ipotetic, criminalul ar putea fi, să spunem, un adolescent?

Se face tăcere câteva secunde.

— Da, spune Fabian ezitând ușor. Pur ipotetic, poate. Dar nu pot spune cu siguranță.

— Te-ai mai gândit la ceva?

— Nu.

— Ești sigur?

— Pune-mi o întrebare specifică dacă vrei să auzi părerea mea asupra unui lucru din afara protocolului. Altfel, o să te rog să mă scuzi, dar trebuie să-mi continui lucrul.

Sanna rămâne tăcută.

— Deci tu crezi că ucigașul este o persoană tânără? întreabă Fabian.

— Da.

— Adolescent?

— Da.

— Dar?

Ea nu răspunde.

— Sanna!

— Da, iartă-mă. Eu… Mă gândesc la lucrurile care sugerează că n-ar putea fi așa.

— Ei… Nu te-ai îndoit niciodată de intuiția ta, nu-i așa?

— Așa e.

Încheie convorbirea. „Totul a început o dată cu sinuciderea Miei”, se gândește ea. „Mia este veriga care unește toate victimele. Apoi, locul crimelor. Baia de sânge. Felul în care au fost comise, revărsarea de furie. Loviturile nestăpânite, impulsive. Cineva cu o mânie scăpată de sub control. Cineva care a răzbunat moartea Miei Askar?” Din câte a înțeles de la preotul Isak Bergman, Mia se apropiase de unul dintre băieții din tabără. Cei doi aveau o legătură specială. El se înfuriase când ceilalți râseseră de ea și se bătuse cu ei. Încă din acea vară, se gândește Sanna, când erau doar copii.

Și, așa cum mai spusese: dacă Mia s-a sinucis cu masca pe față, de ce

ucigașul n-ar fi răzbunat-o în același fel? Poate chiar se înțeleseseră să facă așa?

Deschide din nou fotografia din telefon. Băiatul de lângă Mia are ochi închiși la culoare, aproape negri, și o constituție masivă pentru un copil de vârsta aceea. Mâna dreaptă îi atârnă liberă, pe cea stângă o ține la spate. Ține în ea ceva ce nu se vede?

Îl sună din nou pe Fabian.

— Am o întrebare specifică. În afara protocolului.

— Ok.

— Care e părerea ta? Ucigașul e stângaci sau dreptaci? Dacă te uiți la leziuni, la direcția lor în raport cu poziția făptașului, și îți imaginezi cum s-a petrecut…

— Stai puțin.

Se aud pași, apoi el decuplează temporar convorbirea în timp ce își deschide însemnările și fotografiile de pe computer. Ea așteaptă.

— E stângaci? întreabă ea în cele din urmă.

Urmează câteva secunde de tăcere.

— Da, cu siguranță, răspunde Fabian după un timp. Cum de te-ai gândit la asta?

În aceeași clipă, Sanna o vede pe Eir parcând lângă ea și coborând din mașină.

Sanna întrerupe convorbirea.

— Unde ai fost? o întreabă iritată.

— *Sorry,* am greșit drumul, spune Eir întinzându-i o copie a fotografiei cu copiii. Alice a făcut o copie.

— Haide.

Sanna face un semn cu capul în direcția străzii pe care locuiește Ines.

Piatra cubică cu care este pavată strada e proaspăt măturată. Cartierul strălucește de curățenie și pare o creație scenografică dintr-o emisiune de televiziune pentru copii. Perfectă, pustie și frumos luminată, strada se desfășoară în fața lor, cufundată în tăcere. Ca și cum nu așteaptă decât ca un grup copii să iasă cântând și dansând pe una dintre porți.

Eir o privește pe Sanna și se pregătește să-i împărtășească aceste impresii când îi vede cutele de pe frunte. Învățase deja că sunt semnul unei dureri cumplite de cap. Nu mai spune nimic. Merg cu pas hotărât una lângă cealaltă, cu aburii ieșindu-le din gură în aerul rece.

— Ce e? întreabă Sanna când Eir se întoarce brusc, ca și cum ar auzi ceva.

— Nimic.

— Ar trebui să fie acolo, dacă numărul casei e corect.

Sanna face semn cu capul în direcția unei case din lemn negru gudronat și construită în spiritul arhitectural al vechilor case insulare.

Cercevelele ferestrelor și restul tâmplăriei sunt vopsite în culoarea rapiței. Lângă poarta înaltă crește o tufa de trandafiri. Câteva crenguțe sunt rupte, probabil de mașinile care trec, iar cele rămase sunt stropite de noroi. În spatele porții se zărește o mică grădină.

Curtea este invadată de buruieni. Neglijată, probabil, ani de zile, se transformase într-o junglă de plante cu frunze mari, tufișuri rășchirate, nalbe uscate și lavandă lignificată. Într-un colț, o magazie putrezită a cărei ușă este deschisă și izbită de vânt.

Ajunsă la intrare, Sanna ciocănește ușor. Niciun răspuns. Eir se ridică pe vârfuri, lângă ea, și se uită pe fereastra ușii, care dă în hol.

— La dracu'! strigă ea și scoate arma.

Pe podea, de-a lungul holului, se văd două dâre paralele de sânge. Merg una lângă cealaltă, ca un covor îngust. Ies dintr-o cameră a cărei ușă e închisă și continuă prin hol, către o scară, la doar câțiva metri de ele.

— Avem nevoie de întăriri la adresa pe care o trimit acum, spune Sanna încet la telefon. Anunțați-l și pe Eken. Nu așteptăm. Intrăm.

Intră în hol și înaintează prudent, fără să calce dârele de sânge.

Camera în care încep urmele – sau se termină – este un birou cu jaluzelele trase. Nu intră prea multă lumină, dar suficientă pentru ca detaliile încăperii să se poată distinge. Singura decorațiune de pe pereți este o diplomă primită de Ines Bodin pentru ceva în legătură cu sociologia. Sertarele biroului sunt trase și ușa seifului larg deschisă. O bibliotecă zace răsturnată în mijlocul camerei.

Din hol, urmele de sânge continuă către scara care duce la etaj. E liniște. Nicio mișcare. Sanna și Eir schimbă o privire. Apoi încep să urce încet scara. Intră într-un dormitor cu tavan înclinat. Urmele de sânge se termină în fața unei ușițe de pod.

O deschid și dau de încă o scară, care duce către podul casei. E beznă. Scara e abruptă și treptele înguste. Eir se prinde de o țeavă rece de metal și, cu cealaltă mână, începe să bâjbâie în întuneric după un comutator. Dar nu-l

găsește. Sanna o împinge la o parte și urcă scara înaintea ei.

Un zăngănit, apoi tăcere.

— Suntem de la poliție, strigă Sanna. Mâinile sus!

Eir găsește comutatorul și aprinde lumina. Își îndreaptă spatele și privește din capul scării, în jurul său, cu arma scoasă. Ceva mai departe de Sanna, deasupra ei, acolo unde scara se termină și începe podul, cineva stă culcat în poziție fetală. Ghemuit, parcă pentru a se ascunde.

— Ridică-te, spune Sanna.

— Ajută-mă, șuieră creatura.

— Ridică-te, repetă Sanna.

— Nu pot. Nu pot să mă mișc. V-ați uitat peste tot? Ea poate să fie încă în casă.

Vocea șoptește, dar pare, în același timp, agitată sau stresată.

Sanna se apropie, cu Eir în spatele său.

În fața lor zace Ines Bodin, îmbrăcată în cămașă de noapte și, cu singura ei mână, legată de o grindă de lemn. Picioarele îi sunt imobilizate cu bandă adezivă. Sângerează puternic de la rănile pe care le are la frunte, palmă și genunchi.

— Poate că ea e încă în casă, geme ea răgușit.

— Șșș…, spune Sanna. O să te dezlegăm.

Eir ascultă și, în același timp, cercetează podul cu privirea. Tavanul are pete de mucegai și, dintr-un colț, picură apă. Pe un stativ pentru haine atârnă blănuri vechi, învelite în saci de plastic. Sanna îi face semn să controleze restul casei și ea coboară scara din nou, cu arma în mână.

Ines Bodin geme când Sanna îi desface frânghia și banda de la picioare. Cade în față înainte de a se ridica clătinându-se.

— *Cine* crezi că ar putea fi încă în casă? Sanna o scutură ușor. Ce s-a întâmplat?

— Ea era aici când m-am trezit. În biroul meu, când am coborât scara. S-a aruncat direct asupra mea.

— Cine? întreabă Sanna nerăbdătoare.

Gura lui Ines Bodin se subțiază:

— M-a lovit și după aceea nu-mi mai amintesc nimic, am leșinat, și când m-am trezit eram legată și în jurul meu era beznă.

Descoperă sângele de pe ea, are un reflex de vomă și aproape că-și pierde suflarea.

— Despre cine vorbești? încearcă Sanna din nou.

— Ava Dorn!

Ava Dorn. Pictorița care făcuse măștile copiilor. Care pictase tabloul din casa Mariei-Louise. Ava Dorn, care era moartă.

— Ava Dorn nu mai trăiește. Ești în stare de șoc. Încearcă să respiri liniștit și…

— Moartă *nu* e, în orice caz…

Sanna încearcă să înțeleagă ce spune Ines. În același timp, își dă seama că se află în fața unui nou act de violență. Chiar dacă, de data asta, nu se terminase cu o moarte, fusese comis de cineva cu suficient de multă forță pentru a ucide.

— Sunteți cu toții atât de proști! izbucnește deodată în râs Ines Bodin. Ava Dorn se ascunde de mulți ani. Locuiește într-o casă veche, undeva la țară. Vă pot da adresa, să verificați singuri. Trăiește din ce vinde direct unui comerciant de artă, iar copiii din vecini o ajută cu diverse comisioane. Ce reclamă poate fi mai bună decât o dispariție subită și neelucidată? Și faptul că tablouri noi, misterioase, semnate de ea, apar tot timpul pe piață? Toată lumea e mulțumită – și ea, și comerciantul, și cumpărătorii.

Sanna nu știe ce să creadă. Deschide gura pentru a încerca să schimbe subiectul discuției, s-o facă pe Ines să se liniștească, dar scoate din ea cu totul altceva:

— Ce căuta aici?

Ines ezită.

— Ce căuta aici? insistă Sanna nerăbdătoare.

— Voia câteva caiete cu însemnări vechi.

— Care conțineau ce?

Ines își pune mâna peste genunchi.

— Plaga asta trebuie cusută. Unde e ambulanța?

Își contemplă mâhnită una dintre unghiile rupte, ca și cum ar fi vorba despre un deget rupt, nu despre o unghie.

Sanna scoate fotografia copiilor din tabăra „Aurora”, i-o pune în față și urmărește reacția lui Ines. Dar aceasta rămâne indiferentă.

— Cine sunt copiii ăștia? întreabă Sanna.

— Ce-i asta? răspunde Ines cu răceală.

— Tu *știi* că e o fotografie din tabără. Știm că ai fost acolo și ai vorbit cu copiii. Cine sunt?

Ines dă fotografia la o parte.

— Vreau să fac o plângere împotriva Avei Dorn pentru spargere, furt și maltratare, spune ea sfidător. E periculoasă.

Sanna își plimbă privirea între Ines și fotografie, întrebându-se ce fel de om este femeia din fața ei.

— Cine e ăsta? întreabă ea arătând băiatul de lângă Mia. Uită-te la el. *Cine e*?

Ines nu răspunde. O privește pe Sanna ca și cum ar privi un nebun.

— Nu spun nimic înainte ca poliția să-mi asigure protecția, spune ea. Cățeaua aia a intrat în casa mea, m-a maltratat și mi-a furat o serie de lucruri. Duceți-vă la ea în loc să stați aici și să mă tracasați pe mine. Dacă îndrăzniți. Pentru că e un *monstru* blestemat.

28.

Lumina soarelui strălucește în bălțile terenului cu pietriș din fața casei acoperite cu plăci de azbest în care locuiește Ava Dorn. Este undeva la țară, departe de orice localitate de pe insulă. Ceva mai încolo, de-a lungul unui drumeag, încă două case și o hală pentru mașini. În rest, nu se văd decât câmpuri noroioase și pădure.

Sanna și Eir coboară din mașină și se îndreaptă către poarta deschisă. Se aude ceva, poate câini care scheaună. Eir inspiră adânc. A plouat de curând și aerul are miros de pământ. Aruncă o privire către cele două mașini de poliție parcate în apropiere. Câțiva bărbați tineri în uniformă au coborât și se întind nepăsători.

— Cum naiba pot fi atât de liniștiți? spune Eir. Pe mine mă trec fiorii numai când mă uit la casa asta. Și tipa de acolo, dinăuntru, poate fi mai nebună decât credem noi.

— Nu-i neapărat, spune Sanna.

— Dar, Sanna, l-a ajutat pe Crantz cu blestematele acelea de jocuri de-a execuția…

— Încă nu știm asta. Să ne liniștim acum, zice Sanna. Să luăm lucrurile pe rând, ok?

Eir dă din cap.

— Intrăm?

Sanna se uită prin grădină. Dintr-o cutie mare se iește un leagăn de lemn putrezit. Ceva mai încolo, la umbră, o groapă cu nisip adâncă.

— Caietele cu însemnări, spune ea. Avem nevoie de ele. Sau, în orice caz, de numele copiilor care au fost în tabără împreună cu Mia.

— Sigur, spune Eir. Dar suntem aici în primul rând s-o arestăm pentru maltratare. Apoi vorbim și despre restul la secție.

— Ba nu, spune Sanna. Vorbim acum.

Bat la ușă. O femeie îmbrăcată într-un halat de lucru, larg și plin de pete, încălțată cu saboți de lemn, le deschide după câteva clipe. E palidă, dar vânjoasă, cu un chip lipsit de expresie. Își pusese o țigară după urechea dreaptă.

— Da, spune ea privindu-le.

În spatele lor, o haită de câini încep să latre frenetic.

— Liniște! le strigă femeia cu voce ascuțită.

Eir se întoarce și vede, ceva mai departe, un loc împrejmuit în care se află câțiva câini. Unul dintre polițiștii rămași la mașini scosese un sandvici.

Femeia gesticulează în aer către câini cu o mână musculoasă și tatuată.

— Ava Dorn? întreabă Sanna și îi pune sub ochi legitimația de poliție.

— Ce doriți?

Privirea femeii e rece ca gheața și ea nu pare să fi remarcat prezența mașinilor de poliție. Eir observă că are mici cicatrici pe ambii obraji și le recunoaște din fotografiile ei pe care le văzuse pe internet. Este, fără îndoială, Ava Dorn.

— Trebuie să te rugăm să ne urmezi la secție, spune Eir.

— Da, da, reușește ea să articuleze. Intrați, mai întâi.

Înainte ca ele să apuce să reacționeze, femeia dispare în casă.

Sanna o urmează. Eir se uită la câini – câțiva labradori costelivi – și rămâne în ușă. Sar unii peste alții, izbindu-se de gratii și lătrând la polițistul cu sandviciul. Unul dintre ei își prinde ghearele în gard. Ceilalți încep să-l calce în picioare pentru a ajunge în față, dar polițistului i se face milă de schelălăitul lui și aruncă sandviciul peste gard. Câinii se reped asupra mâncării și încep să se bată pentru firimituri.

•

Holul e aproape gol, în afară de o haină de ploaie, un bici și o lopată ascuțită. Eir se înfioară. Ceva din casa asta pare că privește, că așteaptă.

Ava Dorn o ia înaintea lor printr-o bucătărie cu dulapuri de lemn lăcuit, cu mânere din sticlă verde și podea acoperită cu linoleum închis la culoare. Câteva farfurii sunt puse la uscat într-un rastel. Chiuveta strălucește de curățenie. Lumina care vine de la fereastră și cade pe ea o făcea să arate aproape ca o oglindă. Dorn își aprinde țigara și aruncă bricheta pe masă. Aceasta aterizează printre câteva desene murdare, reprezentând mâini de copii. În degete sunt înfipte ceva ce seamănă cu niște cuie ruginite și peste tot, pe desene, sunt mâzgălite numere.

Continuă să meargă și ajung într-o cameră de zi. O bibliotecă acoperă complet unul dintre pereți, iar mobilele sunt mai extravagante. Pe ceilalți pereți atârnă propriile ei picturi, niște creații bizare și grotești. Într-un colț, un cămin de fontă în care arde un foc. Pe măsuța din fața canapelei se află

un borcan de sticlă cu un mănunchi de iarbă neagră. Apa e tulbure, iar florile cafenii, ca de hârtie.

Ava Dorn are o constituție scundă și robustă, dar brațele îi sunt groase și musculoase. Merge dreaptă, ca și cum ar împinge-o de la spate mâna nevăzută a unui uriaș. Trăsăturile imobile, aproape reptiliene, îi fac vârsta greu de ghicit, dar ridurile din jurul ochilor și mâinile puternice vorbesc despre o viață plină de vânturi potrivnice.

— Sunteți aici pentru Bodin? întreabă ea.

— Vorbim despre asta la secție, spune Eir. Suntem aici să te arestăm pentru maltratare de persoane și vrem să ne urmezi.

Dorn izbucnește în râs și se așază calmă, dar hotărâtă, pe canapea.

— Și avem nevoie de caietele cu însemnări pe care le-ai furat de la Ines Bodin, spune Sanna cu gravitate în glas.

Dorn îi zâmbește cu răceală.

— Presupun că nu v-a povestit și că m-a șantajat.

Un câine mârâie afară.

— A început să mă șantajeze cu caietele acelea acum două luni. A spus că le va vinde presei și va povesti ceva despre participarea mea la o acțiune pe care ea o numea „torturarea" unor copii. Azi dimineață am simțit că nu mai pot. M-am dus la ea și le-am luat.

— Da, dar mai întâi ai maltratat-o și ai lăsat-o să moară în pod, spune Eir.

Particule de praf se joacă în lumina care cade pe fața Avei Dorn. Nicio tresărire nervoasă, nicio expresie. Stă acolo nemișcată, cu spatele drept. Stinge țigara de masă – nu era prima – și apoi își lasă mâinile să se odihnească pe genunchi.

— Caietele cu însemnări, spune Sanna. Ești bună să le aduci?

Dorn se scarpină pe nas cu pumnul. Gura îi explodează într-un zâmbet larg, care dezvăluie două rânduri de dinți perfecți, albi ca laptele. Caninii sunt mai lungi decât ceilalți. „Ca la un animal", se gândește Eir.

— Știam că veți veni aici după tot ce s-a întâmplat.

Dorn se întoarce către Sanna.

— Dar de ce vreți caietele ei?

— Trebuie să știm ce scrie în ele, spune Sanna liniștită.

Eir își drege vocea.

— Vorbim la secție despre asta, spune ea.

Dorn ridică din umeri, apoi se întoarce din nou, zâmbind, către Sanna.

— Dacă trebuie să mă arestați pentru maltratare, arestați-mă. Caietele cu însemnări le puteți căuta în Iad.

Arată cu capul către căminul de fontă. Sanna face câțiva pași grăbiți și deschide ușița. Înăuntru nu se văd decât lemne care ard și cenușă.

Când se întoarce, ochii îi cad pe un caiet uzat, cu coperte din piele neagră. Se apropie și începe să-l răsfoiască, dar îl închide la loc. Nu conține decât schițe în creion, înfățișând copaci morți și tufișuri.

— Stați așa, spune Dorn. Credeți că am ceva de-a face cu crima aceea, nu? De asta vă purtați atât de ciudat?

Eir îi aruncă Sannei o privire scurtă.

— În afară de vizita la Ines Bodin, în ultimele zile am fost împreună cu un comerciant de tablouri, spune Dorn. A stat aici câteva zile, așteptând să termin câteva lucrări noi. Puteți să vorbiți cu el și să verificați, e proprietarul restaurantului pescăresc din Piața Mare.

Eir face un semn cu capul către ușă.

— Vorbim mai multe când ajungem la secție, repetă ea.

Dorn oftează. Apoi se ridică de pe canapea și bate cu piciorul în podea, făcând-o să se cutremure. Forța micului corp e surprinzătoare.

Eir și Sanna schimbă o privire. Din bucătărie se aud pași dar, când se întoarce să vadă cine vine, Eir simte o mână prinzând-o de gleznă. Cineva se ascunde sub canapea. Lovește cu piciorul și se eliberează. Scoate arma cu o mișcare precipitată, împinge măsuța din fața canapelei și răstoarnă borcanul cu mănunchiul de iarbă neagră.

— Ieși de acolo! spune ea.

Din întunericul de sub canapea apare o mână, apoi încă una și, în cele din urmă, capul unei fetițe cu ochi mari și speriați. Are pictată pe față o mască de căprioară.

Eir răsuflă ușurată și își vâră arma la loc.

— Gata cu joaca pentru astăzi, spune Dorn cu severitate.

— Dar ai spus că vom…, încearcă fetița să protesteze.

— Nu astăzi. Gata cu joaca, am spus. Fugi acasă la tine, acum.

Fetița iese de sub canapea. E îmbrăcată într-un tricou și pantaloni scurți și are o expresie îngrozită sub masca pictată. Brațele și picioarele îi sunt și ele pictate în diferite nuanțe de roșu și cărămiziu.

— Ce dracu'…, începe Eir.

— Copiii din vecini. Îi las să vină aici și să se joace.

— Trebuie să plecăm? întreabă un băiat care apăruse brusc în ușa de la bucătărie.

Intră și el în cameră. Spre deosebire de fetiță, e îmbrăcat gros. Își ține o mână la spate.

— Cum te cheamă? întreabă Sanna prietenos, făcând câțiva pași către el.

— Vilhelm Svensson.

— Locuiești prin apropiere?

— Da. Ceva mai încolo.

— Mama și tata sunt acasă?

El scutură din cap.

— Mama sau tata știu că ești aici?

— Da, tata spune că am voie. Ea ne plătește să ne jucăm aici. Mai mult decât îmi dă tata săptămânal.

— Ce ai la spate, Vilhelm?

— Nimic, spune el cu voce ezitantă.

— Ei, arată-i, intervine Dorn.

Băiatul se înroșește la față. Apoi îi arată arma veche pe care o ascunde la spate.

— Nu sunt decât gloanțe de cauciuc în ea, spune Dorn și începe să râdă când vede că Eir se pregătește să-și scoată din nou arma. Niciun copil n-a murit vreodată de la o vânătaie. Formează caracterul. Când eram de vârsta lor puteam jupui o limbă de cal pentru micul dejun.

— Fugi acasă acum, îi spune Sanna fetiței. Imediat. O să vorbim cu mama și tatăl tău despre asta.

Copiii ies alergând. Dorn își lasă capul într-o parte și se uită după ei. Apoi se așază din nou pe canapea.

— Descreierată…, bodogănește Eir pentru sine.

Dorn își dezvelește dinții albi. Privirea i se mută deasupra capului lui Eir și rămâne atârnată acolo.

— Ți-a spus cineva vreodată că ai o *aură*? spune ea. O *aură* foarte specială. Aș putea să te pictez și pe întuneric.

Eir o privește stresată pe Sanna.

— O fetiță s-a sinucis acum câteva zile, o întrerupe Sanna. Avea pe față o mască făcută de tine.

Chipul lui Dorn își schimbă expresia. Își trece dosul palmei peste buze.

— Fetița-vulpe, vrei să spui? Am auzit. Ines Bodin mi-a spus.

— O chema Mia Askar. Avem informații că Holger Crantz, care ți-a comandat măștile, a abuzat-o sexual. Știai asta?

Dorn își coboară privirea.

— Am remarcat că Holger o observa.

Sanna se înfioară de neplăcere. Gândul la Holger Crantz și Mia o umple de dezgust.

— Cine erau ceilalți copii pentru care ai făcut măști în vara aceea? întreabă ea.

Dorn se cufundă mai adânc în canapea, inspiră profund și începe să caute în buzunar. Găsește o cutie cu tutun de prizat și își vâră un pliculeț sub buză.

— Erau șapte. Nu i-am întâlnit decât de două ori. În total, câteva ore. M-am jucat cu ei și le-am observat comportamentul și slăbiciunile în grup. Fricile, rușinile, timiditățile. Și chipurile. Distanța dintre ochi, lungimea nasului, lățimea bărbiei.

Se gândește o clipă, trage aer în piept.

— A fost o trăire specială să-i pot atinge și să le simt pielea, să le văd ochii nevinovați, înainte de a se schimba pentru totdeauna. Tot ce s-a întâmplat a fost consemnat în scris. Aceste documente au fost apoi preluate de Ines Bodin. Pentru a-i ajuta pe copii când tabăra lua sfârșit. Da, unul dintre ei a sunat după ajutor.

Eir își strânge pumnii. Face un pas către Dorn în timp ce Sanna îi pune în față fotografia celor șapte copii.

— Cine sunt ceilalți, în afară de Mia?

Dorn mijește ochii. Se gândește, apoi își trece degetul peste chipurile copiilor din fotografie, unul după altul. Își amintește numele întregi.

— Svante Lind, Selma Karlsdotter, Elena Johansson, Daniel Orsa, Jesper Berg, Mia Askar.

Eir scrie numele în telefon.

— Sunt șase nume, spune Sanna. Pe unul dintre ele, Mia Askar, îl știm deja. Care e al șaptelea? Avem nevoie de *toate* numele.

O expresie de răceală apare din nou pe fața Avei Dorn. Își ascunde un zâmbet cu mâna.

— Nu-mi amintesc mai multe, spune ea.

Sanna pune degetul pe băiatul de lângă Mia. Fotografia e ștearsă, dar

privirea ochilor negri aproape că țâșnește din ea.

— Am văzut că ai sărit peste el. Cine e? spune ea cu voce ascuțită. Cum îl cheamă?

— Nu-mi amintesc, spune Dorn din nou, zâmbind strâmb. Și nu se vede clar. În afară de faptul că e puternic și chipeș.

— Cine *e*? întreabă Eir cu frustrare în glas.

În loc de răspuns, Dorn ia din nou cutia cu tutun și înlocuiește cocoloșul de sub buză cu unul mai mare.

Eir ridică vocea.

— Văd că-ți amintești cât se poate de bine numele celorlalți copii. Cum se face că l-ai uitat chiar pe al lui?

Chipul lui Dorn rămâne imobil.

— Viața e un coșmar, spune ea încet în cele din urmă, împingând fotografia la o parte. Cei slabi nu rezistă. Nici nu le e hărăzit s-o facă. Unii poate că ar spune că le-am făcut un serviciu acelor copii. Uită-te la fetița-vulpe, de exemplu. Poate că era mai bine dacă nu s-ar fi născut niciodată.

Dintr-un pas, Eir ajunge lângă Dorn. O prinde de guler și o smucește de pe sofa.

— Nenorocita naibii! șuieră ea.

Sanna nu apucă să reacționeze, dar vede că Dorn zâmbește zeflemitor în timp ce Eir strigă deodată și o împinge, făcând-o să cadă.

— La naiba… M-a scuipat în ochi…

Se șterge pe obraz de saliva cafenie de la tutun.

Dorn rămâne nemișcată pe podea. Când Sanna o ridică, privirile lor se întâlnesc și chipul lui Dorn explodează într-un rânjet batjocoritor.

*

Sanna o predă pe Dorn polițiștilor de afară, apoi se grăbește să intre din nou în casă. O găsește pe Eir în bucătărie, aplecată peste chiuvetă. Apa curge încet și ea își ține pleoapele larg deschise cu degetele. Jetul de apă îi clătește ochii.

— Te simți bine?

— Nu, la naiba, spune Eir iritată. Ustură ca dracu’… Tutunul nu e coroziv?

— Continuă să te clătești. Dacă nu te simți mai bine, sun Centrala de Informații despre Substanțe Toxice. Poate că va trebui să mergem la Urgențe.

— Uită-te după un prosop curat.

Sanna caută prin sertare și dulapuri, dar nu găsește.

— Mă duc să văd dacă nu găsesc în altă parte, spune ea.

Eir lasă apa să curgă. Usturimea se liniștește și un calm binefăcător i se răspândește în corp. Respiră adânc. Când se întoarce, vede ca prin ceață, dar vede, totuși. Lumina din tablou i se pare prevestitoare de rău. Clipește, nu reușește să-și concentreze privirea, își dă cu apă și încearcă din nou.

În fața ei stă un vânător. Nu e decât un băiețel care călărește o căprioară cu chipul fetiței. Deasupra lor, într-o lumină strălucitoare, ametitoare, plutește o siluetă slabă, fără chip. Are aripi mari de blană, ca de liliac, și de picioarele prevăzute cu gheare ca niște cârlige atârnă lanțuri rupte.

E diavolul. Liber.

29.

Făptura din desen are pe cap o coroană albastră din frunze, asemănătoare celor ale ierbii de mare, iar obrajii îi sunt încadrați de bucle bogate de păr. Eir dezlipește eticheta cu imaginea sirenei de pe sticla de apă. O îndoaie până face din ea un avion, pe care apoi îl trimite în zbor către unul dintre coșurile de hârtie din camera de investigație.

Când Sanna intră, își îndreaptă spatele și începe să se frece la ochi.

— Cum te mai simți? întreabă Sanna. Te-a ajutat tratamentul de la Urgențe?

Eir dă din cap și clipește.

— A dispărut aproape de tot.

— Bine.

De paltonul Sannei sunt agățate câteva frunze. Arăta nedormită.

— Ce e? întreabă ea când Eir începe să râdă.

— Arăți ca naiba.

— Mulțumesc.

— Du-te acasă și dormi câteva ore.

— Sunt ok. Am făcut o plimbare după ce am parcat.

Eir o privește sceptic.

— Știu că vrei să începem imediat. Dar ce s-a întâmplat la barăcile de pe plajă ar trebui să fie un semnal de alarmă.

— Unde e Alice? întreabă Sanna dezbrăcându-și paltonul.

— Am văzut-o ceva mai devreme. Trebuie să apară.

Pe whiteboard atârnă desenul pe care Jack îl schițase la primul interogatoriu. Ochii lupului, încercuiți de contururi negre, distinct trasate, privesc direct în cameră. Sanna îl ia și îl duce la lumină. Eir se gândește la Mylingen, la toate întâmplările prin care a trecut Jack, și se întreabă ce a văzut el. Timp de câteva secunde i se pare că Sanna e gata să izbucnească în plâns, dar chipul acesteia își reia expresia de nepăsare. Pune desenul înapoi și își recapătă privirea clinică, obișnuită.

— Cum se simte Jack? întreabă Eir prudent.

— E încă la spital, răspunde Sanna. Nu e întremat, dar starea lui e stabilă. Benjamin a reușit câteva lovituri de maestru.

Scoate fotografia de la „Aurora” și o pune pe masă.

— Dacă tot nu avem ceva mai bun de făcut, hai să începem. Alice trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Eir ridică fotografia și apoi o pune din nou pe masă. Nu știe cum să spună asta. Că poate Jack nu a spus tot. Instinctiv, știe că Sanna nu va accepta încă un interogatoriu cu el.

— Ce fel de fotografie e asta? spune ea în loc.

— Cu siguranță ceva ieftin sau developat de un amator.

Eir o privește.

— Oare Jack nu știe nimic despre „Aurora”? Doar mama lui a lucrat acolo pentru Crantz. N-ar trebui să-l întrebăm despre asta?

— Starea lui e prea proastă, spune ea scurt. Nu se poate.

— Ok. Și ce facem acum?

— Hai să ne întoarcem cu câteva zile în urmă. Să trecem totul în revistă, de la început. Și să vedem unde ajungem.

Arată fotografia.

— Mia. Acum șapte ani.

Eir oftează.

— La naiba, cineva ar trebui să instituie pedeapsa cu moartea pentru cei care le fac rău copiilor.

— Acel fost preot, spune Sanna. Holger Crantz. Prin urmare, a vrut să-i învețe pe copii valoarea vieții. Și avem și ce i-a făcut Miei…

— Da, toți copiii din fotografia asta sunt marcați, cu siguranță traumatizați psihic într-un fel sau altul, spune Eir.

— Și trebuie să-i găsim pe cei ale căror nume le știm.

Sanna pune degetul pe băiatul de lângă Mia.

— Să vorbim cu cei care au fost în tabără. Cineva trebuie să știe cine e.

— Ai auzit ceva de la Alice despre asta?

— N-am mai vorbit cu ea de când i-am dat numele copiilor.

— Unde naiba e?

Eir golește sticla de apă, o aruncă în coșul de gunoi și iese în coridor să se uite după Alice.

*

Alice vine cu cafele și o sticlă cu apă. Ca de obicei, ține sub braț un teanc de hârtii care seamănă cu niște cearșafuri frumos călcate.

— Bine ați venit înapoi în buncăr, spune ea zâmbindu-le.

Îi întinde Sannei una dintre cești aburinde.

— Deci, ați adus-o pe pictoriță? întreabă ea.

— E reținută pentru maltratarea lui Ines Bodin, răspunde Sanna. Apoi s-ar putea să vină și alte acuzații: și-a înscenat propria moarte, a atacat-o pe Eir…

— Și alibiul ei din ultimele zile? întreabă Eir.

— Nu e o prioritate, spune Sanna indiferentă. Nu e suspectă de crimă.

— Totuși, trebuie să-l verificăm, zice Eir hotărât.

Alice își drege vocea.

— Bernard l-a căutat pe comerciantul de tablouri împreună cu care ea pretinde că și-a petrecut ultimele zile.

— Și? spune Eir.

— Așteptăm să dea un semn de viață.

— Ok, spune Sanna. Și mama Miei? Lara Askar? Am dat de ea?

— Mobilul ei e închis, iar prietenii pe care a spus că-i vizitează nu răspund. Am lăsat mesaje și am vorbit cu colegii noștri de la poliția locală de acolo. S-au oferit s-o caute.

— Ok. Bine. Altceva?

— Cineva va avea grijă de câinii Avei Dorn, așa cum ai dorit, spune Alice întorcându-se către Eir. L-am sunat pe unul dintre vecini, care se duce acolo acum, imediat, și vede ce-i de făcut.

— Mulțumesc, răspunde Eir.

— Și… da…, continuă Alice. Copiii care au fost în tabără. I-am verificat și am luat legătura cu părinții lor. Într-un fel sau altul, vom vorbi cu fiecare. Dar va lua puțin timp. În special în ce-l privește pe unul dintre ei, o fată, Elena Johansson. E plecată într-un turneu de volei.

Eir arată spre una dintre fetițele din fotografie, cea care poartă masca de câine.

— Despre ea vorbești? Dorn i-a spus numele și ne-a arătat-o.

Alice ridică din umeri.

— Încă n-am văzut alte fotografii de-ale lor, doar am vorbit cu părinții.

Fetița-câine e dolofană și mult mai scundă decât ceilalți copii. Masca îi stă într-o parte și îi acoperă ochii aproape de tot. Tendoanele gâtului îi ies în evidență puternic și se văd ca niște coarde, semn că plânge isteric sub mască.

— Toate religiile astea blestemate…, murmură Eir.

— Pe el trebuie să ne concentrăm, spune Sanna punând degetul pe băiatul de lângă Mia. El poate fi cheia tuturor lucrurilor.

— Eu cred în continuare că greșești, spune Eir sec.

— Și tu ce crezi? întreabă Sanna întorcându-se către Alice.

— Nu știu, răspunde ea ezitând. E puțin ciudat că nici Ines Bodin, nici Ava Dorn nu vor să spună cine e. Ele ar trebui să știe.

— Ok, intervine Eir. Pot accepta că singurul martor potențial a desenat un lup. Și că Bergman ne-a atras atenția că în tabără băiatul cu masca de lup s-a bătut s-o apere pe Mia. Lup, lup, lup… Aud ce spuneți. Dar…

— Cum a mers la școală? o întrerupe Sanna. Cu profesorii Miei și ceilalți de acolo? Ați aflat ceva nou?

Alice scutură din cap.

— Bernard și Jon au fost acolo. Au vorbit cu toți cei care au cunoscut-o pe Mia. De la profesori până la cei care lucrează în bucătărie. Au primit și acordul din partea unor părinți să stea de vorbă cu câțiva elevi. Nimeni nu știe cu cine se întâlnea Mia. Se pare că era mai mult singură, n-a participat niciodată la vreo activitate extrașcolară cu colegii. Iar de la școală pleca direct acasă.

— Deci nimic? întreabă Sanna dezamăgită. Nimeni care s-o fi văzut cu cineva?

— Nimic.

— Și nimeni n-a făcut nicio plângere în legătură copii abuzați în ultimii ani?

— N-am găsit nimic, răspunde Alice.

În clipa aceea Bernard intră aproape scoțând ușa din țâțâni. Țeasta cheală îi lucește în lumina tubului de neon când se întoarce zâmbitor către Sanna.

— Ava Dorn a refuzat să recurgă la ajutorul unui avocat. Așa că puteți începe interogatoriul cu ea.

— Dar e reținută. N-ar trebui procurorul…, începe Eir.

— Niciun Leif, spuse Bernard. E prea ocupat cu alte lucruri și nu vrea decât… Mă rog… ca de obicei…

Sanna dă din cap.

— Altceva?

— Alibiul lui Dorn tocmai s-a evaporat. Comerciantul de tablouri era, de fapt, pe continent, la un târg de artă.

*

În timp ce Ava Dorn este condusă către o cameră de interogatoriu, Sanna deschide ușa biroului lui Eken. El se înseninează când o vede. Își coboară ochelarii fumurii pe nas și își trece o mână prin păr.

— M-ai căutat, spune Sanna. Ava Dorn așteaptă aici, într-una dintre camerele de interogatoriu.

— Mi-ai lipsit, spune el în glumă. Intră și așază-te. Vreau să vorbesc cu tine.

Biroul lui e mai dezordonat decât de obicei. Printre diverse printuri și dosare deschise se află ziare cu titluri despre crimele de pe insulă, scrise cu litere groase. Ia cana oranj și bea din fiertura de măceșe.

— Acum apar peste tot, spune el scuturând din cap. Jurnaliștii.

— Aha…

Sanna se sprijină cu spatele de perete. Aruncă o privire către ceasul care atârnă deasupra unuia dintre rafturile arhipline de bibliotecă și începe să bată darabana cu degetele pe coapsă.

— Am vorbit chiar acum cu Sudden. Despre altceva, dar a pomenit de fotografia pe care i-ai lăsat-o.

— Da, ce-a spus despre ea?

— Nu poate lucra cu ea. E deteriorată de umezeală și murdărie.

Sanna oftează.

— Bernard a spus că alibiul Avei Dorn nu e valabil? întreabă Eken.

— Da.

— Interesant.

— Da?

— Da. Unde-i Eir?

— S-a dus să sune undeva.

Eken se ridică, apoi respiră adânc.

— Bun, ce părere ai despre această Ava Dorn?

— La ce te referi?

— Pe o scară de la unu la zece, cât de psihopată e?

— E posibil să ne poată da ceva ce se poate folosi. Ar trebui, de exemplu, să-l poată identifica pe făptaș, dacă mi se dă timp suficient să mă ocup de ea. Așa cum am spus, e foarte posibil să fie unul dintre copiii care au fost în tabără. Te-am informat despre asta, nu?

Eken își mângâie bărbia, apoi își ia avânt:

— Dar acum îi lipsește chiar ei un alibi.

Sanna îl privește fix.

— Sper că nu vorbești serios.

— Ba da. De ce nu? Poate că nu a vrut să se afle despre legătura ei cu „Aurora”. Avea multe de pierdut dacă ar fi ieșit la iveală. Ines Bodin începuse s-o șantajeze. Și am văzut cât de violentă poate să devină.

— Desigur, dar de ce i-ar fi omorât pe Marie-Louise și pe Frank? Pe Rebecca Abrahamsson? Pentru a nu se afla că era amestecată în abuzul asupra unor copii? Nici tu nu crezi ce spui.

— Dar, Sanna, între noi fie vorba, ai văzut tablourile ei? Peste tot numai moarte. Sfârșitul lumii. Diavolul… Poate căuta lucruri pe care să le picteze și a decis să-și pună în scenă subiectele.

— E ridicol. E total sărită de pe fix, cu asta sunt de acord. Dar nu *chiar atât* de mult.

— De ce? În plus, s-a dat moartă. De ce n-ar fi în stare de orice altceva?

Sanna îl privește resemnată.

— Tu chiar vorbești serios?

Eken dă din cap.

— Bineînțeles, e numai o teorie. Dar trebuie să păstrăm toate posibilitățile deschise. Așa că, acum când o interoghezi, nu insista prea mult asupra copiilor ci asupra locului în care s-a aflat în momentul săvârșirii crimelor.

Sanna scutură nemulțumită din cap.

— Eken, nu face asta. Nu avem timp să mergem pe o grămadă de căi ocolite. Și în niciun caz nu ne putem permite să declarăm vinovat pe cineva care nu e. Lucrurile sunt în curs de derulare, criminalul nu e prins încă, nu știm cine vine la rând…

Eken ridică mâna în semn că nu vrea să audă mai multe.

— Nu te certa cu mine, spune el. Nu astăzi.

*

În fața ușii camerei de interogatoriu, Sanna îi trimite un SMS lui Eir, întrebând-o nervoasă unde este și informând-o că are de gând să înceapă fără ea.

Deschide ușa. Ava Dorn are ceva care o sperie. Iar teoria lui Eken n-o ajută. E ca și cum se află în mijlocul unui haos și nu se mai poate baza nici măcar pe propria intuiție. Se gândește la Mia. Ava Dorn era încă un adult

care îi înșelase așteptările. Contribuția morbidă a Avei Dorn la activitățile din tabăra „Aurora”. Distribuirea de roluri. Măștile. Vulpea.

Încearcă să se scuture de toate aceste gânduri, intră în cameră și închide ușa.

Chipul lui Dorn abia se distinge în contre-jour. Coboară jaluzelele înainte de a se așeza în fața ei. Camera devine parcă mai mică și mai goală. Dorn stă nemișcată. Mâinile mari, tatuate, i se odihnesc pe masă. Când își ridică privirea, Sanna vede că e la fel de rece ca mai înainte.

— Unde ți-e colega? întreabă Dorn plat. Cum e cu ochii ei?

— Vrei ceva? întreabă Sanna ca și cum nu i-ar fi auzit întrebarea. Un pahar cu apă?

Dorn își întinde mâinile în față și își pocnește degetele. Atmosfera de neprevăzut care plutește în aer o face pe Sanna să se întrebe dacă Eken nu are totuși dreptate. Oare femeia din fața ei este suficient de rătăcită și are destul sânge rece ca să omoare?

— Aș vrea o țigară, spune Dorn. Și telefonul meu mobil.

— Cu asta nu te pot ajuta, din păcate. Dar poate am putea vorbi despre legăturile tale din ultimele zile cu restul lumii.

Dorn continuă să stea nemișcată, fără ca măcar să clipească. Sanna își îndreaptă spatele și își încrucișează brațele la piept.

— Ai spus că ai un alibi, dar s-a dovedit a fi o minciună. Ai putea povesti ce ai făcut, de fapt, în ultimele zile?

Dorn se întinde și se scarpină pe nas, apoi își pune mâinile pe genunchi cu o mișcare relaxată, aproape amenințătoare.

— Ce s-a mai întâmplat cu tine și băiatul din fotografie? întreabă ea. Păreai foarte interesată să-l găsești.

Timp de câteva clipe, Sanna rămâne descumpănită, întrebându-se ce și cât știe Dorn. Eken i-a interzis, dar o face totuși:

— Cine e?

Chipul lui Dorn se destinde într-un zâmbet. Se apleacă spre ea. Sanna aruncă o privire către ușă și se surprinde măsurând în gând numărul de pași până acolo. Ca și cum vrea să-și asigure retragerea în cazul în care Dorn s-ar arunca asupra ei.

Se aude o bătaie în ușă și Eir intră.

— Pot să vorbesc cu tine afară? îi spune ea Sannei arătând cu capul către coridor.

Ies, și Eir închide ușa. Pare stresată.

— Rahat. Am făcut o prostie.

Înainte ca Sanna să apuce să spună ceva, Eir scoate din buzunar un telefon mobil.

— Am luat asta, spune ea încet, în timp ce se uită în jur să se asigure că nu o aude nimeni.

Sannei îi vine în minte că nu e prima situație de felul acela. Își amintește de portofelul pe care Eir i-l luase băiatului cu păr albastru și pe care i-l arătase cu mândrie. Acum stă acolo, având în mână un telefon mobil care nu e al ei.

— Al cui e? întreabă Sanna.

Eir își mușcă buza.

— Al ei, răspunde Eir arătând către camera de interogatoriu. I l-am luat când am ridicat-o de pe canapea. E blestematul de telefon mobil al lui Dorn.

Sanna o privește nemișcată. Eir îi întinde telefonul, încercând s-o facă să-l ia. Sanna îl respinge.

— Ce-a fost în capul tău? spune ea. Nu ești în toate mințile?

— Nu știu, la naiba, ce-a fost în capul meu, în afară de faptul că totul e aiurea cu individa asta. Înțelegi? M-am gândit să văd ce are în el. N-a fost premeditat… L-am luat, pur și simplu… Acum trebuie să-l iei tu.

Sanna ridică o mână.

— Du-te la Eken. Acum n-am timp de asta. Nu mai poți participa la ancheta asta, eu nu pot lucra cu cineva care…

Eir o prinde de mână și o privește în ochi.

— Nu, spune ea. Nu înțelegi. *Trebuie* să-l iei. Și trebuie *să te uiți* în el. Acum.

Sanna rămâne nemișcată. Eir îi lasă mâna și deschide arhiva de fotografii din telefonul Avei Dorn. Răsfoiește prin ea câteva secunde, apoi se oprește. Răsfoiește din nou. Se oprește. Apoi îi pune mobilul în față.

— Uite-te aici, la naiba! șuieră ea.

Fotografia din telefonul Avei Dorn înfățișează un braț care atârnă, lipsit de viață, pe marginea unei canapele.

— Mergi mai în față.

Sanna pune degetul pe display și trece la următoarea fotografie. Apoi la următoarea. Prim-planuri ale unor părți de corp aparținând unei femei. Mâini. Picioare. Urechi. O frunte plină de riduri, încadrată de păr cărunt.

— Acolo, spune Eir. Vezi ce văd și eu?

Mătasea albastră strălucitoare, brodată cu flori frumoase, înconjoară un piept măcelărit de lovituri de cuțit.

30.

Ava Dorn privește fix în golul din fața ei când Eir se repede în cameră și aruncă telefonul pe masă.

— Ce naiba caută fotografiile astea în telefonul tău?

Sanna încearcă să împiedice confruntarea, dar, când vrea să ia telefonul, Dorn ridică o mână, privind-o pe Sanna în ochi și zâmbind.

— A meritat asta, spune ea încet. Cățeaua aia a meritat asta.

— Sunt fotografiile tale?

Eir îi vâră telefonul sub nas.

Dorn se lasă pe spate.

— Da, sigur că sunt ale mele.

Sanna se așază în fața ei. Trage de câteva ori adânc aer în piept. De cealaltă parte a mesei, chipul lui Dorn e încăpățânat și sfidător.

— De ce ai în telefon fotografii ale cadavrului Mariei-Louise?

Dorn zâmbește ușor și o privește pe Eir, care s-a retras lângă ușă.

— De ce?

Sanna îi pune telefonul în față.

Dorn își ferește privirea, ridică mâinile de pe genunchi și le pune pe masă. Sanna se gândește că Dorn și-a făcut singură tatuajele. Pare să fie cineva care nu simte durerea fizică, ba chiar găsește o voluptate în ea.

Un chicot.

— Ce-i așa de amuzant?

Gravitatea din privirea lui Dorn contrastează puternic cu gura ei zâmbitoare când ea se apleacă în față:

— Că partenera ta e atât de exaltată de fotografiile astea. Dar că tu, în ciuda întrebărilor pe care le pui, știi că ele n-au nicio relevanță. Tu nu crezi că eu am omorât pe cineva. Tu crezi că e băiatul din tabără, nu? Am înțeles asta încă de când m-ai întrebat prima dată despre el.

— Greșești, spune Sanna.

— Oare?

Dorn își coboară din nou privirea.

— În curând nu voi mai fi aici, în camera asta, spune ea.

Mâna ei se întinde încet peste masă, după telefon. Fără să se uite la

fotografie, atinge cu display-ul degetul și își umezește buzele cu limba.

— Și atunci poate că o să te caut, spune ea aproape imperceptibil.

— Ce-ai spus?

Dorn își reține un zâmbet.

— Mă amenințI? spune Sanna.

Cineva bate la ușă. Este Eken, care o roagă pe Sanna să iasă pe coridor. Ea se ridică și ia telefonul lui Dorn de pe masă. Dorn mișcă din cap într-un gest ușor de încuviințare. Sanna nu înțelege ce înseamnă. Chipul din fața ei e în continuare zâmbitor, zeflemitor, totuși imobil și țeapăn. E ca și cum creierul lui Dorn nu s-ar odihni niciodată, ca și cum îi șoptește tot timpul.

— Sanna, spune Eken. *Acum*!

Deodată are impresia că Dorn e gata să sară peste masă și să se repeadă la ea.

— Sunt fotografiile mele, spune ea încet. Dar nu le-am făcut eu. Le-am cumpărat.

*

Ceva din privirea ei atunci când povestește despre cum a obținut fotografiile Mariei-Louise o convinge pe Sanna că spune adevărul. Pas cu pas, îi poartă pe Sanna, Eken și Eir prin povestea ei.

Totul începuse cu Vilhelm și Tilda Svensson, copiii din vecini, pe care Eir și Sanna îi întâlniseră. Copiii aveau o soră vitregă mult mai mare decât ei, Petra, care avea în jur de treizeci de ani. Dorn aflase despre ea într-o zi când copiii îi pozau. Vilhelm și Tilda stăteau culcați pe podea, se prefăceau că sunt morți și îi povestiseră lui Dorn că sora lor mai mare văzuse morți adevărați, de multe ori. După câteva întrebări, Dorn a înțeles că Petra făcea parte din corpul de tehnicieni al poliției și se ocupa cu fotografiile de la locul faptei.

— Apoi, n-a durat mult și ea m-a vizitat. Auzise de la frații ei mai mici că sunt gata să plătesc destul de bine pentru asemenea fotografii, spune Dorn. Vreau să spun, cred că înțelegeți ce înseamnă pentru mine și pentru arta mea să am acces la fotografiile unor morți *autentici.*

Eir se răsucește pe scaun.

— Deci tu susții că unul dintre *noi* ar fi lucrat pentru *tine*?

Dorn zâmbește.

— Poate că ar trebui să vă plătiți mai bine personalul.

*

După interogatoriu, Sanna și Eir intră în biroul lui Eken, care vorbește la telefon. Când termină, arată de parcă simte nevoia să lovească cu pumnii în perete.

— Da, spune el. Există o Petra Svensson. A fost angajată la noi de curând. Cred că ați întâlnit-o. Ea a făcut fotografiile din vila soților Roos.

Sanna și-o amintește pe fotografa, pe care a întâlnit-o în dimineața în care corpul Mariei-Louise fusese descoperit și căreia, pentru că fusese atât de obosită, nu fusese în stare să i se prezinte. Își reproșează că nu vorbiseră și nu făcuse cunoștință cu ea. Are un nou sentiment, o presimțire că ceva nu este cum ar trebui să fie.

*

O jumătate de oră mai târziu, Eken adună toată echipa pentru o trecere în revistă. Le spune că Petra Svensson a recunoscut că îi vânduse lui Dorn fotografiile de la locul crimei, printre care câteva prim-planuri ale corpului Mariei-Louise.

— De ce? întreabă Eir.

— Facturi și datorii neplătite, spune Eken privind grupul. Așa că suntem înapoi în punctul din care am plecat, continuă el și oftează.

— Aha, deci mergem mai departe pe pista mea? întreabă Sanna rece. Copiii din tabără. Trebuie audiați. Și trebuie să stabilim identitatea băiatului al cărui nume Dorn a refuzat să ni-l dea.

Eken se întoarce întrebător către Leif Liljegren.

— Au peste cincisprezece ani? întreabă Leif fără să-și ridice ochii din telefon.

— Da, spune Alice. Și am vorbit cu părinții lor, care au consimțit.

— Bine, puteți să mergeți mai departe și să-i audiați.

— Doar aveți grijă să-i țineți departe de jurnaliști, e tot ce vă cer, spune Eken.

*

Copiii sosesc la secție pe rând. Li se dă drumul, împreună cu părinții lor, pe intrări diferite, pentru a nu trezi suspiciuni. Eken a hotărât că vor fi audiați de Sanna și de Alice și sunt instalați într-o cameră de interogatoriu. Alice pune pe masă un exemplar al fotografiei lor din tabără, ezită o clipă, apoi o întoarce cu fața în jos.

— Sau? întreabă ea întorcându-se către Sanna.

— Sigur, răspunde aceasta. Începem așa.

Mai întâi Daniel Orsa, un adolescent slab, sobru și tăcut. În fotografie poartă masca de porc. Se așază pe scaunul cel mai îndepărtat, se uită la Sanna și Alice, le întâlnește privirea câteva clipe și zâmbește prietenos. Mama sa, și ea îmbrăcată sobru, într-o helancă bej, fustă bleumarin plisată și cizme atent lustruite, se așază lângă el. Sanna se gândește că nu l-ar fi recunoscut niciodată după fotografie. Nu doar pentru că purta mască, dar și pentru că se schimbase și crescuse foarte mult. „Nu avem nicio șansă", se gândește ea, „să-l găsim pe băiatul din fotografie dacă nimeni nu ne va spune cine e. Astăzi poate să arate oricum."

Numai când Daniel Orsa își lasă capul într-o parte și o ascultă politicos când ea îi explică ce vrea să-l întrebe, Sanna îi recunoaște ochii, privirea. O căldură prietenoasă se instalează între ei. El răspunde la toate întrebările cu voce blândă și calmă. În afară de întrebarea referitoare la cine purtase masca de lup. Când Sanna întoarce fotografia și i-o arătă, el spune că nu-și amintește.

După Daniel Orsa intră, împreună cu mama sa, Svante Lind, un băiat de cincisprezece ani, cu o expresie ciudată, ochi verzi, o privire intensă și o atitudine măsurată, aprobatoare. Abia dacă răspunde la întrebări. Reacțiile îi sunt obosite și întârziate, uneori ai impresia că e gata să adoarmă în timp ce Sanna vorbește. Când Alice îl întreabă despre lup, el își aruncă în gură o gumă de mestecat și face un balon mare, pentru a-și provoca mama, se pare, și, înainte de a căsca, spune că își amintește doar că băiatul din fotografie era puțin retardat. Sau, în orice caz, cam neghiob. Alice și Sanna schimbă între ele o privire resemnată. Când Sanna se întoarce către mama lui Svante Lind și o întreabă ce părere are despre întâmplările din tabără, aceasta oftează.

— Ce părere să am? spune ea. N-a fost mult mai rău decât multe alte lucruri pe care le fac copiii.

— Ce vrei să spui? întreabă Sanna.

— Da, joaca e joacă. Copiii sunt copii.

— Svante și ceilalți copii din fotografie au fost obligați să simuleze niște execuții. Numești asta joc?

— În glumă. Totul a fost în glumă. N-ai văzut cu ce se ocupă copiii în ziua de azi? Jocuri în care omoară oameni? Le taie mâinile și picioarele? Violează? Acum se pot juca cu orice. Eu sunt profesoară, am văzut o mulțime de lucruri. Știu.

Sanna se uită la Svante Lind și apoi la fotografie, în care el purta masca de capră. Vrea să insiste, s-o întrebe de ce n-a făcut nicio plângere, dar își dă seama că e zadarnic. Când Svante, împreună cu mama sa, sunt conduși afară din cameră, Sanna îi roagă să revină în cazul în care își mai amintesc ceva sau află cum îl cheamă pe băiat.

Selma Karlsdotter, fetița cu mască de păun, intră în cameră împreună cu ambii părinți. Închid încet ușa după ei. Tânăra miroase puternic a parfum ieftin. Părul îi este pieptănat cu grijă și îi ajunge până la talie. Deși are cincisprezece ani, și-a păstrat privirea de fetiță. Nesigură. Mereu la pândă. Când, în cele din urmă, este întrebată despre băiatul de lângă Mia, ia fotografia încet, aproape timid, se aplecă asupra ei și o cercetează atent. Apoi o privește cu gravitate pe Sanna.

— De ce vreți să-l găsiți? întreabă ea.

Ceva neplăcut între ele, ca un zid. Privirea din ochii fetiței devine brusc defensivă, tăioasă.

— Vrem numai să vorbim cu el, spune Alice cu voce caldă.

— A făcut ceva? întreabă Selma uitându-se la Alice.

— Tu ce zici? Crezi că a făcut? intervine Sanna.

Selma continuă s-o privească pe Alice.

— Iertați-mă, dar nu-mi pot aminti cum îl cheamă.

— De ce nu vrei să ne spui cine e? întreabă Sanna. Ți-e frică de el?

— Nu era o persoană prea prietenoasă. Dar vă rog să mă credeți când spun că nu-mi amintesc cum îl cheamă. Nu l-aș proteja. Dacă aș putea să vă ajut, aș face-o, dar a fost atât de demult și nu l-am mai întâlnit niciodată de atunci.

Penultimul intră băiatul care în fotografie poartă masca de măgar, Jesper Berg. Cu o expresie apatică, nedisimulată, încearcă să răspundă la toate întrebările, în timp ce mama sa intervine mereu cu contra-întrebări adresate Sannei și lui Alice. Vrea să știe de ce fiul ei trebuie să răspundă la întrebări, dacă ea va primi vreo compensație pentru banii pierduți din salariu, deoarece a trebuit să-și ia liber de la serviciu pentru a fi acolo cu el, și așa mai departe. În cele din urmă, Sanna își pierde răbdarea și ridică vocea. Atunci mama lui Jesper Berg își ia fiul de umeri și îl împinge afară din cameră.

Sanna îi urmează și încearcă să-i arate fotografia copiilor. Jesper Berg ridică din umeri. După câteva secunde, își ridică fața și îi întâlnește

privirea.

— Tu știi cine e, nu? întreabă ea arătându-i-l pe băiatul de lângă Mia.

— Nu, dar știu că obișnuia să muște, spune el înainte de a dispărea pe coridor împreună cu mama lui.

Trec două ore până când ultimul copil, Elena Johansson, sosește la secție. Locul lui Alice este luat de Eir, care i se alătură Sannei într-una dintre camerele de interogatoriu de lângă recepție. Se așază pe un scaun și își trage fotografia în față.

— Ea este Elena, spune ea uitându-se la fetița cu mască de câine.

Fetița din fotografie are un aer isteric. În comparație cu ea, Mia Askar arată aproape ca o zână. Părul frumos, de un roșu aprins, i se revarsă pe umerii înguști. Ar fi semănat cu una dintre făpturile din universul lui John Bauer, dacă ochii nu i-ar fi fost atât de îngroziți. Sanna o sună pe Alice și o întrebă dacă a aflat ceva despre Lara Askar, mama Miei Askar. Alice îi răspunde că n-a dat încă de ea.

— Poliția locală de pe continent va merge mâine acasă la prietenii ei și va încerca s-o găsească.

— Roagă-i să meargă acolo *în seara asta.* Nu putem pierde timpul, spune Sanna și închide.

Apoi își încrucișează brațele la piept.

— Te simți bine? întreabă Eir. La ce te gândești?

Ochii Sannei sunt grei.

— Niciunul dintre copiii cu care am vorbit nu vrea să spună cine e. De ce?

— Nu știu cum ați vorbit cu ei până acum, dar poate că ar trebui să-l luăm mai direct pe următorul? spune Eir.

Sanna se pregătește să răspundă când recepționistul bagă capul pe ușă și le anunță că Elena și mama ei, Claudia, așteaptă la recepție, dar Claudia vrea să vorbească mai întâi singură cu ele, înainte ca Elena să fie și ea de față.

E o femeie de vârstă mijlocie, subțire și musculoasă, îmbrăcată în haine de sală. Are obrajii roșii și intră în camera de interogatoriu sorbind dintr-o băutură energizantă. Sanna și Eir se prezintă. Claudia Johansson se scarpină neliniștită pe gât.

— Colega voastră mi-a spus la telefon că asta e doar o discuție, nimic mai mult. Nu înțeleg ce vreți să discutați cu fiica mea.

Eir îi pune sub ochi fotografia din tabără. Chipul Claudiei se umple de tristețe. Își drege vocea, trage un scaun și se așază. Apoi cercetează tăcută fotografia.

— De unde o aveți?

Sanna pune degetul pe băiat.

— Îl cunoașteți, tu sau Elena? Știți cum îl cheamă?

Ea își apropie fotografia, apoi ridică din umeri.

— Din păcate, nu. Îmi puteți spune despre ce este vorba? Altfel nu vă pot lăsa să vorbiți cu fiica mea.

— Lucrăm la anchetarea unei crime, spune Eir liniștită.

Claudia tresare.

— Suntem în pericol? întreabă ea agitată. Ar trebui să mă neliniștesc pentru familia mea?

Sanna o privește calm.

— Nu aveți niciun motiv de îngrijorare. Nu vrem decât să vă punem câteva întrebări.

Claudia se lasă pe spătarul scaunului, vizibil ușurată.

— Puteți întreba ce doriți. Dar Elena nu-și amintește nimic din zilele acelea.

— Ce vrei să spui?

— După „Aurora" a suferit o amnezie.

— Adică nu-și amintește nimic-nimic? întreabă Sanna.

— Nu-și mai amintește nimic din ce a fost înainte. Prima ei amintire este din ziua în care s-a întors din tabără.

Eir și Sanna se privesc uimite.

— Și ați putut să acceptați asta? întreabă Eir. Ce s-a întâmplat?

— „Să acceptăm" e un fel de a spune, răspunde Claudia. Elena a avut un colaps de memorie în mașină, în drum către casă. Un fel de atac de epilepsie. La spital au spus că a fost din cauza căldurii din mașină și că se poate considera norocoasă că a supraviețuit atacului și că nu a rămas cu leziuni cerebrale permanente. Așa că amnezia ni s-a părut un preț destul de mic în comparație cu ce s-ar fi putut întâmpla.

Sanna se reazemă de spătarul scaunului și o privește pe mama Elenei. Eir încearcă să revină la fotografie.

— Ești sigură că nu știi cine e? Nu știi nimic despre el?

Ea scutură din nou din cap.

— Din păcate.

Se aude o bătaie în ușă. Recepționistul își bagă capul pe ușă și spuse că Elena vrea să vorbească cu Claudia. Apoi Elena intră în cameră, îmbrăcată și ea în haine de antrenament, cu părul prins într-o coadă de cal. Își îmbrățișează mama și o sărută pe obraz. Are un aer luminos, deschis și nevinovat.

— Pot să iau mobilul tău? îi șoptește ea Claudiei. La al meu nu se mai poate folosi internetul.

Apoi își întoarce capul către Sanna și Eir și pe chip i se citește o expresie de neliniște. Claudia își pune mâna peste a ei.

— E ok, iubito. Vor doar să te întrebe câteva lucruri. Dar nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei, bine?

Eir îi zâmbește cât poate mai cald.

— Ok, spune Elena ezitant. Despre ce e vorba?

Eir îi pune în față fotografia și așteaptă o reacție. Nimic. Elena doar o privește cu ochi triști.

— Eu sunt asta, mamă?

Claudia dă din cap.

— Ce grasă eram, spune ea fără nicio inflexiune în voce.

Claudia îi zâmbește.

— Deloc, iubito.

În cameră se așterne tăcerea. Sanna ia fotografia de la Eir și i-o dă Elenei, zâmbindu-i.

— Elena, știu că nu-ți amintești tabăra. E ok. Dar poate că-l recunoști pe băiatul ăsta.

— Nu știu…

Elena își ridică ochii de pe fotografie și o privește pe Sanna.

— Dacă te uiți bine de tot…

— Ok.

Elena mijește ochii și încearcă să-și amintească.

— Iartă-mă, spune ea și își șterge repede o lacrimă. Nu pot… Nu știu cine sunt…

Claudia întoarce fotografia cu fața în jos.

— Poate că ajunge pentru astăzi, spune ea încet.

Se aude din nou o bătaie în ușă. Recepționistul intră și o roagă pe Sanna să iasă pe coridor.

— Da, spune ea nerăbdătoare.

— Au sunat de la spital. Jack Abrahamsson și-a revenit. I-ai rugat să te sune când se va trezi, așa că m-am gândit că vrei să știi asta de îndată.

Jack. Aproape că uitase de el. Dă recunoscătoare din cap și ascultă când recepționistul continuă să-i explice că, deși se trezise, era încă sub influența analgezicelor.

— A oscilat între comă și conștiență, bea apă, dar refuză să mănânce, spune el.

— Au spus ceva despre Serviciile Sociale? I-au găsit o familie la care să locuiască? întreabă Sanna.

Recepționistul ridică din sprâncene.

— Nu. Ar fi trebuit să spună?

— Nu…

Recepționistul scutură dezinteresat din cap și dispare pe coridor. Sanna rămâne pe loc câteva secunde. Se gândește la Jack și la tot ce oferise el investigației. Datorită desenului, fotografia copiilor din tabără ajunsese în atenția lor. I se face rușine că nu a sunat singură la spital și la Serviciile Sociale ca să se asigure că fac tot posibilul pentru el. Apoi se hotărăște să-l viziteze la spital în ziua următoare. Aruncă o privire la ceas. E deja seară.

— Auzi? tună vocea lui Eken în coridor.

Se întoarce și îl vede venind către ea cu pași mari.

— Am primit încă o plângere. Mama Selmei Karlsdotter. Despre întrebări ciudate și fotografii dezgustătoare, insinuări și așa mai departe. Ajunge! Să încetăm vânătoarea asta de vrăjitoare și mâine să pornim pe o nouă pistă.

— Dar nu avem alte piste, spune Sanna.

— Niciun „dar”! Terminați ceea ce faceți acum acolo, înăuntru, și ne vedem mâine dimineață.

*

Când Sanna se întoarce în camera de interogatoriu, Claudia și Elena se pregătesc să plece.

— Puteți să ne sunați din nou dacă vă putem fi de ajutor și cu altceva, spune Claudia împingând-o pe Elena în fața ei către ușă.

Eir îi aruncă o privire iritată Sannei, care se străduiește cu disperare să găsească și alte întrebări acum, când au posibilitatea să le pună. Fragmente din anchetă i se perindă prin fața ochilor, apoi se gândește din nou la Jack

și la Rebecca Abrahamsson.

— Încă ceva, numai, spune ea când Claudia și Elena ajung la ușă. Numele Rebecca Abrahamsson vă spune ceva? Sau Marie-Louise Roos? Frank Roos?

— Rebecca Abrahamsson?

— Da. Asistentă medicală. Probabil că ați fost în legătură cu ea după „Aurora”.

Claudia se gândește câteva clipe, apoi o privește pe Sanna în ochi.

— Nu. După „Aurora” n-am avut vreo legătură cu nimeni de acolo. Ne-am concentrat numai pe problemele Elenei.

— Dar ai reacționat când ai auzit numele.

— Abrahamsson e un nume destul de obișnuit, așa că asta nu e atât de relevant. Elena a avut un coleg de clasă care se numea Abrahamsson. Pe mama lui o chema Rebecca. Mi-o amintesc de la ședințele cu părinții.

O mângâie pe Elena pe cap.

— Tu nu-ți amintești, iubito, dar eu îmi amintesc, pentru că era atât de obraznic tot timpul, băiatul ăla, și la ședințe se discuta mereu despre el, spune ea zâmbind.

— Jack Abrahamsson? întreabă Sanna.

— Nu, *nu* Jack, răspunde Claudia hotărât. Pe fratele lui, care era cu doi ani mai mic, îl chema așa… Locuiau în blocul acela… Mylingen, sau așa ceva. Elena are cincisprezece ani, așa că și acel Abrahamsson are tot atât astăzi.

— Jack are treisprezece, nu? o întreabă Eir pe Sanna.

Ea dă din cap.

— Da, spune Claudia. Acum îmi amintesc. Îl chema *Alexander. Alexander Abrahamsson.* Un băiat cu multe probleme de comportament. Capabil de aproape orice.

31.

— Cum naiba a putut să ne scape că Jack are un frate? Cum? întreabă Eir.

Sanna scutură din cap.

— Nu știu… Trebuie să ies, am nevoie de aer.

Eir o țintuiește cu privirea.

— E ceva cu copilul ăsta care te face să te pierzi cu firea. Ai controlat măcar în registrul populației dacă mai are frați?

Sanna nu ascultă, pare ametită. Eir o ajută să se așeze pe un scaun.

— Mulțumesc, spune ea abia auzit.

„E ca și cum Jack o transformă într-o materie sensibilă și vulnerabilă”, se gândește Eir.

Îi aduce o ceașcă de cafea. Sanna începe, tăcută, să bea.

— Și acum ce facem? Cineva trebuie să știe ceva despre Alexander, spune Eir. În timp ce Alice îl va căuta în registre, noi vom suna la toți cei care ar fi trebuit să ne spună că Jack are un frate.

Sanna începe resemnată să treacă în revistă toate numele.

— De necrezut, la naiba, bodogănește Eir pentru sine, sunând la primul număr. Nici măcar în blestematul ăla de jurnal psihiatric nu e consemnat nimic despre asta!

Lasă mesaj după mesaj. Nimeni nu răspunde. Chiar când îi trimitea lui Mette Lind al doilea mesaj, lumina se stinge. Pană de curent. Se face beznă.

Eir iese în coridor. Lumea și-a aprins lanternele telefoanelor și stă în grupuri mici, dar toți sunt calmi.

— Se întâmplă destul de des, spune Sanna. În special acum, când se repară cablul dintre insulă și continent. Atunci se stinge tot. Poate lua și câteva ore până curentul vine din nou.

— Vrei să spui că toată insula e în întuneric acum?

Se apropie de fereastră. Totul e cufundat în beznă. Luminile de pe străzi sunt stinse. Casele și clădirile la fel. Câteva lumânări pâlpâie ici și colo pe la ferestre. Mașinile și autobuzele se mișcă mai încet, aproape târându-se. Cineva merge cu o lanternă aprinsă peste o peluză, ceva mai încolo.

— Dar avem un generator de rezervă aici, în clădirea poliției, nu?

întreabă ea fără să se întoarcă.

— Da, dar ia un timp până intră în funcțiune.

— Atunci ar trebui să reluăm totul mâine dimineață, spune Eir în timp ce citește un mesaj de la Cecilia. Sora mea vrea să merg acasă.

— Eu cred că vreți să mai stați cinci minute, se aude deodată de la ușă vocea lui Alice.

Ține într-o mână o hârtie care pare a fi un extras de cont. În cealaltă, o lumânare pătrată, a cărei flacără luptă să se țină aprinsă.

— Doar n-ai apucat deja să-l verifici, spune Eir mirată.

— Ba da, am reușit să mă uit repede în registrele noastre și să-l găsesc pe Alexander Abrahamsson înainte de a se lua curentul.

Alice pare stânjenită.

— N-am citit prea mult, dar am văzut un lucru. A fost dat dispărut de câteva ori cu opt-nouă ani în urmă.

— Dispărut? întreabă Sanna. A fugit de-acasă?

— Așa se pare. De mai multe ori.

— Ok. Altceva? întreabă Eir.

— N-am apucat să citesc mai mult, dar m-am gândit la altceva când stăteam în fața cifrelor de la bancă. Așa că m-am întors la tranzacțiile Rebeccăi Abrahamsson și m-am uitat la perioada de dinainte de „Aurora”. În numai două zile, a cheltuit destul de mult într-un magazin cu haine de sport pentru copii, articole pentru camping și activități în aer liber. Asta s-a întâmplat cu câteva luni înainte de tabără. L-am sunat pe proprietarul magazinului pe numărul de mobil. Nu avea nici el curent, bineînțeles, dar, din fericire, era de modă mai veche, așa că avea totul în dosare de hârtie, pe care le-a adus.

— Deci ai putut vedea exact ce a cumpărat? La naiba, ești extraordinară…, zâmbește Eir.

Alice dă din cap.

— Da. Cizme, vindiac și așa mai departe. Și, ascultați aici, același magazin vinde și etichete cu nume. Știți voi, din acelea care se folosesc pentru a marca hainele și lucrurile copiilor. Ea a comandat și asemenea etichete. Ghiciți pe ce nume? Alexander Abrahamsson.

— Stai puțin. Deci presupunem că Alexander Abrahamsson a fost și el în tabără? întreabă Eir. Că e băiatul din fotografie?

— Se pare că așa este, spune Alice. Dar n-am apucat să verific, pentru

că toate sistemele au căzut când s-a oprit curentul.

Eir dă din cap și caută privirea Sannei, dar nu i-o întâlnește.

— Nu v-am spus că ar trebui să verificăm mai bine familia Abrahamsson? șuieră Eir. Acum ce facem? Trebuie să vorbim din nou cu Jack. E foarte posibil că fratele lui e cel din fotografie. Că Jack ne ascunde ceva.

— O să vorbesc cu el. Oricum, m-am gândit să mă duc în seara asta la el, spune Sanna.

— Dar trebuie să ai pe cineva cu tine.

Alice pare stresată.

— Vreau să spun, pe cineva care să-i reprezinte interesele, sau de la Serviciile Sociale. Nu cred că ar trebui să vorbești cu Jack despre asta fără o persoană care să-i acorde suport psihologic…

— Hai să nu-i mai căutăm atâta în coarne, spune Eir. E foarte posibil ca el să-l protejeze pe blestematul ăla de…

— Mă duc acolo, spune Sanna rece. Am eu grijă de tot.

Își ia paltonul.

— Nu putem aștepta, mă duc chiar acum. Voi rămâneți aici. Când vine curentul, continuați să vă informați despre Alexander.

Eir începe să protesteze, dar Sanna a ieșit deja din cameră.

*

În mașină, caută în torpedou până găsește un blister cu tablete. Scoate una, se uită la ea, vrea să și-o arunce în gură, să simtă liniștea răspândindu-i-se în corp. Dar renunță, pornește mașina și iese din întunericul locului de parcare.

Un pieton îi sare deodată în fața mașinii. Sanna pune o frână bruscă și îi face semn bărbatului speriat să treacă. Fără haine reflectorizante, în întuneric acesta nu se vede mai mult decât ca o umbră vagă. Sanna zărește prin fereastra laterală a mașinii lumina caldă a spitalului. Generatoarele de rezervă dau o lumină care îl fac să arate ca un vapor în mijlocul unei mări enorme, întunecate.

Trece pe lângă stația de benzină cufundată în întuneric. Dacă ar fi fost o seară obișnuită, s-ar fi oprit acolo și și-ar fi cumpărat cafea. Dar nu și acum. Coboară puțin fereastra și lasă aerul rece să-i pătrundă în plămâni. Gândurile încep în sfârșit să i se trezească. Se gândește la cele câteva informații pe care le are despre Alexander Abrahamsson. E cu doi ani mai

mare decât Jack. A fugit de acasă de mai multe ori. A fost, cu cea mai mare probabilitate, în tabăra „Aurora”. Claudia Johansson a spus că era un copil cu probleme de comportament, capabil de orice.

Ridică geamul, se oprește la marginea drumului și sună la Serviciile Sociale. Îi anunță că e în drum spre spital pentru a sta de vorbă cu Jack despre fratele lui, Alexander, îi roagă să caute o persoană care să fie lângă Jack și să-i asigure suport emoțional. Așteaptă un răspuns, dar nu mai sună nimeni.

Gândurile despre Alexander Abrahamsson se adâncesc pe măsură ce se apropie de spital. De ce n-au găsit nimic când au cercetat apartamentul Rebeccăi Abrahamsson? Nicio fotografie, nimic care să indice că ar mai exista un copil. Și Jack… De ce n-a spus nimic despre fratele său? Ca să nu mai vorbească de Gunnar Billstam, psihiatrul. Sau Mette. Ines Bodin…

Când ajunge în sensul giratoriu, urmând să iasă către spital, se răzgândește. O ia înainte, către Mylingen.

*

Blocul e cufundat în întuneric. Singura sursă de lumină este lanterna de frunte a unui bărbat cu părul lung și haine reflectorizante de culoare oranj. Merge de-a lungul unei alei care duce către intrarea principală, purtând un aparat de suflat frunze. Pare să fie cufundat în propria sa lume și mașina grea îl face să semene cu un robot.

Sanna coboară din mașină și urcă până la etajul patru, luminându-și drumul cu lanterna telefonului. Acolo se oprește în fața apartamentului familiei Abrahamsson. Ușa este sigilată cu banda adezivă a poliției. O femeie cu cadru ortopedic trece pe lângă ea fără s-o privească. Zgomotul unei certe între două sau trei persoane la un etaj mai jos. Vocile ricoșează agresiv în betonul pereților.

Inspiră adânc, sperând că oxigenul îi va risipi ceața din creier. Își vede propria imagine reflectată în ușa lucioasă a apartamentului. Contururile feței i se par descompuse. Cearcănele întunecate de sub ochi seamănă cu măștile pe care războinicii din triburile de sălbatici obișnuiesc să și le picteze pe față. Se gândește că a încălcat deja foarte multe limite.

Ezită câteva clipe înainte de a-și scoate cardul bancar și a încerca să deschidă ușa cu el. Apoi înțelege că cel care a ieșit ultimul din apartament doar a trântit ușa, fără s-o mai închidă cu cheia. Apasă clanța și dă la o parte banda adezivă. Ușa se deschide și Sanna intră în hol.

E întuneric și miroase a rânced. Aprinde lanterna telefonului și începe să deschidă prudent sertare și dulapuri.

„Pe aici, pe undeva, trebuie să existe ceva”, se gândește ea. „Poate fi un breloc, o haină sau vreun alt obiect personal pus bine, care să ateste existența lui Alexander Abrahamsson.”

Își vârâ mâinile pe sub fularele și mănușile aruncate în coșul din hol, își plimbă privirea peste bocancii și pantofii așezați în rând la perete. Aproape că se împiedică de un skateboard care se ivește de sub un taburet. Apoi continuă în apartament. Răsfoiește printre ziare și mape de plastic cu facturi. Dă la o parte cești le din dulapul de bucătărie. Își plimbă degetul printr-un castron cu monede și chei.

Cu cât caută mai mult, cu atât gândurile i se adâncesc. Trece în revistă toate informațiile pe care le are despre Jack, cât de vulnerabil este și că, în copilărie, trăise o întâmplare traumatică. Are asta de-a face cu Alexander? Un frate mai mare fără inimă? Sau lui Alexander i se întâmplase ceva ce îl afectase pe Jack, care acum îl proteja?

Se uită prin sertarele și dulapul de haine din dormitorul lipsit de personalitate al Rebeccăi, fără niciun rezultat. Deodată se oprește. I se pare că aude un zgomot în camera de zi dar, când intră, acolo e liniște.

Îi vede în fața ochilor pe Jack, ghemuindu-se sub ploaia de lovituri ale lui Benjamin, și pe Mette urlând. Se uită în telefon, deși știe că n-a sunat-o nimeni, nici nu i-a trimis vreun mesaj. Nicio convorbire nepreluată, niciun mesaj de la cei pe care îi căutase, nimic de la serviciul de gardă al Serviciului Social.

În camera lui Jack majoritatea lucrurilor fuseseră luate de tehnicienii criminaliști pentru a fi analizate. Rămăseseră doar câteva cărți pe raftul de sus al bibliotecii și câteva planșe pe pereți. Camera părea excavată, rama patului era goală și perdelele murdare.

Ia câteva cărți. Apoi dă jos o hartă de pe perete și o rulează. Ușa debaralei în care îl găsiseră ascuns pe Jack e desprinsă din balamale și stă rezemată de perete.

Ajunsă din nou în camera de zi, se oprește câteva clipe și se gândește dacă nu cumva a lăsat vreun loc necercetat.

Podeau din hol scârțâie. Contururile unei siluete în lumina telefonului. Face un pas în față. Silueta se dă înapoi.

— Bună, spune ea încet. Sunt de la poliție.

Deodată, lanterna telefonului se stinge. Umbra dispare în întunericul de lângă perete. Podeaua scârțâie sub greutate. Cineva stă acolo și se uită la ea. Se gândește că e un vecin care o auzise. Dar asta ar fi valabil în cazul în care nu s-ar afla în Mylingen. Nimeni care locuiește acolo și ar auzi zgomote suspecte într-un apartament vecin nu s-ar gândi să intre și să vadă ce se întâmplă. Un hoț, se gândește ea apoi, care n-a știut că cineva se află în apartament.

Își scoate pistolul.

Silueta stă aplecată lângă perete, arată ca și cum se pregătește să se așeze în patru labe.

— Alexander? întreabă ea înainte de a apuca să se gândească.

Din nou liniște.

Sanna se pregătește să facă și ultimul pas. Un zgomot slab din întuneric. Apoi calcă pe ceva alunecos. Podeaua îi fuge de sub picioare și ea cade. Simte durerea din spate și ceafa. Pași grăbiți, ușa de la intrare trântită. Când se ridică din nou în picioare și se repede s-o deschidă, Mylingen este pustiu, cufundat în tăcere.

32.

Jack este internat într-o secție liniștită a spitalului. Pe coridor domnește o atmosferă de toropeală. Poate pentru că, atunci când curentul electric este asigurat de generatoarele de rezervă, multe lumini sunt totuși stinse, sau pentru că este târziu și orele de vizită au trecut de mult. Sanna ia un pahar cu sticla zgâriată și, când trece prin camera de zi, își toarnă apă dintr-o carafă. Are gust de castravete și metal.

Ajunsă în coridor, se uită după ușa salonului lui Jack, în fața căruia ar trebui să stea un polițist. Eken a promis să trimită acolo pe cineva care să-l păzească tot timpul, dar în coridor nu se vede nimeni. Se gândește că a greșit secția. Oprește o asistentă și îi arată legitimația.

— Mă duceam la Jack Abrahamsson. Știi cumva unde l-au mutat?

Asistenta îi arată o ușa la câțiva pași mai încolo.

— E acolo, înăuntru. Dar se odinește, cu siguranță. Doarme foarte mult.

— Dar ar trebui să fie un polițist în fața ușii lui! Trebuie păzit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Aha! Nu cred că a fost cineva aici. Vrei să întreb la recepție?

Sanna scutură din cap și îl sună pe Eken, care răspunde somnoros.

— Era vorba că trimiți pe cineva aici. De ce nu are Jack Abrahamsson nicio pază? spune ea direct, fără să salute.

— Sanna?

— Sunt la spital și nu e niciun polițist aici.

Eken îi explică încet că Jack nu a beneficiat de pază în ultima zi, hotărâre luată deoarece nu au destul personal. El apreciase că nu exista, pur și simplu, niciun pericol pentru viața lui Jack, nu se știa nici măcar dacă văzuse pe cineva la locul crimei. Tot ce le dăduse Jack fusese desenul unui animal.

— Ce-i cu tine? spune Sanna. Vrei să riști viața unui copil? A cuiva care ne poate da mai mult? Fără să mă informezi?

— Dar…

— Nu, i-o tăie Sanna. Eir trebuia să te sune. Nu te-a sunat? Jack trebuie păzit. *Acum*! În clipa asta! Are un frate care se pare că a fost în tabără. Nu știm dacă el…

— Ascultă…, o întrerupe Eken.

— Ba nu, *tu* trebuie să asculți. Știu ce te gândești să spui, că există paznici la spital. Nu e deloc suficient.

În receptor încep să se audă pârâituri, doar fragmente din vocea lui Eken ajung până la ea.

— Alo! Sanna ridică vocea. Mă auzi?

Convorbirea se întrerupe. Ea formează din nou numărul lui Eken, dar nu mai ajunge decât la mesageria vocală. Îi lasă un mesaj și îi spune că nu e nimic de discutat, că trebuie să trimită imediat un polițist la spital, iar apoi s-o sune și să-i confirme că cineva este pe drum.

*

Când intră în camera lui Jack, îl vede culcat, cu tăblia patului ușor ridicată. Doarme. Buzele și pleoapele îi vibrează odată cu respirația. Sanna pune cărțile pe care le are cu ea pe o măsuță în fața ferestrei și fixează afișele pe perete cu cocoloașele de pastă cu care fuseseră lipite în camera lui.

Jack deschide ochii când Sanna trage un scaun lângă pat.

— Ți-am adus câteva lucruri din camera ta, spune ea așezându-se. M-am gândit că timpul trece mai repede dacă ai ceva de citit.

El își strânge ochii cu putere și face o grimasă de durere când încearcă să se ridice în capul oaselor. O vânătaie i se întinde pe unul dintre brațe, peste cot, până la încheietura mâinii. Vânătăile de pe față sunt mari, nasul îi este umflat și bandajat. Renunță și se prăbușește înapoi în pat.

Ea își pune încet mâna pe pat, lângă a lui. Simte o durere în inimă când îi vede pielea vânătă. Se gândește la ce spusese Mette despre Benjamin. Gelozia. Morbidă, se gândește ea. Dar Benjamin și Mette au fost, totuși, un fel de familie pentru el, chiar dacă una disfuncțională.

— Asta va avea consecințe în ce-l privește pe Benjamin, spune ea.

Jack închide ochii, apoi îi deschide din nou.

Ea se reculege. Ezită. În cele din urmă, scoate copia fotografiei de la „Aurora”.

— Aș vrea să-ți arăt ceva. Dacă crezi că poți să vorbești cu mine.

El o privește.

— Nu trebuie neapărat să răspunzi. Iar dacă răspunzi, vreau să fii convins că aici te afli în siguranță, nu ți se va întâmpla nimic. Ok?

El clipește în semn de încuviințare.

— Crezi că poți?

După o clipă, el dă afirmativ din cap. Sanna îi pune fotografia în față, nesigură dacă face bine. Apoi pune degetul pe băiatul de lângă Mia.

— E fratele tău?

El închide ochii din nou.

— Alexander, fratele tău. E el? Înțeleg că e îngrozitor de greu pentru tine…

Se oprește.

— Dar… cel pe care l-ai văzut în cameră când mama ta a murit… A fost fratele tău?

El deschide ochii, se uită la Sanna, apoi la fotografie.

Nimic. Jack doar scutură din cap în semn că nu.

— Ești sigur?

El ridică încet mâna și dă fotografia la o parte.

— Ok, spune Sanna încet.

Vede că fruntea lui e transpirată și aduce din baie un prosop înmuiat în apă rece. I-l pune pe frunte și Jack ațipește din nou. Gândul să-i aducă hârtie și creion, să-l întrebe mai multe despre Alexander, i se pare acum o lipsă de tact. În loc de asta, începe să vorbească cu el despre altceva, încearcă să-i spună că totul se va aranja, că va fi bine.

După câteva clipe cineva bate la ușă și asistenta cu care vorbise pe coridor intră în cameră.

— Vrei să-ți fac un sandvici? întreabă ea cu glas moale. Mă gândeam… în cazul în care vrei să rămâi aici mai mult. Nu l-a mai vizitat nimeni.

— Mulțumesc, nu e nevoie.

Asistenta iese. Sanna o urmează pe coridor.

— Polițistul care va sta aici n-a venit încă?

— Nu.

— Și astăzi n-a fost nimeni altcineva aici? Nici de la Serviciile Sociale? întreabă ea cu voce joasă.

— Ba da, după-amiază. Dar am vrut să spun că nu l-a vizitat nimeni în afară de cei de la Serviciile Sociale.

— Erai aici când au venit? Au spus dacă i-au găsit vreo familie la care să locuiască?

Asistenta privește în spatele ei, ca și cum i-ar fi teamă să nu o audă cineva.

— Nu i-au găsit, se pare, răspunde ea încet.

Apoi zâmbește.

— Dar, o să vezi, lucrurile se vor aranja și pentru el, șoptește ea.

„Lucrurile sunt cât se poate de departe de a se aranja”, se gândește Sanna. Cu coada ochiului i se pare că vede o mișcare, dar, când se întoarce, vede că Jack respiră liniștit.

— Poate că totuși iau un sandvici, îi spune ea asistentei. Și o pătură, dacă ai. Aștept până vine omul nostru.

Formează din nou numărul lui Eken, dar el nu răspunde. Apoi se așază pe scaun, lângă Jack, și îi ia mâna.

— Rămân aici, dacă e ok, șoptește ea.

El își întoarce fața către ea, apoi lasă ochii în jos. O lacrimă i se rostogolește pe obraz. Ea îi strânge mâna încet, aduce scaunul mai aproape, își scoate cizmele, pune picioarele pe marginea patului și închide ochii.

*

E dimineață devreme când vibrațiile telefonului o trezesc. Se grăbește să închidă sunetul și îi aruncă o privire lui Jack. Doarme adânc.

Cea care sună e Alice. Își îndreaptă spatele, dă la o parte pătura cu care o acoperise asistenta și își coboară picioarele de pe pat. Simte o durere în tot corpul din cauza poziției neobișnuite în care a dormit. Iese din cameră cât poate de încet și închide cu grijă ușa în urma ei.

Eken nu trimisese încă pe nimeni. Scoate furioasă telefonul din buzunar, dar nu poate să dea de el nici de data asta. Îi lasă un nou mesaj în mesageria vocală.

Între timp, curentul a venit. Din camera asistentei se aude bâzâitul unei imprimante. E un zumzet cald, care îi amintește de zgomotul familiar de la secția de poliție. Ceva mai departe, un cuptor cu microunde semnalizează sonor programul ajuns la sfârșit. Luminile sunt aprinse peste tot, din camera de zi miroase a cafea și întreaga atmosferă e parcă cea a unui nou început, plăcut și ciudat.

Își aduce o cafea și încearcă s-o găsească la telefon pe Alice.

Când se întoarce în salonul lui Jack, vede că e treaz. În timp ce el se străduiește, strâmbându-se de durere, să se ridice în capul oaselor, Sanna ridică jaluzelele. Apoi îi întinde lui Jack un pahar cu apă.

— Cum te simți?

El dă încet din cap.

— Eu trebuie să mă întorc la secție. Dar pot să revin mai târziu, dacă vrei.

Își ia paltonul. Deodată, el se întinde după ea și o prinde de mână. Sanna se așază lângă el.

— Vrei ceva înainte să plec? Să le spun să vină cu micul dejun?

El scutură din cap, își coboară privirea și pare speriat. Un fior de neliniște și vinovăție că trebuie să-l lase singur. Dar și pentru că deschisese discuția despre Alexander. Se întreabă dacă nu-l întristase, revoltase sau chiar îngrozise. Și nu se poate împiedica să se întrebe dacă nu cumva Jack o minte. Dacă băiatul din fotografie este, totuși, fratele lui? Pe care el îl protejează?

— Cineva de la poliție care va sta în fața ușii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Ca data trecută când ai fost aici.

El îi lasă mâna.

— Ok, spune ea ezitând. Atunci… ne vedem mai încolo?

Ochii lui Jack devin strălucitori și chipul lui capătă un aer febril.

Pe noptiera lui se află un păhărel de plastic pentru medicamente, gol, și Sanna se gândește că cineva a fost acolo și i-a adus lui Jack medicamentele în timp ce ea era plecată după cafea. Îi strânge mâna încet.

— Promit să mă întorc. Ok?

Pe coridor se întâlnește cu polițistul pe care Eken, în sfârșit, l-a trimis. Schimbă câteva cuvinte cu el și îi arată unde este salonul lui Jack.

*

Trece prin fața recepției de la secția de poliție, cufundată în gânduri. Jack, impresiile de la locul crimelor, toate imaginile se contopesc. Răspunsul pe care îl caută trebuie să se afle acolo, știe asta. Undeva, adânc încuibat în subconștientul ei. Doar că nu reușește să-l scoată la lumină.

Bernard este pe coridor și îi face semn cu mâna.

— Alice și Eir te așteaptă în camera de investigație. Unde naiba ai fost?

— ’neața, îngaimă ea continuând să meargă.

El o prinde de braț.

— Bătrânul Crantz a murit.

Ea se crispează.

— Ce? De ce nu m-a anunțat nimeni?

— Te anunț acum.

Bernard e nervos.

— Ce s-a întâmplat? Unde a murit?

— A suferit un infarct în camera lui, azi-noapte. Atât.

Ea dă din cap. Neliniștea e înlocuită de o ușurare ciudată, care apoi se transformă în furie. Individul acela dezgustător, se gândește ea, a scăpat de justiție, de pedeapsă.

Ajunsă în camera de investigație le salută scurt din cap pe Eir și pe Alice. Pe whiteboard se află fotografia din tabăra „Aurora”. Copiii așezați în șir le privesc din trecut. Deodată i se pare că băiatul de lângă Mia arată mai corpolent, că ochii îi sunt mai mari și mai negri decât și-i amintește.

— Sanna…, spune Eir. Putem începe, sau? Acum, când în sfârșit ești aici. Alice n-a vrut să începem fără tine.

— Iertați-mă, răspunde Sanna. N-am dormit prea bine. Am rămas la spital, la Jack. Eken i-a retras paza. Cineva trebuia să fie acolo.

Eir și Alice schimbă o privire.

— Acela e Alexander Abrahamsson? întreabă Sanna arătând cu capul către fotografie.

Alice împinge un catalog peste masă. Eir se apleacă în față. Este un catalog școlar.

— Uite-te la pagina optsprezece, spune Alice. Am controlat la ce școală a mers Elena Johansson și am împrumutat un catalog de acolo.

Sanna deschide catalogul și îl răsfoiește până la pagina optsprezece, apoi se uită la lista cu numele elevilor.

— Rândul al treilea din stânga-jos, spune Alice. Alexander Abrahamsson.

Sanna mijește ochii și găsește fotografia cu numele. Alexander seamănă cu Jack, dar e ceva mai slab. Pe mâna stângă poartă un ceas digital la fel cu al lui Jack. Poate chiar același. Părul îi este ciufulit, ca al lui Jack, iar ochii au aceeași culoare albastră intensă.

— Albaștri, spune ea. Ochi *albaștri*.

— Deci băiatul din fotografia din tabără nu e Alexander Abrahamsson. Rahat, spune Eir.

Alice scutură din cap.

— Alexander Abrahamsson a murit acum șapte ani. Chiar înainte de tabără. O combinație de mai multe afecțiuni cardiace. N-a fost niciodată în „Aurora”.

Sanna își lasă privirea să cerceteze mai atent chipul lui Alexander

Abrahamsson. Treptat se conturează imaginea unei boli, culoarea de pe fața băiatului se schimbă. Pielea și buzele devin pământii, părul – lipsit de strălucire. Deși e înconjurat de alți copii, el pare să se afle într-un spațiu gol, umerii îi sunt parcă îngreunați. Alexander Abrahamsson este îmbrățișat de moarte.

— Bolile de inimă pot fi operate sau tratate cu medicamente, nu? întreabă Eir.

— Da, spune Alice. Dacă sunt descoperite la timp.

Sanna se gândește la Jack. Înconjurat de boli psihice și moarte, el păși înainte prin viață. Nici măcar fratele nu și-l putuse păstra. Pentru o clipă, gândurile i se întorc la seara din Mylingen. Umbra pe care o văzuse în holul din apartament. Cea despre care ea a crezut că era Alexander. Se gândește că trebuie să fi fost, totuși, un hoț.

Eir închide catalogul.

— La naiba, spune ea. Dar cum a putut Rebecca să meargă în tabără și să lucreze acolo, cu copiii altora, când propriul ei copil tocmai murise? Și de ce nu scrie nimic despre asta în jurnalul ei psihiatric?

— Există multe feluri de a gestiona durerea pierderii unui copil, spune Sanna încet.

Eir își coboară privirea, își regretă cuvintele.

— Poate că nici n-a înțeles că a murit, continuă Sanna liniștită. Și poate că nici nu i-a spus ceva despre asta lui Billstam. Poate că el nu știe că ea a pierdut un copil sau poate că, dintr-un anume motiv, a ales să nu scrie nimic despre asta în jurnale. Singură ai spus că nu prea e de încredere.

— Dar ceilalți, Mette și Ines Bodin, de ce n-au pomenit nimic despre asta? întreabă Eir.

Sanna dă din cap. Un sentiment vag că nu se potrivește ceva. De ce tac toți? Apoi, încă ceva: frica.

„Eken trebuie să sosească dintr-o clipă în alta”, se gândește ea. „Ne va cere să părăsim pista cu tabăra și să ne îndreptăm cercetările în altă direcție.” Știe că a avut toate posibilitățile, dar a eșuat. Apoi Eken va suprima paza lui Jack.

Când Eken intră, Sanna observă imediat că e ceva în neregulă. Îl aude spunând panicat că Lara Askar a fost găsită cu gâtul tăiat. În cameră se lasă tăcerea. Apoi se reped cu toții la ușă.

33.

Luminile albastre intermitente ale mașinilor de poliție le întâmpină pe Sanna și pe Eir când, cincisprezece minute mai târziu, ajung în cartierul în care Lara Askar a fost găsită moartă. Zona de locuințe, golașă dar primitoare, constă în blocuri lungi, cu șase etaje, cu fațade de cărămidă și balcoane ieșite în exterior. În timp ce Sanna parchează, Eir se gândește la celelalte ocazii în care mai fusese acolo.

— Prima dată am fost aici împreună când am anunțat-o pe Lara de moartea Miei.

— Da, răspunde Sanna sec.

Coboară din mașină. Jon e deja acolo. Stă lângă o mașină de transport funerar a poliției și vorbește cu un bărbat în uniformă de lucru. Cel care a găsit-o pe Lara Askar. Jon este îmbrăcat subțire și tremură de frig, lovind nerăbdător cu piciorul în pietrișul de pe alee. Bărbatul le povestește că, în urmă cu o lună și ceva, primise o comandă de la firma de curățenie a Larei Askar, care își avea sediul într-un subsol și care trebuia izolat fonic, dar după aceea nu mai auzise nimic. Acum se afla în zonă pentru o altă comandă și se hotărâse să-i facă o vizită Larei și s-o întrebe de data de începere a lucrărilor.

— Izolare fonică? spune Eir. Dar firma ei era închisă. De ce trebuia să-și izoleze fonic biroul?

Sanna pornise deja către localul fostei firme din subsolul blocului și Eir se grăbește s-o ajungă din urmă. În fața ei se mișcă ciuful blond din frizura dezordonată a Sannei. Eir se gândește că Sanna are un aer plutitor, aproape evaziv. Apoi își amintește ce spusese Bernard. Că poartă tot timpul în buzunar adresa piromanului Mårten Unger. E ceva labil în felul ei de a fi.

Sanna deschide ușa și se întoarce.

— Intrăm?

Câteva clipe mai târziu, purtând mănuși de plastic și botoși de protecție peste pantofi, intră în biroul din subsol. Eir își duce repede mâna la gură, scoate capul afară și roagă pe cineva să țină ușa deschisă. Este un local întunecos, cu tavan jos. Prima încăpere are ferestre cu gratii care lasă să intre o lumină cețoasă. Podeaua este acoperită cu gresie. Totul în tonuri de

alb și gri-închis. Ușa care dă în cealaltă cameră e deschisă.

Acolo nu sunt ferestre. Doar o canapea împinsă într-un colț.

Pe ea zace Lara Askar. Corpul îi este măcelărit în același fel ca al celorlalte victime. Tăieturile de la gât au formă de cruce, loviturile de cuțit din torace sunt atât de multe încât nu pot fi numărate. Lângă canapea se află răsturnată o presă pentru cafea, poate căzută din mâna Larei. A trecut mult timp și zațul ajuns pe podea s-a întărit și seamănă cu noroiul.

Mai există și o toaletă în care dușumeaua și pereții sunt acoperiți cu același linoleum, iar la chiuvetă cineva a instalat un duș de mână. Miroase a soluție dezinfectantă, un amestec de clor și lămâie.

În prima cameră, cea cu ferestre, se găsește un birou. Pe el se află un suport de scris din piele și o fotografie înrămată a Larei împreună cu Mia, mamă și fiică, făcută undeva, într-un studio. Imaginea este rece și impersonală. Lara zâmbește, e frumoasă și își ține spatele drept. Mia, dimpotrivă, arată obosită și fără vlagă, cu mâinile atârnându-i și pumnii strânși.

Eir se lasă pe vine. Deschide cu grijă un sac care iese de sub masă, pe jumătate plin. În el se află câteva cămăși de noapte cu imprimeu retro, diverse haine de casă, moi, din fleece și bumbac, două cărți în format de buzunar, un neseser bătut cu cristale și pietre strălucitoare. Cineva aruncase în sac și câteva rotocoale de praf, câteva cocoloașe de hârtie de bucătărie și o sticlă goală de Klorin{16}.

— E vreun semn de forțare a ușii? întreabă ea.

— Nu, din câte am văzut, spune Sanna făcând un semn cu capul către sacul de gunoi. Ce-ai găsit acolo?

— Se pare că făcea curățenie sau strângea lucrurile, dar a fost întreruptă. Poate de cineva care a venit, cineva căruia i-a dat drumul înăuntru.

— Strângea lucrurile?

— Nu știu, așa se pare. Cred că astea sunt lucrurile Miei. Poate că au avut vreo magazie aici, jos, pe care voia s-o golească.

Sanna și Eir deschid câteva dulapuri care conțin canistre cu mostre de soluții chimice de uz industrial, dar niciun alt obiect pentru curățenie. Totul este marcat de mână, cu un scris citeț, cu o culoare albastră.

Sanna se întoarce în cealaltă cameră și cercetează cu privirea canapeaua. Ceva de acolo îi atrage atenția. Locul din colțul camerei i se pare cunoscut. Lumina tulbure. Pereții aspri. Poate că leziunile de pe corpul Larei o fac să

aibă o senzație de *déjà vu.*

— Vezi? spune Eir în spatele ei. Blestemata aia de canapea…

Asta era! Tapițată cu o pânză bej, cu crenguțe verzi, încolăcite. Canapeaua pe care zace Lara Askar este aceeași pe care a stat Crantz când a regizat exorcizarea Miei. Se află în camera în care a avut loc acel abuz asupra fetei.

„Telefonul mobil al Miei", se gândește Sanna și se întreabă unde a stat aparatul când a fost filmată scena. În aceeași clipă descoperă un paravan. În spatele lui, un dulap înalt și un pat cu cadru metalic.

— Presupun că Lara dormea aici când lucra noaptea târziu, spune Eir.

Aerul din încăpere e umed și rece. Amintește de parcările acoperite de pe continent. Claustrofobic, se gândește Eir. Ca și cum pereții, podeaua și tavanul se apropie neîncetat unele de celelalte. Pentru o clipă i se pare chiar că o vede pe Cecilia în umbrele încăperii, ghemuită la perete, slabă și drogată.

Pe patul din spatele paravanului se află o saltea groasă, acoperită cu un cearșaf roz. La marginea patului, în partea dinspre cap, un urs mare de pluș, zdrențuit. În jurul gâtului are un papion de catifea, iar botul rotund și negru atârnă într-un fir. Lângă urs stă un bax de sticle cu apă, cu ambalajul de plastic intact.

E ceva ciudat acolo. Cearșaful roz și ursul șleampăt nu au nicio legătură cu locul acela care, altfel, este rece și neîmbietor. Cineva a strecurat o bucată de carton sub un picior al dulapului de lângă perete, probabil pentru a-l împiedica să se miște. Sanna deschide ușa dulapului. E aproape gol, în afară de două pături de lână, două perne de rezervă și câteva manuale școlare. Pe un raft sunt câteva borcănele de farmacie cu vitamine.

— Vezi ceva? întreabă Eir.

Sanna aruncă manualele și vitaminele pe saltea, în fața lui Eir. Acid folic și fier.

— Și la ce îi trebuia acid folic și fier? întreabă Eir. Asta se ia când ești…

Cuvintele îi rămân în gât.

— Le păstra aici *Mia*?

Sanna dă din cap fără să spună nimic.

— Aici? Ce naiba…

Deodată înțelege ce voise Lara Askar să spună cu „Nu se poate să fie *ei*".

Spusese asta când primise vestea morții Miei și își pierduse cumpătul. *Ei* însemnau Mia și copilul nenăscut.

— Lara știa că Mia era gravidă.

— Da…, spune Sanna. Și acum e moartă.

Eir rămâne cu privirea ațintită asupra Larei câteva clipe. Mirosul greu care plutise în cameră aproape dispăruse după ce deschiseseră ușa, dar se simțea încă.

— Trebuie să fi zăcut aici cel puțin două zile.

Sanna dă aprobator din cap.

Eir rămâne pe loc câteva secunde, se uită la pat și se gândește la fetița care s-a sinucis în cariera de calcar. Când plutea la suprafața apei, Mia arăta aproape ca o păpușă de porțelan. Un copil. Fragil, delicat, nu o persoană pe care trebuia s-o controlezi sau s-o închizi undeva.

— Dar *de ce*? De ce au ascuns-o aici?

Dintr-un oarecare motiv, Sannei îi revine în minte vocea lui Bernard. Markerul, se gândește ea. Bernard a spus că cifra 26 de pe coapsa Miei a fost scrisă cu un marker albastru. Canistrele cu probe de soluții chimice din dulap sunt etichetate de mână. Cu albastru.

Încercă să-și amintească filmul, exorcizarea, mai în amănunt. Nu cumva văzuse o pată albastră pe maieul Miei?

Eir nu înțelege nimic. Sanna începe să scotocească prin sertarele biroului și se întoarce cu un marker mare, de plastic. Îi scoate capacul, ia mâna lui Eir, pune vârful markerului pe ea și scrie cifra 26. Strălucirea luminii care vine de la lampa fluorescentă din tavan face textul umed să lucească. Lățimea liniilor din cifre și nuanța albastră – ar putea foarte bine să fie același creion.

— Au *marcat-o,* spune ea.

Eir își retrage mâna. Înțelege că Sanna vorbește despre Frank și Crantz, dar nimic altceva.

— Au marcat-o? Cum? Nu înțeleg nimic! Despre ce vorbești? De ce ar scrie Frank și celălalt neisprăvit ceva pe ea?

— Gândește-te, spune Sanna încet. Mia era gravidă. Iar cei de la cabinetul obstetric i-au spus lui Fabian că ea dorea să facă avort.

— Da.

— Frank Roos și Holger Crantz au supus-o pe Mia unei exorcizări.

— Da.

— De ce crezi că au făcut asta?

Eir o privește fix.

— Pentru că nu voiau ca ea să facă avort? De aceea o țineau aici? Și de aceea voiau să-i alunge gândurile păcătoase? Dar de ce era atât de important pentru ei ca ea să păstreze copilul?

Sanna îi ia din nou mâna. În fața cifrei 26 adaugă un unu și două puncte. 1:26. Apoi ridică mâna lui Eir pentru ca aceasta să vadă mai bine.

— Evanghelia după Luca, 1:26, spune ea. De la 1:26 până la 1:38.

Eir încearcă să pară că înțelege, dar nu are nici cea mai mică idee despre ce vorbește Sanna.

Sanna încearcă din nou.

— Când îngerul a venit la Maria și i-a spus acesteia că îl va naște pe Fiul lui Dumnezeu. De aceea a vorbit Rebecca despre Luca.

— Trebuie să ies de aici, spune Eir.

— Așteaptă.

Ceva se vede pe dulap, în locul unde trebuie să fi stat telefonul Miei în timp ce filmase scena exorcizării.

— Cred că Mia avea o ascunzătoare, zice Sanna. Ajută-mă.

Eir o ajută să se ridice și Sanna își trece o mână pe deasupra dulapului. O cutie de carton cade cu o bufnitură pe podea. O mare de carcase de DVD-uri, vechi și uzate, toate având eticheta marcajului antifurt al bibliotecii, se împrăștie pe podea.

— Deci chiar și-a făcut provizii de filme și s-a pregătit să stea aici un timp mai lung…, spune Eir.

Sanna se lasă în genunchi printre carcasele colorate. Una dintre ele este deschisă și ea scoate discul. Apoi ridică de pe jos ceva subțire. Un manual cu instrucțiuni de folosire a unui laptop, îndoit la pagina despre copierea filmelor de pe alte dispozitive pe DVD.

Imaginea de pe coperta manualului este a unui laptop identic celui pe care l-au găsit la Frank.

— Astea nu erau chiar pentru distracție sau trecerea timpului, spune ea întinzându-i lui Eir unul dintre discuri.

Este același tip de disc ca acela pe care a fost înregistrat filmul cu exorcizarea. Cel pe care îl găsiseră în laptopul lui Frank Roos.

— Mia le-a *înregistrat* pe toate?

Sanna își amintește de anunțul cu furturile de la bibliotecă. Cineva

furase o grămadă de DVD-uri, dar aruncase discurile în parc. Se uită pe copertă. *Mia* le furase? Înainte de a fi închisă, pentru că înțelesese ce o aștepta? A furat carcasele și le-a folosit ca ascunzătoare pentru propriile sale înregistrări? Dacă cineva i-ar fi găsit filmele de pe dulap, ar fi crezut că erau doar o colecție de documentare vechi.

— Dar de ce să le ascundă în felul ăsta? spune ea. De ce să se străduiască atât de mult? Doar le avea în telefon. Și de ce nu i-au luat Frank și Crantz telefonul mobil?

Eir își scoate telefonul din buzunar. Nu are semnal. Nici al Sannei.

— Au știut că nu-l va putea folosi aici.

— Dar ea a înțeles că se vor uita în el. Nu era sigur să păstreze ceva în telefon. La fel și cu computerul.

Eir se uită la carcasele. Sunt patruzeci-cincizeci.

— Ce naiba e înregistrat pe toate discurile astea? De ce a trebuit să le ascundă?

*

Lumina fluorescentă din camera de investigație e tăioasă. Flacoanele cu vitamine și manualele, puse în pungile de prelevare și păstrare a probelor, se află pe masă. Toată lumea stă tăcută.

— Nu pot cu niciun chip să pricep, spune Eir. Blestematul ăla de subsol… S-o ții pe Mia închisă acolo nu era o soluție de perspectivă. Chiar dacă nu putea ajunge la cabinetul de obstetrică sau la școală, copilul tot s-ar fi născut până la urmă…

Se oprește și se întoarce către Sanna.

— S-au gândit că la ora aceea ar fi trebuit să fie „sănătoasă”. Purificată de toate păcatele.

— Cum stați? întreabă Alice din ușă.

— Ați găsit ceva pe DVD-uri? replică Sanna fără să răspundă.

— Sunt jurnale video personale, spune Alice. Se pare că Mia a fost într-o situație îngrozitoare. Dar deocamdată nimic concret despre vreo persoană specială din viața ei, nimic care să ne dea vreun indiciu despre identitatea criminalului.

— Și Bernard? Își mai poate ține ochii deschiși?

Alice pare amuzată.

— Da, sigur, chiar acum a terminat de văzut *Albert Engströms Islandsfärd*[{17}] și se pregătește de *Alla bara försvinner*[{18}] și *Armbryterskan*

från Ensamheten[{19}].

Sanna încearcă să-și dea seama ce anume din ce a spus Alice i se pare a fi o piesă de puzzle. Și înțelege. *Alice och jag*.

— Unde sunt toate lucrurile din vila soților Roos? Nu așteaptă răspunsul, iese în grabă din camera de investigație și aleargă pe coridor până în localul mare cu birouri comune.

*

DVD-player-ul găsit în vila soților Roos se află în camera cu obiecte confiscate. Sanna nu știe încă dacă lucrurile stau așa cum crede ea, dar toate carcasele DVD-urilor sunt ale unor documentare ale căror titluri încep cu A. *ABBA – The Movie, Aku-Aku, Algeria* și așa mai departe. Marie-Louise Roos avea carcasa de la *Alice och jag* în fața sa, pe măsuța de lângă canapea, atunci când fusese omorâtă.

— Explică-mi, spune Bernard când rămâne singur cu Sanna. Ce facem noi aici?

Ea nu-i răspunde, ci îl privește pe Jon, care conectează DVD-player-ul la un televizor. Totul se desfășoară cu încetineală, Jon apasă pe butoanele unei telecomenzi și mută cablul USB între diversele locașuri din spatele televizorului.

— Sanna…, insistă Bernard cu un aer de frustrare.

— Fabian a spus că făptașul a ținut-o imobilizată un timp pe Marie-Louise, răspunde ea încet. Că a atacat-o din spate, a apucat-o de păr și a ținut-o imobilizată un timp, înainte de a-i tăia gâtul.

— Da… Și?

— Eu cred că a imobilizat-o pentru a o sili să vadă ceva. Exact cum a făcut și cu Frank.

— Și te gândești că lucrul acela pe care criminalul a vrut ca ea să-l vadă se află încă în player-ul ăsta?

— Dacă greșesc, ne vom uita imediat la un documentar despre regina party-urilor din high-life-ul Stockholmului. Dacă am dreptate, vom vedea filmul la care ucigașul a silit-o pe Marie-Louise să se uite înainte de a o omorî. Una dintre înregistrările făcute de Mia. Care a dus la uciderea a patru oameni.

34.

Mia Askar stă pe patul de fier înfățat cu cearșaful roz. Cu umerii căzuți, se joacă cu colierul cu trei inimioare pe care îl poartă la gât.

— Nu vreau să mai rămân în corpul meu. Nu mai rezist. Totul e atât de bolnav, spune ea.

Apoi capătă ceva suspicios în privire.

— N-am mai vorbit de mult. E ok, vreau să spun, mi-ai lipsit, dar gimnaziul poate fi o porcărie, nu-i așa? Dacă vezi asta, înseamnă că mi-ai găsit laptopul și discurile. Știu că te gândești că asta e tipic pentru mine, să complic lucrurile. Dar vreau ca cineva să știe. Acum, când nu mai sunt.

Își pleacă privirea.

— Lupul… Vulpea…

Apoi zâmbește vag.

— Ce s-a întâmplat cu noi, de fapt? Cum s-a putut ajunge aici?

Arată obosită.

— Îți amintești când ne-am văzut ultima dată? Ce-ai spus că ar trebui să fac? Am făcut. Am luat unul dintre cuțitele acelea vechi de vânătoare despre care ți-am povestit, din cabana de lângă biserică. Apoi m-am dus și l-am pus în fața faptelor.

Începe să plângă, își șterge o lacrimă de pe bărbie și înghite în sec.

— Dar el n-a făcut decât să mă ironizeze, a râs, ca și cum totul n-ar fi fost decât un fapt divers… Apoi a făcut-o din nou. Când a terminat, am vomitat. Voiam să-l omor. Să-i tai gâtul. Dar n-am putut… N-am fost în stare.

Își trece o șuviță de păr pe după ureche. Când începe să vorbească din nou, vocea îi sună plată și slabă.

— M-am dus la spital să îndepărtez ceea ce începea să crească în mine. Dar cineva care lucra acolo o cunoștea pe mama și a sunat-o. Și mama a căutat-o pe cotoroanța aceea, Roos, cea căreia am fost obligați să-i trimitem mulțumiri după tabără. Pentru că plătise pentru tot, îți amintești? După aceea au început toate astea…

Își mișcă mâna cu telefonul în aer pentru a filma patul și baxul de sticle

cu apă.

— Au spus că trebuie să stau aici. Că mă vor ajuta să mă simt mai bine. Să accept situația, să-mi iubesc sarcina și să alung din mine tot ce i-ar putea face rău. Și au chemat-o din nou pe Rebecca, care a venit cu niște tablete pe care trebuia să le iau și tot felul de alte lucruri.

Mia ezită o clipă, apoi privirea îi devine rece.

— Rebecca a fost atât de bună cu mine la început! Așa că am încercat să vorbesc cu ea săptămâna trecută, când am rămas singure. Dar n-a vrut să asculte, s-a comportat autoritar și ciudat. Iar când i-am zis că vă voi spune totul ție și poliției, s-a înfuriat și mi-a spus că asta nu va face decât să te mâhnească. Iar după asta lucrurile s-au înrăutățit. Au început să mă încuie, nu mai aveam voie să ies. Și altele, pe care le vei vedea în celălalt film. Acum voi încerca să fug de aici. Pun filmele în locul știut de noi. Îți trimit un mesaj înainte să-mi distrug telefonul, ca să știi unde sunt și să le găsești.

Mia ridică laptopul, care apare în imagine.

— Iar pe ăsta îl pun într-o pungă de plastic, să-l găsești și să vezi filmele pe el.

Mia își atinge colierul de la gât.

— Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-a dăruit cineva vreodată. E identic cu cel din filmul favorit al tatălui meu. Obișnuiam să mă cațăr pe canapea și să-l văd împreună cu el când mama nu era acasă… Îl pun împreună cu filmele. Vreau să-l iei înapoi, pentru că eu nu mai am nevoie de el. Apoi mă voi duce în locul în care îmi voi lăsa corpul.

Mia privește drept în telefon, apoi zâmbește, dar chipul ei e inexpresiv.

— Te iubesc, spune ea. Ne vedem pe partea cealaltă.

*

Se adună cu toții în camera de investigație. Eken închide ușa și îi privește grav pe ceilalți. E liniște, în aer plutește doar așteptarea tensionată să rupă cineva tăcerea.

Povestea Miei. Aveau s-o poarte cu ei tot restul vieții. Sanna își amintește mișcările ei din cariera de calcar, cât de liniștite și conștiente erau. Nicio grabă, nicio ezitare.

— Așa, spune Eken oftând. Unde e Alice?

Nu răspunde nimeni.

— Bun. O să începem fără ea. Nu știu ce aș putea spune. Sanna, vrei tu

poate…?

— Da, cum începi după ce ai văzut așa ceva? întreabă ea.

Apoi ridică vocea.

— Holger Crantz a abuzat-o sexual pe Mia, a violat-o în repetate rânduri când ea era copil. Nu știm exact când a început, dar asta s-a petrecut și înainte de tabără, și în timpul ei. Când Mia a fost în tabăra „Aurora”, avea șapte ani. *Șapte.* Când câțiva ani mai târziu i-a cerut socoteală, el a violat-o din nou, iar ea a rămas gravidă.

— Mia Askar nu a vrut doar să moară, continuă Sanna. A vrut și să povestească cuiva *de ce* a ales să moară. Ea i se adresează cuiva de aceeași vârstă cu ea, vorbește despre gimnaziu și despre tabără. Și îl numește „Lupul”.

Recepționistul intră în cameră și îi șoptește ceva la ureche lui Eken, care se scuză și dispare în grabă pe coridor. Sanna se uită dezamăgită după el, dar continuă:

— Cel căruia i se adresează Mia este băiatul cu masca de lup din tabără. Iar filmele pe care băiatul le-a primit de la ea au fost găsite la două dintre locurile crimelor, aranjate în așa fel încât victimele să le vadă înainte de a muri.

Se apropie de whiteboard, unde se află materialul de investigație, și arată fotografia din tabăra „Aurora”.

— Toate aceste lucruri sugerează că în clipa asta avem motive temeinice să credem că făptașul este un adolescent.

Eken se întoarce. Sanna nu înțelege ce fusese atât de important încât plecase de acolo în toiul relatării.

— Continuă, spune el.

— Ok. Tocmai spuneam că nu există decât o singură persoană căreia Mia i s-a adresat în filmul dinaintea sinuciderii și că acea persoană este băiatul din tabără.

Eken mormăie aprobator.

— Am putea, în vreun fel oarecare, să ne folosim de presă? întreabă Sanna. Să ne ajutăm de ea pentru a-l găsi? Cineva trebuie să-l cunoască.

Înainte ca Eken să apuce să răspundă, Eir lovește cu palmele în masă.

— Trebuie să vorbim din nou cu Ines Bodin și Ava Dorn, spune ea furioasă. Ele știu, la naiba, cine e. *Trebuie* să știe. Doar au participat la activitățile din tabără. Dorn a fost acolo. Eu m-aș putea ocupa de ea. Fac

asta cu plăcere.

Eken se foiește stânjenit pe scaun, dar nu răspunde.

— Să nu-mi spuneți că i-ați dat drumul, spune Eir. Ați lăsat-o liberă pe Ava Dorn?

Eken dă din cap.

— Liljegren m-a anunțat chiar acum. Hotărârea e luată. Ines Bodin și-a schimbat depoziția. Acum neagă atacul.

— Cum dracu'?! explodează Eir. Dar am putea-o reține încă puțin, doar n-a plecat încă. Și pe Ines Bodin am putea să…

Eken ridică o mână pentru a o opri.

— Ines Bodin i-a spus lui Liljegren că și-a rezervat un zbor către celălalt capăt al lumii, așa că a părăsit deja țara. Iar Ava Dorn a fost luată chiar acum din arest de fiica ei.

— Fiica? izbucnește Eir din nou. Hiena asta are copii?

Sanna se întoarce către ea.

— Îți amintești ce a spus Dorn când am încercat să aflăm de la ea numele băiatului?

Eir o privește cu o mină întrebătoare.

— Elegant și chipeș. A spus că ei i s-a părut că arăta elegant și chipeș.

— Și? Cu siguranță că și-a bătut joc de noi.

— Poate. Sau i-a scăpat. O secundă de sinceritate în toată marea asta de minciuni.

Eir cade pe gânduri.

— Crezi că Dorn îl cunoaște?

— Mai mult decât atât. Cred că încearcă să-l *protejeze.*

— Cine e fiica lui Dorn? se întoarce Sanna către Eken. Și Dorn are și nepoți?

Eken dă indispus din cap și formează un număr pe mobil. Vorbește cu cineva de la arest și întreabă cine o luase de acolo pe Ava Dorn.

Alice deschide ușa și intră cu pași ușori.

— Iertați-mă, spune ea. Am avut o convorbire telefonică prelungită cu D.O.N.

„Ceva se întâmplă cu Alice", se gândește Sanna. „Intră și iese din cameră aproape plutind, fără să fie văzută sau auzită. De obicei are ceva în mână sau în brațe. De data asta nu are nimic și pare nerăbdătoare."

— Ce e? întreabă Sanna. S-a întâmplat ceva?

— Vă amintiți că am trimis fotografia copiilor din tabără grupului de analiză a fotografiilor? răspunde Alice. Au găsit ceva.

— Ce? întreabă Sanna. Ce-au găsit?

Alice deschide gura, dar îi ia o veșnicie până să rostească vorbele.

În cameră se lasă tăcerea. Sanna se holbează la ea.

— Ce vrei să spui?

Alice înghite în sec.

— Pe ochiul drept și la tâmplă. Vor trimite o imagine, dar un tehnician l-a descris drept o cicatrice ca o gheară deasupra ochiului drept.

— Stai puțin, spune Eir începând să se crispeze. La naiba, ești absolut sigură că așa a spus?

Eken termină de vorbit la telefon și închide.

— Fiica lui Dorn e Mette Lind, spune el.

35.

Când Sanna și Eir se apropie, cartierul în care se află vila lui Mette Lind pare liniștit și pustiu. Sanna încetinește și lasă mașina să ruleze încet peste un limitator de viteză.

Este un loc idilic, cu case vechi, de sfârșit de secol. Garduri vii de tuia, frumos tunse, și portițe de lemn vopsite în alb delimitează peluze bine îngrijite. Pomi fructiferi bătrâni și straturi de plante perene se amestecă cu trambuline și grătare de grădină acoperite cu huse de protecție.

Eir se uită la Sanna.

— Te simți bine? se interesează ea încet.

— Nu știu. De ce întrebi?

— N-ai spus niciun cuvânt de când am plecat de la secție.

— Prevăd că va fi greu.

— Da, desigur. Dar, gândește-te… Dacă e așa cum credem? Dacă îl avem pe ucigaș?

— Încă nu avem nimic. Doar o teorie.

— Da, dar…

— Până una-alta n-am făcut decât să-l identificăm pe Benjamin în fotografie și să aflăm că a fost și el în tabără, spune Sanna cu un ton reținut. Vom vedea dacă măcar va accepta să stea de vorbă cu noi despre Mia sau despre orice altceva.

— Da, răspunde Eir.

— Trebuie să fim prudente. E foarte important. Nu avem decât bănuieli, nimic altceva. Felul în care vom gestiona situația poate fi decisiv pentru disponibilitatea lui de a vorbi cu noi.

Eir dă aprobator din cap.

Doi adolescenți stau în fața unui garaj și meșteresc la o motoretă. Pe jos sunt împrăștiate unelte și piese de rezervă. Unul dintre ei se apleacă în față și încearcă farul. Sanna se gândește deodată la Erik. Dacă ar fi trăit, poate că și el ar fi făcut același lucru împreună cu vreun prieten, într-o curte, undeva.

— Aici trebuie să fie, spune Eir aplecându-se peste fereastra mașinii.

Controlează dacă numărul casei de pe partea stângă este același cu cel

din telefonul ei.

Vila e destul de mică, din lemn proaspăt vopsit în gri-deschis. Ușile și ferestrele au cercevele și pervazuri albe. În jurul casei, ajungând până la ușă, șerpuiește o alee de pietriș frumos greblată. Intră în curte. Mașina lui Mette se află în fața casei, cu motorul pornit și ușa șoferului deschisă, dar în ea nu e nimeni.

— Vin și eu imediat, îi spune Sanna lui Eir când aceasta coboară din Saab.

Caută în buzunar tabletele și, în același timp, își îndreaptă privirea către una dintre ferestrele vilei. Perdeaua se mișcă. Cineva e acolo, înăuntru.

Cercetează cu privirea și celelalte ferestre. Îi este greu să și-l închipuie pe Benjamin acolo, în spatele acelor pereți deschiși la culoare, stând culcat pe o canapea și uitându-se la televizor sau în fața unui computer, într-o cameră de adolescent cu afișe pe pereți.

Și Jack și-a petrecut mult timp în casa aceea care pare luminoasă și dătătoare de siguranță. „Împreună cu Benjamin", se gândește ea. „Care îl urăște." Se întreabă cine este, de fapt, Benjamin Lind.

Poate că el a știut dintotdeauna că nu era la fel ca toți ceilalți, că era special. Are o teamă patologică de a se despărți de Mette. Cel mai mic indiciu că s-ar putea interpune ceva între ei îl înnebunește de furie, furie pe care a îndreptat-o, nu o dată, împotriva lui Jack. Văzuseră de ce fel de violență era în stare. Avea, fără îndoială, percepția distorsionată a realității, puterea fizică și ura necesare pentru a zdrobi o altă ființă umană.

Dar cum intră Mia în imaginea asta? se întreabă ea. Ce afinități are ea cu Benjamin? Vede colierul Miei în fața ochilor, un cadou foarte delicat și personal. Apoi se gândește de câte ori nu rămăsese uimită în viața ei de întorsăturile pe care le putea lua iubirea. Știa cât putea fi de imprevizibilă, ea însăși iubise pe cineva care era opusul ei. Nicio ființă umană nu-și poate controla pe deplin emoțiile. Totuși, nu poate să înțeleagă cum de Benjamin, cu personalitatea lui dură și colțuroasă, ar putea iubi cu atâta patimă pe cineva ca Mia. Nu poate să înțeleagă nici aspectul practic al acestui lucru. Când, pe lângă fixația lui pentru Mette, avusese disponibilitatea de a-și exprima dragostea în felul descris de Mia? Că Mia l-a putut iubi pe Benjamin, presupunând că într-adevăr el a fost cel care a văzut-o, a confirmat-o și a protejat-o, poate ar mai fi capabilă să înțeleagă. Dar viața emoțională a lui Benjamin, lumea deviantă și bizară a gândirii lui, sunt un

mister mult mai mare.

Eir așteaptă nerăbdătoare lângă mașină, învârtindu-se în loc. Când Sanna coboară, în casă se aprinde o lampă și ferestruica din hol, aflată lângă ușa de la intrare, se luminează.

Deodată ușa se deschide și Benjamin iese. Pare să se grăbească și închide ușa în urma lui, uitându-se în telefon, fără să le remarce. Când își ridică privirea și le vede, pe chip îi apare o expresie de spaimă. Apoi se năpustește înapoi în casă.

În două secunde Sanna și Eir sunt în hol. Benjamin fuge pe ușa din spate, dar Eir îl ajunge în grădină.

— Nu vrem decât să vorbim cu tine! spune ea gâfâind.

El încearcă s-o lovească, dar ea reușește să-l imobilizeze.

Mette vine alergând și strigând. Încearcă să-și elibereze fiul din mâinile lui Eir, dar Sanna o dă la o parte.

— Nu pe el, ci pe *ea* o vreți, strigă Mette arătând către casă.

Când Sanna se întoarce, o vede pe Ava Dorn la o fereastră. Îi privește fără nicio expresie. Cu gura puțin deschisă, își mângâie nesigură bărbia.

Mette o apucă pe Sanna de braț.

— Eu și Benjamin am crezut că e *moartă* până acum două zile. Așa că fiul meu n-are nimic de-a face cu faptele ei, oricare ar fi ele! Eu doar am luat-o din arestul poliției. Ne-am oprit aici pentru că Benjamin a vrut să coboare, apoi urma s-o duc acasă. Orice-ar fi făcut, noi nu avem *nicio legătură* cu ea, *înțelegi ce spun*?

Chipul lui Mette e disperat. Se uită rugător la ele.

Sanna tocmai se pregătește să spună ceva, când Benjamin urlă:

— Dă-mi drumul, gaboriță nenorocită!

Începe să se zbată sălbatic, lovind cu mâinile aerul din jurul lui. Eir încearcă să nu-l scape. Sanna îi face semn să-i dea drumul.

— Benjamin, trebuie să vorbim cu tine, spune ea. Mama ta poate să asiste la discuție.

El se liniștește imediat, uitându-se întrebător la Mette, apoi din nou la Sanna.

— Despre ce?

— Să mergem într-un loc liniștit, spune Sanna.

Teama din ochii lui e aproape copilărească, dar ea știe că se poate transforma în orice moment în violență.

— Nu, șoptește el.

Sanna face un pas mai aproape de el.

— De ce?

El scutură din cap.

— Am spus nu, hoașca dracului!

Tonul lui o face pe Eir să-l apuce din nou de mână. Atunci el își trage brațul, se eliberează și începe să lovească cu putere în jur. Eir încearcă să-l prindă din nou, dar tresare deodată ca și cum ar fi primit un șoc electric.

— Mușți? Ce? Ce? strigă ea.

El face un pas înapoi și rămâne nemișcat. Mâna lui Eir începe să sângereze. În același timp, Ava Dorn apare în grădină.

— Bineînțeles că mușcă, spune ea. Doar e speriat ca un câine.

— Intră în casă, mamă.

Privirea lui Mette se plimbă neliniștită între Benjamin și Dorn.

Eir îl apucă mai bine pe Benjamin.

— O vreme am crezut că aveau dreptate, că el i-a omorât pe toți oamenii aceia, continuă Dorn. Dar, vedeți…

— Despre ce vorbești? întreabă Mette. Cum… omorât?

Vocea aproape că îi dispare. Se întoarce către Sanna.

— *De aceea* sunteți aici?

— Vreau să vorbesc cu Benjamin despre relația lui cu Mia Askar…

Un urlet sfâșie aerul. E Eir. Își prinde brațul cu cealaltă mână. Sângele îi curge pulsând printre degete.

— Trebuie să-l fi avut ascuns…, spune ea șocată.

Benjamin lasă briceagul să-i cadă din mână, își ațintește privirea la brațul plin de sânge al lui Eir, apoi la Mette, care începe să plângă. Plânge cu sughițuri, fără să poată articula vreun cuvânt și fără să-și poată privi fiul.

— E numai vina ta! urlă el vrând să se năpustească asupra ei.

Sanna își scoate arma și îi împiedică atacul.

— Tu m-ai făcut așa, blestemată de hoașcă neputincioasă! strigă el. Omor pe cine vreau eu! Din cauza ta! O să te omor și pe tine! Vei muri și tu, jigodia dracului!

Sanna sună după întăriri și după o salvare pentru Eir, în timp ce își ține în continuare pistolul îndreptat către Benjamin. El o țintuiește cu privirea. Ura din ochii lui e aproape materială, aproape că poate fi atinsă.

Deodată, Benjamin se repede la ea. Sanna trage piedica armei iar el se

oprește chiar în fața ei. Chipul i se contorsionează într-un urlet. Înjurăturile încep să curgă. Dezgustătoare, obscene. Benjamin îi strigă că-i va tăia capul și-i va regula creierul, dar, înainte de asta, îi va omorî copiii.

Când ceilalți sosesc și îl scot pe Benjamin din grădină, Sanna are senzația că se prăbușește de la o mare înălțime. Rămâne pe loc, respirând cu gura deschisă. Apoi își permite, pentru prima dată, după mult timp, să simtă o mare ușurare.

Formează numărul lui Eken și, când el răspunde, un val de eliberare i se răspândește în corp.

— Cred că acum îl avem, spune ea.

*

E seară când, în cele din urmă, Benjamin Lind e plasat într-o celulă după ce mai întâi a stat de vorbă cu un asistent social. Era acuzat de comportament violent și de faptul că s-a opus agresiv la arest. Procurorul Leif Liljegren a hotărât mutarea lui într-o secție specială pentru copii și tineri, dar asta nu se putea face în aceeași seară. După ce reprezentantul juridic al lui Benjamin a părăsit incinta secției de poliție, Sanna se așază pe un scaun, la masa ei de lucru.

Deschide mapa în care a adunat materiale și însemnări de la percheziția pe care o făcuseră în după-amiaza aceea în vila lui Mette. Se uită la toate fotografiile cu bricege și cuțite de vânătoare pe care le găsise în camera lui Benjamin și se întreabă cum putuse acesta să le ascundă atât de bine de mama lui.

Eir se apropie cu un pahar de cafea în mână. Brațul bandajat o doare.

— În curând ar trebui să mai lași de la tine și să-ți permiți un zâmbet, spune ea așezându-se.

Sanna ia paharul și îl pune pe masă, în fața ei. Soarbe din cafea și face o grimasă.

— Dar e rece!

— Mulțumesc de întrebare, da, mă simt bine, comentează Eir ironic, întinde brațele deasupra capului și geme zgomotos. N-a fost chiar așa de adâncă tăietura aia.

Sanna închide mapa și se lasă pe spate. Un aer gânditor i se așterne pe chip.

— Ce e?

— Mă gândesc la toate lucrurile astea cu Mia… Tot nu înțeleg cum

arăta, de fapt, relația lor.

— Știu, spune Eir. E de neînțeles că Benjamin a avut o relație cu o fată ca ea. Sau, mă rog, cu oricine, în general.

— Poate că vom înțelege mai multe mâine, când vorbim cu el.

— Dar, spune Eir aplecându-se în față, mă gândesc la un lucru. Toate întâmplările astea cu Mia. Știi cât de compulsiv este atașat Benjamin de Mette. Vreau să spun că e la modul bolnăvicios. Ai văzut cum și-a pierdut cumpătul când ea i-a întors spatele acolo, în grădină.

— Da.

— N-ar fi putut avea sentimente *asemănătoare* și pentru Mia?

Chipul lui Eir e deschis, pe el se citește o limpezime pe care Sanna n-o mai văzuse la altcineva.

— Vreau să spun că poate gândim greșit când îi privim ca pe doi adolescenți îndrăgostiți. El poate că nici n-a iubit-o așa cum l-a iubit ea. Poate că pentru el n-a fost deloc același lucru. Dragostea se poate manifesta în multe feluri.

Sanna se gândește că Eir ar putea să aibă dreptate, dar e ceva înfricoșător în ce spune ea. Dacă e adevărat, totul pare mai întunecat și mai morbid decât și-a imaginat. Mia poate că era îndrăgostită de Benjamin, vedea în el un protector. Dar pentru el asta însemna cu totul altceva.

— Vrei să spui că era obsedat de ea?

Câteva secunde, între ele se așterne tăcere.

— Ai vreo altă explicație?

Sanna scutură din cap. Se ridică și își pune paltonul. În buzunar, blisterul cu tablete. Scoate una și o înghite cu o gură de cafea.

— Unde te duci? întreabă Eir. Ai nevoie de ajutor cu asta, continuă ea. Tabletele…

— Iau un taxi și mă duc acasă. Să dorm.

— Te duc eu.

Sanna ridică mâna în semn de protest.

— Am nevoie să fiu singură.

Eir își ia încăpățânată geaca.

— Ce ai nevoie e să te bați singură cu admirație pe umăr. Și apoi să accepți ajutor cu dezintoxicarea de tablete și… mă rog…

— Poți măcar să ții volanul cu mâna aia?

Sanna face un semn cu capul, arătând mâna bandajată a lui Eir.

— Tu ce crezi? replică Eir zâmbind.

— Ok, du-mă acasă, atunci.

— Îl avem, îi spune Eir încet Sannei în timp ce se îndreaptă către lift. Acum îl avem.

*

În mașină, Sanna descoperă că are un apel nepreluat de la spital. Formează numărul. Îi răspunde o voce moale și prietenoasă. Sanna se prezintă.

— Am văzut că ați sunat.

Eir se uită la ea. Pe măsură ce ascultă, chipul Sannei pare să-și schimbe forma, ca și cum ar îmbătrâni încet.

— Cine a fost? întreabă ea când Sanna închide.

— O asistentă de la secția unde e internat Jack.

— E totul ok?

Sanna dă din cap.

— Va fi mutat la o clinică.

— Ok. De ce?

— Are nevoie de ajutor de specialitate, un fel de terapie împotriva traumelor.

— Deci cei de la Sociale nu i-au găsit nicio familie?

— Ei consideră că mai întâi trebuie tratat.

— Dar de ce te sună *pe tine*?

Sanna întoarce capul și privește pe geamul mașinii.

— Jack i-a rugat. Vrea să mă duc acolo. I-am promis că mă întorc.

Eir oftează și se gândește că Jack Abrahamsson s-a înfipt adânc în sufletul Sannei.

— Știi, nu e nevoie să te duci acolo, spune ea. Poate că va fi mai greu pentru el dacă se leagă prea mult de tine. Poate că își face speranțe deșarte că ai putea să-l ajuți cu ceva.

— Du-mă la spital, te rog.

Eir oftează cu un aer de frustrare.

— Poate că totuși ar trebui să lași să treacă câteva zile, apoi să-i faci o vizită la clinică.

— Clinica e undeva în Norrland.

— Norrland?

Sanna ridică din umeri.

— L-au lăsat să aleagă între două locuri. A vrut să ajungă cât mai departe de insula asta.

— Ok, dar, în orice caz, nu te poți duce la spital în seara asta. Ai luat o tabletă din aia… Te duc acolo mâine, după interogatoriul cu Benjamin.

— Nu se poate.

— Cum adică „nu se poate”?

— Avionul lui Jack decolează mâine dimineață la șase.

*

Câteva minute mai târziu, Sanna stă în fața ușii de la salonul lui Jack. Bea ultima înghițitură din cafeaua pe care și-o luase din camera de zi și își strânge pleoapele ca să-și limpezească privirea. Când deschide ochii, o vede pe asistenta pe care o întâlnise pe coridor data trecută.

— Mulțumesc că ai sunat, zice Sanna. Și că mi-ai povestit ce a spus secretara de la Sociale. Înțeleg că nu ai voie să dai atât de multe detalii cuiva care nu e rudă…

Asistenta îi pune o mână pe braț.

— Jack a insistat, spune ea privind-o liniștită în ochi. Vrea foarte mult să te întâlnească.

Sanna zâmbește obosită. Aerul de pe coridor e uscat și lumina de neon îi irită ochii. Dă amabil din cap către asistentă și îl salută pe polițistul care încă se află în fața ușii lui Jack, înainte de a o deschide încet și de a intra.

Înăuntru aerul este surprinzător de rece și proaspăt. Fereastra stă întredeschisă și Jack e în pat, în capul oaselor. Halatul lung, de pacient, a dispărut. E îmbrăcat cu pantaloni bleumarin de trening și un hanorac cu glugă, de aceeași culoare. Televizorul este deschis. Arată mult mai vioi decât atunci când l-a văzut ultima dată, dar pe față are o expresie de mâhnire și ochii îi par îndureraţi. Vânătăile se văd încă, dar și-au schimbat culoarea și sunt mai mici.

— E ok dacă închid fereastra? întreabă ea. Afară sunt sub zero grade.

El dă din cap.

— Salut, în altă ordine de idei, spune ea zâmbind și se apropie de el.

El se dă puțin la o parte să-i facă loc pe pat. Când se așază, Sanna simte cât de moale și plăcută e salteaua și cât de somn i s-a făcut deja de la tableta pe care a luat-o.

— Haine noi? De la Serviciile Sociale?

Jack dă din cap.

— Ți-ai făcut bagajul?

El face un gest către perete, unde, lângă rucsacul lui, stă o valiză neagră. Sanna simte o căldură împrăștiindu-i-se în piept. Cu siguranță că Alice e cea care a avut grijă ca rucsacul să ajungă aici, așa cum a promis după bătaia de la secția de poliție.

Pe pat, la picioarele lui Jack, se află un blocnotes și un creion cu vârful tocit. Sanna se întinde după ele, își scrie numărul de telefon, rupe bucata de hârtie și i-o întinde lui Jack.

— Poți să-mi trimiți SMS-uri când vrei, despre orice. Ok?

El dă din cap și bagă hârtia adânc în buzunar.

— Și cum se cheamă locul în care mergi? întreabă ea. Poate că pot suna acolo peste câteva zile, să vorbesc cu ei, numai ca să știu că totul e bine. Dacă vrei.

El se dă jos din pat și se duce până la rucsac. Scoate o mică broșură dintr-un buzunar exterior și i-o întinde. Când Sanna îi vede mâna, tresare. Vânătăile sunt aproape negre sub pielea pe care au rămas urme adânci. Jack își ascunde mâna la spate și se urcă din nou în pat.

— S-o rog pe asistentă să vină și să se uite la asta? întreabă ea încet. Poate că e nevoie să mai rămâi aici câteva zile.

El scutură din cap. Ceva strălucește în ochii lui albaștri și privirea începe să i se plimbe între ceasul de pe perete și televizor. „Numără orele rămase până la plecare”, se gândește Sanna.

În broșură sunt informații despre clinica specializată în tratarea copiilor și adolescenților cu traume psihice grave. O pune în buzunar.

— Arăți mult mai vioi, spune ea ezitând.

Privirea lui se îndepărtează. Ea îi ia încet mâna, deși fiecare fibră din corp îi spune să nu se apropie de el.

El îi strânge mâna. Pe chip îi apare deodată ceva hotărât și energic, care îi acoperă trăsăturile de copil. Ea încearcă să-i citească gândurile. Ar fi vrut să vorbească cu el despre Benjamin. Sunt atât de multe lucruri pe care vrea să le spună și să le întrebe! Dar știe că nu se poate, că e prea devreme.

— Acum o să plec, se aude ea spunând stângaci.

Jack dă din cap, dar îi strânge mâna și mai tare.

Sanna nu știe ce să facă. Rămâne nemișcată câteva clipe. Numai când simte că mâna o doare încercă să se elibereze, dar el nu-i dă drumul.

— Jack, mă doare, spune ea moale.

El slăbește strânsoarea. Ea își trage mâna și și-o masează. Ochii lui se umplu de lacrimi.

— Nu-i nimic, spune ea încet.

Asistenta își vâră capul pe ușă.

— Cred că e timpul să te odihnești, să încerci să dormi, îi spune ea zâmbindu-i lui Jack. Să reziști la călătoria de mâine.

Sanna înțelege că asistenta nu se gândește să plece ca să le mai dea câteva minute și caută privirea lui Jack. El coboară încet din pat și se ridică în picioare. Are lacrimi în ochi, trăsăturile de copil ale chipului său ies din nou la iveală. Când îi simte brațele în jurul gâtului, Sanna nu-și poate reține lacrimile. Îl îmbrățișează și ea până când asistenta tușește cu subînțeles în spatele lor.

Chiar când vrea să-l lase din brațe, simte cum mâinile lui își fac loc pe sub paltonul ei. În cele din urmă, el o îmbrățișează din nou, pe sub palton, cât de aproape poate.

— Nu te voi uita, șoptește ea. Îți promit.

36.

În dimineața următoare, Sanna se află într-un taxi, în drum către secția de poliție. E o zi senină și frumoasă. Soarele îi gâdilă ochii, totuși îi vine să caște. Simte încă efectul tabletei luate cu o zi înainte, oboseala îi dă dureri musculare și gâtul o ustură. Își drege vocea și îl roagă pe șofer să se oprească la benzinărie.

Când se urcă din nou în taxi, cafeaua fierbinte o stropește prin micul orificiu din capac. Înjură în gând și își șterge mâna cu un șervețel. Simte o durere. Are o vânătaie pe dosul palmei și își îndoaie degetele pentru a le controla mobilitatea. O durere ascuțită o fulgeră în încheietură. Fragmente din întâmplările serii precedente i se perindă prin față ochilor. Se uită la ceasul telefonului și se gândește că acum Jack este deja departe.

Când se pregătește să plătească taxiul, îl vede pe Eken ieșind din clădirea secției în întâmpinarea ei. Arată stresat.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea coborând din taxi.

— Benjamin Lind e mort, spune el. S-a spânzurat în celulă azi-noapte.

*

Sanna se lasă să cadă pe un scaun. Eir, Alice și Bernard îl privesc șocați pe Eken, care umblă agitat înainte și înapoi prin camera de investigație.

— Mette Lind a venit la el ieri seară târziu. Conform paznicilor, avea permisiune de la Liljegren să-l viziteze pe Benjamin. Se pare că s-a lăsat cu ceartă.

— Ce vrei să spui? Ce fel de ceartă? întreabă Eir.

Ochii lui Eken sunt obosiți. Își trece încet degetele prin păr și, pentru prima dată, Sanna îi vede firele albe.

— Mette a vorbit cu Eddie Lind, tatăl lui Benjamin, și i-a povestit ce s-a întâmplat. El a căutat peste tot în camera în care băiatul obișnuia să locuiască când era la el și a găsit un jurnal. Era plin de scrisori către o fată, de tăieturi din ziare și însemnări despre cum se tranșează un corp. Și așa mai departe.

— „Și așa mai departe”? repetă Eir consternată.

— Lucruri atât de îngrozitoare, încât nici nu pot să vorbesc despre ele.

Sanna oftează, simte o furie și o dezamăgire bruscă.

— Și Mette l-a pus pe Benjamin față în față cu toate astea? Iar acum el s-a sinucis? întreabă ea uitându-se la Eken.

Eken dă din cap.

— *Cum* s-a putut întâmpla asta?

— N-am niciun răspuns, spune el obosit. Se va cerceta.

Sanna se gândește la Mette și Benjamin. La faptul că Mette l-a confruntat, l-a pus la zid. Și că asta trebuie să-l fi devastat pe Benjamin complet și definitiv.

— Conform paznicilor, cearta a degenerat într-o asemenea măsură încât Mette a trebuit scoasă cu escortă de acolo. În timp ce ieșea, i-a strigat să nu mai conteze pe ea și că nu-i mai e mamă.

— Dar nu înțeleg, spune Alice. Doar a fost supravegheat. Nu lași singură o persoană atât de tânără în asemenea împrejurări. Și nici altfel.

— Nu știu, spune Eken. Nu pot încă să explic asta, nu am primit toate detaliile.

— Și cum a făcut rost de ceva cu care să se spânzure? continuă Alice. Nu înțeleg deloc…

Eken se lasă pe scaun, își scoate ochelarii și se freacă la gură cu mâna.

— Mette și-a uitat eșarfa, spune. El trebuie s-o fi ascuns undeva. Se pare că s-a spânzurat cu ea, cumva.

Eir respiră adânc. Își amintește de haina galbenă de ploaie a lui Benjamin atârnată de frânghiile cadrului de cățărat din locul de joacă. Asta se întâmplase în aceeași zi în care Mette se afla cu Jack la Gunnar Billstam, iar el îi așteptase afară, în parcare. Își regizase propria spânzurare pentru a o speria pe Mette. Eir regreta acum că dăduse haina jos fără a-i pomeni nimic lui Mette despre asta.

— Într-o zi, lângă spital, el și-a umplut haina de ploaie cu alte lucruri de îmbrăcat și a atârnat-o într-un cadru de cățărat dintr-un loc de joacă, spune Eir încet. Eu m-am urcat după ea și am dat-o jos. Poate că ar fi trebuit să raportez asta, dar am crezut că a fost doar o poznă copilărească…

— Nu trebuie să-ți faci prea multe reproșuri, spune Eken. Benjamin Lind nu era unul dintre cei mai buni copii ai lui Dumnezeu.

— Ce vrei să spui? întreabă Sanna. Eram datori să-l protejăm atâta timp cât era în custodia noastră. Și nici măcar nu știm dacă a avut vreo legătură cu crimele…

Tace.

— Ba da, știm, spune Eken.

— Paznicii l-au auzit spunându-i lui Mette că el era un călău, că-și dorea să fi omorât și mai mulți porci.

— Da, dar poate că n-a fost decât un lucru spus la furie. A urlat și la noi, la mine și la Eir, în grădina lor…

Tace din nou.

— Ce-i cu tine? o întrerupe Eken. Vino-ți în fire, Sanna, zice el apoi, punându-și încet mâna pe brațul ei. Totul s-a terminat. Ok?

*

Eir merge îngândurată pe malul mării. Lasă vântul să-i biciuiască fața până nu-și mai simte obrajii și bărbia. Se oprește și privește valurile care lovesc furioase uscatul. Forța și ritmul lor îi amintesc de propria respirație.

Închide ochii și își întoarce fața către soare, când deodată simte telefonul vibrând în buzunar.

Recunoaște imediat numărul. E fostul ei șef de la D.O.N.

*

Întoarsă în sala mare cu birouri de la secție, simte în nări aroma de cafea. Bernard și Alice stau ceva mai încolo, lângă automatul nou de cafea, și vorbesc încet. Arată obosiți, dar veseli. Sanna e singură la una dintre ferestre, cufundată în gânduri. Eir se gândește că e frumoasă. Înaltă și subțire. Părul blond are ceva sălbatic și greu de stăpânit care i se potrivește.

— La ce te gândești? o întreabă Eir când ajunge lângă ea.

— Ce crezi?

Eir scutură din cap.

— Da, și eu mă simt al naibii de ciudat după toate astea, spune ea. Ca și cum capul mi-ar fi gata să explodeze. Nu pot să înțeleg că e mort.

Sanna se îndreaptă către biroul ei fără un cuvânt.

— Insula asta nu va mai fi niciodată la fel, spune Eir stângaci, urmând-o.

— Ăsta nu e un lucru de care ar trebui să-ți pese, răspunde Sanna liniștită. Tu nu aștepți decât să te întorci la D.O.N.

— Au sunat chiar acum.

Sanna ridică din umeri.

— Ok.

— Da. Vor să mă întorc.

Eir ar putea să jure că vede o urmă de durere în privirea Sannei.

— Le-am spus să caute pe altcineva, continuă ea. Eu rămân aici.

Sanna zâmbește fără convingere înainte de a se așeza la birou.

Recepționistul îi face un semn cu mâna.

— Presupun că e a ta. Am luat-o din greșeală din imprimantă odată cu alte hârtii.

Vine către ea cu o foaie și i-o pune pe birou.

Eir se uită curioasă peste ea. E un bilet de avion.

— Îți iei, în sfârșit, puțin concediu?

— Numai două zile.

Sanna îi ia hârtia din față, dar Eir apucă să vadă că pe bilet scrie Svartuna.

„Ce naiba?" se gândește ea, amintindu-și ce spusese Bernard. Că Mårten Unger, cel care îi omorâse pe soțul și pe copilul Sannei, locuia, sub o identitate protejată, în Svartuna. Și că Sanna umblă tot timpul cu adresa lui în buzunar.

— Așa deci… Și ce naiba vrei să faci acolo? izbucnește ea.

Sanna oftează, ia broșura de la clinica lui Jack și i-o arată lui Eir, care își amintește că, în seara precedentă, Sanna i-a spus că urmează să fie internat la o clinică aflată în Norrland.

Sanna îi arată o mică hartă de pe broșură.

— Sunt trei ore de mers cu mașina de la aeroport până acolo. Clinica asta trebuie să fie undeva în pustietate. O să văd dacă găsesc un loc de înnoptat acolo sau trebuie să rezerv o cameră în Svartuna.

— Aha, ce potrivească! pufnește Eir.

— Ce vrei să spui?

— Știi ce vreau să spun.

— Nu, de fapt nu știu. Ai vreo problemă cu hotărârea mea de a-l vizita pe Jack?

Eir izbucnește în râs.

— Glumești, sau ce? E al naibii de clar că toată povestea asta e deplasată. Nu e normal. Nu te poți ține în felul ăsta după un copil numai pentru că…

— Pentru că?

Eir își mușcă buza. Caută ceva de spus, cuvintele potrivite care să n-o rănească pe Sara și s-o îndepărteze de ea.

— Care-i problema ta? insistă Sanna.

— Problema mea? Nu e doar aceea că te-ai atașat prea mult de Jack

Abrahamsson. Că poate îți amintește de fiul tău, sau lucruri din astea. Ci că te-ai hotărât brusc să-l vizitezi, dintre toate locurile posibile, chiar în partea aia de țară.

Ochii Sannei se întunecă. În ei se citește o profundă dezamăgire.

— Nu înțeleg despre ce vorbești, spune ea.

Telefonul sună. Ea se ridică de la birou și se îndepărtează.

Eir se uită la paltonul Sannei, aruncat peste spătarul scaunului. Îl ia și se grăbește cu el către toaletă. Intră într-o cabină și, cu spatele la ușă, începe că caute prin buzunare.

Se trezește îmbrâncită de ușa pe care cineva încearcă să intre. E Sanna, care venise să-și recupereze paltonul. Liniștită, întinde mâna după el, dar Eir se retrage și continuă să caute.

— Ce te-a apucat? Ce faci? întreabă Sanna.

— Știu ce ai în buzunar. Știu că ai aflat unde locuiește. Dar acum s-a terminat cu *asta.*

— Dă-mi-l, oftează Sanna.

— Nu-ți pasă deloc ce se întâmplă cu slujba ta? Cu cei cu care lucrezi?

— Ok, ascultă, dă-mi paltonul și voi rupe hârtia aceea, dacă asta înseamnă atât de mult pentru tine.

Eir ezită, dar, înainte de a apuca să facă ceva, Sanna îi smulge paltonul din mâini. Apoi vâră mâna într-un buzunar.

— Dă-mi-o, spune Eir iritată. Acum!

— Crezi că are vreo importanță că rupi *o hârtie*? spune Sanna cu voce obosită. Crezi că nu am în minte adresa lui? Cum crezi că aș fi în stare să mă scol în fiecare dimineață, dacă n-aș ști că pot oricând să mă duc acolo și să-l omor?

— Acum nu mai poți, spune Bernard dintr-odată.

Stă în pragul ușii.

— Mårten Unger e mort. L-au găsit chiar acum.

Chipul Sannei se face alb ca varul, de parcă ar fi văzut o stafie.

— Ce vrei să spui? reușește să îngaime. De unde știi?

— De când noua lui identitate și adresă au început să te preocupe, am rugat un coleg polițist de acolo, pe care îl cunosc, să-l țină sub observație. Astăzi le-a fost raportat un deces. Era el…

— Ești sigur? îl întrerupe ea. Sunt sută la sută siguri?

Bernard dă din cap.

— Și asta nu e totul, continuă el.

Cele două femei îl privesc șocate. El înghite în sec.

— Ei spun că gâtul…

Bernard închide ochii.

— Că gâtul îi era tăiat. Era ca o…

Face o mișcare peste propriul gât.

— Au spus că era o tăietură în formă de cruce.

— Ce naiba spui acolo?

Eir se holbează la el.

— Da, ca o cruce. Ca la…

Fragmente de imagini de la locul crimelor se perindă prin fața Sannei. Tăieturile de la gât. Toate zgomotele din jurul ei se prefac într-un zumzet îndepărtat și uniform.

— La ce te gândești? se bâlbâie Bernard.

Ea deschide gura, dar nu spune nimic. Are încă mâna în buzunarul paltonului. O strânge în jurul lucrului care se află acolo. Nu este extrasul din registru, cu adresa secretă a lui Mårten Unger. Nu este foaia A4, împăturită, dintr-o imprimantă veche, pe care o poartă mereu cu ea.

Acum acolo se află cu totul altceva.

Degetele îi tremură când își scoase mâna din buzunar. Fără să se uite, recunoaște luciul și uzura ușoară a hârtiei. Ceea ce ținea în mână amintește de un lucru pe care îl cunoaște bine: fotografia copiilor din tabără.

Dar nu este fotografia aceea. Asta e mai mică.

Când o întoarce, din ea o privește un băiat cu o mască grotescă de lup. Trăsăturile dezgustătoare și botul ascuțit par să aparțină unui animal uriaș de pradă. Dar masca de animal stă lipită ca o crustă pe fața unui copil mic.

În afară de mască, băiatul nu mai poartă decât o pereche de chiloți de bumbac. Abdomenul rotund îi este stropit cu sânge și ușor proeminent. Umerii și genunchii dolofani dezvăluie ceva copilăresc. În rest, e zvelt, aproape slab. Brațele și picioarele îi sunt mânjite și acoperite de zgârieturi.

Sanna rămâne nemișcată. Deși are fotografia în față, nu poate înțelege ce vede. Nu e posibil, nu vrea să plaseze băiatul undeva, deși plăcile de piatră de sub picioarele lui nu sunt o iluzie optică.

Fără un cuvânt, intră în camera de investigație, aprinde lumina și se apropie de whiteboard. Tubul de neon începe să pâlpâie când ia în mână fotografia celor șapte copii.

Caută în ea cu privirea. Ia la rând milimetru după milimetru de brațe însângerate, picioare de copil și mâini dolofane. Țipetele tăcute din trecut ale copiilor. Tot mai aproape. În cele din urmă, ajunge la băiatul fără mască, de lângă Mia. Benjamin. Își încordează privirea, caută, se oprește asupra unuia dintre brațele lui, care e dus la spate. Ea a presupus că își ascundea acolo masca. Ceva o face să se uite la picioarele lui. Mijește ochii. Un obiect aproape invizibil în spatele uneia dintre gleznele lui. Își forțează ochii și mai mult: țeava unei arme de foc.

Sanna nu vrea să înțeleagă. Arma de foc de la picioarele lui Benjamin. Îi căzuse din mână. Benjamin nu fusese niciodată băiatul care reprezenta lupul. Era doar un copil cu o armă de foc goală, unul dintre *călăii* execuțiilor simulate.

Cu mâini tremurânde, Sanna pune fotografia pe masă. Așază lângă ea bucata pe care a găsit-o în buzunar și le apropie încet. Canturile se potrivesc. Cineva tăiase acea parte din fotografie. Acolo unde brațul drept al Miei dispare din imagine, în capătul drept al șirului de copii, *acolo* stă el, băiatul-lup. Mai scund, mai slăbuț, mai tânăr. Ochii albaștri îi strălucesc prin găurile măștii.

Privirea care o întâlnește pe a ei este a lui Jack.

Atunci ca și acum, privirile lor se contopesc. Zgomotul creionului zgâriind hârtia. Lupul pe care el îl desenase. Ochii albaștri, înconjurați de contururi clare, negre. E el. A fost tot timpul *el*. Se putea întoarce să privească desenul, dar nu mai era nevoie. Toate piesele de puzzle au căzut la locul lor.

Acum e și el acolo, în șirul de copii. Mâna lui o ține pe a Miei. Încheieturile degetelor îi sunt roșii: se bătuse pentru ea. Însemnați pentru totdeauna, stau acolo împreună. Botezați cu sânge.

Sanna închide ochii o clipă și își amintește de momentul în care Mia ieșise din pădure, ducând bicicleta până la marginea apei. Cum își pusese masca și cum, apoi, lăsase viața să-i curgă pulsând din corp.

Moartea care îl făcuse pe un băiat să dorească să întoarcă lumea cu susul în jos și să-i pedepsească pe cei care o împinseseră pe Mia la ea.

Ultimele clipe cu Jack îi revin în memorie. Mâinile lui sub palton, în jurul corpului ei. Secundele în care el trebuie să-i fi luat din buzunar adresa lui Mårten Unger ca s-o înlocuiască cu bucata de fotografie ce arăta locul lui în fabula crudă care se desfășurase acolo.

Gândul la anihilarea lui Mårten Unger. Jack, care zdrobise demonul, care răsturnase muntele.

Simte că cineva a intrat în cameră și stă în spatele ei. Știe că este Eir. O aude înjurând când vede fotografia întreagă, apoi zgomotul unui scaun lovit cu piciorul și răsturnat, apoi sunetul când e format un număr pe telefonul mobil și ea cere să i se facă legătura cu clinica care trebuia să-l primească pe Jack. Întreabă pe cineva dacă Jack a ajuns, dar Sanna nu poate distinge decât frânturi din convorbire.

— A fost luat cu un microbuz de la aeroport azi-dimineață, acum trei ore. Microbuzul e întotdeauna închis în timpul transportului… Și a mers fără opriri…

Sanna se întoarce. Eir își mușcă buza.

— Dar… E imposibil…, spune Eir aproape neauzit.

Un ton moale vibrează în urechea Sannei. Își freacă lobul urechii.

— Eu stau în legătură telefonică cu clinica, continuă Eir. O să verifice. Dar e imposibil. Auzi ce-ți spun?

Sanna ia în mână fotografia. Jack e acolo, în cameră, în fața ei.

— Auzi ce-ți spun? se aude ecoul vocii lui Eir.

Vânătaia de pe dosul mâinii. Își pune cealaltă mână peste ea.

— Aud, spune ea.

Dar nu aude.

*

Înăuntru, la recepția micii clinici, o asistentă tânără stă cu telefonul la ureche. Are fața rotundă și ochii puternic machiați cu negru și violet. Ia o înghițitură de apă cu vitamine, se șterge la gură și se uită plictisită pe monitorul de pe perete, unde se transmite un reality-show.

— Au ajuns acum, spune ea în telefon căscând. Văd microbuzul parcând.

Un infirmier lat în umeri trece pe lângă ea, formează un cod lung la dispozitivul de deschidere și dispare prin ușile grele de la intrare. Apoi așteaptă microbuzul și îi face șoferului un semn prietenesc cu mâna.

Când asistenta vine lângă el, îi zâmbește și face un semn cu capul către telefonul pe care ea îl ține în mână.

— Despre ce e vorba? întreabă el încet.

Ea îi face semn să tacă, acoperă cu mâna microfonul și ridică din umeri.

— O polițistă care vrea să controleze dacă băiatul cel nou a ajuns, explică ea încet.

— Polițistă? În dosarele lui medicale nu scrie nimic despre vreo infracțiune.

— Ce știu eu? zice ea. I-am spus că microbuzul l-a luat azi-dimineață de la aeroportul din Svartuna și că apoi a mers tot drumul fără opriri. Dar vrea să se asigure că a ajuns aici.

— Dar microbuzul e închis în timpul transportului. Cum ar putea să nu ajungă?

Ea dă din cap.

— Asta i-am spus și eu, dar tot nu se lasă.

— Zeloși blestemați, oftează el.

Șoferul oprește motorul microbuzului, apoi coboară, dă ocol vehiculului și deschide portierele. Infirmierul își bagă capul înăuntru și spune ceva. Apoi se întoarce întrebător către șofer, care se apropie și se uită în microbuz.

— Stai puțin, zice asistenta în telefon.

Se urcă și ea în microbuz și privește la locurile goale.

O păturică albastră, uzată, e aruncată pe unul dintre spătarele scaunelor. Pe locul de alături, un ceas de mână digital.

Asta e tot. În rest, microbuzul e gol.

Când își ridică privirea, descoperă fereastra de aerisire spartă din tavan.

— Unde e copilul? strigă ea. *Unde e*?

Se saltă, trupul i se ridică precum o cruce. Privirea i se rotește peste ținutul sterp. Cerul e aproape albastru. Lumina cernită prin nori îi atrage atenția. Își întoarce privirea spre soare.

Undeva, la mare depărtare, se aud lătrături de câini care caută și bâzâitul unui elicopter.

Face un pas înainte. Aerul limpede îl susține, îl ajută să înfrunte frigul. Se simte greu, puterile îl părăsesc, dar știe că în curând va fi liber.

Începe să meargă mai repede peste smocurile de iarbă neagră și vuietoare până când mușchii îi amorțesc. Respirația i se transformă într-un sunet înăbușit, care crește în intensitate până acoperă exploziile de durere care îi izbucnesc în creier și tonurile întărâtate din fundal. Noua lume se deschide acolo. Totul plutește limpede asemenea cristalului. Înaintează din ce în ce mai repede. Se aruncă înainte năpustindu-se, aproape zburând deasupra pământului.

virtual-project.eu

violin

[1] Preparat de morfină (n. trad.).

[2] Fără zei, fără stăpâni (lb. engleză în original) (n. trad.).

[3] Muzeul Istoriei și Culturii din Gotland, insulă suedeză de lângă coasta de sud-est a Suediei (n. trad.).

[4] (1905-1961). Jurist, economist, diplomat, nobil și scriitor suedez, secretarul general al ONU din 1953 până în 1961. Portretul său este imprimat pe bancnota suedeză de 1000 de coroane (n. trad.).

[5] Personaj din viața mondenă a Stockholmului, regina party-urilor din high-life-ul stockholmez (n. trad.).

[6] Muzician american, întemeietorul grupului *Nine Inch Nails* (n. trad.).

[7] John Milton, *Paradisul pierdut,* trad. Aurel Covaci, *Cartea a VI-a*, pag. 227, BPT, 1972, Editura Minerva, București (n. red.).

[8] Serviciile Sociale (colocvial) (n. trad.).

[9] Malformație congenitală care afectează membrele (picioarele, brațele, mâinile și / sau brațele) (n. trad.).

[10] Plantă folosită în alimentație ca mirodenie (n. trad.).

[11] Celebră cântăreață suedeză de operă (n. trad.).

[12] Exorcizez, o, Doamne, acest spirit necurat (în limba latină în original) (n. trad.).

[13] Teme-te de Satana și de dușmanii credinței (în limba latină în original) (n. trad.).

[14] Ieși, în numele Tatălui! (în limba latină în original) (n. trad.).

[15] *Bäckhästen* în lb. suedeză. Animal fantastic din mitologia Nordului (n. trad.).

[16] Soluție de curățat și albit (n. trad.).

[17] *Călătoria lui Albert Engström prin Islanda*. Film documentar suedez din 1911 (n. trad.).

[18] *Lumea dispare.* Film documentar suedez din 2004 (n. trad.).

[19] *Luptătoarea de skanderberg din Ensamheten*. Film documentar suedez din 2004 (n. trad.).

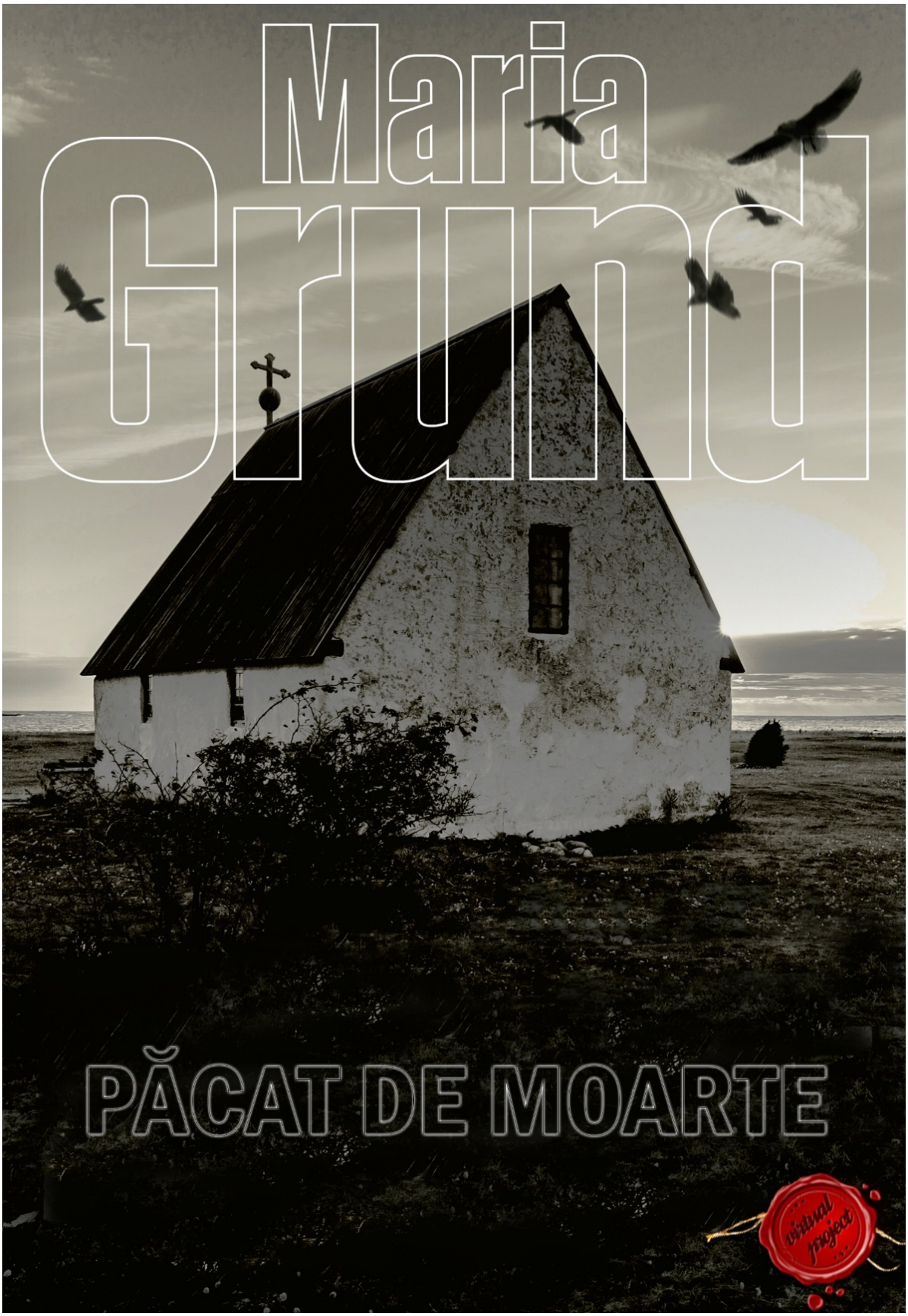
Maria
Grumă
PĂCAT DE MOARTE
virtual project